DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CHASING
LOVE
THE DARK LOVE SERIES BOOK 1
KAT T. MASEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kat T. Masen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aşkın Peşinde
İkinci Şans Aşk Üçgeni
Karanlık Aşk Serisi 1. Kitap

Kat T. Masen Telif

Hakkı 2020 Kat T. Masen
Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

Editing by Nicki at Swish Design & Editing
Proofing by Kay at Swish Design & Editing
Kitap tasarımı: Swish Design & Editing
Kapak tasarımı: Outlined with Love Designs
Kapak Resmi Telif Hakkı 2020
Birinci Baskı 2020
Tüm Hakları
Saklıdır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONNECT
WITH ME ONLINE

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?
Haber bültenime
kaydolun.
Buraya tıklayın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BLURB

O benim ilk aşkımdı.
Beni paramparça etti, sonra da veda
etmeden gitti. Sekiz yıl geçti ve şimdi geri
döndü. Ama ben nişanlıyım.
Ve *tekrar* onun olmam için her şeyi yapacaktır.

Hayatımı yeniden inşa etmek için çok mücadele ettim. Her zaman mükemmel olan Julian Baker evlenme teklif ettiğinde, geçmişi unutmaya ve yeni aşkımla yoluma devam etmeye hazırım.

Kaderin acımasız bir cilvesiyle, geçmişim ve geleceğim çarpışıyor. Lisedeyken kalbimi mahveden adamla yüzleşmek zorunda kaldım.

Milyarder bir iş adamı olan Lex Edwards acımasız, kurnaz ve ben onun olana kadar durmayacak.

Karmaşık bir aşk üçgeni Julian bana evlenme teklif ettiğinde hayal ettiğim bir şey değildi. Özellikle de Lex'in dahil olacağı.
Kalpler ve egolar kırılmaya mahkumdur.
Ama karanlık kaybolduğunda kimin kalbi benimkini yakalayacak?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TABLE OF CONTENTS

Blurb
İçindekiler Önsöz
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Onbirinci Bölüm
Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü
Bölüm Onbeşinci
Bölüm Onaltı
Bölüm Onyedinci
Bölüm Onsekizinci
Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On Dokuzuncu Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi
Bir Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Bir Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırk
Bölüm Kırk Bir
Kırk İkinci Bölüm
Kırk Üçüncü Bölüm
Kırk Dört Bölüm
Kırk Beş Bölüm Kırk
Altıncı Bölüm Kırk
Yedi Bölüm
Kat T. Masen'in Diğer
Kitapları Benimle Çevrimiçi
Bağlanın Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

CHARLIE

Bedenimi deniz esintisinden korumak için kollarımı kendime doladım. Akşam havası serin ama nemliydi; tuzla karışık bir yağmur kokusu vardı. Aniden çakan bir şimşek karanlık gökyüzünü aydınlattı, güzel bir manzaranın ardından kaçınılmaz olan geldi. Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum ve başımı bacaklarımın arasına gömdüm. Gök gürültüsü beni ürküttü. Yavaşça başımı kaldırdım ve kulaklarımı açtım, sonra alçak gürültünün gecenin içinde kayboluşunu dinledim.

Fırtınalardan nefret ederdim, beni korkuturlardı ama burada oturmuş, her zaman yaptığım gibi sabırla bekliyordum.

Burası bizim özel yerimizdi ama bu gece, ay koyu bulutların arkasında gizlenmişken, burası artık güvenli sığınağımız gibi gelmiyordu. Endişeyle, kayaların arasında duran bir otu çıkardım ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçaladım. Şimşek bir kez daha çaktı ve gök gürültüsü tehdidi beni başımı gömmeye zorladı. Dizlerime sarılırken ileri geri sallandım.
İstemeden de olsa zihnim fırtına korkumun başladığı geceye döndü...

"O görebileceğin en güzel adam. Ruhu seni ele geçirecek ama sakın aldanma Mi Corazon. Tutunduğun tek şeyi almaktan başka yapacak bir şey kalmadığında seni kendine çekmek için tüm güçlerini kullanacaktır."

Yatma vaktim geçmişti ama uyuyamıyordum. Fırtına yaklaşıyordu ve gök gürültüsü gittikçe artıyordu. Yorganı üzerime çektim, annemin bahsettiği bu yaratıktan korkuyordum. Kalbim hızla atarken ve sesim titrerken, aklımdan çıkmayan soruyu sormaya cesaret ettim.

"Kim o, anne?"

Anne durakladı, büyük pencereden dışarı bakıyordu. Klasik güzellikteki yüzünden korku geçti. Nedeninden emin değildim. Babam onu korurdu. Babamın bir silahı vardı ve eğer biri bize zarar verirse, aç kurtlar gibi onları avlayacağını söylerdi.

"Büyük kötü kurt," diye fısıldadı.

Büyük kötü kurt korkutucuydu. Neye tutunacağımı bilmiyordum. Sadece sekiz yaşındaydım. Bu peri masalı diğerlerine hiç benzemiyordu. Mutlu son neredeydi? Annem bu hikayeyi sanki ezberlemiş gibi anlatırdı.

"Benim için gelecek mi, anne?"

Gök gürültüsü evi salladı ve ben onun koluna olabildiğince sıkı sarıldım. Korkmuştum, kükreme çok yüksekti ve büyük kötü kurdun benim için gelmesini istemiyordum. O beni korkutuyordu. Babam, annem ve Sissy ile kalmak istiyordum. Gürültü arttıkça başımı annemin kolunun altına gömdüm ve korkunç sesi bastırmaya çalıştım.

"Anne, korkuyorum."

"Uyu, Mi Corazon."

En sevdiğim ninniyi mırıldanarak, kollarında uyuyakalana kadar beni sakinleştirmek için saçlarımı okşadı.

Büyük kötü kurt efsanesine hiç inanmadım ama nedense bu efsane aklımdan çıkmadı ve ne yazık ki fırtına korkum da öyle. Kendime sürekli kötü zamanlama deyip duruyordum. Hayal kırıklığıyla saatime baktım. *Şaka yapıyor olmalısın.* Bir saat gecikti. Sanki onu beklemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi. *O* daha önemli olduğu için günlerdir ertelediğim İngilizce ödevimi bitirebilirdim. Notlarım zaten düşüyordu ve Müdür Stephens başarısızlık korkumun kokusunu bir mil öteden alıyordu.

Tam kalkıp gitmek üzereyken erkeksi kolları beni sardı ve bedenimi ısıttı. Boynuma yumuşak öpücükler kondururken nefesinde bayat bir alkollü içeceğin kokusu vardı. Kalbim sıkışmıştı. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ama sempati duyacak durumda değildim. Bütün bu sinsiliklerden bıkmıştım.

"Zor bir gece mi? Hücre diye bir şey duymadın mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yalanın geldiğini görebiliyordum. "Kaba bile sayılmaz. Özür dilerim, telefonum bozuldu."

Dikkati dağılmış bir halde ellerini ceketimin altından geçirip karnımda gezdirdi.

"Kardeşlik partisine gitmiş gibi kokuyorsun," diye tükürdüm sinirli bir şekilde.

Kızgınlığımı daha fazla gizleyemeyerek ellerini çektim ama beni hemen durdurdu. Belimi sıkıca kavradı ve başını saçlarıma gömdü.

"Saçların... çok... seni özledim..." diye anlamsız kelimeler mırıldandı ve ben daha da sinirlendim. Kendimi geri çektim ve ayağa kalktım, damarlarımdaki kan öfke yüzünden hızla pompalanmaya başlamıştı.

"Bu da ne? Seni senden daha iyi tanıyorum. Sarhoş olmanın bir sebebi var." Hiç tereddüt etmeden aklımı kurcalayan kelimeleri ağzımdan kaçırdım. "Bana her şeyin bittiğini söyleyeceksin. İşaretler burada, bütün hafta garip davrandın. Bakalım... Sammy o kadar çok ağladı ki onun için üzüldün ve evliliğini yürütmek için bunu borçlusun."

Hızlıca ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde dengesiz duruyordu. Gülüp geçmesini bekliyordum ama o sarhoş haliyle bile ne demek istediğimi anlamış gibiydi. Sadece bu tereddüt bile en kötüsünü düşünmem için yeterliydi ama nefes almadan durdum ve bekledim. Gözleri bana sabitlenmişti, içine çekilmemeye çalıştığım bir trans halindeydim, ama yavaş yavaş içine çekildiğimi hissettim, çıkma umudu olmadan büyüsünün etkisi altına girdim.

"*Bitti mi?* Sensiz nefes alamıyorum, Charlotte. Bu bir işkence. Biz, herkesin önünde biz olamamak. Yapma bunu, tamam mı? Her şey bitmiş gibi davranma."

İçini dökmeye çalışıyordu, ilişkimizi gizlemek için verdiğimiz sürekli savaştan da aynı derecede hüsrana uğramıştı. Anlıyordum ama burada suçlanması gereken o idi, ben değil. Ben sadece en iyi arkadaşının evli olan erkek kardeşine aşık olan bir kızdım.

Rüzgâr değişti ve onun ruh hali de değişti. Her zaman yaptığı gibi parmağını elmacık kemiğimde gezdirdi, sonra yavaşça ve güven verici bir şekilde dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu.

"Bana bak Charlotte," diye yalvardı.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve tıpkı daha önce milyonlarca kez yaptıkları gibi zümrüt yeşili bana geri döndü. Yansımalarında sadece bizi gördüm.

O, ben, birlikte dünyaya karşı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimi kalbinin üzerine koydu. "Bu attığı sürece senin için atacak. Birlikte olmamız için bir yol bulacağım. Bizden vazgeçme. Başımıza gelenlerin bir sebebi var. Gerisi aşabileceğimiz engeller. Bana güvendiğin sürece, seni asla kırmayacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum... sadece seni. Yemin ederim, ömür boyu biz olacağız, bebeğim. "Bin ya da öl, ölüm bizi ayırana dek."

O gece ona teslim oldum çünkü onu hayatın kendisinden daha çok seviyordum, ama kısa bir süre sonra annemin bana başından beri anlatmaya çalıştığı şeyi fark ettim.

Büyük kötü kurt benim için gelmişti. Benim olan her şeyi aldı ve beni karanlıkta yalnız bıraktı. İçimi iyi ve saf olan her şeyden boşalttı, beni boş ve sevemez halde bıraktı, işkence görmüş bir ruh gibi karanlıkta tek başıma dolaştım. Benim için gelmemesi için dua ettim ama geldi. Adı Alexander Edwards'tı ve o gece beni vaatlerle doldurdu, beni bu dünyada sadece ikimizin olduğuna, sadece birbirimize ihtiyacımız olduğuna inandırdı.

"Sür ya da öl, ölüm bizi ayırana dek."

Ve bu onu son görüşüm oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 1

CHARLIE

Hayatımda denge yaratma misyonumun ikinci günündeyim.

Mümkün olan en iyi hayatı yaşamak ve bedenlerimizin neden öz bakıma ihtiyaç duyduğuyla ilgili bu makaleyi okumak gibi bir hata yaptım. Ben iki günde bir koşuyorum ama bu gazeteciye göre bir spor salonuna üye olmak sizi spor yapmaya motive ediyor ve sosyal aktivitenizi artırıyor.

İki alanda fena halde başarısızım.

Burada, yan yana iki kolu olan bu makinenin ve oturmak için yapılmış bir sandalyenin önünde dururken şaşkınlık içindeyim. Sanırım kolları birlikte çekiyorsunuz ve bu da kollarınızı çalıştırıyor.

Havlumu bankın üzerine koyup oturuyorum ve tutamaçlara tutunarak onları dizginliyorum. Kollar kımıldamıyor, bunu denediğim için bile aptal gibi görünmeme neden oluyor.

İşte bu yüzden makine kullanmıyorum. Ya da spor salonunda.

Hayal kırıklığına uğramış ve zorlukla terlemiş bir halde uzaklaşıp cross trainer'lara doğru yürüyorum. Bu çok zor olmamalı. Beş tane cross trainer var ve üçü dolu. Genç bir adam sıkı çalışıyor, bolca terliyor ve damlayan alnını silmek için görünürde bir havlu yok. Sevimli egzersiz kıyafetleriyle çekici bir kız, elinde cep telefonuyla onun yanında selfie çekiyor.

Sonra yanımda büyükanne var. Gri permalı saçları kısacık kesilmiş, başında beyaz bir eşofman bandı var. Üzerinde bebek pembesi, insanların uçaktan paraşütle atlarken giydiği malzemeden yapılmış büyük boy bir eşofman var.

Hızı yavaş, ancak tutarlı, benim için yetişmesi kolay görünüyor.

Havlumu parmaklığın üzerine atıp kulaklığımı kulağıma yerleştirdikten sonra talimatları takip ediyorum ve makineyi çalıştırmak için düğmeye basıyorum. Tamam, ayaklarını yürür gibi hareket ettir ve kollarını salla. Çok kolay.

Bedenim istemeden çok hızlı hareket ediyor, ön tarafa çarpıyor ve beni düşmemek için sıkıca tutmaya zorluyor.

"Doll, iyi misin?"

Harika, büyükannem benim için
üzülüyor. Spor salonundan çok
nefret ediyorum.

"Um, evet. Sadece yönümü bulmaya çalışıyorum."

"Ben Susan. Seni buralarda görmemiştim. Buralarda yeni misin?"

Ayaklarımı bu kez daha yavaş hareket ettirerek ivme kazanıyorum ve bu konuşmayı sürdürmeye çalışıyorum.

"Charlie, ama Charlotte'un kısaltması," diyorum ona, hareketlerimi koordine ederek. "Evet, buraya ilk kez geliyorum. Bu makaleyi okudum ve vücuduma karşı daha nazik olmaya çalışıyorum, özellikle de karbonhidratlı her şeyi, çörekleri, bilirsiniz... sizi öldüren yiyecekleri sevdiğimden beri."

Susan gülümseyerek başıyla onaylıyor. "Bebeğim, harika görünüyorsun. Sana bir hikaye anlatayım. Sekiz çocuğum ve on beş torunum var. Vücudum her şeyi gördü, birkaç on kiloluk da taşıdı. Ama hiçbir şey, ama hiçbir şey sizi yetmiş iki yaşına ve küçük çocukları kovalamaya hazırlayamaz. İşte bu yüzden her sabah buraya geliyorum."

Susan'ın hakkını vermeliyim, yetmişli yaşlarında görünmüyor, en iyi ihtimalle altmışlı yaşlarının başında.

"Spor salonlarının sosyalleşmek için harika olduğunu da duydum. Bak Susan, bir erkekle tanışmak için yanıp tutuştuğumdan değil, ama biliyorsun... uzun zaman oldu ve birkaç yıl sonra otuzuma basacağım. Sadece zamanın nereye gittiğini bilmiyorum. Tamam, bekle, yalan söylüyorum. Kariyerime ve küçük şirketimizi açmaya o kadar odaklandım ki kimseye zaman ayıramadım. Şimdi bana bir bakın, neredeyse düşmeden cross-trainer bile kullanamıyorum," diye saçmalıyorum, çok fazla kişisel bilgi paylaşıyorum.

Susan tamamen durana kadar hareketlerini yavaşlatır. Makineden inerek havlusunu ve su şişesini alıyor. "Bunu her zaman yapmıyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama bana biraz yardıma ihtiyacı olan bir bayan gibi göründünüz. Bir oğlum var, Jesse Junior. Şehir dışından geldi ama hiç bir kadınla yuva kurmadı. Bence iyi bir eş olabilir. Numaranızı iletebilirim."

Aşağılanma hiç bitmiyor. Jesse Junior kesinlikle benim tipim gibi görünmüyor. Dışarıdan gelen biri, ıssız bir çiftlikte çocuklarını büyütmemi ve her gün turta pişirmemi bekleyen taşralı bir çocuk demek.

"Biliyor musun?" Gülümseyerek ve konuşmayı dostane bir şekilde sürdürerek söylüyorum. "Eğer beni bir daha gördüğünde hala bekarsam, bana Jesse'nin numarasını ver."

"Junior, bebeğim, Jesse Junior," diye düzeltti beni. "Jesse benim kocam ve Tanrı biliyor ki seni aç bir kurt gibi yer bitirir." Susan el sallayarak vedalaştı ve tuvalete doğru yürüyüp *üzerinde Bayanlar* yazan kırmızı kapının ardında kayboldu.

Yeni keşfettiğim hobime ilham vermesi umuduyla Olivia Newton-John'un 'Let's Get Physical' şarkısını dinleyerek cross trainer'ı yirmi dakika daha kullanmayı başarıyorum. Yirmi dakika boyunca tek düşünebildiğim, spor salonuna taytla gidersem kimsenin beni yargılayıp yargılamayacağı.

Hızımı yavaşlatarak dur düğmesine basıyorum ve makineden iniyorum, dizlerim titriyor ve dengem bozuluyor. Acaba kaç tane Hershey çikolatası yedim? Tanrım, çikolataya çok ihtiyacım var.

Tatlı krizimi unutmak için başka bir egzersiz yapmaya karar veriyorum ve daha önce kullanmaya çalıştığım makinede oturan bir adamın yanından tesadüfen geçiyorum. Kollarını kaldırıyor, homurtular çıkarıyor, sonra makineyi o şekilde kullanmadığım için ne kadar aptal göründüğümü fark ediyorum, bu yüzden daha önce vazgeçtim.

İşte bu, spor salonunu kendime kaltak yapıyorum. Onun hastalıklı ve çarpık oyununda bir piyon olmayı reddediyorum.

Köşede başka bir makine görünce oraya doğru ilerliyorum ve havlumu sandalyenin üzerine koyarak rahatlıyorum. Bu kolay görünüyor. Tek yapmam gereken kol görünümlü şeyi çekmek ve kollarım üzerinde çalışmak.

Yaklaşık beş dakikadır buradayım ve yarın uzuvlarımın kesilmesi gerekeceğinden eminim. Havlumu kaptığım gibi ayağa kalkıyorum, bir adama çarpıyorum ve yanlışlıkla ellerimi onun göğsüne koyuyorum.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Sadece bakmıyordum," diye özür diliyorum, nefes nefese.

Ellerini omuzlarıma koyuyor, beni itiyor ama nazikçe ve saldırgan olmayan bir şekilde. Sırıtıyor, ifadesi sinir bozucu olmaktan ziyade eğlenceli.

"Hey, sorun yok. Benim hatam." Kulaklıklarından birini çıkardı, "Bon Jovi'de kayboldum... bilirsiniz, spor salonu müziği."

"'Livin' on a Prayer'?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülüyor, sevimli gamzeleri mükemmel yontulmuş yüzünü süslüyor. Tanrım, muhteşem biri. Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu bulamıyorum.

"'Keep the Faith,'" diye yanıtlıyor. "Ama ara sıra 'Livin' on a Prayer' için birkaç set yapacağım."

Gözlerim kaslı kollarıyla çevrili göğsünde geziniyor. Atleti bembeyaz, terden sırılsıklam olmuş ama burnunuzu sıkmanıza neden olacak kadar iğrenç değil. Hayır, daha çok "milkshake içmek istiyorum, seni bahçeme getirmek istiyorum" türünden bir ter.

Elini uzatıyor. "Ben Julian... Julian Baker."

"Charlie Mason." Elini sıkıyorum, ellerinin ne kadar erkeksi olduğunu ve neden bana uzun zamandır hissetmediğim bir şey yaptığını anlıyorum.

"Evet, makine. İşin bitti mi?"

İstemeyerek arkamı dönüyorum, sonra bu adama karşı duyduğum yersiz şehvetin acınası olduğunu fark ediyorum çünkü o sadece makineyi istiyor.

"Um, evet, devam et. Her şeyi sildim, yani ter ya da kızarıklık konusunda endişelenmene gerek yok. Bekle, ter döküntüsü için mi silmemiz gerekiyor, yoksa uçuk gibi bir şey kapabilir misin?" Kelimeler ishal gibi geliyor ve utancımdan ateşim yükseliyor. "Bakın, uçuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden bundan bahsettiğimi unutabilir miyiz?"

Julian'ın ela renkli gözlerinin etrafında hafif kırışıklıklar oluşuyor. Sıcak ve dostça gülümsemesi küçük bir kahkahaya dönüşür.

"Sana güveniyorum ama vücut döküntüleri dersi için teşekkürler."

"Çok utandım," diye itiraf ediyorum, kendi aptallığıma gülerek. "Seninle tanışmak güzeldi. Belki bunu bir ara tekrar yaparız... şu garip aceleci konuşmayı. İyi eğlenceler."

Uzaklaşmaya çalışmam, geride kalan haysiyetimi toparlamak içindi.

"Bekle," diye sesleniyor Julian.

Arkamı dönüp ona bakıyorum, bana o zamanlar ne kadar aptal olduğumu söylemesini bekliyorum.

"Belki bunu tekrar yapabiliriz ama başka bir yerde, mesela kahve içerken. Ve bu aceleci konuşmayı geride bırakabiliriz, tabii senin için de uygunsa?"

İşveli sırıtışını görmezden gelmek zor, yanaklarım yavaşça neşeli bir gülümsemeye dönüşüyor. Belki de bu spor salonu işi o kadar da kötü değildir. Bir taşla iki kuş vurmak - egzersiz yapmak ve muhteşem bir adamla tanışmak.

"Elbette." Beni bankoya kadar takip etmesini işaret ediyorum ve resepsiyonistten bir kalem çalıyorum. Julian'ın kolunu tutup üzerine numaramı yazıyorum.

"Arayacağım." Gülümsüyor, o sırıtışını bir kez daha bana gösteriyor. "Ve cevap versen iyi olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oh, yapacağım," diye çapkın bir göz kırpmayla karşılık veriyorum ve kolunu bırakıyorum. "Sonra görüşürüz, Julian."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 2

CHARLIE

Benimle ilgili en tuhaf şey Pazartesi sabahlarını seviyor olmam. Tanıdığım diğer herkes gibi 'pazartesicilik' denen şeyden muzdarip değilim. Yeni bir haftanın, taze bir başlangıcın beni heyecanlandıran bir yanı var. Olasılıklar sonsuzdur.

Son zamanlarda beynimi beslemek için podcast dinleyerek kendimi meşgul ediyorum. Bir de tam bir yıldır bekârım. Yakın arkadaşlarımın çoğuna göre bir yıl, çılgın kedi kadın sendromuna giden kaygan bir yokuş. Yani, bir kedim var, Coco. Harika bir kedi; itaatkâr, sevecen ve dairemde ölü fare bırakmıyor.

Bununla birlikte, onu birkaç saat yalnız bırakmak zorunda kaldığım için üzülüyorum ve sık sık başka bir kedi almayı düşünüyorum, böylece rahatlayabilirler ve kedi tipi eğlenebilirler.

Telefonum önümdeki toplantı masasının üzerinde duruyordu. Derin bir nefes alarak Julian'a mesaj atıyorum. Dün gece geç saatlerde, spor salonunda geçirdiğim utanç verici vakitten bir gün sonra bana mesaj atmıştı. Önemsiz konular hakkında saatlerce mesajlaştık, ama yine de çevrimiçi arkadaşlığından ve aynı derecede esprili şakalarından gerçekten keyif aldım.

O yüzden günü yakalıyorum. Bu podcast'e göre, eğer harekete geçmezsem, hayatımda iyi şeyler olmayacak.

Ve çılgın bir kedi kadın olmak istemiyorum.

Cevap verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol etme isteği çok büyük, bu yüzden onu yüzüstü masaya koyuyorum ve etrafıma bakarak

Başlamak için toplantı. Düşünce trenim kedilerden *Grey's Anatomy*'nin George'un öldüğü ve bir bebek gibi ağladığım bölümüne çok kolay geçti.

"Pazartesi, inanabiliyor musun?"

Sesler odaya giriyor, meslektaşlarım Pazartesi sabahı erken saatteki toplantıdan pek memnun görünmüyorlar. Hızlıca yerlerine oturduktan sonra, herkes başını eğmiş, parmakları telefonlarında yoğun bir şekilde yazıyor. İnsanlarla dolu bir odada, tıklama sesleri ve sürekli ping ya da cıvıltı ve ardından daha fazla tıklama sesinden başka bir şey yok.

Pazartesi günlerini sevmenin yanı sıra, işimi de seviyorum. Elimden gelse buradan asla ayrılmam. Bazıları bana işkolik diyor. Ben 'tutkulu' kelimesini tercih ediyorum. İş arkadaşlarıma bayılmam da buna yardımcı oluyor. Zaman içinde iyi birer arkadaş oldular ve ofisimiz birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile gibi oldu.

Son kişinin gelmesini beklerken dikkatimi yeni ayakkabılarıma veriyorum. Tamam, bir sorunum var ve ayakkabı bağımlısı olduğuma hiç şüphem yok. Bu yeni Louboutin'ler sonbahar serisinden yeni çıktı ve ben parlak yeni rugan ve en kötü düşmanınızın gözünü çıkarabilecek bir topuk ihtiyacım tarafından ele geçirilmiş bir kadınım. Yeni suçlu zevkime hayranlıkla bakarak bacak bacak üstüne atarken, Eric'in telefonuyla fotoğraf çektiğini görüyorum.

"Kesinlikle muhteşem, Charlie. Hadi bunu hashtag'leyelim." Parmaklarını yoğun bir şekilde yazarken, Eric gülümsüyor. Birkaç dakika sonra bana fotoğrafı gösteriyor.

"Ne kadar naziksin Eric. Bu senin yoğun Candy Crush programını mı böldü? Bir sorunun var, bunu biliyorsun, değil mi? Bir gün yaşadığını görmek isterdim... aslında, hayır... telefonun olmadan yarım gün olsun."

"Yaptım, hatırladın mı?"

"Mağazaya geri götürmek ve ödünç telefon almak sayılmaz." "Bilgin olsun diye söylüyorum, şu anda telefonumu öğle yemeği siparişi vermek için kullanıyorum."

İşte bu dikkatimi çekti. Öğle yemeği ve saat daha sabahın sekiz elli beşi. Lütfen köşede yeni açılan Japon restoranından suşi ruloları olsun. Bu düşünceyle midem gurulduyor ve utanarak gevşek bir öksürük çıkarıyorum ve sabahları daha fazla kahvaltı etmeyi aklıma not ediyorum. Belli ki midem ve ben, korkunç bir tembellik alışkanlığı haline gelen bu bir fincan kahve içelim diyetiyle uyum içinde değiliz.

"Charlie, Afrika'daki insanlar karnını olduğu kadar düşüncelerini de duyabiliyor. Ve evet, şu yeni Japon restoranından sipariş veriyorum. Ve hayır, *The Exorcist*'teki Linda Blair'den daha fazla kusmana neden olan o somon rulolarından yemiyorsun."

"İğrenç, ama haklısın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birden midem bulandı. Bu çok kötü bir somon rulosuydu. Nasıl oluyor da vücudum hala onu arzulayacak kadar yara almamış olabiliyor? Sorun şu ki, ilk ısırığı aldığımda ne kadar ağız sulandırıcı olduğunu hatırlıyorum ve sonrasını hatırlayamıyorum. Düşündükçe ürperiyorum ve tekrar canım çektiği için zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Çok zayıfım.

Eric kendinden emin bir şekilde, "Elbette haklı olduğum bir nokta var," diye devam ediyor. "Ben senin kişisel asistanın ve en iyi arkadaşınım. Benim işim seni tehlikelerden uzak tutmak ve buna kötü suşi ruloları da dahil."

Yine telefonuna gömülüyor ve sadece bir anlığına kafasını kaldırıp bana Cadılar Bayramı kostümü giymiş bir köpeğin fotoğrafını gösteriyor. Kıkırdamak zorundayım çünkü birinin bu kadar ileri gitmesi acınası ama aynı zamanda sevimli.

Eric beni her zaman güldürüyor. Herkesin içindeki eğlenceyi ortaya çıkarıyor, ayrıca bana her gün Y Kuşağı olduğumuzu, artık sosyal medya ve BFF, LOL ve YOLO gibi saçma kısaltmalar olmadan işlev göremeyen bir dünyada yaşadığımızı hatırlatıyor.

Şirketteki ortağım Nikki, bir kasırga gibi eşyalarını büyük maun masanın üzerine fırlatıyor ve büyük bir gürültüyle diğerlerini ürkütüyor. Her zamanki gibi mükemmel bakır rengi saçları dağınık görünüyordu. Parlak mavi gözlerinin altında koyu halkalar var. Görünüşüne bakarken endişelenmeden edemiyorum.

"Nikki, iyi misin?" Dikkat çekmemeye çalışarak sessizce soruyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. Deniz mahsullü marinara sipariş etmeye bayıldığımız İtalyan restoranı yüzünden gecenin çoğunu hasta geçirdim. Yeni Dior elbisem mahvoldu çünkü Rocky tuvalete ya da lavaboya ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Kötü yıldönümleri tarihinin en felaket yıldönümüydü, tıpkı o sevimsiz filmlerden bir sahne gibi."

"Yakut renkli Dior elbisesi mi?"

"Evet, Eric. Yakut rengi Dior elbisem kuru temizlemecide, deniz mahsulü marinara izlerinden arındırılıyor," diye hışımla cevap veriyor.

"Tanrıya şükür, Nikki. Bu elbise için ölünür."

Kişiden çok elbise hakkında endişelenmek tamamen Eric'e özgü bir şey. Moda takıntısı var ve eğer onun en iyi arkadaşıysanız, aynı şeyi hissetmemeniz mümkün değil. Kendim için alışveriş yapacak zamanım olmadığında onu kişisel alışverişçim olarak belirlememin ana nedeni de bu. Biz ölümcül bir kombinasyonuz ama American Express bizi seviyor gibi görünüyor.

"Tamam, cidden, hepinizin üzerine kusmadan önce bu toplantıyı başlatalım," diye araya giriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tiksinti dolu bir bakışla toplantıyı başlattı ve ben de onu takip ettim. Bu haftaki programlarımızdan, Eric ve Nikki'nin asistanı Emma'nın yarın katılacakları atölye çalışmasından ve son olarak da kuzenimin düğünü için uzun zamandır beklediğim Hawaii seyahatimden bahsediyoruz.

Toplantı bittiğinde kendimi Nikki'yle yalnız buluyorum, günün geri kalanında işle boğuşmadan önce arayı kapatmak için birkaç dakikamız oluyor.

"Sanırım yıldönümünüz mutlu sonla bitmedi?" "Dürüst olmak gerekirse,

Charlie, Rocky'yi sevdiğimi biliyorsun, ama cidden

Kocanızı kusmuk içinde, klozetin üzerine eğilmiş ağlarken ve annesini arayıp gelmesini isterken görmekten daha itici bir şey olamaz."

"Annesini mi aradı?" Kahkahalarımı tutmaya çalışarak soruyorum.

"Evet, tam bir saat sonra da tüm eczane olarak tanımlanabilecek bir şeyle geldi."

Hiç şaşırmadım. Rocky tam bir ana kuzusu. Zavallı Nikki, annesinden tam olarak hoşlanmıyor ama kriz anında sorduğu ikinci kişi olmaktan nefret ediyor.

"Sookie-la-la-momma's-boy kocam hakkında bu kadar dırdır yeter ve işinize dönün."

"Eve gidip dinlenmek istemediğine emin misin?"

"Charlie, beni sekiz yıldır mı tanıyorsun? Ne zamandan beri eve hasta gidiyorum?"

"Doğru. Sonra görüşürüz," diyorum odadan çıkıp ofisime doğru yürürken.

Masama oturdum ve Nikki'nin söylediklerini düşünmeye başladım. Sekiz yıl bir ömür gibi geliyor. Kafamda yılların zihinsel bir hesabını yapıyorum. Üniversitede ilk tanışmamızdan bu yana ne kadar zaman geçtiğine inanamıyorum.

Nikki ve ben oda arkadaşıydık. İkimiz de hukuk okuyorduk, bu yüzden bizi birlikte bıraktılar. Tek sorun Nikki'nin bir sürtük olmasıydı, kötü kız tipinde, hayatınızı cehenneme çeviren bir tip. Dünyayı yönettiğini sanıyor, üniversitedeki erkek arkadaşı Rockford Romano dışında kimseye gün yüzü göstermiyordu.

Rocky iri yarı bir İtalyan'dı, devasa kasları vardı ve üniversitenin futbol takımının oyun kurucusuydu. Kadınlar kendini ona atar, erkekler onun gibi olmak isterdi ama öğrenciler genellikle onun sert egosundan korkardı. Ailesinin mafyanın bir parçası olduğuna dair söylentiler vardı, ama gerçekte o bir kedicikten başka bir şey değildi. Nikki'nin bastığı yere tapan, tanışabileceğiniz en nazik, en tatlı adamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çıkmaya başladılar, her hafta ayrılıp tekrar bir araya geliyorlardı.

Yani, Nikki her zaman güzel olmuştur. Victoria's Secret mankenlerini bile utandırır. Uzun, ince bacakları onu süper model boyunda yapıyordu ve vücudu her gün yurt odamızda yaptığı pilatesin bir sonucu olarak sıkılaşmıştı.

Tam bir cazibeli kadın olmasına rağmen, yine de kampüsün kaltağı olarak kaldı. Eğer bir çift memeniz ve vajinanız varsa, sizi erkeğinin etrafında bir şahin gibi izlerdi.

İlk yılımızın sonlarında bir gece onu banyoda yerde yatarken buldum, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, etrafı hamilelik testleriyle çevriliydi. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı, ben de onu teselli etmek için oradaydım ama o gece arkadaştan çok kız kardeş gibi olduk. Hamilelik sırasında Rocky ve Nikki'ye destek olmak için elimden gelen her şeyi yaptım, özellikle de çalışamayacak kadar yorgun olduğunda yerel pizzacıdaki vardiyalarını karşıladım.

Ve yedi ay sonra, William Nicholas Romano'yu saat tam 11:34'te dünyaya getirdiler. Annesinin göğsüne yerleştirilmesini izledim, odada tek bir kuru göz bile yoktu. Rocky'nin onu bana verdiği ve vaftiz oğlumu ilk kez kucağıma aldığım anı hâlâ hatırlıyorum. Eğilerek kırışık alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve bebek kokusunu içime çektim. Çocuğa ilk gördüğüm anda aşık olmuştum ama onu kucağıma almak beni iyi anlamda yıkmıştı. Ona karşı açıklayamadığım koşulsuz bir sevgi vardı ve bu sevgi o zamandan beri daha da arttı.

"Tamam, iddiaya girelim. Kim daha iyi giyiyor? Jennifer Aniston mı yoksa J Lo mu?"

Eric sabırsızlıkla bekliyor, ben önümdeki görüntüyü analiz ederken ayağını yere vuruyor ve beni geçmişteki yansımamdan koparıyor.

"J Lo. Cidden, ben Hawaii'ye gitmeden önce her şeyin tamamlandığından emin olmak gibi yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Eric kıskanç bir bakışla, "Gitmeni inkar ediyorum çünkü beni neden götürmediğini hala anlamayan kıskanç bir en iyi arkadaşım," diyor.

"İki yıl boyunca hiç ara vermeden çalıştığım için tatil ihtiyacımı gerekçelendirmeyeceğim. Şimdi, işinizin başına dönün ve bana somon ruloları sipariş ettiğinizden emin olun."

Eric ofisimden çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Pelüş koltuğumda otururken, bir anlığına yeniden odaklanıyorum. Yapacak çok işim var ve önümüzdeki Cuma gününden önce ciddi bir iş çıkarmam gerekecek.

Tembel ya da düzensiz olmak için zaman yok. Odaklan, toparlan ve kendini toparla, Charlie.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cep telefonum yüksek sesle bipleyerek zenimi bozuyor. Julian'dan bir mesaj.

Sonunda bana mesaj attığına sevindim. Senin gibi muhteşem bir kadının beni daha ne kadar bekleteceğinden emin değildim. Bugün saat ikide boşum, eğer sen de boşsan? İstersen uslu duracağıma söz veriyorum.

Metnin devamında bir kafenin adresi var. Bu sevimli mesaj karşısında yüzümde beliren gülümsemeyi gizleyemiyorum. Bir mesajla bile olsa, onda hala bu çekicilik var. Parmaklarım hızlıca cevap yazıyor, ona boş olduğumu ve önerdiği kafeyi yanındaki fıstık dükkanı nedeniyle ne kadar sevdiğimi bildiriyor, yanlışlıkla gönder tuşuna basıyor ve fıstığın otomatik olarak penis olarak düzeltildiğini fark ediyorum.

Duck, özür dilerim. Penis.

Ben: *Argh! Penis demek istedim.*

Yer fıstığı.

Hayal kırıklığı içinde yüksek sesle bağırıyorum. Aptal otomatik düzeltme. Ördek değil de kimsenin umurunda olmadığını anlamadı mı*?* Şirketler için sorunu fark etmek ve düzeltmek ne kadar zor? Bir kez daha kendimi inanılmaz seksi bir adamın önünde utandırmayı başardım ki muhtemelen bu yüzden bir yıldır bekârım. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum, ancak telefonum çaldığında açıyorum.

Julian: *Charlie, sakin ol. Dünyadaki bütün ördekler bugün beni ne kadar mutlu ettiğini değiştiremez. 2'de penis dükkanının yanında görüşürüz.*

Bu sefer bağırmak yerine gülmeyi başardım. Bir erkekle flört etmeyeli uzun zaman olmuştu ve eğer flört etmeye değecek biri varsa o da Julian Baker'dır.

Bu konuda içimde iyi bir his var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 3

CHARLIE

İnsanların yapmaktan korktuğu en iyi on şey listesi varsa, ilk buluşmalar bunlardan biri olmalıdır.

Hayatım boyunca, Washington'daki Yüksek Çelik Köprü'den bungee jumping yapmak gibi konfor alanımın dışında pek çok şey yaptım. Bu şimdiye kadar yaşadığım en büyük adrenalin patlamasıydı, ancak muhtemelen bu hayatta tekrarlayacağım bir şey değil.

İğneden korkmama rağmen dövme yaptırdım ve beni taşlaştırmalarına rağmen vahşi yaşam turunda bir yılanı tuttum.

Ne zaman farklı bir şey denediğim için bir rahatsızlık hissetsem, kendime her zaman neden sınırlarımı zorladığımı hatırlatmaya çalışırım.

Ve şu anda kendime Julian'ın ne kadar iyi biri olduğunu ve yaptığımız şeyin *harika* bir şey olabileceğini hatırlatmam gerekiyor.

Kafe aşırı kalabalık değil. Öğle yemeği telaşı geçti ve gitti ve kalan tek insanlar öğleden sonra kahve bağımlıları ve benim gibi insanlar.

Çıkışa yakın bir masa seçiyorum, her şey ters giderse ve hızlı bir kaçışa ihtiyacım olursa diye. Artı tarafı, bir penceresi var ve bazı inşaat işçilerini görüyor. Çok sevimliler, yanlarından geçerken bana ıslık çalıyorlar, sonra da kaldırımı onarmak gibi yorucu işlerine geri dönüyorlar.

Nefes alıyorum, sinirlerim biraz olsun yatışıyor. Rujumun dişlerime bulaşıp bulaşmadığını kontrol etmek için yüzüncü kez pudramı çıkarıyorum.

Isırarak hızlıca inceledim, temiz sonuçtan mutlu oldum ve pudra kutumu kaldırdım.

Daha önce hiç çıkmamış değilim. Benim garip ilk randevularıma maruz kalan başkaları da oldu. Hatta bazıları birkaç turu geçmeyi başardı. Birkaç şanslı kişi yatak odasına kadar gelebildi ve orada bitti. Nikki ve Eric bana sık sık çok seçici olduğumu, bunun da aradığım kişiyi bulmama engel olduğunu söylerler. Her ikisi de kafamda hayali bir adam olduğuna, onun bir kaide üzerinde oturduğuna ve kimsenin onu sözde tahtından indirme şansı olmadığına inanıyor.

Bir kısmının haklı olmasından nefret ediyorum.

Özellikle de şu anda aklımdan onun geçmesinden nefret ediyorum.

"Hey."

Julian oturduğum yerin yanında duruyor, koyu renk kot pantolonu ve bordo polo üstüyle inanılmaz yakışıklı görünüyor. Hemen ayağa kalkıyorum ve yanağından öpmek için vücudumu masanın üzerine doğru eğiyorum. Tenim onun yeni tıraş edilmiş elmacık kemiğini okşarken, karnım çırpınıyor ve tüm vücudum hiper-farkında oluyor. Erkeksi bir tıraş losyonu olan kokusu havada hoş bir şekilde asılı kalıyor.

Eli kalçamda dururken ikimiz de aynı anda çekiliyoruz, bakışlarımız basit bir dokunuşun gücüyle birleşiyor. İkimiz de ahşap sandalyelere otururken, onun şakacı sırıtışı gergin enerjimi anında rahatlatıyor.

Julian kafeyi tarar, kapıya bakar, sonra bilmiş bir gülümsemeyle başını sallar.

"Söz veriyorum baltalı bir katil değilim."

Kapı. Bu adam bütün numaraları biliyor.

"Biliyorum," diyerek menüyü elime aldım. "Manzarayı seviyorum." "İnşaat işçilerinin mi?"

"Um, hayır... şey, belki."

Julian elini öne doğru kaydırarak benimkinin üzerine koyuyor. Hayal gücüm çılgına dönüyor, karşımda Julian'ın umurunda bile değilken neden kendimi korumaya aldığımı merak ediyorum.

"Sakin ol, lütfen. Seni öldürmeyeceğim ve eğer terleyen adamların beton kırmasını izlemekten zevk alıyorsan, seni yine de muhteşem bulacağım."

Omuzlarım düşüyor, garip gerginliği kırdığı için rahatlıyorum. Onun yanındayken neyim var bilmiyorum. Sanki bunu bir şekilde yürütmek için çaresizim, yapmazsam tanıdık bir sarmala düşeceğimden ve tekrar kurtulmak için mücadele edeceğimden korkuyorum.

"Sipariş vermeliyiz," diye öneriyor. "Ne kadar zamanım var?" "Ben mi? Ne kadar istersen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kahretsin. Bir yalan daha. Masamdaki iş yığını astronomik boyutlarda ve buraya gelmeden yaklaşık bir saat önce Nikki masama yeni bir dosya bıraktı ve gitmeden önce incelememi istedi. Bütün gece çalışmayı bekliyorum, iş yükümün ve hayatımın üstesinden gelebilmemin tek yolu bu.

"Um, tamam, üzgünüm, belki bir latte için yeterince uzun?"

Garson kız yanımıza gelip siparişimizi alıyor. Julian bir espresso sipariş ediyor ve ardından bana Sicilya'ya yaptığı son gezi sırasında nasıl bağımlı hale geldiğini kısaca anlatıyor.

"Vay canına, demek çok seyahat ediyorsun. Ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Gazetecilik. Birkaç dergi ve bazen de bazı tanınmış gazeteler için yazılar yazıyorum, o zamanki trendin ne olduğuna bağlı."

Garson kız geri dönüyor, içeceklerimizi masaya koyuyor, sonra da hızla ayrılıyor.

"Ya sen?"

"Aile hukuku," diye cevap veriyorum, ellerimi önümdeki sıcak fincanın etrafına sararak Ben.

"Sizi bir avukat olarak düşünmemiştim ama azminize hayranım." Getirmek Küçük bardağı dudaklarına götürerek espressoyu neredeyse tek seferde içiyor. "Bana nasıl avukat olduğunuzu anlatır mısınız? Bunun arkasında bir neden var mı? Ve nerede okudunuz?"

Bu soru bana daha önce sorulmamış bir soru değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, sayamayacağım kadar çok anlattım, hikayeyi birebir anlattım, özellikle de bir yabancıya anlatmanın gereksiz olduğunu düşündüğüm çeşitli unsurları dışarıda bıraktım.

Ona her şeyin nasıl başladığını ve çocukluğumun, annemin defalarca ortadan kaybolmasından, babama boşanma kağıtlarını tebliğ ederek beni temelli terk etmesine kadar nasıl çalkantılı bir rollercoaster yolculuğu gibi hissettirdiğini anlatmaya başladım.

"Neden aile hukukunu seçtiğinizi açıklıyor," diyor Julian sempatik bir şekilde.

"Onların en kötü yanlarının ortaya çıktığını gördüm. Yetişkinlere yönelik konuşmalarını anlayamayacağımı düşünüyorlardı ama ben neler olup bittiğini biliyordum."

"O zaman Yale, etkileyici ve girmesi zor bir okul mu?"

"Bunu Harvard mezunu söylüyor," diye takılıyorum, konunun değişmesini memnuniyetle karşılayarak. Julian kaşlarını kaldırıyor, sırrımı verdiğimi fark edene kadar merakla izliyor. "Tamam, Facebook profilini takip etmiş olabilirim."

Yumuşak kıkırdamaları utancımı hafifletiyor. Bardağımı dudaklarıma doğru kaldırarak bir yudum daha alıyorum ve vücudumun çaresizce ihtiyaç duyduğu kafeinin tadını çıkarıyorum.

"Ne diyebilirim ki? Çok yetenekli bir kadınım," diye gülümseyerek böbürleniyorum.

İkimiz de gülüyoruz ve bu neşeli şakalaşma canlandırıcı bir değişiklik olsa

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

da, her seferinde yüzeye çıkan duygularımı elimle itiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zihnim, geçmişimde karanlığın hüküm sürdüğü ve hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin beni tüketen acıyı ortadan kaldıramadığı bir zamana gidiyor.

Julian'ın tavır değişikliğimi fark etmemesini umarak boğazımı temizliyorum.

"Yakın arkadaşım Nicole ya da benim deyimimle Nikki ile Yale'de tanıştım. İkimiz de hukuk okuyorduk ve yıllarca berbat işverenler için çalıştıktan sonra bir adım attık ve butik bir hukuk firması olan Mason & Romano'yu açtık."

"Bu oldukça büyük bir risk ve bu kadar genç bir yaşta."

"Evet, biliyorum. Hiç durmadan ders çalıştım. Yirmili yaşlarımın büyük bir kısmında yaptığım tek şey buydu," diyorum ona, gözlerim ders kitaplarında geçirdiğim uzun saatleri düşünerek, bu durumun görme bozukluğuna yol açtığını ve okurken gözlük takmak zorunda kaldığımı. "Nikki ve kocası küçük bir çocuk yetiştiriyorlardı. Ebeveynlik ve gelişen kariyerleri arasında hokkabazlık yapmak her ikisinin de beklediğinden daha zordu."

Julian'a şehre taşınma kararını anlatmaya devam ediyorum. Rocky medya sektöründe bir tanıdığı olduğu için şanslıydı ve hemen bir spor yorumcusu olarak iş buldu. Bütün gün spor hakkında konuşabiliyor, bu artık benim de alıştığım bir şey.

Nikki ve ben ikimiz de ayrı firmalarda iş bulduk. İlk yıl yorucuydu ve kararımı birkaç kez sorguladım. Ama yol boyunca bir yerlerde, bir fark yarattığımı fark ettim. Hukuk alanında çalışmak konusunda tutkuluydum ve işimi seviyordum, keyifsiz patronum hariç. Kıyafetlerim hakkındaki uygunsuz yorumlarını ve yanından geçerken saçımın güzel koktuğunu söylemesini görmezden geldim. Her türlü yanlıştı ve beni rahatsız ediyordu.

"Neyse ki bir Pazar öğleden sonra oyun parkında takılırken bir çözüm ortaya çıktı. Çözüm, annelik hokkabazlığıyla uğraşan Nikki'den geldi," diyorum ona, anıyı yeniden yaşayarak.

Nikki, Will'in diğer çocuklarla kum havuzunda oynamasını izlerken usulca, "Will geçen gün dadısına anne dedi," diye konuştu. "Charlie, artık bunu yapamam, günde on iki saat çalışıyorum ve oğlumu hiç göremiyorum."

"Küçük bir müşteri tabanıyla açıldık ve büyüdükçe ikimiz de kişisel asistanlar tuttuk - Eric ve Emma. İşler patladı. Hatta başka bir avukat olan Tate'i ve ofisi yönetmesi için ekstra stajyerleri işe aldık."

"Oldukça şaşırtıcı bir yolculuk," diye övüyor. "Yaptığınız iş konusunda tutkulu olduğunuzu söyleyebilirim."

Julian'ın insanı anında sakinleştiren bir yüzü var. Hikâyemi anlatırken zaman zaman kalbimin hızla çarptığını hissettim. Ama sadece onun gözlerine baktığımda, farkına varmadığım her şey yavaş yavaş hafiflemeye başladı. O dinler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikkatle, meraklı bir bakışla bakıyordu. Dudaklarını yalarken göğsüme bakan bazı hıyarların aksine gerçek bir centilmendi.

"Sonumun annem gibi olmasını istemiyordum... omzunda yersiz bir çiple, küçük bir kasabada sıkışıp kalmış, her gün sıcak tamale yapan sefil bir kadın. Bir şeyi kanıtlamak istiyordum."

"Pek çok ortak noktamız var. Ben de hep bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordum. Ve işte Manhattan'ın en muhteşem kadınıyla birlikteyim."

Gülümsüyorum ve kolaylıkla eline dokunuyorum. Bu randevu işi o kadar da kötü değil, hele ki adam Julian Baker kadar yakışıklıysa.

Hızla telefonuma bakarken saati fark ediyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeyle lattemin sonunu bitiriyorum. Bu hızlı randevumuzu bitirmek istemiyorum ve daha önce yaptığım hiçbir şeyin aksine, ikinci bir randevu istemek için tüm güvenimi topluyorum. "Peki, akşam yemeği. Benim evimde mi? İyi tamale yaparım," diye yarı şaka yapıyorum.

Julian'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıp ukala bir sırıtışa dönüşüyor, sonra ısırarak beni hafifçe kızdırıyor. "Bu gece mi?"

"Vay canına... Bu gece." Zihinsel olarak iş yükümü tekrar gözden geçirdim. Eski Charlie kibarca yeniden planlamaya çalışırdı. İş her zaman önce gelirdi ama kendim için yarattığım kurallardan bıktım.

Eskiler gitti, yeniler geldi.

"Biliyor musunuz? Evet. Bu gece mükemmel

olacak." "Senin evin mi benimki mi?"

"Benimkine ne dersin?" Bencilce öneriyorum, o gittikten sonra birkaç saat daha çalışabileceğimi biliyorum. "Sana adresimi mesaj atarım.

"Mükemmel." Julian saatine bakar ama kabalık ettiği için özür dilemekte gecikmez.

"Hayır, anlıyorum. Benim de yapmam gereken bir sürü iş var."

Julian'la aynı anda ayağa kalkıyorum. Elleri belime dolanıyor ve başparmağını yanağımdan aşağıya, alt dudağıma doğru nazikçe gezdiriyor. Nabzım göğsümün altında yankılanan kalbime doğru yeniden atmaya başlıyor. Bakışlarım onun derin bakışlarından uzaklaşıp dudaklarına kayıyor, onları kendi dudaklarımda tatmak için yanıp tutuşuyorum. Julian yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, ben gözlerimi kapatıp içimi kaplayan sıcak hissin tadını çıkarırken.

Acı verici bir hızla uzaklaşırken, ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

Uzun zamandır, Julian'ın bana sadece bir öpücükle hissettirdiği onca şeyi hissetmenin mümkün olmadığını düşünüyordum. Belki de onun cazibesine kapıldığım için delirmişimdir.

Ama artık 18 yaşında değilim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık aptal bir çocuk değil. "Bu
gece mi?"
"Bu gece," diye fısıldıyorum, onu bir kez daha öpmek için başımı eğiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 4

CHARLIE

Kapımın çalınması apartmanda yankılanıyor.

Ellerimi önlüğüme silerek kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açtığımda lacivert bir chino pantolon ve beyaz düğmeli yakalı bir gömlek giymiş, çok şık bir Julian'la karşılaşıyorum. Zaten yakışıklı olan yüzünü boğan bir sırıtışla, bekâr kadın zihnimin son birkaç gecedir hayal ettiği şekilde vücuduna dokunma ve keşfetme arzumu dizginlemek için mücadele ediyorum.

"Merhaba güzelim."

Julian bana bir şişe şarap uzatıyor ve hazırladığım yemeğe mükemmel bir katkı sağlıyor. Şişeyi ondan alıp elini tutuyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Demek burası senin evin?" Meraklı bir gülümsemeyle oturma odasını tarıyor. "Çok güzel."

"Güzel derken, küçük mü demek istiyorsun?"

"Burası Manhattan. Gördüğüm diğer dairelere kıyasla rahat bir büyüklükte."

"Bir tur ister misiniz? Yine de sizi uyarıyorum, sıfır nokta-iki saniye sürecektir."

"Evet, ama önce..." Şişeyi elimden alıp sehpanın üzerine koyuyor. Ellerini sırtımda dolaştırarak beni kendine çekiyor ve elini tekrar çeneme götürüyor. Hızlanan bir nefesle yüzümü

Onunkine yaklaşıyorum, o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Başımı hafifçe eğerek acı içinde beni öpmesini bekliyorum. Böylesine mahrem bir alanda birbirine karışan nefeslerimiz, çaresizce öpüşme ihtiyacımızı artırıyor.

Ellerimi boynunun arkasına dolayarak beni derinden öpmesi için onu zorluyorum. Dudaklarımız zar zor birbirine değiyor ve şehvetin bedenlerimizi yönlendirmesiyle ağzına daha sert bastırıyorum, içimde biriken ve uzun zamandır beklediğim iniltiyi serbest bırakıyorum.

Julian anında tepki veriyor, vücudu benimkine doğru bastırırken kıçımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Düşünceleri sığ olan zihnim, aramızda sıkışan kaya gibi sert sikini hemen fark ediyor.

Kendimi geri çekerek nefes almaya çalışıyorum. "Hâlâ turu istiyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyor, dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine koyarak. "Yolu gösterin, Bayan Mason."

Coco kanepede mırıldanıyor, ilgi bekliyor. "Bu

Coco."

"Bir bez bebek mi?" Coco'nun kürkünü nazikçe okşuyor ve tabii ki Coco tüm ilgiyi üzerine topluyor. "Bizim de büyürken bir tane vardı."

Şarap şişesini ve onun elini de tutuyorum, sonra ona iki yatak odasını, banyoyu, mutfağı ve yemek alanını hızlıca gösteriyorum. On iki ay önce satın aldığım bu daire, son birkaç yıldaki sıkı çalışmamın gerçek bir kanıtı. Manhattan'ı seviyorum ve yakın zamanda başka bir yere taşınmayı düşünmüyorum.

"Kendine çok güzel bir yer yapmışsın," diye iltifat ettikten sonra gözleri tamale yapmaya çalıştığım tezgâha kayıyor. "Bunların hepsi nefis kokuyor."

"Annemin bana iyi öğrettiği bir şey varsa o da budur. Yemek yiyelim mi?"

Sıcacık mutfağın içindeki küçük yemek masasında oturuyoruz. Aramızda bir mum yanıyor - Eric'in hayatıma aşkı getirmesi için bana verdiği romantik bir koku. Tuhaf olan her şeye inanıyor, ruhlara, evrene ve yeterince şanslıysanız yıldızların aynı hizaya geldiğine inanan anneme çarpıcı bir şekilde benziyor.

Başta Julian ve gazetecilik tutkusu olmak üzere iş hakkında konuşuyoruz. Çok kültürlü bir adam, yazdığı yazıların bütünlüğünü korumak için en ücra ülkelere seyahat etmiş. Böylesine inançla konuşurken ruhundaki ateşi seviyorum. Onu saatlerce dinleyebilirim ve nadiren biri dikkatimi bu şekilde çekmiştir.

"Bu kadar tutkulu olmanıza bayılıyorum. Siz nadir bulunan bir türsünüz, Bay Baker."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Şarabından arta kalanları bitirirken kadehi dudaklarına doğru kaldırarak sırıtıyor. "Yale'den mezun oldun, bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iş yapar, iyi tamale pişirir ve..."

Gözlerimin içine bakarken dudaklarını ayırarak duraklıyor.

Öne doğru eğilerek dirseklerimi masaya dayıyorum, hafifçe öpüşürken ona yaklaşıyorum.

Sadece geri çekilerek, *"Ve?"* diye mırıldandım.

"Öpücüğün bende seni burada, hemen şimdi soyup soğana çevirme isteği uyandırıyor."

Kalbimin her atışını göğsümde hissedebiliyorum. Dudağımın kenarını ısırarak gözlerinin içine bakıyorum.

Nasıl olur da bu kadar güzel ve saf bir adam, milyonlarca kadının onun kadar mükemmel birini aramak için sokaklarda dolaştığı bir şehirde bekar olabilir?

Ve o burada, benimle birlikte.

Daha fazla risk almak istemiyorum ve son sekiz yıldır tutunduğum her bir ihtiyat kırıntısını bir saniyede pencereden dışarı atıyorum.

Ellerim yakasına doğru ilerliyor ve tutkulu bir öpücük için onu bana doğru yönlendiriyor. Dillerimiz hararetle savaşıyor, ayakta durmak için hokkabazlık yaparken iniltiler küçük nefesler halinde kaçıyor. Julian beni kaldırıyor ve bacaklarımın onun beline dolanmasını sağlıyor. Koridorda yatak odama doğru yürürken öpüşmelerimiz devam ediyor.

Işık kapalıyken, oturma alanından gelen parıltı yüzlerimizi görebileceğimiz kadar aydınlatırken, beni yatağa yerleştiriyor ve üzerimde geziniyor.

Arzusunun ağırlığı yoğun bir bakışla bana bakıyor.

Aramızda manyetik bir güç var, beni o kadar hızlı çekiyor ki durup düşünemiyorum. Benim alışılmadık dünyamı memnun edebilecek bir erkekte hayal edebileceğim her şey karşımda duruyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor. Çıplak göğüslü, gömleği dikkatsizce yere atılmış, önümdeki mükemmel yontulmuş göğse hayranlıkla bakıyorum. Dürtülerimi kontrol edemeyerek, elim onun karın kaslarında geziniyor ve kemer tokasının hemen yanında duruyor.

"Altımda ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun, güzelim?"

Bana *muhteşem demesini* seviyorum, sanki başka kimseye değil de ona aitmişim gibi geliyor.

Başka kimseye ait değilsin.

Hiçbir zaman da olmadın.

Başımı sallayarak alakasız sesleri bastırıyorum ve kemerini çözüp fermuarını indiriyorum.

Julian vücudunu öne atıyor, elleriyle yüzümü kavrıyor. Dudakları benimkilere sıkıca bastırıyor, umutsuzca ağzımın her santimini tadıyor. Sert ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zorla, dili benimkine karşı yuvarlanıyor, vücudumun her yerine bir his akışı gönderiyor ve onun için her yerimin ağrımasına neden oluyor.

Birbirimize yaklaşmak için mücadele ederken ellerim başının arkasına gidiyor, saçlarını yumruklarımla kavrıyorum.

Nefes nefese geri çekiliyorum. "Julian... bu çok mu erken?"

Tek kelime etmiyor, daha ziyade hareketleriyle bana göstermeye çalışıyor. Yavaş ve acı verici bir tempoyla elbisemin düğmelerini açıyor, ben altında yatarken omuzlarımdaki askıları çıkarıyor. Sadece siyah dantel sütyenim ve külotum kaldığında, göğsüm hızla yükselip alçalmaya başlıyor, bir sonraki hamlesini yapmasını bekliyorum.

Gözlerindeki arzu, çiğ, hayvani açlık bana bakıyor. Tanrım, hayatıma mükemmel bir zamanda giren bu seksi adama bakarken burada yatarken yanmak istiyorum.

Doğrulup onu kendime doğru çekiyorum, o da eğilip ağzını tekrar benimkinin üzerine koyuyor. Her öpücük daha sert, daha agresif ve talepkâr oluyor. Şimdi, burada, bu anda bana sahip olmak istiyor. Gözleriyle bana orada yatmamı ve daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde beni tatmin etmesini izlememi emrediyor.

Dokunuşunun altında eziliyorum. Isınan tenimi her yalayışı ve okşayışı daha yüksek sesle inlememe neden oluyor. Julian adımı soluyor, her hece dudaklarında çiğ bir hırıltıyla sürükleniyor ve kalçalarımın arasındaki tatlı noktayı öperken oyalanıyor.

Yavaşça külotumu indirip burnunu kasık kemiğimde gezdiriyor ve dudaklarımdan derin bir inilti kaçarken gözlerim dalgalanıyor. Bu kadar uzun sürdü mü? Bir erkeğin dokunuşundan mahrum kalarak daha fazla dayanabileceğime güvenemiyorum.

Nefesimi tutmuş, bir sonraki hareketini, bir sonraki dokunuşunu bekliyorum. Julian yatağa uzanıyor, beni yana yatırıyor ve arkama geçerek avuçlarını arka tarafıma sürtüyor ve bir harita gibi hatlarını çizerek zevkle inlememe neden oluyor.

Sabırsızca kendimi ona doğru itiyorum. Julian sert, o kadar sert ki beni kıracak diye korkuyorum. Çözülüyorum, onu içimde görmek için yanıp tutuşuyorum.

Arkamı dönüyorum, böylece vücutlarımız karşı karşıya geliyor, dudaklarına sahip oluyor ve içime girmesi için ona yalvarıyorum. Sütyenimin kopçası çözülüyor ve göğüslerim ortaya çıkınca gözleri açılıyor.

"Charlie, seni ilk gördüğüm anda sana sahip olmam gerektiğini biliyordum. Seni şirin taytın ve küçük şımarık kıçınla makineyi çalıştırmaya çalışırken izliyordum. O güzel göğüslerin zıplıyordu. Seni hemen orada almaya hazırdım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağır nefes alışım kahkahaya dönüşüyor. "Bunu fark ettin mi? O gün yanlış sutyen giymişim."

Sinsi bir sırıtışla karşılık veriyor, sonra dilini meme ucumun etrafında dolaştırmadan önce başını göğüslerimin arasına gömüyor.

Sırtım dikleşiyor, bu his o kadar dayanılmaz ki üzerine atlamaya hazırım.

"Elbette, seni fark ettim." Tenime sıcak bir nefes üflüyor. "Çok seksisin. Soyunma odasındaki çocuklar seni nasıl yatağa atacaklarını tartışıyorlardı."

"Gerçekten mi? Ben de bir makineyi çalıştırırken garip göründüğümü düşünüyordum."

"Söyle bana..." diye sırıtarak soruyor, "... benim için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, gözlerinin kelimelerinden daha çok konuşmasına aşığım. Dikkatini tekrar dudaklarıma odaklıyor, ağzımı aceleyle öpüyor ve beni yakalayacak tek bir nefes bile bırakmıyor. Tırnaklarım sırtında izler bıraktığından emin olduğum pençelerimi gezdiriyor.

Dizlerinin üzerinde doğrulup kemerini tamamen çıkarıyor ve pantolonunu indirerek kendini teşhir ediyor. Güzel vücudunun görüntüsüne ve onu ne kadar çok istediğimin farkına varıyorum. İkimizin de beklemek umurunda değil, ikimiz de yer değiştirirken açıkça belli oluyor, böylece bana kolayca girebiliyor.

Onu bu düşüncesinden vazgeçmesi için nazikçe uyarıyorum, komodinimin çekmecesini açıp rastgele ıvır zıvırları karıştırıyorum. Folyo paket köşeye sıkışmış. Çıkarıp ona uzatıyorum ve güvende olmak için sadece şimdi hatırladığım için kendimi azarlıyorum.

Ellerimi kolunun ön kısmında gezdirirken, o yuvarlarken anın tadını çıkarıyorum. Uzun sürmüyor, vücudu bir kez daha tüm varlığıma hükmediyor. Yavaşça içime giriyor ve ben bu yabancılık karşısında nefes nefese kalıyorum. Vücuduma dayanması ve sadece birkaç dakika daha dayanması için yalvarıyorum, çünkü o içeri girip çıkarken kendini izliyor, dudağını ısırıyor ve bacaklarımı keyifli bir acıyla irkilmeme neden olacak kadar açıyor. Bu adam şu anda sadece beni istiyor ve ben de onu memnun etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Düşüncesi bile beni geriyor. Arkamdaki yastığa yapışıyorum. Kanım deli gibi pompalanıyor ve bedenim onun altında yanarken her bir parçam çılgınca bir zevkle karıncalanıyor. Bu anın hiç bitmemesini dileyerek adını tekrar tekrar, yüksek sesle çağırıyorum.

Julian'ın anı kontrol etmek için çaresizce bir ihtiyacı vardır, sonunda daha iyi olana kadar yaklaşan orgazmını geri tutar. Ellerinin tutuşu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

inlemeleri yavaşlayana ve kalçaları da onu takip edene kadar vücudu bana çarparken belime sıkıca sarılıyor.

Yanımda yere yığılıyor, ikimiz de nefes nefese kalmışız ve az önce olanlardan dolayı sersemlemişiz. Yüzümü ona döndüm. Artık umurumda değildi. Sadece kırk sekiz saat içinde hayatım hiç hayal etmediğim şekilde değişti.

Sırıtışımı gizleyemeyerek ona meydan okudum: "Peki, şimdi ne olacak? Bu hafta sonu Hawaii'ye gideceğimi ve beş gün kalacağımı biliyorsun."

"Beş gün mü?" Üstüme tırmanıyor, başını boynumun kıvrımlarına gömüyor. "Sanırım telafi etmemiz gereken çok şey var Bayan Mason."

Kulaklarımın arkasındaki hassas bir noktayı öptüğünde ciyaklıyorum ve vücudunun altında kıvrılarak ikinci raundu kollarımı açarak karşılıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 5

LEX

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Dışarısı karanlık, ay ışığı çekilmiş perdelerin arasından sızıyor. Boş burbon şişesi, cüzdanım ve telefonumla birlikte komodinin üzerinde duruyor. Havada ucuz parfüm ve seks kokusu var. Kıyafetlerim ve kırmızı askılı üst elbisem yere saçılmış. Yanımda huzur içinde uyuyan esmer kıza bakıyorum, nadir bir hata. Adı neydi? Brandy, Betty, Bindi? Yataktan dikkatlice kalkıyorum, hızlıca giyiniyorum ve odadan çıkmak için eşyalarımı alıyorum.

Asansör sonsuza kadar sürüyor ve içeri girdikten sonra otel odamın anahtarını en üst kata okutuyorum. Saniyeler geçtikçe, kafam dün gece içmeyi başardığım bol miktarda likörden pek hoşlanmıyor.

Odama döndüğümde bavulumu hazırlamaya başlıyorum ve asistanım Kate'i arıyorum. Hemen cevap verdi.

"Kate, Londra'ya uçağım saat kaçta?" "On bir, efendim," diye cevap verirken esniyor.

"Bana havaalanının yanında bir oda ayırtın. Yirmi dakika içinde orada olurum."

Bu sabahın beşinde Kate'i arayıp otel değişikliği istediğim ilk sefer değil. Sadece dün geceki şırfıntıyı serbest bırakmaya çalışmanın sonuçlarını istemiyorum.

Yeni otele varıyorum ve hızlıca bir şeyler atıştırmadan önce duş alıyorum. Bol bol vaktim var, uçağa binene kadar business lounge'da beklemek üzere doğruca havaalanına gidiyorum.

Tanrı'ya şükür uçuş sessiz geçiyor, bu da bana ilk birkaç saat işimi yetiştirme şansı veriyor. Gözlerim yorulmaya başladığında dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyorum ve dün gecenin nasıl başladığını hatırlıyorum.

"Affedersiniz efendim, kredi kartınızı barda unutmuşsunuz."

Başımı kaldırdım ve karşımda kırmızı askılı bir elbise giymiş, siyah topuklu ayakkabılar giymiş, uzun kahverengi saçları sırtından aşağı dökülen muhteşem bir kadın duruyordu. Tabii ki onu tepeden tırnağa süzdüğümü fark etmişti. Fena değil, diye düşündüm kendi kendime, bir am bulmayalı uzun zaman olmuştu.

"Teşekkür ederim..." Yüzüne baktım, bir cevap bekliyordum. "Brandy," dedi kirpiklerini kırpıştırarak.

Bir masaya oturduk ve konuşmaya başladık. Bana Alaska'dan bir uçuş görevlisi olduğunu söyledi ve konuşmaya devam etti, ama tek düşünebildiğim saçlarıydı - sırtından aşağı akan uzun, kahverengi saçları. Ona dokunmak için can atıyordum, parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. Kahretsin, hayır, hatırlama. Brandy seks gibi harika kokuyordu. Muhtemelen altına bir şey giymiyordu. Ne kadar pis bir orospuydu.

"Söyle bakalım Lex, ne iş yapıyorsun?"

Düşüncelerimden sıyrıldım ve sorusunu hızla yanıtladım. Bu kadın beni gerçekten sıkmaya başlamıştı. Beni odasına davet etmeden önce ona memnuniyetle kabul ettiği bir içki daha teklif ettim.

Çok fazla bir şey hatırlamıyorum, sadece yüksek sesle konuştuğunu ve saçını daha sert çekmemi istediğini hatırlıyorum. Hükmedilmekten, sikilmek için yalvaran masum kadını oynamaktan hoşlanıyordu. Esmerlerle yapmam ama dün gece gardımı indirdim. Yatağa yığılıp bayılmadan önce onu iki kez becerdim.

Son zamanlarda gerginliğim arttı. Kafamı kurcalayan pek çok şey var ve stres atmak genellikle işe yarıyor ama burada oturmuş pilotun inişimizi anons etmesini dinlerken, üzerimdeki stresten kurtulmuş değilim.

Uçak Londra'ya zamanında varıyor. Her zamanki gibi şoförüm kapıda beni bekliyor. Önümde yoğun bir gün olduğunu bildiğim için doğruca ofise gitmeye karar veriyorum. Heathrow'dan çıktığımızda gökyüzünün gri olduğunu ve bulutların bir küme oluşturduğunu görmek sürpriz olmuyor. Yaz mevsimindeyiz ve beş yıl Londra'da yaşadıktan sonra buna alışmış olacağımı düşünebilirsiniz ama yine de evimdeki sürekli güneş ışığını özlüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ofisimiz en üst katta ve Thames Nehri'nin muhteşem manzarasına sahip. Sıfırdan inşa ettiğim şeyle gurur duyuyorum. Yıllarca imparatorluğumu kurmak için kendimi zorladım, hayatımı işime adadım ve bunun karşılığını aldım. Net değerimin ne olduğunu biliyorum ve *The Times* makalesi yayınlandıktan sonra herkes de biliyor.

İş söz konusu olduğunda, hiçbir şeyden pişman değilim. Zor ve hızlı kararlar aldım, risk aldım ve kimsenin beni başka şekilde etkilemesine izin vermedim. Doktor olmanın benim değil babamın hayali olduğunu biliyorum. Bu ona saygı duymadığım anlamına gelmiyor. Babam kadar azimli bir adamla daha önce hiç karşılaşmadım. Onun adanmışlığı ve şefkati beni hayrete düşürüyor.

Yine de yıllar önce tıp alanını bırakıp imparatorluğumu kurmaya odaklanmaya karar verdikten sonra yaşadığımız tartışma, kendi kanımdan ve canımdan hiç beklemediğim bir tekmeydi. İkimiz de geri adım atmadık. Annem yıkılmıştı ve ilişkimizi onarmak için elinden geleni yapıyordu. Birbirimizle tekrar konuşmaya başlamamız için büyükbabamın vefat etmesi gerekti, ancak ilişkimiz hala gergin ve ben bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

Ben onun oğluyum ve onu hayal kırıklığına uğrattım. Bill Gates bile bunu tartışırdı.

Lobiye girdiğimde personelin gergin bir şekilde etrafımda dolaştığını görüyorum. Bu beni her seferinde sinirlendiriyor. Kaytarıyor olmasalar iyi olur. Kendime insan kaynaklarıyla iletişime geçip performans değerlendirmesi yaptırmam gerektiğini hatırlatıyorum. Bu yirmili yaşlardaki kızlar her şeyi çözdüklerini sanıyorlar ama benim zamanımda iş sırasında dedikodu yapmaları kabul edilemez. Lanet olsun, her geçen dakika daha da sinirleniyorum. Kapıyı arkamdan çarparak masama yürüyorum ve resepsiyonun hızlı arama düğmesine basıyorum.

"Gretchen, Kate'i hemen ofisime getir."

"Peki efendim," diye acele eder.

Masama oturdum ve e-postalarımı kontrol etmeye başladım-aynı eski saçmalıklar. Cidden, bazı şerefsizler her şey için ellerini tutmama ihtiyaç duyuyor. CEO olabilirim ama beni siktir et, eğil, ben de senin kıçını sileyim! Zirveye güvenli tarafta oynayarak gelmedim. Yaklaşan bu birleşmenin stresi beni gerçekten kızdırmaya başladı. Ben sabırlı bir adam değilim, etrafımdakiler bunu bilir. Yıllar süren planlama ve katı bir proje zaman çizelgesine bağlı kalmak, anlaşmayı bitirmek için beni kaşındırıyor. İlerlemeli ve Edwards'ın servetine servet katacak başka bir sözde imkansız iş girişimiyle dikkatimi dağıtmalıyım.

Aklımı bu birleşmeden uzaklaştırmaya çalışarak Kate'in gelmesini bekliyor, hisse senedi piyasasını kontrol ediyor ve hisselerimi analiz ediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Günaydın Bay Edwards." Kate ofisime giriyor, karşıma oturuyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Takviminden okumaya başladı ve bana bu hafta neyi ne zaman planladığımı hatırlattı. "Saat üçte Windsor Group ile birleşme konusunda bir konferans görüşmeniz var ve New York'a uçağınız yarın sabah altıda kalkıyor. Bu uçuşta size eşlik edeceğim ve New York'ta kalışınız önümüzdeki Pazartesi gününe kadar sürecek. Bu süre zarfında After Dark yatırımcılarıyla planlanmış toplantılarınız var." Programında gezinmeye devam ediyor, konuşurken bir yandan da yazıyor. "Potansiyel ofis yerlerine bakmak için ticari bir emlakçıdan randevu aldım."

"Doğru ya, Manhattan ofisi." İçimi çektim, bu ihtimalden şimdiden sıkılmıştım.

Manhattan'da bir ofise sahip olmak benim fikrim değil, ancak yatırımcılar ABD pazarına hakim olmak için bastırıyorlar. Sadece Londra'da değil, Kuzey Amerika'da bir genel merkez konusunda ısrar ediyorlar ve bana yaptırdıkları sayısız piyasa projeksiyonuna göre Manhattan bunun gerçekleşmesi için en iyi yer.

İlk başta isteksizdim. Londra artık benim evim ve kız kardeşimden bir saat uzakta olma düşüncesi beni rahatsız ediyor. Onu ailem gibi seviyorum ama o sadece *Adriana.* Kişisel saçmalıklar bir yana, bu tamamen mantıklı ve doğru bir hamle. Sadece çok fazla iş var ve beni heyecanlandıran türden bir iş değil.

"Kız kardeşin aradı ve önümüzdeki hafta şehirde olacağın için şu hayır etkinliğine katılman gerektiğini hatırlattı."

Tam da bu yüzden ziyaret etmekten nefret ediyorum.

Adriana konu yardım etkinliklerine geldiğinde oyuncakçı dükkanındaki sinir bozucu beş yaşındaki bir çocuk gibi oluyor. Bunu son duyuşum olmayacak. Kısa süre içinde ne giymem, kimi getirmem ve ne kadar bağış yapmam gerektiğini söyleyen bir telefon bekliyorum. Kahretsin, bu gün hızla yokuş aşağı gidiyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Tüm bu sosyal saçmalıklardan

rahatsız olarak soruyorum. "Evet, efendim."

"Çok yoğun olacak. Lütfen benim için Waldorf çatı katı süitini ayırtın." Ekranımdan başımı kaldırıp bakıyorum. "Hepsi bu kadar, artık gidebilirsiniz."

Aceleyle kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor. Kibirli kişiliğime katlandığı için Kate'e hayranım. Başlangıçta onu ofis elemanı olarak işe almıştım, ancak buradaki diğer zavallı küçük şeyler gibi tepelere kaçmadığını fark etmekte gecikmedim.

Yirmi altı yaşında biri olarak, benim için çalışan kadınlar arasında açık ara en olgun olanı. Kate aslen Manchester'lı ve iki yıl önce Londra'ya taşınmış. İlk başlarda aksanına ve örtmece sözlerine alışmakta gerçekten zorlandım, ancak son beş yıldır Londra'da yaşadıktan sonra nihayet her şeyi kavradım. Benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem sık sık aksanımın değiştiğinden bahsediyor ve kız kardeşim ona çok sık dangalak dediğimden şikayet ediyor.

Telefonumun çalmaya başlaması sadece birkaç dakika sürüyor. Telefonu elime alıyorum, ekrana bakıyorum, cevap verip vermemeyi tartışıyorum. Alnıma dayayıp durmasını diliyorum.

"Adriana," diye cevap veriyorum sert bir ses tonuyla.

"Aman Tanrım, Lex, sonunda! Yardım balosuyla ilgili mesajlarımı aldığını biliyorum. Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme, Alexander Matthew Edwards! Konuşmak için sadece birkaç dakikam var."

Nefes almak için bile durmuyor. Adriana, Prozac kullanan Energizer Tavşanı gibi. Konuşmak için birkaç dakika, saçmalık! Bu görüşmenin en iyi ihtimalle bir saat sürmesini bekliyorum.

"Davetli listesine senin adını çoktan yazdım ve senin için bir randevum var. Merak etme, tıpkı senin sevdiğin gibi sarışın. Adı Brooke ve onu seveceğini biliyorum." Ses tonundaki alaycılığın izlerini duyabiliyorum. "Sana bir smokin sipariş ettim. Nerede kalıyorsan oraya bırakırım. Bağış konusunu da konuşmamız gerek."

"Kendi randevularımı bulabilirim, biliyorsun."

"Biliyorum, sevgili kardeşim, ama Brooke çok sevimli ve sen yerleşmeyeli uzun zaman oldu," diyor sesini alçaltarak.

"Biliyorsun ben 'sevimli' değilim. Zinde bir kuş olsa iyi olur."

"Zinde bir kuş mu? Bu da ne demek oluyor? Eğer kuş derken göğüslerini kastediyorsan, tam bir pisliksin Lex. Yine de, evet, o fit bir kuş. Gitmem gerek ama Kate'e otelin detaylarını söylerim. Seni seviyorum."

***

New York uçağımız saat altıda kalkacak. Standart yedi saatlik bir uçuş ve Tanrı'ya şükür birinci sınıf. Asla sığır sınıfında uçmam.

Kate'le kapı alanında buluştum. Normal kurumsal kıyafetlerine kıyasla daha rahat giyinmiş; dar bir kot pantolon, taba rengi diz üstü çizmeler ve beyaz düğmeli bir gömlek. Topuz yaptığı sarı saçları ve bana bakan parlak mavi gözleriyle çok çekici olduğunu kabul ediyorum. Oraya hiç gitmeyeceğimden değil.

Bir numaralı altın kural: Asla kendi kapının önüne sıçma.

"Günaydın Bay Edwards." Yarı gülümsüyor.

"Günaydın Kate. Uçağa binmeye hazır mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını salladı. Çantalarımızı alıp uçağa ilk binmek için öncelikli sıraya doğru ilerliyoruz.

Koltuğumda kendimi ayarlıyorum ve okumak için *New York Times*'ı alıyorum. Kate telefonunda bir şeyler yazmakla meşgul, bir yandan gülümsüyor, bir yandan da bir mesaja cevap veriyor - bahse girerim erkek arkadaşıdır. Kadınları okumak çok kolay. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak, ABD'deki vergi kaçakçılığıyla ilgili bir makale okuyarak kendimi meşgul ediyorum.

Uçak saat tam altıda kalkıyor.

Yüksekliğe çıktıktan sonra emniyet kemeri işaretleri sönüyor ve hostes içecek servisi yapmaya başlıyor.

"Günaydın efendim. İçecek bir şey ister misiniz?" Cevabımı beklerken dudaklarını yalıyor.

Kızıl saçlı. İlginç.

"Burbon ve kola lütfen. Mile High Club'a katılmayalı uzun zaman oldu. Daha sonra tuvaleti tarif etmeniz gerekebilir, bayan..." İsim etiketini aradım "... Bayan Horne."

"Peki ya kız arkadaşın için?" diye soruyor.

Kate kabaca bir kahkaha patlattı. Durmasını bekleyerek ona bakıyorum. Bu neden bu kadar komik?

Ben lanet bir avım.

Yakışıklı olduğumu biliyorum. İsterseniz bana kibirli deyin ama 1.80 boyundayım, her gün spor salonunda çalışıyorum, ayrıca çok zenginim. Kadınlar her gün kendilerini bana atıyorlar.

"Özür dilerim." Gülüyor, gözündeki bir damla yaşı siliyor. "Sadece bir cin tonik lütfen."

Dişlerimi sıkarak, "Neden bu kadar komik?" diye soruyorum.

"Sadece, Bay Edwards, siz ilişki kuracak bir tip değilsiniz. Uzak o."

Gülmeyi kesiyor, kaşları endişeli bir bakışla birbirine yaklaşıyor.

"Sanırım haklısın, kız arkadaşım ya da ilişkim yok," diye itiraf ediyorum, tam olarak neden bağlılıktan nefret ettiğimi bilerek.

Tanrıya şükür, burbon ağzına kadar dolu. Hepsini tek seferde içtiğimde, hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmaya çalışan gezgin zihnim hemen ezildi. Çağrı düğmesine basıyorum, hemen doldurmam gerekiyor.

"Peki ya sen? Sanırım sen biliyorsun. Bu yüzden mi telefonun her çaldığında gözlerin parlıyor?"

"Üzgünüm, Bay Edwards. Bu benim erkek arkadaşım Jeff. Avustralya'da ailesini ziyaret ediyor ve saat farkı bizi deli ediyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha çok ne kadar süredir birlikte oldukları ve nasıl tanıştıkları hakkında konuşuyoruz. Kate konuşması ilginç bir kadın, her zaman bir anekdotu var ve dikkatinizi kolayca topluyor. Annem ve kız kardeşim dışında kadınlarla konuşmak çok sık yaptığım bir şey değil.

Kate hayatta ne istediğini biliyor ve ben buna hayranım.

Konuşmayı kesiyoruz, ama ilişkiler hakkındaki sohbet beni biraz rahatsız ediyor. Kate yanımda uyurken ayağa kalkıp kollarımı açıyorum ve Bayan Horne'u bilerek geçerek tuvalete doğru ilerliyorum.

Hızlı bir bakıştan sonra beni uçağın arka tarafındaki tuvalete kadar takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sonra kafasını sikime doğru itiyorum, sonunda içimde biriken gerginliği serbest bırakıyorum.

***

Doğu saatiyle saat altıda JFK'ye vardık. Şoför bizi doğruca otele götürüyor ve ben de koşuya çıkmak için eşofmanlarımı giyiyorum. Sabahları şehri seviyorum. Sokaklar kalabalıklaşıyor ama yine de ürkütücü bir sakinlik hissi var. Central Park'ta, bu enerjiyi yakmak için hızlı bir sabah koşusu yapmaya çalışan diğerleriyle birlikte koşuyorum. Son birkaç gün çok yorucuydu ve tek istediğim onları geride bırakmak. Daha sıkı koşuyorum, ciğerlerim yanana kadar kendimi zorluyorum. Odama dönmeyi düşünüyorum ama önce spor salonuna gitmeye karar veriyorum.

Döndüğümde saat dokuza geliyordu. Acele etmeden, buharlı duşun içinde oyalanıyorum, suyun gergin kaslarımı rahatlatmasına izin veriyorum. Gözlerim kapalı kollarımı kavuştururken, sikimin taş gibi sertleştiğinin farkındayım. Yeni olan ne? Varlığını görmezden gelerek musluğu soğuğa çeviriyorum ve acımasızca soğuk suyu karşılıyorum.

İlk toplantım ticari bir komisyoncuyla. Üzerimi değiştirdikten ve oda servisinin getirdiği gurme kahvaltıyı yedikten sonra şoförüm beni finans bölgesine götürüyor, ancak sabah trafiğinin yoğunluğu her zamanki gibi başımı ağrıtmıyor.

İlk ofis alanı, çoğunlukla Chows Chinese Takeout'un neon tabelasının bulunduğu tuğla bir duvara bakan küçük bir bina. *Cidden, bu işi kendim yapmak zorunda mıyım?* Zamanımın boşa harcanmasına sinirlenerek saati kontrol etmek için saatime bakıyorum.

"Bayan Hampden, asistanımın size ne söylediğinden emin değilim ama Lexed Group'un tuğla duvarlara bakan ofisleri yok. Başka bir komisyoncu bulmam gerekir mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telaşlı ve utanmış görünerek portföyünü çıkarıyor. Bu kadın ne sikim düşünüyor? Emekli olup Boca'da yaşaması gerekirken hâlâ çalışan bir ihtiyar böyle olur işte. Telefonumu çıkararak, onu bana tavsiye eden kişiyi patlatmaya hazırım.

"Bay Edwards, iletişim hatası için özür dilerim. Elimde işinize daha uygun olacağını düşündüğüm bir tane var."

Diğer bina iki blok ötede. Bina yüksek ve modern mimarisiyle diğer genel binaların arasından sıyrılıyor. İçeride, gözlerim kat alanını tarıyor. Tamamen mobilyalı, resepsiyon alanı siyah deri koltuklar ve büyük bir mermer masayla resmi. Ofisime açılan çift kapıdan geçmeden önce onu katta takip ediyorum. Manzara muhteşem, Doğu Nehri ve en soldaki Brooklyn Köprüsü.

Hemen Kate'i aradım, Manhattan'da böyle ofislere rastlamanın zor olduğunu biliyordum.

"Kate, lütfen avukatlara bu yeni ofis için sözleşmeleri hazırlamalarını söyle," diye emrediyorum, bu konuşmayı aceleye getirerek. "İnsan Kaynakları geçen hafta konuştuğumuz işler için işe alımlara başlayabilir. Pazartesi sabahına kadar halledilmesini istediğim diğer her şeyin bir listesini sana ileteceğim."

Binadan çıkıyorum, nihayet Lexed markasını temsil eden bir yer bulduğumuz için rahatlamıştım.

Şimdi öğle vakti ve sokaklar kalabalık. Etrafımdaki insanlar restoranlara doluşuyor, diğerleri butiklere girip çıkıyor. Kız kardeşim ve annemin benimle hızlı bir öğle yemeği için buluşacakları restoranı buluyorum. En azından ben öyle tahmin ediyorum ama tabii ki kadınlar nefes almadan günlerce konuşabilir. Cidden, hiç çenelerini kapatmazlar mı?

Beni ilk karşılayan annem oluyor, uzanıp yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da parmaklarını yanağımda gezdirerek bıraktığı ruju siliyor. "İşte benim oğlum. Aramalarıma neden cevap vermedin Lex? Meşgul olduğunu biliyorum ama senden haftalarca haber alamamak beni endişelendiriyor."

"Hadi ama anne. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum Lex. Bir imparatorluğu yönetmekle meşgul olduğunu anlıyorum ama kısa bir arama, mesaj ya da e-posta bile seni öldürmez. Daha da iyisi, bana bir arkadaşlık isteği gönder..."

Tanrıya şükür, ilk defa kız kardeşimin zamanlaması mükemmeldi. Neredeyse koşarak masaya geliyor, annemi öpüyor, sonra da kafamın arkasına vuruyor.

"Ne oluyor Adriana?"

"Oh, merhaba, ağabeyim." Otururken gülüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adriana benden yedi yaş küçük. Ailem bana sık sık altı yaşındayken Noel Baba'ya bana bir erkek ya da kız kardeş getirmesi için yalvardığımı anlatırdı. Ne yazık ki Noel Baba bir yıl sonra getirdi.

Bazıları bana benzediğini söylüyor. Gözlerimiz dışında bir benzerlik göremiyorum. Benimki gibi açık kahverengi saçları var ama bugün sarı. Sürekli değişen saç modellerine ayak uyduramıyorum. Tipik bir kadın tabii ki.

"Elijah ve ben bir tarih belirledik. Bugün 14 Şubatth , resmi olarak çıkmaya başladığımız gün."

"Tatlım, senin adına çok mutluyum. Değil mi Lex?"

Anneme bakıyorum, yüzü hoş bir şeyler söylememi istiyor. Lanet olası bir Sevgililer Günü düğünü hakkında ne söyleyebilirim ki? Tatilin kendisi tam bir saçmalık. Sanki birilerine onları sevdiğimizi göstermek için kalp şekerler ve hiçbir amaca hizmet etmeyen dev ayılarla dolu bir güne ihtiyacımız varmış gibi.

"Kulağa harika geliyor."

"Lanet olası as? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Adriana İngiliz argomdan rahatsız olmuş bir şekilde soruyor.

"Ne söylememi istersiniz? Kendinizi birine bağlamak size ömür boyu mutluluğu garanti edecektir. Düğünler büyülüdür."

"Tam bir pisliksin."

"Bana öyle söylendi."

Bu noktada annem elini Adriana'nın elinin üzerine koyarak onu sakinleştirmeye çalışıyor. Konuyu değiştirmelerini beklerken bir içki sipariş ediyorum, sonra telefonumu cebimden çıkarıyorum ve annem davranışım için beni azarlayana kadar e-postalarımda geziniyorum. Tekrar.

"Alexander, bu seni yetiştirdiğim adam değil, tanıdığım ve sevdiğim adam da değil. Evliliğe dair lekeli bir görüşün olduğunu biliyorum ama bu kız kardeşine karşı kaba davranışını mazur göstermez."

İşte yine başlıyoruz.

Cebimden biraz para çıkarıp masanın üzerine atıyorum. Ayağa kalkıp vedalaşmadan uzaklaşıyorum, yapmam gerektiği gibi davranmadığımın farkındayım ama artık umurumda değil. Ben herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda dahil olmadığım sürece insanlar evlenebilir. Evlilik kelimesinin kendisi beni sinirlendiriyor. Her şeyi mahvediyor. İnsanları mahvediyor.

Otelime döndüğümde, gece çökene kadar kendimi işe veriyorum. Hayatım bu hale geldi - günün ne zaman başladığını ya da gecenin ne zaman çöktüğünü bilmeden 24 saat çalışmak. İş için tüm dünyayı dolaşıyorum, bir kez bile tatile çıkmadım. Kendimi izole ediyorum, eski arkadaşlarımla iletişimimi kaybediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlişkiler bana göre değil. İçimi dökmek istediğimde sevişirim, o kadar. Huzur için nadir bir fırsat çıktığında, elimde bir burbonla oturuyorum. En çok korktuğum anlar bunlar; başarısızlıklarımı yüzeye çıkarıyor ve geçmişi düşünmeme neden oluyorlar.

Ben artık o Alexander değilim.

Carmel'den ayrıldığım gün gömüldü.

Ben Lex Edwards, Lexed Group'un CEO'suyum. Hayatımdaki her şeyi kontrol ediyorum ve sahip olduğum güçle gelişiyorum.

Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez.

Hayatımı tam olarak istediğim gibi
yaşıyorum. Hayatımdaki her şey artık
anlamlı. Her şey mükemmel.

Küçük bir şey dışında*, çok mutsuzum.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 6

CHARLIE

"Charlotte Olivia Mason, yine ateşli erkek arkadaşınla ilgili hayaller mi kuruyorsun?"

Baştan aşağı yeni tasarım bir takım elbise giymiş olarak ofisime giren Eric'in sesi düşüncelerimi böldü. Julian hakkında hayaller kuruyor olmalıydım. Onun yerine Hawaii seyahatimi anımsıyorum. Bir ömür önceymiş gibi geliyor ama aslında sadece iki ay önceydi.

"Hayır, üzgünüm," diye mırıldanıyorum. "Sadece Waikiki Plajı'nda gün batımını izlerken yaptığım uzun yürüyüşleri, durmaksızın içtiğim kokteylleri ve kuzenlerimle geçirdiğim zamanı hatırlıyorum.

"Doğru, 'senin gezin'." Eric tırnak işareti yaptı, hâlâ onu götürmediğim için kızgındı. "Neden Julian'la ilgili hayaller kurmuyorsun? Eğer her gece yatağımda onun gibi bir adam olsaydı, asla işe zamanında gidemezdim."

Kuzenimin Diamond Head'in tepesindeki düğünü büyülü olmaktan başka bir şey değildi. Üzerimizde muhteşem mavi gökyüzü ile Pasifik Okyanusu'nun geniş manzarasının olduğu daha romantik bir zemin hayal edemezdim. Düğünün kendisi, on tanesi akraba olmak üzere toplamda yaklaşık yirmi kişiyle samimi bir şekilde gerçekleşti.

Ailemle, özellikle de birkaç yıldır görmediğim küçük kuzenim Noah ile vakit geçirmek güzeldi. Sıkıcı aile gezilerinden kaçtık ve bunun yerine tüplü dalış yapmayı tercih ettik. Deniz kaplumbağalarıyla yüzdük.

Bir gün tekrar yapmak isteyeceğim harika bir deneyimdi. Sarhoş olduk ve neyse ki o artık içki içme yaşında, geceleri gittiğimiz kulüplerde tam bir playboy, ama yine de eğlencenin tadını çıkardım.

Tatil tam da ihtiyacım olan şey olmasına rağmen Julian'ı özledim. İndiğim andan itibaren ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için tatilin büyük bir bölümünü yatak odasında geçirdik, ancak son zamanlarda iş ikimizi de farklı yönlere çekti.

"Tamam, yine yapıyorsun. Charlie, kendine gel. Tabii onun aletini düşünmüyorsan. O zaman paylaş," diye kıs kıs gülerek ellerini ovuşturuyor.

"Eric, seninle Julian'ın aleti hakkında konuşmuyorum ve bu kelimeyi tekrar kullanmaya başladığımıza inanamıyorum. Çok kaba."

"Wiener, johnson, pecker, bratwurst, tek gözlü canavar, baloney pony-"

"*Dur!* Penis argon rahatsız edici. Salam midilli mi? Cidden Eric, ne zaman Hiç birine 'Hey, güzelim, pantolonunu çıkar ve bana salamlı midillini göster' dediniz mi? Bunu kim söyler?"

"Hiç kimse. Bir erkekten pantolonunu çıkarmasını ister misin? Sana yakıştırdığım dominatrix kadın nerede?"

"Tamam, bu kadar yarak yalayıcı konuşması yeter. On beş dakika içinde bir randevum var. Bugün gündemde başka ne var?"

***

Gün uçup gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan saat altıyı geçiyordu. Ofis terk edilmişti ve ben bir yığın evrak işinin altında kalmıştım. Ya şimdi ya hiç. Telefonum çalıp beni korkutana kadar evrakları karıştırmaya başladım.

Batman ismi ekranımda yanıp sönerken, cevap vermeden önce kendimi sırıtırken yakalıyorum. Julian'ın Christian Bale'e ne kadar çarpıcı bir şekilde benzediğini fark ettiğimde bu lakabı buldum.

"Selam güzelim," diye selamlıyor beni ancak seks sesi olarak tanımlanabilecek bir sesle.

Kadınlık organlarıma her türlü çılgınlığı yapıyor. Neden evde değilim ki telefon seksi falan yapalım? Onu çok özledim.

"Merhaba, sen. Bu bir erken gece seks çağrısı mı?" Bacaklarımın arasındaki zonklamayı durdurmak için bacak bacak üstüne atarken sandalyemde arkama yaslanarak alay ediyorum.

"Mmm... kalçalarını düşünmeme izin verme. Bir konferans salonunda senatörün gelmesini bekliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, bu durumda göğüslerimi de düşündün mü? Beğendiğin o dantelli siyah numaranın içinde çok mutlular."

"Sen kötüsün, bunu biliyor musun?"

"Batman bana kötü mü diyor? Ne kadar tahmin edilebilir."

"Sanırım seni yarasa mağarasına götürüp Batman'in gerçekte neyle ilgilendiğini göstermem gerekiyor."

"Tamam, ama eğer bana gerçek yarasalar uçarsa, yaramaz randevunuza veda edebilirsiniz."

Julian gülüyor ve gününün nasıl geçtiğini anlatmaya devam ediyor. Onu dinlemekten keyif alıyorum. O da en az benim kadar hırslı. Gazeteciliğe olan sevgisi her konuşmasında kendini belli ediyor. Birlikte geçirdiğimiz zamandan bu yana öğrendiğim bir şey var

-New York'ta skandal eksik olmaz.

On dakika sohbet ettikten sonra, sekizden sonra bir şeyler atıştırmak için buluşmaya karar verdik.

Ye.

Çantamı topladım ve kapıdan çıktım. Karanlık, ama arabanın ışıkları sokakları aydınlatıyor. Kaldırımda bekliyorum, yanımdan geçen bir sonraki taksiyi selamlıyorum. Biri aniden durunca şanslı günümdeyim. Aceleyle binip şoföre adresi veriyorum.

Pazartesi gecesi ve her zaman olduğu gibi, dünyadaki en sevdiğim insanla vakit geçirmek için taksiyle Rocky ve Nikki'nin dairesine gidiyorum.

"Cha Cha, sensin!" Kapıdan içeri girdiğimde kendini bana doğru fırlattı.

Tanrım, bu çocuğu seviyorum. Adımı söylediğini duymak bana onun ilk kelimesinin ben olduğumu hatırlatıyor. Anne ya da baba değil, Cha Cha'ydı ve öyle kaldı.

Başını karnıma yaslamışken, yüzünü inceleyebilmek için onu kendimden uzaklaştırıyorum. Simsiyah saçları Rocky'ninkilerin bir kopyası, aynı dallar kaşlarının hemen üzerinden sarkıyor. Ama onu Nikki'ye benzeten, peygamber çiçeği mavisi gözleri. Minik çiller burnunu kaplıyor, eksik üst dişleriyle kocaman gülümsemesi bulaşıcı. Burnuna bir öpücük kondurup onu tekrar kucaklıyorum.

"Tabii ki benim, şapşal."

Babası gibi Will de okuldan en yakın arkadaşının köpeğine ne olduğuna ve *Star Wars*'un son bölümüne kadar her konuda konuşuyor. Aşırı bilgi yüklemesi, özellikle de yedi yaşındaki bir çocuk için. Pazartesi gecesi bizim gecemiz. İşten sonra eve geliyorum, onunla oynayarak ya da ödevlerini yaparak biraz zaman geçiriyorum ve sonra yatağında ona kitap okuyorum. Ödevini tamamlaması sadece on dakikasını alıyor, sonra yatağa giriyor ve ben de her zamanki yerimi onun yanında alıyorum.

"Bu kitap ne hakkında?" Bana bir kitap uzattığında sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir prens, ama biraz kötü bir adam. Prensesini kaybediyor ve onu bulmak için her yeri aramak zorunda kalıyor. Ama onu ararken tüm bu canavarlarla savaşıyor. Ayrıca zihin okuyabilen bir süper gücü var."

Harika, o hikayelerden biri.

Gülümsüyorum ve kitabı açıp birinci bölüme geçiyorum. Dördüncü bölüme geldiğimde Will'in gözleri düşmüştü. Uykuya dalmak üzere olduğunu gösteren işaretleri bilirim.

"Cha Cha, peri masallarına inanır mısın?"

"Peri masallarına inanmak için asla çok yaşlı değilsin," diye fısıldıyorum. "Prensinin bir gün seni bulacağını umuyor musun?"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, soruyu araştırmak istemiyorum. Midemde oluşan bir düğümle, bu konudan uzaklaşmayı umarak hızlıca bir cevap buluyorum.

"Bir prense ihtiyacım var mı bilmiyorum, belki de sadece beni sevecek birine."

Gözleri daha da düşerken ve ağzından bir esneme kaçarken, uykuya dalmadan önce günün son sözlerini mırıldanıyor. "Seni seviyorum, Cha Cha. Eğer bir prens bulamazsan ben senin prensin olacağım."

İşte böyle anlar kalbimi tamamen eritiyor. Bir çocuğun sevgisi koşulsuzdur ve size verilebilecek en değerli hediyedir. Ben bir erkek bulmak, evlenmek ve hamile kalmak isteyen muhtaç kadınlardan değilim, ama bir yanım doğru erkekle bu tür bir aşk için yanıp tutuşuyor.

Will'in alnına bir öpücük kondurduktan sonra kitabı komodinin üzerine koyuyorum ve battaniyesini üzerine örtüyorum. Lambayı kapatıyorum, sonra parmak uçlarımla kapıya yaklaşıp onu izliyorum. Çok huzurlu görünüyor, gözleri sık sık dalgalanıyor ve minik horlaması zar zor duyuluyor. Kalbim bu çocuğa duyduğum sevgiyle, özlemle karışık bir sevgiyle patlamak istiyor.

Midemdeki düğüm büyümeye başlarken, kapıyı kapatıyorum ve Julian'la buluşmak için çıkıyorum.

***

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

"Artık birbirimizi böyle mi selamlıyoruz? Çünkü eğer öyleyse, sen de güzel kokuyorsun."

Daha da eğiliyor ve fısıldıyor, "Seni istediğim gibi karşılasaydım, dışarı atılırdık ve uygunsuz davranıştan tutuklanırdık."

"Hadi, bir de bunu deneyelim," diye alay ediyorum onunla, şakacı bir şekilde. "YOLO."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eric zihnini çarpıtıyor."

"Biliyorum. Geçen hafta haftanın sözü buydu, ama beni masaya çıkarmana geri dönelim-"

"Beni kışkırtma."

Geri çekilerek menüyü aldı. Ben de aynısını yapıyorum, sözleri aklımda kalırken gülümsememi gizliyorum. Kahretsin, şimdi her türlü sıcak ve rahatsız oldum. Neden yemek zorundayız ki? Onu bir haftadır görmediğimi düşünürsek, akşam yemeğini benim evimde yemeli ve ardından beni dört ayak üstünde tutmalıydı.

Enzo's, Küçük İtalya'da küçük bir restoran. Küçük masaları süsleyen kareli masa örtüleriyle geleneksel bir İtalyan trattoria'sı. Mumlar yanıyor ve arka planda yumuşak bir piyano müziği çalıyor. Garsonun çok otantik kalın, kıvırcık bir bıyığı var ve İtalyan ev sahibinin mükemmel bir rolünü oynuyor.

"Ben bir Budweiser alacağım ve sevgili Charlie de..."

"Bir Margarita, lütfen. Ne diyebilirim ki? Cezaya bayılırım."

Julian gevşek bir ifadeyle gülümsüyor, parmağının ucuyla zahmetsizce elimi okşuyor. İçim mutluluk dansı yapıyor, onun basit dokunuşunu ve tek bir gülümsemeyle beni nasıl hissettirdiğini özlüyorum.

Margarita'ya gelince, şimdi her şey eğlenceli ve oyun gibi, ama sabah başım ağrıyarak uyanana kadar bekleyin. Bütün mesele kendimi tutmak. Bunu yapabilirim.

Yemeklerimiz gelmeden önce ilk içkilerimizi bitiriyoruz. Sohbetimiz bir kez daha geçmişe yöneliyor. Julian annesi ve kız kardeşiyle birlikte Kuzey Carolina'da küçük bir kasabada büyümüş. Babası Julian üç yaşındayken onu terk etmiş ve bir daha hiç görmemiş. Harvard'a gidip gazetecilik okumuş, sonra da o zamanki kız arkadaşı Serena ile tanışmış. Onun hayatının aşkı olduğunu düşünüyordu ama kız üniversite değiştirdi ve uzun mesafeli ilişkiyi yürütemediler.

"Onunla iletişime geçmeyi düşündün mü?" Merakla sordum, "Yoksa sosyal medyada takip etmek mi demeliydim?"

"Bir süre onunla iletişime geçmeyi düşündüm ama buraya taşındım ve hayat çok yoğunlaştı. Bir arkadaşımdan Boston'da olduğunu duydum ama sanırım bu defter kapandı. Olması gereken bir şey olsaydı, bunu o zamanlar hallederdik."

Elini yine benimkinin üzerine koyuyor, baştan çıkarıcı bir şekilde gözlerimin içine bakarken nazikçe okşuyor. Vücudumun her yeri karıncalanmaya başlıyor, benim deyimimle tüylerim diken diken oluyor. Biri bana böyle hissettirmeyeli kesinlikle uzun zaman olmuştu. "Hey, hadi akşam yemeğini atlayalım ve 'Discovery Channel'da yaptıkları gibi yapalım' desem çok mu sürtükçe olur diye aklım başımdan gidiyor."

Eric'in etrafında çok fazla zaman geçiriyorum.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," diyor ve yemekler servis edilirken garsona gülümseyerek teşekkür ediyor. "Peki ya sen?"

"Sanırım bir tane hapisten kurtulma kartım var?" "Evet ve sanırım onu geçen hafta sonu kullandınız."

"Oh, doğru... beni yatağında becerdiğin zaman. Hayır, bekle, o duvara karşı olan mıydı? Hayır, benim hatam, beni mutfak tezgâhında becerdiğin zamandı," ayağımı bacağında gezdirirken en seksi sesimle alay ediyorum.

"Güzel girişti ama bundan kurtulamayacaksın. Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, Charlie."

Küçük bir dudak bükmeyle, bilgiyi asgari düzeyde tutmaya dikkat ederek pes ediyorum. "Sana Carmel'de büyüdüğümü söylemiştim..."

"Açıkçası seni hiç Kaliforniyalı bir kız olarak düşünmemiştim. Neden Phoenix'li olduğunu düşündüm ki?"

"Bilmiyorum. Neden, Kaliforniyalı gibi görünmüyor muyum? Bikini üstü Daisy Dukes giymediğim için mi?"

"Devam et, ukala."

"Carmel Lisesi'ne gittim. Babam kamyon şoförüydü, o yüzden sürekli yollardaydı. Ben on dört yaşındayken ablam Avrupa'ya sırt çantasıyla gezmeye gidene kadar sadece annem, ablam ve ben vardık. Annem ve babam ben on üç yaşındayken ayrıldılar, sonra annem gerçekten hasta olan büyükbabama bakmak için Küba'ya geri taşındı. Gerisi buraya gelmeden önceki sarhoş öğrenci birliği gecesi Margarita sersemliğinden ibaret."

"Nedense, üniversitede sarhoş bir Charlie hayal edemiyorum." "Nedenmiş o?"

"Sen çok... birliktesin. Hayatınızı ve her yönünü tamamen kontrol ediyorsunuz."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Peki eve döndün mü? Geride ciddi bir erkek arkadaş kalmadı mı?" diye soruyor ben rahatsız bir şekilde ayak sürürken. "Nasıl daha önce alınmadın?"

"Nasıl alınmadın?"

"Bir avukatla tartışmak imkânsız. Cidden, Charlie Mason Carmel'de nasıl kalp kırmadı?"

Neredeyse içkimi içerken boğuluyordum, bir öksürük çıkardım. Julian sabırla cevap bekliyor, meraklı bakışlarla kaşlarını kaldırıyor.

Bu, kış uykusunda kalmaktan mutlu olan dolaptaki iskelettir. Bu gece geçmişten bahsetmek için uygun bir gece değil, ancak ilişkimizde geçmiş ilişkilerin konuşulmasının kaçınılmaz olduğu bir noktadayız. *Omuz silk Charlie, daha fazla soruyu davet etmeyecektir*.

Gözlerimi duvardaki tabloya kaydırıyorum, göz teması kuramıyorum.

"Lisedeyken birkaç erkekle çıktım. Son sınıfta bir çocuk vardı, tipik lise aşkı gibi bir şeydi," diyorum ve ardından konuyu hafifletmek için rahat bir kahkaha atıyorum.

Julian rahatsızlığımı hissediyor ve hemen başka bir konuya geçiyor. Kariyeri, haber yaptığı hikayeler hakkında sohbet ediyoruz ve tabii ki *American Idol* hakkında hararetli bir tartışmaya giriyoruz. Onun arkadaşlığından keyif alıyorum ve gecenin geri kalanında, şehre ilk taşındığı zamanlara dair anlattığı hikayelere gülmekten kendimizi alamıyoruz. O kadar komik mi yoksa Margaritalar mı beni ele geçirdi emin değilim.

Bana dünyanın varlığını unutturduğu evime taksiyle dönüyoruz.

İki kere.

Sabah uyandığımda Julian çoktan gitmiş, Washington'a gitmek için kırmızı göz yakalamak zorunda kalmıştı.

Başım zonkluyor, bir dizi gürültülü gümbürtü gözlerimi açmamı imkânsız kılıyor. Margaritaville'e yaptığım ziyarete lanet olsun! Dersimi asla alamıyorum, sert içkiyi kaldırabilecek kadar olgun olduğumu varsayıyorum.

Telefonumun alarmı çalıyor ve ben bir şekilde ertelemeye basmayı başarıyorum. Çınlama tekrar başlayana kadar uykuya dalıyorum ve Coco yüzümün rahatlamak için iyi bir nokta olduğuna karar veriyor.

Bu sefer ertelemeyi görmezden geliyorum ve alarmımı yarın daha geç kuracağımı aklıma not ediyorum. Neden fazladan yirmi dakika kesintisiz uyuyabilecekken binlerce kez ertele tuşuna basarak zamanımı boşa harcıyorum?

Yorgun halimle duşa giriyorum, üstümü değiştiriyorum ve ofise doğru yola çıkıyorum. "Güncellemeler, lütfen. Tek bir şeyi bile atlamayın," diye haykırıyor Eric.

Ofisime adımımı attım.

Julian'ın ne kadar harika olduğundan ve bir yıllık Margarita stoğumu içtiğimden bahsetmek dışında anlatacak pek bir şey yok. Başım hâlâ öyle bir çarpıyor ki, göz ucuyla nabzımın attığını görebildiğime yemin edebilirim. Eric'in tiz sesi ve bilgiye susamışlığı kafamın içinde kopan fırtınayı dindirmeye yardımcı olmuyor.

"Sen benim eğlence kaynağımsın, Charlie. Senin seks maceralarını yaşıyorum."

"Neden bilmiyorum, E. Yirmi bir yaşındasın ve Zac Efron'un Asyalı versiyonuna benziyorsun. Seninle yaşıyor olmalıyım," diye belirtiyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum. Hayat mükemmel görünüyor. Julian harika biri, bir erkekte aradığım her şey onda var. Beni güldürüyor, onun

Zekâ büyük bir tahrik unsuru ve ne kadar seksi olduğunu inkâr edemem.

Evet, Batman kesinlikle aşağıdaki de dahil olmak üzere tüm kutularımı işaretliyor.

İş hayatım çok yoğun ve baskı altında başarılı olmak bana göre. Çok çalıştığım her şeyin karşılığını aldım ama yine de tüm bunların gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Tıpkı annemin bir keresinde *bana* söylediği gibi - mükemmelliğe *asla ulaşılamaz.*

Başımı sallayarak kendi kendime, bu fikri siktir et, diye düşündüm.

Hayat mükemmel ve ben yeni Louboutin'lerimi giyerken dünyanın tepesinde oturuyorum. Yine de, içimdeki karanlık geçitlerde bir yerlerde, ufukta karanlık bir fırtınanın toplandığına dair midemin çukurundaki dırdırcı hissi daha derine gömmeye çalışıyorum.

Çok acımasız ve beni derinden sarsmaya hazır bir fırtına.

CHAPTER 7

CHARLIE

"Çok kıskandım."

Eric karşımdaki sandalyede oturmuş, beş yaşında bir çocuk gibi kendi etrafında dönüyor. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok, zihninin iç işleyişine dair bir açıklama beklerken kollarımı kavuşturuyorum.

"Ben *Grey's* izlemekle meşgulken bu gece yapacağın ateşli seksten."

"Bu gece mi? Bu gece ne var?"

"Batman'le üçüncü ay dönümünüz... Brooklyn'deki o lüks restoranda."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, günlüğüme bakıyorum ve tarihin etrafındaki daireyi hemen fark ediyorum. "Tamamen unutmuşum. Mackenzie davası bütün hafta aklımın bir köşesindeydi. Ne giyeceğim ben şimdi?"

"Geçen hafta aldığın şu küçük kırmızı numara, hani şu kıçını vurgulayan. Her neyse, senin neyin var? Bugün garip davranıyorsun."

Bu yorumu beni biraz şaşırttı. Elbette, bu hafta işler aşırı yoğundu ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. "Nasıl garip?"

"Kukumda iyi bir vuruşa ihtiyacım var, ama içimde o büyük yarak varken bile aklım başka bir yerde biraz tuhaf."

"Vay be E, resim çizmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"İşin içinde Batman ve onun dev siki varsa, ben tamamen resim çizmekle ilgilenirim, bir sürü zihinsel resim." Mükemmel şekillendirilmiş saçlarını yana savurarak göz kırpıyor.

"Tamam, ne zaman onun kocaman bir aleti olduğunu söyledim?" "Bunu hiç inkar etmedin..."

"Ben de hiç onaylamadım!" Gülerek ona bir kalem fırlatıyorum, sonra devam ediyorum, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, boyut hakkında yorum yapmıyorum, ama oldukça memnunum. Şimdi git, neredeyse unuttuğum bu randevu için hazırlanmam gerek."

***

Gerginliğini hissediyorum. Ayağını masanın altına sürekli vurması dikkatimi dağıtıyor, elleri peçeteyi sıkıca kavrıyor ve parmak eklemleri beyazlaşıyor. Gülümsemesi samimi ama yine de bir şeyler ters.

İç çekerek, 'kaşıntı' yaşadığından şüpheleniyorum. Üç aylık kaşıntı. *Cosmo*'daki bir makalede okumuştum. Erkekler genellikle ilişkilerinde bu dönemde daha rahat olurlar. Yine de, diğerleri kaşınmaya başlar, alışılmış olanı değiştirme kaşıntısı. Bu yaygın bir durum ve neden farklı bir şey bekleyeyim ki?

Julian'ın farklı olması dışında. O harika biri.

O, babanızın evlenmenizi istediği adamın pin-up çocuğu. Bana saygı ve nezaketle davranıyor ve programlarımız elverdiğinde onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Bence bir yerlere gidiyoruz, özellikle de geçen haftaki *"seni seviyorum"* mesajından sonra.

Ellerini benimkilerin üzerine koyarak parmaklarını benimkilerin içine sokuyor, hafifçe sıkıyor ve konuşmaya başlamadan önce kocaman bir nefes veriyor.

"Charlie, sen tanıdığım en muhteşem, güzel, akıllı ve yetenekli kadınsın. Son üç ay muhteşemden başka bir şey değildi. İkimiz ve nerede olmak istediğim hakkında çok düşündüm. Seni seviyorum Charlie, ama bu benim için yeterli değil..."

Boğazımda safranın yükseldiğini hissedebiliyorum. İşte geliyor.

Ağzımı açtığımda kibarca elini kaldırarak sessiz kalmamı istedi.

"Charlie, seni her gün hayatımda istiyorum. Uyandığımda gördüğüm ilk şey, uyuduğumda gördüğüm son şey olmanı istiyorum ve bu anlar arasında, rüyalarımda benimle olmanı istiyorum."

Julian sandalyesini sürükleyerek önümde duruyor. Kafam karışmış bir halde, tek dizinin üzerine çökene kadar diken üstünde bekliyorum, gözleri gözlerimin içine bakarken bir panik dalgası göğsüme çarpıyor.

"Charlie Mason, benimle evlenir misin?"

Gevşek bir öksürük çıkararak, kelimeleri yüksek sesle duyduğumda neredeyse boğuluyorum. *Evlilik mi?* Ayrılmak istediğini sanıyordum! Bu tam tersi yönde.

Nefes almakta zorlanırken kalbim düzensiz atmaya başlıyor, ama o kadar yüksek atıyor ki tüm restoranın duyabileceğinden eminim. Birkaç saniye içinde küçük siyah bir kutu çıkarıyor ve yavaşça açarak prenses kesim pırlantayı ortaya çıkarıyor.

"Ama... ama... biz sadece üç aydır birlikteyiz," diye kekeliyorum.

Yüzüğü kutudan çıkarıp parmaklarının arasına özenle yerleştiriyor. "Seni seviyorum, Charlie. Bunu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım yok. Sen benim beklediğim kişisin."

Bu an bunaltıcı olmanın ötesinde. Etrafıma bakıyorum, iki yanımızdaki masalarda oturan ve tepkimi bekleyen insanları izliyorum. Ellerimi göğsüme doğru kaldırırken titremeye başlıyor, içimdeki gürültüyü bastırmaya çalışıyorum. Etrafımızdaki hava inanılmaz derecede ısınıyor, basınç arttıkça kıyafetlerimin altında ter oluşuyor.

Odağım Julian'a dönüyor, eli parmağıma takılmayı bekleyen bir yüzükle uzanıyor. Özlem dolu bir bakışla, tanıştığımız andan beri bana sadece sevgi ve nezaket gösteren bir adamın gözlerine bakıyorum. En çok ihtiyaç duyduğum anlarda beni koruyor, özgürlüğüme izin veriyor ve sınırlarıma saygı duyuyor, çoğu zaman beni normal konfor seviyemin ötesine geçmeye teşvik ediyor.

O beni seviyor, sadece beni.

"Beni biraz zor durumda bırakıyorsun." Gergin bir şekilde gülüyor.

Tekrar etrafıma bakıyorum, geçen her saniyenin Julian'ın zihninde bir saat gibi geçtiğini biliyorum.

Ne yapmam gerekiyor?

Ağzımı açıp *"Evet"* derken kendimi gafil avlıyor, tüm tedbiri elden bırakıyorum.

Bu kelime dudaklarımdan dökülür dökülmez Julian'ın yüzü aydınlanıyor, güzel ela gözleri açılıyor ve ağzı da aynı şeyi yapıyor. Sevinçli sırıtışına engel olamayarak, restoran bizi alkışlarken yüzüğü yavaşça parmağıma geçiriyor.

Başını eğerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sanki teklifi mühürlüyor. Sandalyeye yaslanıp elimi kaldırarak yüzüğe hayranlıkla bakıyorum.

Parmağıma tam oturdu.

"Charlie, az önce beni yaşayan en mutlu adam yaptın."

Ellerimi yanaklarına koyarak onu kendime doğru çekiyorum, derinden öpüyorum ve umutsuzca bu anın içinde kaybolmaya çalışıyorum. Yavaşça geri çekilirken, ağzım yukarı doğru kıvrılıp gülümsüyor ve önümde duran, yakında kocam olacak yakışıklı adama bakıyorum. Yüzüğe tekrar bakıyorum, bunun sadece birkaç dakika önce olmasının şokunu hala yaşıyorum.

"Kutlamak için benim eve gidelim mi?" diye soruyor ukala bir sırıtışla.

"Kutlamaktan kastın, umarım biraz aşırıya kaçmadan önce
sıcak seks?"

Bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Aklımı okudun."

Biz ayaktayken telefonu çalıyor ve cevap vermesini istiyor. Sinirli bir şekilde birkaç dakika konuşuyor, yüzünü buruştururken dudaklarını birbirine bastırıyor. Elime ve kalbime bir ton ağırlığında gelen taşa bakmakla meşgul olduğum için konuşmanın sadece bir kısmını yakalayabiliyorum.

Konuşması bittiğinde, yüzüğümü coşkuyla göstererek gülümsemeye zorluyorum.

"Charlie, özür dilerim."

"Yarasa sinyali gitti mi?"

"Öyle olsa bile gitmezdim ama tanınmış bir politikacı Long Island'da oldukça riskli bir durumda yakalandı. İki saat içinde orada olmam gerekiyor."

"Vay canına, yirmi bir yaşındaki bir metresin etrafına sarılmış horoz gibi bir durum mu?"

"Onun gibi bir şey."

"İki saat mi? Bu bize bolca zaman verir, Bay Baker."

***

Başım yastığa düşüyor, o içime gömülürken sırtım kamburlaşıyor. Hareketleri beni o ana, onun adını haykırdığım ana yaklaştırıyor ama bir şey farklı hissettiriyor.

Hızı artıyor, homurtuları derinleşiyor. Çaresizlik içinde başını göğüslerimin arasına gömüyor, dili dikleşmiş meme uçlarıma ulaşana kadar kıvrımları öpüyor. Dişleri üzerlerinde gezinirken zevkle sıkılıyorum. Neredeyse geldim.

"Bizi hayal et bebeğim, hayatımızın geri kalanı boyunca her gün birbirimizin içine gömüldüğümüzü.
Sen benim karım olacaksın, sonsuza dek benim."

Onun sözleri *sonsuza*
dek benim olacak. Ben
onun olacağım.

Onun bana ait olacağı gibi ben de ona ait olacağım-Julian ve Charlie Baker.

Panik dalgası tekrar üzerime geliyor. Orgazmik bir sona odaklanarak onu engellemeye çalışıyorum. Buna hayatımda mutlu sona hiç ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var.

"Üzerimde patladığını hissetmeliyim. Hadi, güzelim."

Kalçalarımı ona doğru itiyorum, vücudunun daha derine inmesine izin veriyorum. Argh. Hayal kırıklığım beni tüketiyor.

Nerede bu mutlu orgazmik son?

Odaklan, Charlie.

Başını göğüslerimden çekiyorum, arzumun tadının dudaklarında kaldığı ağzını zorla öpüyorum. Dili benimkinin etrafında dönüyor, etrafımızdaki havaya yüksek sesle inlerken vücudum titriyor. *Ben bittim.*

İkimiz yan yana uzanmış nefes almaya çalışırken, Julian gülünç bir sırıtışla bana dönüyor ve yüzüğe hayranlıkla bakmak için elimi kendisine doğru çekiyor.

"Geleceğin Bayan Baker'ına. Bir ömür boyu patlayan bitişlerle dolu bir hayatımız olsun, tabii ki bir çocuk sürüsü tarafından bölünene kadar, sonrasında gece geç saatlerde şipşaklarla sonuçlanacak."

"Çocuklar mı?" Sesim hafifçe boğuluyor, kalan tüm arzularım Titanik'ten daha hızlı batıyor.

"Elbette, onları istiyorsun, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle, ama yakın zamanda değil."

"Merak etme, biraz zamanımız var. Pratik yapmak mükemmelleştirir,
değil mi?" Eminim bu konudan bahsederken vücudumun gerildiğini
hissediyordur.

"Kaç tane istiyorsun?"

"Mmm... Bilmiyorum... üç, belki dört?" "Dört!"

"Her sabah yatağımıza atlayan bir sürü küçük Charlie ve Julian istiyorum."

İşte yine o panik dalgası. Bu sefer
bir tsunami.

Girişi görkemli.

Dikkate alınması gereken bir güç.

Midem düğüm düğüm oluyor.

Bu kadar korkmuş olmaktan, biyolojik saati işleyen diğer kadınlar gibi tüm bu çocuk muhabbetinin tadını çıkaramamaktan nefret ediyorum.

"Hey, güzelim, rahatla. Bir süre sadece sen ve ben olacağız. Bununla başa çıkabilir misin?"

Yüzümü ona dönüyorum, sonra uzanıp elimi çenesinde gezdiriyorum. Elmas bana geri parlıyor. Bununla başa çıkabilirim.

Aşk tanrısı bana gümüş tepside en mükemmel erkeği sundu ve ben kendimi mi sorguluyorum? *Sen bir aptalsın, Charlie. Sade ve basit.*

"Bunu halledebilirim, gelecekteki Bay Mason."

***

Kapıdan içeri girip anahtarlarımı koridordaki masanın üzerine bırakıyorum. Topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek kanepeye doğru ilerliyorum ve minderlerin arasına gömülerek ortasına oturuyorum. Nefes alışım hızlanmaya başladığında göğsüm sıkışıyor, midem çalkalanıyor. Coco yanımda mırıldanıyor, bütün gün evde olmadığım için ilgi bekliyor.

Evet dedim.

Gerçekten *evet* dedim.

Neden tanıdığım herkesi aramıyorum?

Yüzük benimle alay ediyor, ağırlığı artık dayanılmaz. Çok güzel ama bu an hayal ettiğim gibi değil. Sembolik bir anlamı olan bu mücevheri takarken kendimi suçlu hissediyorum. Bu yüzük hayatımın geri kalanında kendimi Julian'a adama sözü anlamına geliyor. Yüzüğü parmağımdan çıkarıp masanın üzerinde benden olabildiğince uzağa doğru kaydırıyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve beni korkutuyor. Ekrana bakıyorum, adı ve şapşal yüzü ekranda yanıp sönerken anında gülümsüyorum. Her zaman mükemmel zamanlama, şu anda tam da ihtiyacım olan şey o.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor alçak sesle.

"Açık saçık siyah bir elbise."

"Buna neden inanayım?"

"Çünkü ben bir New Yorkluyum ve Salı geceleri bunu giyeriz..." Kısa bir an için duraksadım. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye rahatça yanıt

veriyor. "Ne zaman ziyarete geliyorsunuz?"

"Sen ne zaman eve geleceksin?"

Evim burası, Manhattan'daki evim. "Finn,

geri dönemeyeceğimi biliyorsun."

"Ama bir gün olacak. Gelip benimle kalsan iyi olur, tıpkı eski günlerdeki gibi. Kumanda için seninle çok mücadele edeceğim. Kurabiye hamurundan yiyebiliriz.

ve eğer iyiysen, gerçekten iyiysen, Harley'ime binmene izin verebilirim."

Tıpkı eski günlerdeki gibi yüksek sesle gülüyorum. "Çocuklarla aynı ranzada mı yatacağım?"

"Eminim buna bayılırlar." İri sesiyle kıkırdıyor. "Ama, hey, senin cenazen, benim değil."

"Onları özlüyorum. Seni özledim ve Jen'i özledim. O nasıl? Lütfen benim için ona kocaman sarıl."

"O burada."

Hoparlöre geçtiğimde telefonun sesi değişiyor.

"Merhaba tatlım. Ben de seni özledim. Çok uzun zaman oldu. Batman'le ilgili haftalık güncellemelerim nerede?"

Ya şimdi ya da asla.

"Aslında bazı haberlerim var. Bu gece... şey... Julian sayılır... Nişanlandım."

Uzun bir sessizliğin ardından arka planda bir çocuk ağlaması duyulur.

"Tatlım, tebrikler..." Jen sesinin emin olmadığını söylüyor. "Dinle, yapmam gereken Milo'yu bu gece için yatır. Yarın beni ara, biraz daha konuşalım. Ayrıntılara ihtiyacım var. Seni seviyorum."

Hoparlörden çıkarıldığımda sesin değiştiğini duydum. "Finn?" "Evet, buradayım," diye mırıldandı.

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Yani... ben, nişanlıyım. Kimin aklına gelirdi ki?"

Sessizlik sadece söylenecekleri uzatıyor. Şu anki tereddütümü anlayan biri varsa o da Finn'dir. Kalbimi çalan çocuk onu saklamak için cebinde tuttu, sonra da en iyi arkadaşım oldu.

"Charlie, sesini duyabiliyorum. Korkuyorsun."

"Korkmuyorum Finn, sadece biraz endişeliyim. Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyorum.

"Benim. Annemizin rahminde olduğumuzdan beri en iyi arkadaşın. On altı yaşında bekaretini isteyerek kaybettiğin adam. Seni tanıyorum Charlie ve bu tereddüt onun yüzünden ve bundan nefret ediyorum."

"Finn, bu konuya girmek istemiyorum. Geçmiş tam olarak geçmişte kalmalı. Aksi takdirde, hayatlarımızda asla ilerleyemeyiz. Sadece onun adını söyleme... lütfen," diye yalvarıyorum, Finn'in bir şekilde bittiğimi ve buna her şeyden çok ihtiyacım olduğunu anlamasını umuyorum.

"Katılıyorum, ama geçmiş geleceğinizi etkiliyorsa, o zaman ne olacak? Julian harika biri, değil mi? Bunu kendin söyledin."

"O harika biri."

Kimi daha çok ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim.

"Bu yüzden kendini hırpalamayı bırak. O seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Sana hak ettiğin gibi davranıyor ve karıma göre bacakları üzerinde seks yapıyor. Bu her ne demekse, ama bir tahminde bulunabilirim. Atla, Charlie. Hayatın ne kadar harika olabileceğini göreceksin ve zaman geçtikçe duyguların da değişecek. Bu harika."

O haklı. Aklımdan geçen tüm olumsuz düşünceleri bir kenara bırakmalıyım.

"İyi bir argüman ortaya koydun. Hukuk okumak istemediğine emin misin?"

"Bayan Manhattan, büyük avukat. Bak, gitmem gerek. Seni seviyorum. Lütfen söylediklerimi düşün."

"Seveceğim. Ben de seni seviyorum."

Telefonu göğsüme bastırarak kapatıyorum. Finn'in söylediği her şey doğruydu. Beni seven ve hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyen mükemmel bir adamım var. Hayır demek aptallık olurdu. Bunu biliyorum ama sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiğim bu suçluluk duygusunun peşini bırakamıyorum.

Eğilip yüzüğe uzanıyorum ve tekrar parmağıma takıyorum. O

gece, dönüp durdum.

Rüyalar.

Kabuslar.

Lütfen dur, kendime yalvarıyorum.

Saat üç sularında yorgunluğum zihnime ağır basıyor ve tam da umduğum huzuru bulmuşken o an gerçekleşiyor. O zümrüt yeşili gözler önümde parlıyor ve ben parçalanıyorum.

Hatıralar çok netleşiyor ve beni her şeyin başladığı ana geri götürüyor.

CHAPTER 8

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

Karanlıkta uyandım, boğazım Vegas çölü gibi kuruydu.

Adriana'nın ikinci Doritos paketini odasına getirmesine neden izin verdim? Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, onun boş kanepesine uzanıp susuzluğumu giderecek bir şeyler içmek için çırpınırken bir türlü rahat edemiyordum.

Son zamanlarda düzenli olarak yaptığımız pijama partileri, bitmek bilmeyen abur cuburlar ve okulda kimin kimi patakladığına dair dedikodularla dolu gecelere dönüşmüştü.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek koltuktan kalktım. Kimi kandırıyordum ki, bir kasırga bile onu uyandırmazdı. Bir içki almak için mutfağa doğru ilerlerken horlayarak uzaklaştı. Hava karanlıktı ve kimseyi uyandırmak istemediğim için mutfağa giden merdivenlerden inerken başka bir bedenle karşılaşınca şok oldum.

"Lanet olsun!" diye bağırdı bir ses.

Vücudunun ağırlığı beni aşağıya doğru itti. Sırtımı merdivenlere dayamıştım, konuşamıyordum, nefesim boğazımda düğümlenmişti, hâlâ kim olduğunu bilmiyordum. Ay fırtınalı bulutların ardına gizlendiğinden, oda her zamankinden daha karanlıktı ve kimliğini maskeliyordu.

Aman Tanrım, ya hırsızsa? Sözünü

kestim.

Ya yanında bir hırsız çetesi varsa?

Susuzluğum arttıkça midem çalkalanmaya başladı, göğsüm korkuyla gerildi.

Kendini üzerimden çekti, ayağa kalkarken yanlışlıkla göğsümü sıyırdı. Sanki içimde bir elektrik çarpması oldu ve inlememe neden oldu. Onun da bunu hissettiğine yemin edebilirdim, kısa bir süre sonra nefesi kesildi.

Bir düğme sesi düşüncelerimi böldü, ışık gözümü kamaştırdı ve şaşı olmama neden oldu. Bu Alex'ti, Adriana'nın ağabeyi.

Yıllar önce liseden mezun olduktan sonra Carmel'den ayrıldığından beri onu görmemiştim ve Adriana burada olduğundan hiç bahsetmemişti. Adriana'nın bana söylediğine göre Alex yirmi beş yaşındaydı ve karısıyla birlikte San Francisco'da yaşıyordu. Bunun dışında konuşmalarında ondan nadiren bahsederdi.

Önümde duruyordu, üzerinde sadece belinden aşağı sarkan pazen pijama pantolonu vardı, mükemmel kaslı vücudunu ve 'V'sini gösteriyordu, oooh, 'V'.

Beni transımdan çıkarana kadar onun bedenine baktığımın farkında değildim. "Charlotte?"

Yüzüne baktım, gözleri beni içine çekiyordu, zümrüt rengindeydi. Kelimeleri bulmakta zorlandım, ona bu kadar ilgi gösterdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Adriana'nın ağabeyiydi ve son çocukluğumun çoğunu onun etrafında geçirmiştim. Ne de olsa onun en iyi arkadaşıydım ve neredeyse onun odasında yaşıyordum. Ama bu yıllar önceydi, annemle babamın sürekli birbirlerine girdiği ve bu evin benim kaçış yerim haline geldiği, hayatımın sıkıntılı bir dönemine ait uzak bir hatıraydı.

"Çok üzgünüm, Alex."

Paniklemeye başladım, sesim cızırtılı çıkmaya başladı. Adrenalinin etkisi geçmeye başladığında başımın arkasında keskin bir ağrı hissettim. Merdivenlerde üzerime düştüğü zamandan kalma olmalıydı. Hiç düşünmeden başımı ovuşturdum, oluşmaya başlayan yumruya dokunduğumda yüzüm buruştu.

"İyi misin? Gel otur."

Ben ada tezgâhına doğru yürürken Alex taburelerden birini çekti. Kendimi oturttuğumda onun dondurucudan bir torba bezelye almasını izledim. Geri dönüp önümde durdu, sonra bezelyeleri çizgi filmlerdeki başparmaklardan biri gibi zonklayan yumruya doğru tuttu. Göğsü önümde, görkemli bir şekilde açıkta, teninin kokusu sarhoş ediciydi. Kısa bir an için gözlerimi kapadım, tıraş losyonu ve sabunla karışık erkek teri gibi kokan şeyi içime çektim, ama iyi erkek teri, sıcak erkek teri.

"Daha iyi misin?" diye sordu daha tatlı bir ses tonuyla.

"Evet, teşekkür ederim. Çok özür dilerim, burada olduğunuzu fark etmemiştim. Adriana senin üniversiteden döndüğünden bahsetmedi." Çabucak konuştum, aniden

Kendimi utangaç hissediyordum ve az önce onu göğüslerimi incelerken yakaladığım için bunun için her türlü nedenim vardı. Gözleri yanıyor gibi görünüyordu. Aşağı baktım, göğüs uçlarım atletimin içinde belirginleşmişti. Kahretsin, sütyenimi takmayı unutmuşum! Kollarımı hızla kavuşturarak onu sapık bakışlarından uzaklaştırdım.

"Ben... bu sabah döndüm." Garip bir şekilde güldü ve ensesini ovuşturdu. "Muhtemelen sana söylemedi çünkü görüştüğü o cılız ineğe sakso çekmekle meşguldü. Orada seni korkutmak istememiştim. Bu gece kanepede uyuyacağım çünkü yatağımız henüz yeni evimize gelmedi."

"Buraya temelli mi döndün?"

"Yüzde yüz emin değilim ama bu arada hastanede babamın yanında biraz pratik deneyim kazanmak istedim. Ayrıca Samantha buradan çok da uzak olmayan bir galeride iş buldu, yani evet, sanırım bu herkesi mutlu ediyor," diye açıkladı kendinden biraz emin bir sesle.

"Yatağa dönsem iyi olacak." Ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz durarak ve ona tekrar çarpmamaya dikkat ederek tabureden zıpladım. "Adriana yarın sabah bizi balo elbisesi alışverişine götürüyor. Arabanın çalışmaması için aküsüyle oynanmış olma ihtimali nedir?"

"Doğru ya, kız kardeşimin iddia ettiği gibi Donatella Versace'yle akraba olmadığını unutmuşum," diye alay etti sinsi bir sırıtışla.

Bu çok doğruydu. Adriana modayla yaşar ve nefes alırdı. Öte yandan ben hiç umursamıyordum. İyi göründüğüm sürece, hangi markayı giydiğim umurumda bile değildi.

Merdivenlere doğru yürürken, yukarı çıkmadan önce ona bakmak için arkamı döndüm. "Seni tekrar görmek güzeldi Alex." Durup bir kez daha arkamı dönmeden önce birkaç adım attım. "Ve düğününüz için tebrikler. Adriana bana harika olduğunu söyledi."

Bu kez, çok istediğim içkiyi alamadığımı fark ederek merdivenlerden geri döndüm. Oh neyse, artık çok geçti. İhtiyacım olan tek şey uykuydu çünkü yakında sabah olacaktı.

Aşağıda neler olduğunu anlamaya çalışırken bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Onun yanında kendimi garip ama aynı zamanda rahat hissediyordum. Mantıklı gelmiyordu ve neden burada yatıp bunu takıntı haline getirmiştim?

Sadece dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından Adriana'nın koridorda attığı çığlıkla kabaca uyandım. Onun iğrenç ve öfkeli sesi beni dünyanın en kısa uykusundan uyandırmaya yetmişti.

"*Anne!*"

Battaniyeyi başımın üzerine çekerek uzun soluklu bir inilti çıkardım ve dışarıda devam eden aile içi kavgayı görmezden gelmeye çalıştım. Çok yorulmuştum.

"Anne, almasına nasıl izin verirsin?"

Bu sefer sesi öncekinden daha da yüksekti. Daha boğuk sesler ve ardından gürültülü ayak sesleri duyabiliyordum. Yatak odasının kapısı çarptı, bale ayrım sertifikası çerçevesi duvardan düştü.

"Cidden, onca gün içinde böyle bir şeyle mi geliyor?" diye mırıldandı kendi kendine.

Başımı battaniyenin üzerine çekip gözlerimi açtım.

"Adriana, ne oluyor? Saat daha sabahın yedisi. Bu kadar erken saatte neye üzülebilirsin ki?"

"Görünüşe göre kardeşim aküde bir sorun varmış gibi ses çıkardığını iddia ederek arabamı aldı. Bana arabayı kontrol ettirmek için Al's Mechanics'e götürdüğünü söyleyen bir not bırakmış," diye homurdandı ve burun delikleri öfkeyle alevlenirken kollarını kavuşturdu. "Çok sinirliyim, arabada bir sorun yok. Eğer bir sorun olsaydı, akü ışığı yanardı. Anneme arabasını ödünç alabilir miyim diye sordum ama bugün bir arkadaşının taşınmasına yardım etmesi gerekiyormuş. Şu anda onu boğabilirim!"

Bu kez daha sakin bir sesle gözlerini kapatarak devam etti, "Üzgünüm, hıncımı senden çıkarmak istememiştim. Sadece balo elbisesi alışverişi için gerçekten sabırsızlanıyordum ve görünüşe göre bugün burada sıkışıp kaldık."

Adriana masasına oturur ve bir *Vogue* dergisi açar, kendi kendine küfrederken sayfaları kabaca karıştırır.

"Oh, kahretsin," diye cevap verdim, alaycı bir şekilde.

Battaniyeyi başımın üzerine çektim ve tekrar uykuya dalarken gülümsedim.

CHAPTER 9

ALEX

Dokuz Yıl Önce

Onun bitmek bilmeyen dırdırını bastırmak için ders kitabımı açtım.

Son zamanlarda böyle olmuştu, hep daha fazlasını istiyordum. Değişmişti, artık aşık olduğum o kaygısız üniversiteli kız değildi. Samantha Benson kampüsteki her erkeğin istediği kızdı ve o beni seçti. Ortaokuldan beri onun için yanıp tutuşan o ezik Brad'i değil. Lanet olası pislik.

Üniversitedeki hayatımız harika bir deneyimdi. Samantha inanılmaz derecede güzeldi, nasıl son derece iyi kafa vereceğini biliyordu ve sanat okuyordu. Her zamanki tipim değildi ama boş kafalı da değildi. Ailem onu seviyordu, onun ailesi de beni seviyordu ve bu yüzden parmağına bir yüzük takmak ve hayattaki bir endişeyi daha azaltmak mantıklıydı.

Samantha her şeyi planlarken ben bu düğün fiyaskosuna hiç karışmadım. Düğünlere göre güzel bir gündü, ama işte altı ay sonra buradaydık ve çatlaklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Pasifik Okyanusu manzaralı pahalı bir ev ve bir Mercedes istemesi yetmiyormuş gibi, stajyer maaşımla ikisini de karşılayamazdık ve şimdi de bir aile kurmam için başımın etini yiyordu. Yirmi beş yaşında bu saçmalığa hazır değildim. Hâlâ her gece yabancı piliçlerin ve fıçıların yanında çıplak uyanan arkadaşlarım vardı.

Ona Carmel'e geri taşınırsak bunu düşüneceğimi söyledim. Ailemi özlüyordum ve onu çocuk sahibi olmak için çok genç olduğumuza ikna etmelerini umuyordum, özellikle de babamı. Onun izinden gitmemi istiyordu ve etrafta bir bebek varken bunu yapmamın imkânı yoktu. Tıp okumak ve uygulamak, tüm dikkatimi buna vermemi gerektiriyordu. Dikkatimi dağıtacak başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Alex, beni dinliyor musun?" diye yalvardı, kızgınlığı sesinden belli oluyordu.

"Sammy, ne söylememi istiyorsun? Buraya yeni taşındık. Ev hala toz içinde, mobilyalarımız henüz gelmedi ve teknik olarak henüz maaşlı bir işim yok. Lütfen bir bebeğin buna nasıl uyacağını açıklar mısın? Kendimizi zar zor geçindiriyoruz."

Çok sinirlenmiştim. Evet, bebekler sevimliydi ama hayatta yapmak istediğim daha çok şey vardı; stajıma başlamak, Avrupa'ya seyahat etmek... Liste uzayıp gidiyordu. Her şey kız kardeşinin bebeği olduğunda başladı ve şimdi tek konuştuğu şey buydu. İlişkimizi diğer herkesle kıyaslamasından bıktım. Yaptığım hiçbir şey onu memnun etmiyordu.

"Carmel'e taşındığımızda yapabileceğimizi söylemiştin-"

Elimi kaldırarak sözünü kestim. Tipik Sam tarzıyla, sözlerimi çarpıttı.

"Carmel'e taşındığımızda denemeye başlayabileceğimizi hiç söylemedim. Söylediğim şey, eğer beni doğru dürüst dinlemek istersen, Carmel'e geri dönelim ve bir ev bulduktan ve düzgün maaşlı bir işimiz olduktan sonra bu konuyu konuşalımdı."

"Alex, bir ev bulduk ve düzgün maaşlı bir işim var. Öte yandan sen kariyerin konusunda kararsız görünüyorsun. Evin geçimini senin sağlaman gerekiyor, benim değil," diye karşılık verdi.

"Bu konuyu tekrar açtığın için seni sikeyim!" Yumruklarımı masaya vurarak bağırdım. "Herkese kocanın doktor olmak için çalıştığını söylemekten çok mutlu oluyorsun ama kapalı kapılar ardında bu yeterince iyi değil çünkü senin pahalı yaşam tarzını ben ödemiyorum."

Ders kitabımı kapattım, cep telefonumu ve anahtarlarımı tezgahtan aldım. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı, sürekli didişmekten ve verdiğim kararlar konusunda beni kararsız hissettirmesinden çok yorulmuştum. Rahatlamaya ve bu olumsuzluğa odaklanmayı bırakmaya ihtiyacım vardı.

"Ailemin evine gidiyorum."

Kapıyı kapattım ve arabaya doğru yürüdüm. Hızla kapıyı açtı, kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, dişlerini göstererek ve konuşmanın ortasında ayrıldığım için öfkeli bir şekilde orada duruyordu. Bu ne ilkti ne de son olacaktı.

"Evinin nerede olduğuna karar verdiğinde bunu tekrar tartışacağız Alex." Ve öfkeden gözü dönmüş bir halde, veda etmeden kapıyı çarptı.

***

"Adriana," diye bağırdım, sesim fuayede yankılanıyordu.

Annemle babamın evi sekiz bin metre kare, üst üste yaşamak zorunda kalmadan kendinizi kaybedebileceğiniz kadar büyük. Kendi halinde varlıklı bir adam olan büyükbabam bu evi annemle babama düğün hediyesi olarak vermişti.

Fuayenin içinde, sesinin geldiği yönü dinliyorum.

"Ben buradayım!"

Oyun odasına doğru ilerlerken girişte durdum ve Adriana'nın yalnız olmadığını görünce şaşırdım.

Onu tekrar görmeyi beklemiyordum. Charlotte'u yani. Üzerinde siyah bir atlet, kot pantolon ve Converse'iyle kanepede uzanıyordu. Uzun kahverengi saçlarının kanepenin kenarından aşağıya döküldüğünü görebiliyordum.

Charlotte çok güzeldi, hiç de yıllar öncesinden hatırladığım gibi değildi. Genç kızlık dönemini geride bırakmış ve büyüleyici bir kadın olmuştu. Bunu fark etmemek imkânsızdı. Yani, hadi ama, ben sadece bir insandım ve yirmi beş yaşındaydım. Evli olmam, güzelliği gördüğümde hayranlık duymayacağım anlamına gelmiyordu. Kurallara göre oynadığım sürece -bak, dokunma- yanlış bir şey yapmıyordum.

Garip bir şekilde, Charlotte'un etrafı M&M'lerle çevrili, yüzünün ve göğsünün etrafına farklı renkler serpiştirilmiş.

"Merhaba Alex, gel bizimle takıl. Biz de ellerimizi kullanmadan en çok M&M'i kim yakalayacak oyunu oynuyorduk." Adriana kıkırdıyor ve oyununa devam ediyor.

Charlotte'un ağzına nişan aldı ve şaşırtıcı bir şekilde ıskaladı. Kız kardeşimin vücudunda atletik bir kemik bile yok.

Gözlerim Charlotte'unkilerle buluştu. Ne olduğunu bilmiyordum ama onda farklı bir şeyler hissediyordum. Tanıştığım diğer kızlara benzemiyordu ve kesinlikle kız kardeşime de benzemiyordu. Mutfakta ona rastladığım geçen geceyi düşündüğümde, alışık olmadığım bir his vardı, yanlışlıkla ona dokunduğumda elektrik çarpması gibi bir şeydi. Kazara göğüslerine dokunduğumda gecenin geri kalanında sertleşmiştim ama evli olduğumu unutmamam gerekiyordu.

O gece sütyen giymemiş olması da yardımcı olmadı. Beni ona bakarken yakalaması durumu daha da kötüleştirdi.

Charlotte, gözüne M&M ile vurulduğu için kaşlarını çatıyor. "Selam, Alex." "Lütfen kız kardeşimin M&M'lerle sana saldırmasına izin verme. Tanrım, Adriana, sen
Kız gibi at."

"Ben bir kızım."

Charlotte'a bir tane daha fırlattı, bu sefer tam göğüs dekoltesine denk geldi. Bakmadan edemedim. Mükemmel şekilli göğüslerinin ortasında duruyordu. Kahkahalarını kontrol etmekte zorlanırken şanslı M&M sallanıyordu.

"Cidden Adriana, şimdi de takım mı değiştirmek istiyorsun? Bunu üçüncü kez yapıyorsun!" Charlotte güldü. Kız kardeşim yerde yuvarlanıyor, vücudu kahkahadan titriyor ve işemesi gerektiğini haykırıyordu.

"Pekâlâ kızlar, size nasıl yapıldığını göstereyim."

Paketi kız kardeşimin elinden aldım. "Charlotte, lütfen gülmeyi kes ve sadece ağzını aç."

Yüzünü asmamaya çalışırken onu bekledim, ben de bunu yapmakta zorlanıyordum. Ağzına odaklandım, mükemmel pembe dudakları ardına kadar açıktı. Aklım başka yerlerdeydi. Hayır, Edwards, Koç'un dediği gibi 'odaklan'. M&M'i fırlattım ve ağzına düşürdüm. İçine girdiğinde kükredim, Adriana her zamanki gibi surat astı. Çok rekabetçiydi.

"Hiç adil değil, Alex! Bir erkek gibi atıyorsun!" Adriana sızlandı.

"Teşekkürler Alex. Onlardan birini yemenin zamanı gelmişti," diye neşelendi Charlotte ve elini kaldırarak bana beşlik çaktı.

"Bir dahaki sefere onları gerçekten yemek istiyorsan bana gel, çünkü belli ki Adriana'nın bir amacı yok. Bence gizlice sadece sen gittikten sonra onları bulmak istedi," diye şaka yaptım.

Arkadaşlığın tadını çıkarıyordum ve sonunda önceki tartışmayı ve Sam'in saçmalıklarını geride bırakmayı başarmıştım.

Ev telefonu çalmaya başladı.

Adriana hayatı buna bağlıymış gibi ya da daha çok Kara Cuma'da Macy's'in kapılarının açılması gibi ayağa fırladı. Kim olduğunu açıkladığında hiç şaşırmadım.

"Oh, bu Elijah! Yakında dönerim."

Koşarak dışarı çıktı ve telsiz telefonu odasına götürdü.

"Birazdan dediğinde, *Titanic*'i baştan sona izleyebilirim ve yine de bitirmez," diye yakındı Charlotte, kanallar arasında gezinmek için kumandayı eline aldı.

"Bir erkek arkadaşa sahip olmanın zevkleri sanırım. Peki, senin var mı?"

"Ben mi? Lütfen, okulumuzdaki çocukları gördün mü?" Charlotte başını sallarken dudaklarını büzdü. "Görünüşe göre, bol pantolonlar giyip

Bu günlerde iç çamaşırın stil olarak geçiyor. Ayrıca, kendimi Justin Timberlake'e saklıyorum."

"Bence Britney de aynı şeyi düşündü ve bakın bu onu nereye getirdi," diye belirttim.

"Ama o da benim gibi M&M'leri ağzında tutabilir mi?"

"Hey, bunun atıcıyla ilgisi var, yakalayıcıyla değil."

"Ağzınızı mükemmel bir şekilde konumlandırmanın ve o kadar uzun süre açık tutmanın ne kadar zor olduğunun farkında olduğunuzu sanmıyorum."

Bunu söyler söylemez güldüm ve yüzü hafifçe kızardı. "Oh, adamım, bu doğru çıkmadı."

Ben gülerken o da bana katıldı, hâlâ kanallar arasında geziniyordu.

Hokeyin yanından geçerken onu izledim. Öne doğru eğilerek durmasını işaret ettim. "Hey, hokeye geri dön."

"Hayır, teşekkürler Alex. Evet, işte burada."

Animal Planet'i bıraktı. Cidden, Bonobo maymunları hakkında bir belgesel mi izleyeceğiz? Moda polisini izlemekten daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım ve dün gece imparator penguenleri izliyordum. *Animal Planet*'te çiftleşme mevsimiydi ama ben hokey skorlarını görmek istiyordum.

"Bonobo maymununun seksi bir selamlaşma, çatışma çözme yöntemi ve yiyecek bulunduğunda bunu kutlamak için kullandığını biliyor muydunuz?"

Gözleri ekrana sabitlenmiş, anlatıcının maymunlarla ilgili abartılı anlatımından büyülenmişti.

"Vay canına! Düşünsene bunu yapsaydık kimse bir şey yapamazdı," diye takıldım.

Kahretsin, böyle olmasını istememiştim, ama lanet olsun, her zaman seviştiğimizin doğru olduğunu hayal etsene? Sadece bu düşünce bile beni sertleştirdi. Gerçekten sertleştirdi. Bu düşünceleri kafamdan atmam gerekiyordu. *Aptal çiftleşen maymunlar*.

Charlotte bakışlarını televizyondan ayırdı ve gülerek bana baktı.

"Hayal kurmaya devam et, Edwards."

"Bonoboların karmaşık cinsel yaşamı hakkında beni bilgilendirdiğinize göre, lütfen hokeyi izleyebilir miyim?"

Kumandayı havada tuttu, ben elinden almak için zayıf bir girişimde bulunurken göğsümü itti. Bu kız sert oynamayı seviyordu ve bu en iyi ihtimalle sinir bozucuydu.

"Alex, bu çiftleşme dizisinin son bölümü," diye yakınırken bir yandan da kumandayı benden uzak tutmaya çalışıyordu.

Onu izlemekten kendimi alamıyordum. Kumandaya uzanmaya çalışırken bir yanım onunla alay etmekten hoşlanıyordu. Beklediğim bir hareketle kumandayı aşağı doğru salladı. Ben üzerine düşerken kumandayı tuttu, sonra da kaburgalarını gıdıklamaya başladı.

"Alex... lütfen dur." Kıkırdarken sesi titriyordu, vücudunu altımda kıvırıyordu.

"Mmm, kumandayı bana verirsen dururum."

"Asla olmaz. İlk ben geldim. Üzgünüm Alex, uyursan kaybedersin." O da beni gıdıklamaya çalıştı. Dokunuşu vücudumda dolaşan milyonlarca iğneye bağlı elektrik akımları gibi hissettiriyordu ve umutsuzca ellerini göğsümde gezdirmesini istiyordum. Kendimi yeniden azgın bir genç kız gibi hissediyordum.

Yavaşladım, derin çikolata kahverengi gözlerinin beni içine alışını izliyordum, göğsü inip kalkıyordu. Yüzüne birkaç santim uzaktaydım, neredeyse tadını alabiliyordum.

Siktir, ne düşünüyordum ki?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez sikim seğirmeye başladı. Bunu hissetmiş olmalıydı, kocaman olmuştum. Birden gözleri değişti. Görebildiğim şehvet miydi?

Kız kardeşimin sesini duydum. Charlotte otururken atletini düzeltirken ben de kendimi hızla ondan uzaklaştırdım. Yanakları kızarmıştı ve tek yapmak istediğim eğilip yüzünü okşamak, hissettiğim merakı ve ihtiyacı tatmin etmekti.

"Tamam, önümüzdeki Cumartesi için her şey hazır!" Adriana odaya girdiğinde heyecanla sohbet ediyordu.

"Gelecek Cumartesi mi?" Tekrarladım, az önce olanlardan dolayı zihnim hâlâ bulanıktı. "On sekizinci doğum günüm, şapşal. Saat yedide başlıyor.

Sammy sana söz verdi.

çocuklar eşlik ederdi, böylece annem ve babam burada olmak zorunda kalmazdı."

Şimdi nasıl bir tuzağa düşürüldüğümü hatırlıyordum ama nedense Charlotte'u tekrar göreceğim anlamına geliyorsa gitmeyi umursamadım. *Kahretsin, ne düşünüyordum ki*? Tamam, hayır, sorun değil. Sammy de orada olacak. Sağlıklı düşünemiyordum. Daha fazla kalmak istememe rağmen gitme vaktim gelmişti.

"Gitsem iyi olacak. Yarın öğle yemeğinde görüşürüz, abla. Hoşça kal Charlotte."

Ona baktım, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Aramızdan bir şey geçmiş gibi hissediyordum ama ne? Neydi o? Sol elimdeki parlak bant aniden kurşun bir ağırlık gibi hissettirdi, hayatımda kendimi adadığım her şeyi hatırlattı.

"Sadece beni ara, Charlie. Herkes öyle yapıyor." Kirpiklerini kırpıştırarak gülümsedi.

Son bir kez yüzümü ona döndüm ve çikolata kahvesi gözlerine baktım. Sarhoş ediciydiler. Ama neden? Hiçbir fikrim yoktu. Bu bana göre değildi. Söz konusu kadınlar olduğunda, kontrollü biriydim. Evliyken dikkatimi çeken ilk kadın o değildi ama flört etmek dışında yasak bir şey yapmamıştım. O zaman bile iki dakika sürmüştü ve yenilik çok çabuk kaybolmuştu.

Ama o farklıydı.

"Charlotte, ben herkes değilim," dedim ona güvenle.

Dudakları hafif bir yüz buruşturmayla birbirine yapıştı ve gözleri özlem dolu bir bakışla genişledi.

"Hayır, değilsin Alex," dedi bakışlarını hiç ayırmadan. "Kesinlikle değilsin."

CHAPTER 10

LEX

Günümüz

"Bay Edwards."

Masadaki herkes ayağa kalkıp ellerini uzatıyor. Sırayla her birinin elini sıkarak oturuyorum ve garsona gelmesini işaret ediyorum. Bu, Pazartesi sabahı uçağa binmeden önceki son toplantılarımdan biri ve eve dönmek için can atıyorum.

"Kısa bir siyah alabilir miyim lütfen?"

Ben Bay Klein ve diğer ortaklarıyla yüzleşmek için dönerken garson koşarak uzaklaşıyor. Bugünkü toplantımızın amacı Manhattan'daki kulüp zincirimizi, özellikle de en yeni ve en kârlı kulübümüz olan After Dark'ı görüşmek.

Klein son rakamlarımızı açıklıyor ve ardından bütçemizi inceliyor. Kulüp her Cuma ve Cumartesi gecesi tam kapasiteye ulaştığı için kârlı. Ünlüler burayı yeni favori mekanları haline getirdikçe paparazziler dışarıda cirit atıyor. Genel olarak, Doğu Yakası'ndaki diğer kulüplerle birlikte ben de rakamlardan memnunum.

Bu yılın getirisini tahmin eden bir makaleye bakarken, başka bir masada kahkaha atan biri dikkatimi dağıtıyor. Biraz tanıdık olmasa da neredeyse melek gibi gelen kahkaha, odaklanmamı zorlaştırıyor.

Ardı arkası kesilmeyen gürültüyü bastırmak için, Klein'ın uzun vadede kâr sağlamak için kulüpte yapabileceğimiz küçük iyileştirmelere yönelik tavsiyelerine odaklanıyorum.

Ama sonra tekrar duyuyorum.

Nereden geldiğini görmek için başımı sola çeviriyorum.

Bir kadın birkaç metre ötedeki bir masada bir adamla oturmaktadır. Adam ona komik bir hikâye anlatıyor olmalı çünkü kadının başı ve omuzları kontrolsüzce sallanırken kahkahaları restoranın içinde yankılanıyor. Bu herif bu gece kesinlikle biriyle yatacak.

Kadın bacak bacak üstüne atmış oturuyor. Uzun, zayıf, bronzlaşmış bacaklarını ayakkabılarına kadar inceliyorum. Oh, lanet olsun, *Louboutinler.* Fetiş yaptığım bir şey varsa o da Louboutin ayakkabılardır. Siyah ve kırmızıyla ilgili bir şey dominatrix diye bağırıyor. Pantolonumu masanın altında hafifçe ayarlıyorum, toplantıların ve ereksiyonların el ele gitmediğini çok iyi biliyorum.

Onun geri kalanına bakmamak neredeyse imkânsız. Yüksek belli gri bir kalem etek ve göğüslerinin kıvrımlarını görebileceğim kadar düşük düğmeli beyaz ipek bir bluz giyiyor. Göğüsleri muhteşem görünüyor, güzel ve dolgun. Ne şanslı bir piç. Saçlarını toplamış ve evet, tabii ki esmer. Hayatımı sikeyim.

"Bay Edwards?"

Klein daha fazla hesap tablosu hazırlayıp önüme koyarak beni sersemliğimden kurtarıyor. Sayfalardaki grafikleri incelerken, kafam gürültüyü engelleyemiyor.

"Affedersiniz Bay Klein, kar marjlarından mı bahsediyordunuz?"

Kadın yine gülüyor. Başını kaldırdığı anda dönüp bakıyorum. Siyah çerçeveli okuma gözlüğü takıyor, tam bir kütüphaneci gibi. Bir daha oraya gitme, Edwards. Ne kadar amatörce davrandığımın aniden farkına vararak küçük bir nefes alıyorum.

Odaklan.

Ama bir şey beni ona doğru çekiyor, bu güç beni sebepsiz yere tüketiyor. Çabucak, onunla ilgili bu müstehcen merakımı bastırmak için kendime son bir bakış izni veriyorum.

Bana doğru dönüyor ve en güzel koyu çikolata kahvesi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarımız kilitlendiği anda kalbim duruyor, atışlar tamamen duruyor.

Bu olamaz.

Hayallerimin, fantezilerimin ve en önemlisi anılarımın hayaleti. Geçmiş, kafamın içinde yeniden oynatılan bir film gibi gözümün önüne geliyor.

Dokuz yıl sonra *onun olduğuna* inanamıyorum.

Bir panik dalgasıyla birlikte zihnim ona söylemem gereken her şeyle dolup taşıyor. Bu benim için bir şans ve yaptığım şey için özür dileyerek başlamalıyım. Söylemem gereken o kadar çok şey var ki çünkü hiç fırsatım olmadı. Karışık duygular içindeyim, hızla akan zihnimde tutarlı bir düşünceyi bir araya getiremiyorum. Avuçlarım terlemeye başlıyor, etrafımdaki sesler alçak ve anlaşılmaz bir mırıltıya dönüşüyor. Gözlerim bana ihanet ediyormuş gibi hissediyorum. Zihnim bana oyun oynuyor olmalı, ama bir kez daha odaklandığımda, karşımda gördüğüm her şeyin bir zamanlar sevdiğim kadın olduğu inkar edilemez.

Paniğe kapılmış bir şekilde iki kez bakıyor, gözleri büyüyor ve yanakları kızarıyor. Karşısında oturan adama doğru eğilerek, sandalyesinden kalkmadan önce ağzından bir şeyler kaçırıyor.

Klein hâlâ konuşmaya devam ediyor ve onun sözünü kesmek için hızlı davranarak, tuvalet olduğunu varsaydığım yere kadar onu takip etmek için kendimi aniden dışarı atıyorum. Hızlı adımlarla servis yapan garsonların arasına dalıp çıkıyor ve benim ona yetişmemi zorlaştırıyor. Sadece bir kol mesafesine gelene kadar adımlarımı sıklaştırıyorum.

"Charlotte, bekle."

Beni duyduğunu biliyorum ama arkasını dönmüyor. Öne doğru uzanarak kolunu kavrıyorum, ona dokunduğumda içimde o tanıdık elektrik dalgasıyla sarsılıyorum - bunu ne kadar arzuluyorum, bedenim bu hissi ne kadar özlüyor. Gözlerimi bir milisaniyeliğine kapatarak bu hissin içinde kaybolmama izin veriyorum.

Olduğu yerde donup kaldı, vücudu kaskatı kesildi. Yavaşça, yüzüme bakmak için dikkatle arkasını dönüyor. Bir zamanlar sevgi dolu olan gözleri ateş saçıyor, gülümsemesi ve kahkahası artık görünmüyor. Kolunu sıkıca kavradığım yerden kurtararak çekilmeyi başarıyor, ancak kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor.

Siktir, hayır, hayır, hayır, şimdi tek görebildiğim bu.

Kendimi alamadığım gözlerim bu güzel manzaraya hayranlıkla bakıyor - yuvarlak, dolu - ve nasıl da umutsuzca uzanıp onları okşamak istiyorum.

Yine de, vücuduna çekilmeme rağmen, gözlerindeki ateş içime işliyor ve beni olacaklar konusunda uyarıyor.

"Charlotte, lütfen..." Tekrar yalvarıyorum.

Adı ağzımdan çıkar çıkmaz çenesini sıkıyor, yüzündeki renk solarken acı dolu bakışları onu takip ediyor. Buz gibi sessizliği bana önümde duran şeyi inceleme, anılarımı şimdiki ana bağlama şansı veriyor.

Elbette uzun boylu, giydiği ayakkabılar boyunu belli ediyor. Gözlerim kollarına kayıyor, beyaz bluzunun güneşte bronzlaştığını fark ediyorum.

giyiyor. Saçlarını sıkı bir topuzla tutturmuş. Özlem dolu bir acıyla onu çıkarmak, tıpkı onu hatırladığım gibi sırtından aşağı akmasını istiyorum.

Bakışlarım tekrar yüzüne yöneldiğinde, hafızamın geçmişe sadık kaldığı ve Küba mirasından gelen bir özellik olan uzun kirpiklerini vurgulamak için biraz maskara sürmesi dışında pek bir şey değişmediği anlaşılıyor.

Cezalandırılmaktan hoşlanan biri olduğum için kendimi onun ağzına doğru çekiyorum. Farkında olmadan, gözlerim yakut kırmızısı bir rujla kaplı dolgun, tatlı dudaklarının üzerinde yumuşuyor. Ağzım nemleniyor, dillerimiz derin bir öpücüğün içinde hararetle savaşırken onun tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Ama bana bakan derin çikolata-kahverengi gözlere karşı hiçbir şeyin şansı yok, bu da mükemmel güzelliği tüm özüyle tamamlıyor. Beni yakaladı ve kalbimin o kadar hızlı atmasını sağladı ki, onu gördüğüm anda göğsümden düştüğüne yemin edebilirdim. O, geride bıraktığım kızdan bile daha güzel bir kadın oldu.

"Sen gittikten sonra seni aradım," diyorum çaresiz bir ses tonuyla. Çenemi göğsüme indiriyorum, acım bu kadar derinken kelimeler anlamsız geliyor. Sözcükler konusunda hiçbir zaman çaresiz kalmadım ve bu ezici utanç duygusu beni paramparça ediyor, normal özgüvenli kişiliğimi gölgede bırakıyor.

"Belli ki yeterince sert değil," diye öfkeyle karşılık veriyor.

Öfkeli ses tonuna hazırlıksız yakalandığım için gözlerim tekrar onunkilerle buluştu. Aniden gitmemin onu inciteceğini biliyordum ama gençtik. Böyle şeyleri atlatman gerekirdi. Bunu düşünmek ne kadar ironik çünkü ona bir kez baktığımda bunun henüz bitmediğini anlıyorum.

"Lütfen bir yere gidip konuşabilir miyiz?" Yalvarıyorum.

Hiçbir zaman ilgi için yalvaran biri olmadım, hele bir kadından, ama ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyorum. Olanları açıklamak için bir şansa ihtiyacım var, onu geride bırakma nedenimi anlaması için.

"Alex, söyleyecek bir şey kalmadı. Yıllar önceydi, bir lise kaçamağı. Hepsi geçmişte kaldı. Gerçekten geri dönmem gerek."

Bana Alex derdi.

Artık kimse bana öyle demiyor.

Acımasız davranışlarım nedeniyle iş dünyasında Lex olarak tanınırım. Lex Luthor ile karşılaştırıldım. Bir keresinde bir grup stajyerin bana böyle seslendiğini duyunca onları kovmak yerine benden korkmaları hoşuma gitmişti. Çok geçmeden ailemden bana Alex demeyi bırakmalarını istedim çünkü bu eskiden olduğum kişinin bir gölgesiydi.

Ben artık onun tanıdığı Alex Edwards değilim. Ama şu an onu düzeltmenin sırası değil, çünkü diğer sözleri, *bir lise kaçamağı.*

Charlotte beni iterek geçmeye çalışıyor ama ben yine kolundan tutuyorum. Arkasını dönmüyor. Onun yerine, sırtı bana dönük, tamamen hareketsiz duruyor.

"O senin erkek arkadaşın mı?"

Neden sorduğumu bilmiyorum, belki de içimdeki sadistliktendir. Onu çileden çıkaracağını biliyorum, ama herif her yerindeydi ve şimdi onun olduğunu bildiğimden, geri dönüp herifin ağzını burnunu kırmak istiyorum. Onu buradan sürükleyip çıkarmak ve bana ait olanı geri vermesini talep etmek istiyorum.

"Affedersiniz?" Aniden arkasını dönüyor, gözleri alev alev yanıyor ve burun delikleri saldırmaya hazır bir boğa gibi açılıyor. "Her şeyden önce, bana bunu sormaya hakkın yok. Kiminle yattığım seni ilgilendirmez Alex."

Kelimeler, zedelenmiş egoma sıkılan kurşunlar gibi sekerken kanım kaynıyor. Ne yani, onu beceriyor muydu? Bağlanmadan erkeklerle yatan taş kalpli bir kadına mı dönüşmüştü?

Kontrolümü kaybediyorum, ona doğru yürüyüp kızın kime ait olduğunu göstermeye hazırım ama içimde kopan fırtınayı dindirmek için başımı eğdiğimde büyük bir elmasın parıltısı dikkatimi çekiyor.

Adrenalinim yükselirken kalbim hızla çarpıyor, gözlerim açılıyor, midem düğümleniyor. Tereddüt etmeden, gördüğüm şeyin gerçekten parmağındaki yüzük olduğundan emin olmak için elini kendime doğru çekiyorum.

"Bu da ne? Nişanlandınız mı?"

Elinin bir an öylece kalmasına izin veriyor ama sonra güç kullanarak geri çekiyor. Yüzü hafifçe suçlu görünüyor, sonra hızla öfkeye dönüşüyor.

"Julian benim nişanlım."

"Nişanlın mı? Yani o pislikle mi evleniyorsun?"

"Tipik Alexander Edwards. Her şey seninle ilgili, değil mi? Unutma, beni bir veda etmeden, bir açıklama yapmadan terk ettin. Tıpkı senin onunla yaptığın gibi ben de hayatıma devam ettim. Güle güle, Alex. İyi bir hayatın olsun."

Hışımla masasına dönerken söyledikleri karşısında afallayarak elimi gevşetiyorum. Sırtımı duvara yaslayarak, beni tüketen öfkeyi bastırmak için kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Nabzım yükseliyor ve kafamın içindeki çarpıntı normalde mantıklı olan düşüncelerime hükmettiği için görüşüm bulanıklaşıyor. Kalbim hala yanmanın eşiğinde düzensiz bir şekilde atarken, ayaklarım kendiliğinden masama doğru hareket ediyor. Bu toplantıyı *hemen* bitirmeliyim.

Ama doğanın bir gücü gibi, tekrar ona doğru çekiliyorum, geri dönemiyorum. Charlotte tekrar oturuyor, sonra eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldıyor. Siyah çekliğin üstüne birkaç banknot koyuyor ve ikisi de ayağa kalkıyor. Kadın çantasını kapar ve ana kapıya doğru yürümeye başlar. Bir anlığına gözleri benimkilerle buluşuyor ve şüphesiz aramızdan bir şeyler

geçiyor.

Dokuz yıl önce aramızda geçen aynı bakış. Adam onun elini tuttu ve sıkıca kavradı.

Öfkem yine sınırda, kontrolümü kaybediyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Onunla konuşmanın bir yolunu bulmam, onu yalnız bırakmam ve her şeyi açıklama şansına sahip olmam gerekiyor. Hikayenin benim tarafını bilirse beni affedeceğinden, hatalarımı ve pişmanlıklarımı anlayacağından eminim.

Bir anlık netlikle her şey anlam kazanmaya başlar.

İş dünyasını yönetiyorum, oyunumun zirvesindeyim. İstediğim her şeye sahibim, en azından istediğimi sandığım her şeye. Şimdi, hayatın kendisinden daha çok istediğimi hiç bilmediğim tek şey önümde duruyor.

Uğruna sahip olduğum her şeyden vazgeçebileceğim tek şey. Artık hayal gücümün bir ürünü değil.

Ona dokundum, bu hayatta başka hiçbir kadının bana hissettiremeyeceği o dalgalanmayı hissettim.

Başından beri kayıp olan Charlotte'tu ve şimdi o tamamen *benim olana* kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim.

CHAPTER 11

CHARLIE

Eric elimi ona doğru öyle hızlı çekiyor ki vücudum öne doğru sarsılıyor ve onunkine çarpıyor.

"Oh-em-gee," diye çığlık atıyor Eric, uyuşturucu almış bir sırtlan gibi.

Kendimi toparladıktan sonra parmağımı süsleyen elmas yüzüğü incelemesine izin veriyorum ve bana tüm bunların ne kadar gerçeküstü olduğunu hatırlatıyor.

"Charlie, bu bir Harry Winston prenses kesim pırlanta. Tam bir tekrara ihtiyacım var. Sen ne giyiyordun? O ne giyiyordu? Konuşma... oh, dizlerinin üzerine çöktü mü?" Nefesini tutarak sandalyeye oturur ve beklentiyle bacak bacak üstüne atar.

Tüm geceyi ona tekrar anlatıyorum ve hatta evlenme teklifi kısmını yeniden canlandırıyorum, tek dizimin üzerine çöküyorum, Nikki içeri girince yarıda kesiliyor. Sanki Julian'ın teklifini kabul etmemin kötü bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi yüzü hafifçe düştü.

Başını sallayarak Eric'e odadan çıkmasını işaret ediyor. "Charlie, bence bunu konuşmalıyız."

"Her neyse Nikki, Eric'in önünde söylenebilir." Eric omuzlarını silkip benimle birlikte gülerken ben de gülüyorum.

"Tamam iyi, istediğin gibi olsun. Evliliğe atlamak yerine onu biraz daha tanımanız gerektiğini düşünmüyor musunuz? Yani, bu acele niye? Sadece üç aydır mı çıkıyorsunuz?"

Bunun olacağını biliyordum elbette. Çoğu insanın tepkisi aynı olacaktır, ama onlar kim oluyor da ikimizin sahip olduğu şeyi yargılayabiliyorlar? Onu seviyorum, önemli olan bu. Bunu kimseye kanıtlamama gerek yok. Yine de komik, annemle babama söylemeyi erteliyordum, tepkilerinin tamamen aynı olacağını biliyordum.

"Hadi ama Nikki, onunla tanıştın. O harika bir adam."

"Charlie, harika bir adam olman onunla evlenmek zorunda olduğun anlamına gelmez. Sadece onun tadını çıkar... *şimdilik*."

"Onu seviyorum," diye karşılık veriyorum, savunmaya geçerek.

"Biliyorum, ama bu yeterli mi?"

Sorusu beni sarstı. Eric sanki *Beverly Hills'in Gerçek Ev Kadınları*'ndan bir sahne izliyormuş gibi gözlerini kocaman açmış ikimize bakıyor. Nikki orada duruyor, kollarını kavuşturmuş, ayağını yere vuruyor. Normalde üzerimde hiçbir etkisi olmayan her zamanki bakışları şu anda beni korkutuyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bak Charlie, tek söylediğim evet, Julian harika bir adam ama sence de bu konuda acele etmiyor musun? Sanki sadece hayatına devam etmek için..."

Hareketlerimi durduruyorum, o sözlerini bitirirken yüz ifadem hiç değişmiyor. Davranışlarımı sorgulamasının Julian'dan önce herhangi bir erkekle yuva kurmaya direnmemden kaynaklandığını biliyorum. Geçmişim onun ve Finn dışındaki herkes tarafından bilinmiyor. Arada sırada, sarhoş bir halde atıp tutarken, gençlik yıllarımla ilgili bilgi verirdim ama ne zaman zorlansam hemen susardım.

Bu benim geçmişim, dolayısıyla geçmişte kalmalı.

Ben aynı Charlotte Mason değilim, o naif liseli kız kalbini vermeye çok istekliydi ama çiğ bir et parçası gibi çiğnenip tükürüldü. İşler değişti, insanlar değişti. Benim yaşımda yuva kurmak oldukça yaygın bir durum ve şok edilecek bir şey değil.

"Eric, Nikki ile özel olarak konuşabilir miyim?"

Yüzünde tiksinti ve incinmişlik karışımı bir ifadeyle kapıdan çıkıp gidiyor ama masamın önünde durup büyük bir cam kavanozda sakladığım M&M'lerden bir avuç alıyor. Kapı kapanırken dikkatimi tekrar Nikki'ye veriyorum. "Ne kadar seçici olduğumu, hiçbir erkeğe şans vermediğimi söyleyen ilk kişi sensin. İşte ben bu harika adama bir şans veriyorum ve sen bana hata yaptığımı söyleme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Hayır, sadece bu acelenin nedenini sordum. Hamile falan mısın?"

"Hayır!" Ağzımdan kaçırdım.

"O zaman anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Tek yapman gereken benim arkadaşım olmak. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Doğru olduğunu bildiğin zaman zamanın hiçbir anlamı yoktur."

"Peki öyle mi?"

Bu ileri geri tartışmanın mahkemeye gitmemizden bir farkı yok. Nikki avukat rolünde, ben ise mahkemede. Tereddüt ediyorum, onun anlayabileceği doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Ne derler bilirsiniz, 'tereddüt korkunun ürünüdür'" diye alıntı yapıyor.

"Ya da belki sadece doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, böylece dırdır etmeyi bırakacaksın
Bu konuda bana."

Nikki kederle iç çekerken kolları gevşiyor, omuzları çöküyor ve başını eğip yere bakıyor. Bir anlık sessizlikten sonra duruşunu düzeltiyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Charlie, dırdır etmiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Senin için sadece en iyisini istiyorum. Özür dilerim, bu kadar yargılayıcı olmamalıydım. Şimdi bana şu lanet yüzüğü göster. Bir saniye bekle..." dudakları alaycı bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı, "... bana bir iyilik yap ve kapını aç?"

Bunu yapmamı neden istediğini sormadan biliyorum. Parmak uçlarımda kapıma doğru ilerliyorum ve şok olmuş bir Eric elindeki kâğıt bardağı yere vururken kapıyı hızla açıyorum.

Nikki ve ben kahkahalara boğulurken, biraz dağınık olan Eric kendini toparlıyor ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş kıyafetini siliyor.

"Bayanlar, bu bir Armani takımı."

"Bardağa ihtiyacın var Eric, kağıt bardağa değil. Ne acemice bir hata."

***

Öğle yemeği için Julian'la buluşmak üzere ofisimden çıkmak üzereydim ki Eric fark ettirmeden içeri daldı ve beş yaşında bir kız çocuğu gibi zıplayarak masama geldi. Tek eksiği at kuyruğu.

"Tahmin et ne oldu? Beni *çok* seveceksin!" diye ciyaklıyor. "Perşembe öğleden sonra stilist Carolina dairene gelecek."

"Ön kapıyı kapat! Ama neden?"

"Yardım balosu, aptal."

"Asla olmaz!" Ayağa kalktım ve biletleri elinden aldım.

Yetim çocuklar için farkındalık yaratmak amacıyla düzenlenen New York Yıllık Yardım Balosu için altı bilet var. Bu biletler altın tozu gibi. Nutkum tutuldu. Tek söyleyebildiğim *"nasıl"* kelimesi.

"Annemin on karatlık Asscher kesim yüzüğünü yanlışlıkla kanalizasyona düşürdükten ve onu almak için baş aşağı, kıç yukarı girmemi sağladıktan sonra babamın bana büyük borcu olduğunu söyleyelim."

Eric varlıklı bir geçmişten geliyor. Ailesi nesiller öncesine dayanan seçkin bir aileye mensuptur. Şaşırtıcı bir şekilde Eric babası için çalışmak yerine bir iş sahibi olmak istiyor. Bu konuyu birkaç kez konuştuğumuzda Eric, babasının çevresinin onun eşcinsel yaşam tarzını pek hoş karşılamadığından bahsetti.

"Lanet olsun, E! Nikki de takılabilir mi?"

"Elbette, ama göğüsleri elbiseye sığmadığında ve Carolina'ya küfretmeye başladığında orada olmak istiyorum."

Bu düşünceye ikimiz de gülüyoruz. Kızlar büyük ama ondan başka şikayet eden yok. Rocky'nin onlara isimleri bile var, Jolly ve Pamela.

"Dolce & Gabbana'nın sonbahar koleksiyonunu

mu getiriyor?" "Emin olabilirsin." Göz kırpıyor.

"Bu yüzden Julian'dan bana eşlik etmesini isteyeceğim." Anlayacağını umarak Eric'e bakıyorum.

"Tatlım, kadın bahçenin sulanmasına çok sevindim," derken parmaklarıyla daireler çiziyor ve kasıklarımı işaret ediyor. "Emma benim randevum olacak. Her şeyi planladık. Bir çift gibi davranacağız, böylece etrafta dolaşıp potansiyeli keşfedebileceğiz. Sonra yarı yolda üzerime şampanya döküyor ve şimdiye kadar gördüğü en büyük alete sahip harika bir aşık olmama rağmen işkolik yöntemlerimden bıktığını söylüyor. İşte o zaman birinin devreye girip beni okşamasını ve ondan daha iyisini yapabileceğimi söylemesini umuyoruz. Sohbet etmeye başlıyoruz ve bir bakmışız Williams-Sonoma'da porselen desenleri seçiyoruz."

"Ne plan ama. Emma'nın bundan çıkarı ne olacak?" Gülmemek için kendimi zor tutarak soruyorum.

"Benimle dolaşacak, fantastik aşık."

Zavallı Emma. Eric'in ikna gücünün başınızı nasıl belaya soktuğunu çok iyi biliyorum.

Nihayet köşedeki yeni Japon restoranına gittiğimde gün ortasıydı. Döner kapıdan giriyorum ve Julian'ı hemen fark ediyorum.

"Hey, güzelim." Eğilip beni dudaklarımdan usulca öperken yüzü aydınlanıyor. Çok erkeksi kokuyor. Ona ne giydiğini sormak istiyordum, böylece Eric'le Bloomingdales'e gidip dengesiz bir sapık gibi üzerime sıkabilirdim.

"Ne, pelerin yok mu?"

Bilmiş bir sırıtışla, gözleriyle o seksi şeyi yaparak başını eğiyor. Ciddiyim, yarasa mağarasında pelerinler, maskeler, kemerler içeren çılgın şeyler hayal ediyorum.

"Kuru temizlemecide," diye şakacı bir şekilde cevap verir.

Julian elimi tutuyor ve bizi rezerve ettiği masaya götürüyor. Ceketimi omuzlarımdan sıyırıp elini kolumda gezdiriyor. Tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. Bu adam benim *kocam* olacak. Nikki'yle daha önce tartışmış olmama rağmen, onun karısı olma fikri hoşuma gidiyor.

Şefin günün seçkisinde karar kılmadan önce seçeneklerimizi tartışarak menüye göz atıyoruz. İş hakkında sohbet ediyoruz ve Cumartesi gecesi yardım balosu için ona çıkma teklif etmem gerektiğini biliyorum.

Sonunda yemek geldi ve her lokmayı yuttuk. Benden beş yıldız. Eric her seferinde nasıl seçiyor bilmiyorum. Konu yemek ve moda olduğunda gaydar'ı tam isabet.

Bir an sessizlik oldu, bu işi bitirmek için işaret verdim. Çok tereddütlüyüm. Şimdi, bu önemli etkinliğe nişanlım olarak katılacak. Sanki tereddütümü hissetmiş gibi elimi dudaklarına götürüyor ve nişan yüzüğümü öpüyor. Sadece dokunuşuyla bile vücudumun gevşediğini hissediyorum.

"Bu yüzüğü sende seviyorum," diye
mırıldanıyor. "Bu yüzüğün bende
olmasını sevmeni seviyorum."

Elimi yere koyduğumda, yemeğinden bir ısırık almadan önce mükemmel gülümsemesini gösteriyor.

"Cumartesi gecesi bir şey var. Acaba benimle gelmek ister misin? Bir haber için olmadığı sürece seçkinlerin arasına karışmaktan nefret ettiğini söylediğini biliyorum-"

"Yardım balosu mu?" diye soruyor, yüzünü asmamaya
çalışarak. "Evet, nereden biliyorsun?"

"Eric bana çoktan bir takım elbise ayarladı. Ben sadece sen sormadan önce ne kadar beklemem gerektiğini görmek için bekliyordum." Kıkırdıyor.

Peçetemi kapıp koluna vuruyorum. "Sana inanamıyorum! Yani bunca zaman boşuna mı gergindim?" Kendi aptallığıma gülüyorum.

"Özür dilerim, sadece gergin ve gergin göründüğün için çok sevimliydin. Yüzük yüzünden olduğunu düşündüm." Elimi tuttu, yavaşça parmak eklemlerimi öptü. "Merak etme, cezamı çektim. Eric'in dün bana yirmi takım elbise denettiğini biliyor musun? Abartmıyorum. Ve beni mağazada bir aşağı bir yukarı yürüttü, sadece Zoolander'ın Mavi Çelik pozu olarak tanımlanabilecek bir poz verdi."

Yine bir kahkaha patlattım. Bu tam Eric'e göre. Bunu Rocky'ye yaptığını binlerce kez gördüm. İçindeki Tim Gunn'ı ortaya çıkarıyor. Bu eller aşağı, şimdiye kadarki en komik şey.

"Oh, Julian, biliyorum... oh... bu çok komik. Çok özür dilerim," diye kekeledim, kahkahalarımı tutamıyordum.

"Sonra da 'Çalıştırın millet!' deyip durdu. O noktada, 'Hangi insanlar? Sadece ben varım."

Altıma işemenin eşiğindeyim ve en komik kısmı da Eric'in bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu, kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada durduğunu hatırlıyorum.

Başım arkaya düşüyor, aramızdaki kahkaha dalgası bulaşıcı. Julian kendini fazla ciddiye almama konusunda çok iyi, bu da onda sevdiğim başka bir şey.

"Güldüğünde çok güzel oluyorsun, Charlie. Beş olsun." "Beş ne?"

"Çocuklar."

Bu sefer rahatladım. Beni korkutmuyor. Bu adam mükemmel ve ben onun bebeklerini istiyorum, beşini de. Diğer insanların çok hızlı hareket etmemiz hakkında ne düşündükleri kimin umurunda? Doğru olduğu zaman, doğrudur. Hiçbir şey yolumuza çıkamayacak ve ben de bunun böyle kalmasını sağlayacağım.

"Tamam. Beş," diye kabul ediyorum, bir yudum şarap almak için kadehimi kaldırıyorum. "Ama seks hayatımızın sessizlik içinde rastgele şipşaklardan ibaret olacağının farkında mısın? En azından Nikki'nin bana söyleyip durduğu bu."

Gülümsemesi genişliyor. Beni kendine çekiyor ve kalabalık bir restoranda gitmesi istenmeden bir insanı ne kadar öpebilirsen o kadar öpüyor.

"Seni seviyorum, Charlie Mason, gelecekteki beş çocuğumun annesi."

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor; izlendiğinizi bildiğinizde ya da hayalet avcılarını izlerken odada bir varlık hissettiğiniz için altınıza yapmamaya çalıştığınız zamanki gibi garip bir his. Kendimi sakinleştirerek etrafımı tarıyorum. Sağ tarafımda tartışan bir çift var. Başka bir kadın hakkında olduğunu söyleyebilirim, 'gezinen horoz' kelimeleri arkamdaki insanların dönüp bakmasına yetecek kadar yüksek sesle söyleniyor. Gözlerimi Julian'ın yanından geçiriyorum, Japon turistler ışığa karşı çubuklarla suşi tutuyor ve ruloları inceliyorlar. Yaşlı bir kadın hayal kırıklığı içinde başını sallayarak bana bakana kadar komikti. Onlardan sıkılmış bir şekilde soluma bakıyorum.

İnanılmaz bir bakışla duruşum aniden sertleşiyor, vücudumdaki her kas kaskatı kesiliyor. Başım dönmeye başlıyor, bol bluzumun altından soğuk terler akıyor. Gözlerimi kırpıştırarak bu halüsinasyonun sona ermesi için yalvarıyorum.

Ama öyle değil ve doğrudan bana bakan o gözler, o zümrüt gözler.

Bu olamaz, burada olmaz, şimdi olmaz.

Birden paniklemeye başlıyorum, nefes alış verişlerim hızlandıkça göğsüm sıkışıyor ve hava alma yeteneğimi boğuyor. Midem düğüm düğüm oluyor,

Kusma dürtüsü her şeyle birlikte devam ediyor. Bu benim hayal gücümün bir ürünü. Öyle olmak zorunda.

"Bana izin verir misiniz? Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Sandalyemden o kadar hızlı kalkıyorum ki neredeyse devrilecek ve başımı eğerek kimseyle göz teması kurmadan doğruca tuvalete yürüyorum. Adımı çağırdığını duyuyorum ve onu görmezden gelmeye çalışıyorum, attığım her adımda adrenalin içime işliyor.

Elleri kolumu kavrıyor ve bu dalgalanma beni sarsarak hafifçe inlememe neden oluyor. Şimdiye kadar sadece onun dokunuşu bana böyle hissettirmişti ve tüm sağduyuma rağmen iblisimle yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Sen gittikten sonra seni aradım," diyor, konuşurken sesi beni rahatsız ediyor.

Bu o mu? Aksanı neredeyse İngiliz aksanı, sadece hafif bir Amerikan iması var. Bu onun sesine benzemiyor. Neden İngiliz aksanı olsun ki? Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni mi aradı? Beni bulması imkansız değil.

İçimdeki öfke, gökyüzünde şimşek çaktırmaya hazır azgın bir fırtına gibi kabarıyor. Duygularımı zapt etmeye çalışırken yanaklarım yanıyor, hiç şüphesiz kızarıyor. Bu anın nasıl olacağını binlerce kez hayal ettim, her seferinde konuşma uzadıkça uzadı. Acı hissetmesini, bana yaptığı gibi onu da yaralamasını istiyorum. Onu kırmak istiyorum ama dilim tutuldu. Kelimeler bir türlü oluşmuyor ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Belli ki yeterince sert değil!"

Alex gözlerini kısıyor, kafası karışıyor ve neredeyse nutku tutuluyor. Yollarımızın bir daha kesişeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Yine de buradayım, kızgın ve kırgınım ama en önemlisi onun hâlâ ne kadar güzel olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Siyah bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve lacivert bir kravatla üzerimde yükseliyor. Saçları tıpkı hatırladığım gibi bronz renginde ama biraz daha kısa kesilmiş ve yana doğru taranmış. Bakışlarım, güçlü çene hattına sahip, temiz tıraş edilmiş, bronz tenini gösteren mükemmel yontulmuş yüzünde geziniyor. Bir şey arıyormuş gibi bana bakmaya devam ederken gözlerindeki zümrüt parıldıyor.

'Konuşmak' istiyor ama söyleyecek bir şeyi kalmadı.

Kelimeler, belki de bir ömür boyu acı ve kederle dolu olan bu duyguyu silemez.

Dokuz yıl önceki halimizi inkar ediyorum çünkü bu sefer onu uzaklaştırmak daha kolay.

Bir an için, biz konuşurken değiştiğini, belki de olgunlaştığını ve bizim olduğumuzu aştığını düşünüyorum. Belki de sadece merhaba demek ve medeni olmak istiyordur - ta ki Julian'dan bahsedinceye kadar.

Savunmacı davranarak, yeni kurduğum ilişkimi korumaya çalışarak, ona incitici yorumlarla karşılık veriyorum.

Benim yıllardır hissettiğim acıyı onun da hissetmesini istiyorum.

Beni ne kadar incittiğini anlamasını istiyorum.

Ve her şeyden çok, bana yaşattığı her şey için ona bağırmak istiyorum.

Ama bunun yerine, basit bir veda edip
uzaklaşıyorum. Bir suçluluk dalgası üzerime
çökerken kalbim sıkışıyor. *Bitti, Charlie,* diyorum
kendime. *Çoktan bitti.*

Farkında olmadan çenemi sıkarak, Julian'a ne kadar kızgın olduğumu göstermemek için elimden geleni yaparak çabucak bir gülümseme topluyorum, ama tamamen sarsılmış durumdayım. Yemeğimi bitirmeyi düşünmek şöyle dursun, zar zor geri yürüyebiliyorum. Buradan hemen çıkmam gerekiyor.

"İyi misin güzelim? Biraz kızarmış görünüyorsun."

Julian bardağıma biraz su dolduruyor ve birden boğazım kuruyor. Bir bardak suyun tamamını içiyorum, bulantı hissi hala midemin çukurunda çalkalanıyor.

"Ben iyiyim. Az kalsın bir hanımefendinin yerde duran çantasına takılıyordum ama çok fazla utanmadan toparlandım." Yalanımın içinde yine gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Çıkmamızın bir sakıncası var mı? Bir saat sonra hazırlık yapmadığım bir müşteri toplantım olduğunu unutmuşum."

"Tabii ki hayır, güzelim."

Hesabı ödemeyi teklif ediyorum ama reddediyor, tipik bir erkek davranışı tabii ki. Masadan uzaklaşmaya başladık ve bir anlığına gözlerim onunkilerle buluştu.

Uykumda bana musallat olan o gözler.

Ne kadar denesem de o gözlerden kaçamıyorum.

O gözler ki kalbimi çaldı ve asla geri vermedi.

Bu gözler biricik *Alexander Edwards*'a ait.

Onu tekrar görmek beni asla dönmemeye yemin ettiğim yerlere, artık hissetmeme izin vermediğim acılara geri götürüyor. Neden hayat tam da her şey yolunda gitmeye başlamışken beni ters köşeye yatırmak istiyor? Kalabalığın ortasında duran ve uçan bir kuş tarafından üzerine sıçılan tek kişi benim.

Bu benim hayatımı tek bir pakette özetliyor.

Yine de onun görünüşünü, sesini ve kokusunu aklımdan çıkaramıyorum. Her şey gerçeküstü. Sanki *Back to the World filmindeki* DeLorean'da oturuyorum.

Gelecek, dokuz yıl öncesine ışınlanma ve ben yine oradayım. O yine orada. Bu nasıl oldu? Ve Julian bana evlenme teklif ettikten sadece bir gün sonra?

Bütün öğleden sonra kendimi şaşkınlık içinde buluyorum, daha önce olanları aklımdan çıkaramıyorum. Kendimi işle meşgul etmeye çalışıyorum ama nafile. Saat dörtte Nikki ofisime daldı ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

"Tamam, çıkar ağzındaki baklayı. Neyin var senin?"

"Nikki, bugün bir şey oldu," diye başımı ellerimin arasına gömüp mırıldanıyorum. "Bundan bahsetmek istemiyordum ama içim içimi yiyor."

"Ne oldu?"

Derin bir nefes alarak başımı kaldırıyorum. "Julian'la öğle yemeğindeyken eski sevgilimle karşılaştım."

"Kulağa garip geliyor."

"Evet, ö y l e y d i ama bundan daha fazlası da var. Bunu gerçekten açıklayamam. Aramızda çok fazla geçmiş var ve kötü bir şekilde ayrıldık."

"Bekle, bu Alex mi?" diye soruyor, ses tonunda endişe var.

"Evet... ama onun adını nereden biliyorsun?"

"Tatlım, seni sekiz yıldır tanıyorum. Bu süre içinde birlikte olduğun erkeklerin listesini verebilirim, ama hiçbirinin özel biri olduğuna inanmıyorum. Üniversitedeyken uykunda tek konuştuğun Alex'ti. Orada bir şey olduğunu biliyordum ama hiç sormadım. Bu konuda konuşmak istersen konuşursun diye düşündüm."

"Bunu yaptığımı bilmiyordum," diye fısıldıyorum, şaşırmış bir halde. "Çok garip, onunla karşılaşacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Şimdi karşılaştığıma göre cevaplamam gereken o kadar çok soru var ki. Hayatıma devam etmemin sonsuza kadar sürmesinden ve şimdi bu yaranın yeniden açılmasından nefret ediyorum.

"Bana kapanışa ihtiyacın varmış gibi geliyor. Numarasını aldın mı?"

"Hayır. Beni şaşırttı. Bazı şeyler söyledim, hoş şeyler değil. Bunu unutmam gerek, değil mi? Bu kadar çok insanın yaşadığı bir şehirde onunla tekrar karşılaşma şansım nedir?"

"Bilmiyorum, milyonda bir. Charlie, belli ki çözülmemiş duyguların var. Eğer geçmişini çözmezsen Julian'la bir geleceğin olamaz."

Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum ama geçmişi unuttuğumu sanıyordum. Nikki beni çok iyi tanır.

Kolunu bana dolayarak yarın akşamki buluşmamızı hatırlatıyor ve bugün yaşananları bir dakikalığına da olsa aklımdan çıkarıyor.

Alex ve benim aramdaki her şey bitti.

Nikki'nin dediği gibi, onunla tekrar karşılaşma şansımız nedir?

Milyonda bir.

CHAPTER 12

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

Lanet olsun bu aptal arabaya.

Anahtarımı çevirdim, çalıştırmaya çalıştığımda kontak stop etti. O kadar gün içinde bugün olması gerekiyordu. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve yağmurda arabadan inmek zorunda kalmak istemiyordum ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

Ya şimdi ya da asla.

Kapıyı olabildiğince hızlı açtım ve aküyü incelemek için kaputu yukarı çektim. Babam bana motorlar ve arabalar hakkında biraz bilgi vermişti. Arabanın sesinin akünün bittiği anlamına geldiğini bilecek kadar çok şey biliyordum. Hay sikeyim! Telefonum da bütün gün okulda mesajlaşmakla meşgul olduğum için ölmüştü. Adriana'nın sürekli bana attığı dedikodulara kendimi kaptırmamın cezasını çekmiştim.

Arabam okulun arka tarafına park edilmişti, öğrenciler bir saat önce ayrıldıkları için otopark artık boştu. Kütüphanede finallerime çalışıyordum, ta ki kütüphanecinin acil bir işi çıkıp erken kapatabilir miyim diye sorana kadar. Koşarak geri döndüm ve arabaya oturup başımı direksiyona yasladım.

Bu gün tamamen patladı.

Pencerede bir tıkırtı vardı.

İrkilerek başımı kaldırdım ve Alex'i gördüm. Hâlâ önlüklerini giyiyordu ve bu durum dilimin tutulmasına neden oldu. Birinin tıbbi kıyafetler içinde bu kadar seksi görünebileceğini hiç düşünmemiştim ama yine de bir patates çuvalını bile güzel gösterebilirdi.

"Dur tahmin edeyim, akü mü bitti?"

"Sanırım öyle. Normalde okulun önünden geçerken kızları ve kırık dökük arabaları mı ararsın?" Pencereyi hafifçe aralayarak ihtiyatlı bir şekilde sordum.

"Tanrım, Charlotte, *America's Most Wanted'ı* bırak. Sanırım geçen hafta o kız öğrenci ve bıçaklı psikopatın olduğu bölümü izledin?"

Başını kaputun altına sokarak aküyü kurcaladı, sonra tekrar pencereye doğru yürüdü. Kolunu içeri uzatarak kontağı çalıştırmayı denedi. Aynı çalkantılı sesi çıkardı.

"Tamam, akü bitmiş o zaman. Evimde aktarma kabloları var. Gidip onları alabiliriz, böylece en azından arabanızı çalıştırabilir ve sizi eve götürebiliriz."

"Sorun değil, burada bekleyebilirim."

Yüzümdeki temkinli ifade karşısında kafası karışmış bir halde bana baktı. "Ama o kızın otobüs durağında beklediği bölümü izlemedin mi? Kaçak mahkumların bulunduğu otobüs durduğunda?"

Evet, söylemiştim. Bunu söylediği için ona lanet olsun. Hâlâ gün ışığıydı ama güneşin kaybolmasına fazla zaman kalmamıştı, bu yüzden sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı.

"Tamam, peki, gidelim," diye homurdandım, sinirlenmiştim. "Ama biri gelip başka bir şeyi kurcalarsa diye beni eve kadar takip ediyorsun."

Arabamı kilitledim ve onun siyah cipine tırmandım. Sırılsıklam olmuştum ve soğuk beni ele geçirdiğinde dudaklarım titremeye başladı.

Alex arabasının kaloriferini yaktı ve altında sadece beyaz bir eş kazağı olan önlüğünü çıkardı. Kendimi tutamayıp baktım. Arka koltuğa doğru eğildi ve arkasında *Edwards* yazan bir formayı kaptığı gibi bana doğru fırlattı. "Al, bunu giy."

"Hayır, sorun yok. Ben iyiyim Alex," diye cevap verdim, dişlerim takırdarken pek inandırıcı değildi.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum. Bunu giyin yoksa bırakın gribi, soğuk algınlığına bile yakalanırsınız. Bu bilinmeyen virüsün kötü bir vakası ortalıkta dolaşıyor. Geri döneceğim." Sürücü tarafındaki pencereye doğru dönerek bana biraz mahremiyet sağladı.

Yüzümü ona döndüm ve yavaşça üstümü çıkardım. Sütyenim bile sırılsıklam olmuştu. Kancaları çözdüm ve sütyenimi çıkarırken formayı hızla üzerime çektim. Küçük bir hapishanede hiç de fena bir çaba değil. Birdenbire

Alex'e baktığımda atmosfer değişmişti, yüzü karmakarışıktı. Evet, tamam, bunun peşini bırakacaktım. Bir an için yarı çıplaktım ve parmağındaki alyansa rağmen ateşli bir adamdı.

"Daha iyi mi?"

Eğildi ve ıslak bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdı. Birden arabanın sıcak olduğunu hissettim, hava şarj edilmişti, yanaklarım sıcaklıktaki artıştan kızardı. Sıcaktan mı yoksa onun dokunuşundan mı, bilemiyordum.

Evinin önüne geldik. Kasabanın tenha bir yerinde küçük bir kulübeydi, çok şirindi, bana Hansel ve Gretel'i hatırlattı. Ön kapıyı açtı ve ışığı yaktı. Bazı ışıkları yakmaya devam ederken koridorda onu takip ettim.

"Samantha evde değil. Bu gece San Francisco'da yeğenine bakıcılık yapacak." Tepkimi izlemek için bana baktı. Rahatlamıştım. Yanlış bir şey yaptığımdan değil ama onda beni rahatlatan bir şey vardı. Vücudumun gevşediğini hissettim.

"Güzel bir yer. Çok rahat."

Oturma odasına girdik, gözlerim arka duvara yaslanmış devasa şömineye takıldı.

"Şimdilik idare eder. Ne yazık ki karım bunun yeterince iyi olduğunu düşünmüyor."

"Böyle bir yeri çok isterdim. Ama yine de şöminelere bayılırım. Hiçbir şey önünde kıvrılıp güzel bir kitap okumaktan daha iyi olamaz."

"Normal bir genç gibi konuşmuyorsun." Güldü. "Normali tanımlamak mı?"

"Şey, kesinlikle kız kardeşim değil," diye azarladı. "Bir saniye içinde döneceğim. Şu jumper kablolarını bulmaya çalışacağım. Acıktıysanız mutfaktan bir şeyler alın."

Oturma odasında yalnız başıma şömine rafına doğru yürüdüm ve mükemmel bir şekilde aynı hizada duran resim çerçevelerine baktım. Alex'in mezuniyet gününde annesi ve babasıyla gururla durduğu bir resim vardı, bir diğeri de Alex ve Adriana'nın çocukluklarını gösteriyordu. Çok güzeldi. İkisi de kovboy şapkası takmışlardı ve ellerinde üç top dondurma külahı tutuyorlardı. Onlara kıyasla devasa görünüyordu. Samantha ve kız kardeşlerine ait olduğunu tahmin ettiğim birkaç tane daha vardı. Gözüme çarpan, düğün günlerinde çekilmiş olanıydı. Gelinliğinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Adamın gözlerinin içine bakarken yüzü ışıl ışıldı. Alex ona sarılmıştı, gözleri normalde gördüğümden farklı bir zümrüt tonundaydı. Bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Buna rağmen mutlu görünüyordu ve içimde oluşmaya başlayan bu duyguları görmezden gelmem gerektiğini kendime tekrar hatırlattım. Gelecek yıl sarmaşık liginde bir okula gitmek istiyorsam notlarıma odaklanmam gerekiyordu.

"Onları buldum," diye mırıldandı, arkamda yakınımda durarak.

Birbirimize dokunmuyorduk ama ondan elektrik yayılıyordu. Yavaş nefesleri tenime çarpıyor, bedenimi çılgına çeviriyordu. Gözlerimi kapattım, sadece bir saniyeliğine, kendime anı yaşama izni verdim. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Paniklemeye başladım çünkü onun etrafındaki bu mücadele keşfedilmemiş bir bölgeydi. Bu duyguların ne olduğunu anlayana kadar mesafemi korumam gerekiyordu.

Neyse ki telefonu çalmaya başladı ve bizi bu cazibeden kurtardı. Telefonu mutfakta açtı, kısa bir süre konuştuktan sonra kapattı ve oturma odasına geri döndü, ancak bu kez birkaç adım ötede durdu.

"Pardon, arayan Samantha'ydı, yeğeninden bahsediyordu." Ses tonu sertti ve bunun bebekçe konuşmasından mı yoksa bizi arayıp rahatsız etmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Yakında çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz?" Sorduğuma hemen pişman oldum.

"İstiyor ama bence daha çok genciz." İç çekti. Belli ki bu hassas bir konuydu.

Neden, neden koca ağzımı açıp bu konuyu açtım ki? Şimdi onları *seks yaparken görüyordum*. Kendime kızmaya başlamıştım ve bu garip sahiplenme duygusu beni rahatsız ediyordu. Bu kıskançlık her türlü yanlıştı.

"Özür dilerim Alex. Burnumu sokmak istememiştim."

"Hayır, sorun değil. Sadece bu konunun gündeme gelmesinden bıktım. Ne kadar genç olduğumuzu neden göremiyor anlamıyorum. Yuva kurmadan önce yapmamız gereken o kadar çok şey var ki... kariyerlerimiz, seyahatlerimiz gibi. Yiyecek ya da içecek bir şey istemediğine emin misin?" diye kibarca sordu ve konuyu değiştirdi.

Burada, onunla değil, sadece bu yerde, *onun* evinde olmak garip hissettirmeye başlamıştı. Bu his bana eziyet ediyordu, kafamdaki sesler boş vermemi, çıkıp gitmemi ve arkama bakmamamı söylüyordu. "Hayır, ben iyiyim. Muhtemelen geri dönmeliyiz. Dışarıda hava kararıyor."

Anahtarlarını ve jumper'larını aldı, arabaya geri dönmeden önce tüm ışıkları kapattı. Arabaya bindim, bu sefer müzik kısıktı, bir Bon Jovi baladı çalıyordu. Garip bir şekilde sessizdik. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Ona bakmak istedim ama beni suçüstü yakalamasından korkuyordum.

"Balo elbisesi konusunda bana yardım ettiğin için sana hiç teşekkür edemedim. Adriana'nın tepkisini izlemek oldukça komikti. Ne yazık ki bütün gün başıma bela oldu ama bunu elbise denemeye tercih ederim."

"Yani işe yaradı mı? Sanırım eninde sonunda bir tane almak için alışverişe çıkman gerekecek, değil mi?"

"Evet, ne yazık ki öyle. Aptalca, birkaç ay önce okuldan bir çocukla gitmeyi kabul ettim. Evet dediğim için hala kendime kızıyorum ama hey, her zaman internetten alışveriş yapmak var."

"Kim?" diye sordu, sesinin tonu değişmişti. "Kim ne?"

"Baloya kiminle gidiyorsun?"

"Ah... Carter. Liseden beri tanıdığım bir çocuk."

"Evans'ın çocuğu gibi mi? Ona iyi şanslar. O pislik bir topu bile doğru atamıyor."

"Bekle, beyzboldan mı yoksa seksten mi bahsediyoruz? Birincisi, sporla ilgilenmiyorum. İkincisi, onunla seks yapmayı planlamıyorum. Her balo ucuz bir otel odasında bitmek zorunda değil, kız kardeşin hariç."

Whoops, bu konuyu açmak için yanlış kişi.

"Lütfen kız kardeşimin seks hayatına girmeyin. Benim gözümde öyle bir şey yok ve olmayacak."

"O kadar da kötü değil. Onların bir çift olmasına alışmalısın. Seks önemli bir şey değil. En azından tek bir kişiyle birlikte. Bizim yaşımızdaki çoğu kız iç çamaşırından daha düzenli partner değiştirir."

"İç çamaşırından daha sık seks partneri değiştiriyor musunuz?"

Yüzümün utançtan kızarmasına engel olamayarak, "Tamam, bu konuşma gariplikte tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı," diyorum. "Hayır, bilmiyorum ama ben diğer on sekiz yaşındakiler gibi değilim. Bunu kendin söyledin."

Sonunda arabama vardık ve daha fazla minnettar olamazdım. Kaputu açtı ve akünün kablolarını bağladı, diğer ucunu da kendi arabasına taktı.

Sonunda başladı.

Hallelujah!

Alex kabloları çıkardı ve kaputu kapattı.

"Hepsi bitti. İyi olacağına emin misin?"

"İyi olacağım." Gülümsedim, bugün yolda olduğunu ve geç saatlere kadar eve gelmeyeceğini bildiğim için babamı yardıma çağırmak zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. "Yardımlarınız için teşekkürler."

Başımı yukarı doğru eğerek onu yanağından öptüm. Onu gafil avladım, olması gerekenden daha fazla oyalandım, kokusunda ve teninin hissinde kayboldum. Temas kaybı dayanılmaz olduğu için geri çektim.

Alex iç çekti.

O da hissetmiş miydi?

Başka bir şey düşün, Charlie, başka bir şey. Gökyüzü neden mavi? Pastanın karekökü nedir? İşe yarıyor. İçimdeki ben beynime beşlik çaktı. "Unutma, bu akşam sekizde. Otostopçuların devamı. Route 66 boyunca kayboldu."

Kapımı kapatırken sırıtarak, "Siz çarpık bir ufaklıksınız Bayan Mason," diye cevap verdi.

Eve geldiğimde yaptığım ilk şey dumanı tüten sıcak bir duşa girmek oldu. Yarım saat kadar orada kaldım ve suyun kaslarımı gevşetmesine izin verdim. Kendimi son derece gergin hissediyordum, genellikle bir masajla hafifletilebilecek türden bir gerginlik. Düşüncelerim yine dağıldı, ben de hemen suyu kapattım. Bu geceyi nasıl atlatacaktım?

Kanepeye uzandığımda pijamalarımı giymiştim, elimde patlamış mısır kasem ve bir oklava vardı. Bu benim güvenlik battaniyemdi, ayrıca yanıma yaklaşan herkesin canını yakabilirdi. Artık şarjı tamamen dolu olan cep telefonumu aldım ve Alex'e teşekkür etmek için mesaj atmaya karar verdim.

O gece yatarken bana eşlik eden oklava değildi. Onun hokey formasıydı. Sıkıca tuttum, kokusunu içime çektim.

Gerçek şu ki, evliydi.

Ama mutlu muydu?

Bu konu etrafında yaptığımız kısa konuşmalar, öyle olmadığını, ancak hastalıkta ve sağlıkta, 'ölüm onları ayırana kadar ve diğerlerini terk edene kadar' ona bağlı olduğunu gösterdi.

Elimde bir kibrit vardı, gazyağını yakıyordum, ateşle oynuyordum.

Ne olmuş yani? Bir kere seviştik diye evliliği mi mahvolacak? Ben öyle bir kız değildim, peki ya Adriana? O benim en iyi arkadaşımdı ve beni asla affetmezdi. Bu düşüncelerin kafamdan çıkması gerekiyordu. Sahip olamayacağım biri için olgunlaşmamış, ergenlik hayalleri.

O gece dönüp durdum, her şeyi zihnimde tekrar ettim ve şafak sökerken uykuya daldım.

CHAPTER 13

LEX

Mevcut

Masada oturup iş toplantısına konsantre olmaya çalışıyorum.

Bu imkansız.

Bir şeylerle ilgilenmem gerekiyor ve aklımda cevaplanması gereken sorular var. Bu nasıl oldu? Dünyadaki onca yer varken, o burada, New York'ta, onunla Japon yemeği yiyor, her ne haltsa. Toplantıyı bitirmek zorundayım. *Hemen* cevaplara ihtiyacım var.

"Bay Klein, gösterdiğiniz rakamlar kâr beklentilerimizi karşılıyor. Pazartesi günü ayrılmadan önce iş planınızı benim için hazırlayın."

"Elbette, Bay Edwards. Sizinle tekrar iş yapmak bir zevkti," diye yanıtlıyor Klein.

Hepimiz ayağa kalkıp birbirimizin elini sıktık. Hesabı imzalıyorum ve telefonumu alıp hemen Kate'in numarasını çevirerek benimle otelde buluşmasını istiyorum.

Restoranın dışında, ılık bir esinti beni karşıladı. *Ne zamandır Manhattan'da?* Çok şık giyinmişti. Aslında çok seksiydi. Mesleği ne acaba? Kahretsin, cevaplara ihtiyacım var. Zihnim dağınık ve hiçbir şeyi normal kontrollü tarzımda işleyemiyorum.

Beni alması için şoförümü çağırma zahmetine girmeden bir taksi çağırıyorum. Taksi trafiğin içine giriyor, ancak kırmızı ışıkla karşılaşıyoruz.

Köşeye. Telefonumu çıkarıp numarasını bulana kadar rehberimde geziniyorum. Bryce Callahan yakın bir iş ortağı tarafından tavsiye edilmişti ve yüksek bir fiyata gelmişti. Yaptığı işin pek de yasal olmadığını bildiğim için geçmişi hakkında hiç soru sormadım.

"Bryce, ben Edwards. Benim için birini araştırmanı istiyorum." "Evet, Bay Edwards."

"Charlotte Olivia Mason. Sanırım burada, Manhattan'da ikamet ediyor," diyorum ona, ancak bu görevin samanlıkta iğne aramak gibi olabileceğini fark ederek. Brooklyn'de, Long Island'da yaşıyor olabilir ve bu kadar büyük bir eyalette olasılıklar sonsuzdur.

Bryce doğum tarihi de dahil olmak üzere birkaç soru daha soruyor. Cevaplayabildiğim her şeyi cevaplıyorum, onunla ilgili bir şey bulabilmek için çırpınıyorum.

"Bu bilgiye bugün ihtiyacım var. Bulabildiğiniz her şeye," diye talep ediyorum, zaman kaybetmek istemiyorum.

"Evet, Bay Edwards. Bir şey bulur bulmaz sizi arayacağım."

Aramayı sonlandırıyorum, zihnim hala olayların etkisinde. Charlotte kızgındı ve ona bir açıklama yapmadan gitmiş olmamı anlıyorum ama yine de dokuz yıl önceydi. Beni gördüğüne sevinir sanmıştım, uzun zamandır görüşmeyen iki arkadaş gibi, ama biz uzun zamandır görüşmeyen iki arkadaş değildik. Ona bir şeyler vaat ettim. Ona bir gelecek vaat ettim ve sonra çekip gitmekten başka seçeneğim yoktu, ya da en azından o zaman öyle düşünmüştüm.

Waldorf'a döndüğümde saat ikiyi geçiyordu. Taksi yolculuğu beklediğim kadar uzun sürmedi. Kate çoktan süitte dizüstü bilgisayarında yazmaya başlamıştı. İçeri girer girmez beni selamlamak için ayağa kalktı. "İyi günler, efendim."

"Kate, erken gelmen ne hoş," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum, aslında geç kalan ben olduğum için.

Hıyar gibi konuşuyorum ama delirmek üzereyim.

Bu ben değilim.

Kontrol hep bende. O bana

ne yaptı?

Ve tüm bunları sadece onu görerek ve onunla konuşarak yaptım.

Ceketimi çıkarıp kanepeye atıyorum ve kendime bir burbon dolduruyorum. Normalde iş sırasında içmem ama bugün farklı. Kate orada durmasa bütün şişeyi bir yudumda kolayca bitirebilirdim.

"Gelecek haftanın programı nedir?" Burada kalabilmek için dua ederek soruyorum.

"Yarın gece yardım balosu var. Kız kardeşin saat tam beşte smokinin ve görünüşe göre... şey... randevun Brooke ile birlikte seninle burada buluşacak." Boğazını temizleyip devam ediyor, "Pazar sabahı başka bir

Bay Klein ile Karanlıktan Sonra'nın genişlemesini gözden geçireceğiz. Saat ikide yeni ofisi bir kez daha teftiş edeceğiz. Ardından Pazartesi sabahı Londra'ya dönmek üzere kırmızı uçağa bineceğiz."

Onu bulmaya ya da onunla vakit geçirmeye bile vaktim olmayacak. Kendime bir bardak daha dolduruyorum, belli ki ilki işe yaramamış. Aklımdan geçen ilk düşünce yardım etkinliğine gitmeyi iptal etmek oluyor.

Evet, iptal edeceğim.

En azından cumartesi gecesi onu bulmak için boş vaktim olacak.

"Salı günü saat 11'de paydaş toplantısı var. Saat beşe kadar sürmesi bekleniyor. Etkinlik için Hilton konferans salonu rezerve edildi."

Bu toplantıyı organize etmek aylarımızı aldı. Bundan kurtulamayacağımı biliyorum. O devam ederken dişlerimi sıkıyorum ve okuduğu programa göre üç hafta boyunca Manhattan'a dönmeyeceğim.

Odada kısa aralıklarla volta atarken, yaklaşan baş ağrısının geçmesi için elimi yüzümde gezdiriyorum. Kendimi aşk acısı çeken bir ergen gibi hissetmeye başlıyorum ama otuz dört yaşındayım, istediğim her şeyi yapabilecek kadar parası olan başarılı bir girişimciyim ve bu da böyle bir zamanda kesinlikle anlamsız olduğunu kanıtlıyor.

Telefonum çalmaya başlıyor -Bryce arıyor- ben de yatak odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Bryce."

"Bay Edwards, Bayan Mason'la ilgili bazı bilgilerim var."

"Devam edin..."

"Şu anda Mason & Romano'da çalışıyor ve firmanın ortaklarından biri."

"Firma mı?"

"Evet. Manhattan'da bir avukat. Butik bir firma, Madison Avenue'da..." diyor ve ben sessizce dinlerken duraklıyor. "Yale'den onur derecesiyle mezun oldu."

Yani o kadar zaman New Haven'da mıydı? Onu aramaya gittiğimde annesi bana bu konuda hiçbir ipucu vermedi. Onu bulamadığım ve ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyemediğim için içimi kaplayan pişmanlığa odaklanmamaya çalışıyorum. *Neden daha fazla çabalamadım? Neden o tekrar kollarıma gelene kadar devam etmedim?*

"Durumu bekar görünüyor. Hiçbir zaman evli olarak kaydedilmedi."

Şimdilik. Bu düşünceyle içimde öfke kaynıyor. Yüzüğün görüntüleri gözümün önünden geçerken, telefonumu sıkıca kavrayıp sakin kalmaya çalışıyorum.

"Şu anda Yukarı Doğu Yakası'nda bir dairenin yanı sıra Connecticut'ta bir evi var."

"Connecticut'taki bağlantı nedir?"

"Henüz bir bağlantı kuramadım."

"Teşekkür ederim, Bryce. Başka bir şey bulur bulmaz lütfen beni bilgilendirin."

Telefonu kapattım, artık onun hakkında daha fazla şey bildiğim için biraz daha rahattım. *Yale, vay canına.* Zeki olduğunu hep biliyordum ama avukat olmak istediğinden hiç bahsetmemişti. Son konuşmalarımız üniversite etrafında dönüyordu, eve yakın kalmaya çalışıyordu ve ilişkimiz daha fazla dahil olduktan sonra, bunun büyük bir kısmı bana yakın kalmaktı.

Merakımı cezbediyor. Tüm bunlar onun yapacağı şeyler değil.

Okulda bile tiyatrodan hep uzak durdu. Avukat olmak ve geçimini sağlamak için tartışmak, seçtiği meslek olarak alanın çok dışında görünüyor. Maddi durumu iyi görünüyor ama Connecticut'taki bu ev kafamı kurcalayıp duruyor. Orası yatırım yapılacak bir bölge değil, o zaman neden orada bir mülkü olsun ki?

Pencereye doğru yürüyorum, şehrin geçişini izliyorum. Tek düşünebildiğim onun bu güzel kadına dönüştüğü gerçeği.

Kıyafeti de hiç beklemediğim bir şeydi; topuklu ayakkabılardan ve süslenmekten her zaman nefret ederdi. Gözlükler-oh, beni yandan becer. Bu düşünceyle kıpırdanıyorum, sikim sertleşiyor. Rahatlamaya ihtiyacım var ama Kate dışarıda ve benim bile sınırlarım var. Pantolonumu düzeltip oturma odasına geri dönüyorum.

Öğleden sonrayı Manhattan ofisinin işe alımıyla ilgili olarak İnsan Kaynakları ile konferans görüşmeleri yaparak geçiriyoruz. Her şey plana uygun giderse, iki aydan kısa bir süre içinde tamamen işlevsel bir ofisimiz olacak. Şimdi, şehirde daha fazla zaman geçirmek için bana bir bahane verecek olan bu ofisin faaliyete geçmesini her zamankinden daha çok istiyorum.

Saat altıda işim bitmişti. Kate geceyi şehirde tanıştığı bir arkadaşıyla geçirmek üzere ayrıldı, ben de otelin lobisindeki bara inmeye karar verdim. Bir Cuma gecesi için kalabalık, stresli bir haftanın ardından saçlarını serbest bırakan olağan iş kalabalığı. Birkaç genç kız dans ediyor. Bara oturup bir viski sipariş ediyorum. Dans pistindeki esmer kızlardan biri bara doğru yürüyüp yanımda durdu.

"Barmen!" diye bağırıyor, sarhoşken kıkırdıyor.

Barmen barın sonunda durmuş, başka bir kızla sohbet etmek için elinden geleni yapıyor. Genç insanlar, gerçekten. Eğer benim gözetimim altında olsaydı, onu anında kovardım.

"Oh, hadi, affedersiniz!"

Barmen başını kaldırıp bakıyor, isteksizce esmere hizmet etmek için yürüyor. "Bir Cosmo daha alabilir miyim lütfen?"

Oldukça seksi, belki yirmili yaşlarının başında. Uzun kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla bağlamış, kısa siyah bir etek ve dekolteli altın rengi bir üst giymiş. Kötü giyinmiş ama güzel göğüsleri var. Bana doğru dönmeden önce barda bekliyor. Dudaklarını yalayarak bana yukarıdan aşağıya bakıyor, bunu bu kadar belli ettiği için hiç utanmıyor.

"Bu gece yalnız mısın?" diye soruyor, eli kalçamda dururken vücudu benimkine yaklaşıyor.

"Bu, ekibine geri mi döneceğine yoksa kalıp benimle mi içeceğine bağlı."

Ukala bir orospu çocuğu gibi göründüğümü biliyorum ama bu işi çantada keklik görüyorum ve bugün olanlardan sonra rahatlamaya ihtiyacım var.

"Buralı değil misin? Aksanı olan erkeklere bayılırım." Sırıtıyor.

Bütün Amerikalı kadınlar öyle değil mi? Bana bakıyor, gülümsüyor, dudakları parlak kırmızı rujla kaplı. Bar taburesinden atlayarak elimi tutuyor ve beni barın içinden arka taraftaki tuvalete doğru sürüklüyor. Yavaşça etrafına bakınarak kapıyı açıyor ve beni içeri itiyor. *Ne küçük bir fişek.* Pantolonumu tutup düğmelerini hızla çözdü. Aşağı çekerek sikimi serbest bıraktı.

"Kahretsin, sen iyi bir örneksin. Ve bu..." diyor elini sikimin etrafına sararken, "... şu anda ağzımda olması gerekiyor."

Aşağı bakıyorum, boğazının arkasına dokunduğunu hissedene kadar her şeyimi içine almasını izliyorum. *Hmm, harika bir öğürme refleksi.* Charlotte'un da aynı şeyi yaptığı, uzun kahverengi saçlarının beni örttüğü zamanları hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Hatunun saçlarını tutuyorum, kahverengi telleri arzuluyorum, onu izliyorum ama tek görebildiğim Charlotte, tek hissedebildiğim Charlotte. Sakso çekmem uzun sürmüyor, kız beni ağzından çekip çıkarıyor ve eliyle mastürbasyon yapıyor.

Çabucak ayağa kalkıyor ve ben pantolonumu yukarı çekerken ellerini yıkıyor.

"Her şeyin bir ilki vardır" diyor, kendinden oldukça emin bir ses tonuyla.

Bu genç kızların kafa vermenin onları güçlü kıldığını düşünmeleri beni çok eğlendiriyor. Tam tersi. Bunun için yalvarmak zorunda değildim, sevgilim. Kahretsin, hiçbir şey yapmak zorunda değildim.

Bir kez daha gülümsüyor ve sonra banyodan çıkıyor. Lavaboya doğru yürüyorum, ellerimi yıkıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. *Ne düşünüyordum ki?* Bu daha önce de olmamış bir şey değildi ama başka biriyle birlikteyken Charlotte'u düşünmeme hiç izin vermemiştim.

Barın önünden geçerken veda etmeden çıkıyorum ve odama dönüyorum. Çok kötü durumdayım, unutmam gerek. Neden unutamıyorum? Yoluma devam ediyorum

Banyoda, aşağıda olanlardan kurtulmak için çaresizce duşu kaynar sıcağa çeviriyorum.

Yatağa tırmanıyorum, zihnimi kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Komodinin üstünden telefonumu alıyorum ve son dokuz yıldır yapmayı ertelediğim şeye yenik düşüyorum - onun adını bir arama motoruna yazıyorum.

Başka kızların rastgele fotoğrafları var ama ona benzeyen kimse yok. Bir şey bulabilmek için çaresizce sayfaları karıştırıyorum. Altıncı sayfa civarında küçük bir resim buluyorum. Yale sınıfının web sitesine bağlanan küçük resme tıklıyorum. Charlotte'un Finn adında bir adamla çekilmiş bir fotoğrafı var. Onu hemen tanıdım. Gülümsüyor, mutlu görünüyor.

Ben gittikten sonra birlikte miydiler?

Öfkenin yeniden kabardığını hissedebiliyorum ama böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum.

Durumu kendim için daha da kötü hale getirdiğimi bilerek telefonumu kapatıyorum. Neden bu işin peşini bırakamıyorum ki? Aramızda çok fazla geçmiş var ve yaptıklarımdan ne kadar pişman olduğumu bilmesini istiyorum. O zamanlar çekingen, küçük bir korkak gibi davrandım ve içgüdülerimi takip etmeliydim. Kalbimin sesini dinlemeliydim.

Dokuz yıl boyunca sahip olduklarımızı gömdüm ve kendimi işime verdim. Evet, karşılığını aldım ama sonunda buna değdi mi?

***

"Lex, kıpırdama, yoksa içeri sokamam."

Otel odamda kız kardeşim Adriana benimle uğraşıyor. Aldığı papyon işbirliği yapmıyor ve her zamanki gibi bu şimdiye kadarki en büyük acil durum. İptal etme girişimim Adriana'nın bana katılacak müşterilerin bir listesini vermesi ve bu nedenle etkinliği büyük bir iş fırsatı olarak adlandırmasıyla engellendi.

Bu lanet etkinliklerden nefret ediyorum.

Bunlar sadece kimin en büyük çek defterine sahip olduğunu gösteren insanların geçit törenidir. Yeterince adil, bu bir hayır işi, ancak bu sülükler işlerinin medyada yer alması için bağış yapıyorlar. Parayı seve seve bağışlar ve katılmazdım ama Adriana Edwards'la akraba olduğunuzda böyle bir lüksünüz yok. "Tamam, bitti." Geri çekilip yaptığı işe hayranlıkla baktı. "İyi fırçalamışsın, Ağabey. Benim sayemde."

"Takım elbisem olmasaydı, kadınlardan yana hiç umudum olmazdı." Sırıtıyorum ama yüz ifadem çabucak ciddileşiyor. "Dinle, Adriana, bir şey var

seninle konuşmam gerek."

"Duygularımı incittiğin ve restoranı hışımla terk ettiğin için özür mü diliyorsun?"

"Hayır... ama üzgünüm. Bak... bu düğün saçmalığının benim için çok fazla olduğunu biliyorsun."

"Canavarı tekrar kızdırmak istemem ama benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Olay olduğundan beri bunu erteliyordum ama şimdi gündeme getirmenin tam zamanı. Kafam hâlâ karmakarışık ve tüm hikâyeyi sadece Adriana biliyor. Neler olup bittiğini anlamamı sağlayacak biri varsa o da kız kardeşim, Charlotte'un eski en iyi arkadaşı.

"Nedir bu?" diye tekrarlıyor, aynada kendini düzeltirken dikkati dağılıyor. Çok güzel bir lacivert elbise, Valentino, dediğini hatırlıyorum. Sanki umurumdaymış gibi, ama yine de içinde iyi görünüyor.

"Charlotte'u gördüm."

Elbisesini düzeltmeyi bırakıyor, aniden arkasını dönmeden önce gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Nerede ve ne zaman?" Sesi endişeli. Charlotte'un Adriana için ne anlama geldiğini biliyorum. Arkadaşlıkları, onun için mahvettiğim hayatının büyük bir parçasıydı. Yarattığım bok fırtınasına kapılan bir kişi daha.

"Geçen gün bir öğle yemeği toplantım vardı. Restoranda bir adamla birlikteydi." Sözlerimi sıkıyor, umutsuzca ondan kurtulmanın yollarını düşünüyorum.

"Aman Tanrım, Lex. Ciddi misin? O kadar yer varken, burada mı? Onunla konuştun mu?"

"Evet, söyledim," diye mırıldanıyorum, hâlâ sözlerinin acısını hissediyorum. "Kızgındı. Bunca yıldan sonra böyle olmasını beklemiyordum. Açıklamak için bir şans istedim ama zahmet etmememi, bunun sadece bir lise kaçamağı olduğunu söyledi."

"Ama Lex, bu sadece bir lise kaçamağı değildi..." Adriana sözünü kesip bakışlarını indiriyor. "Yani Samantha ve bebekle ilgili olanları ona açıklama fırsatın olmadı mı?"

"Hayır, görmedim. *Hemen nişanlısının* yanına kaçtı." Dişlerimi gıcırdatarak neredeyse kelimeleri tükürüyordum.

"Nişanlı mı? Nereden biliyorsun?" Sesindeki umudu duyabiliyorum. Adriana, her zaman iyimserdir. "Belki de sadece bir arkadaştı?"

"Parmağındaki kocaman yüzük her şeyi ele veriyordu. Ben sordum, o da öfkeyle nişanlısı olduğunu söyledi."

"Lex, bunu neden yaptın?" Adriana hayal kırıklığı içinde ellerini kaldırır. "Biliyorsun, eğer o da benim gibiyse, muhtemelen onu ona yaklaştırmışsındır."

"Tanrım, teşekkürler kardeşim. Aklımda olması ne harika bir düşünce."

Önümüzdeki alanda volta atarken ellerimi yüzüme sürüyorum ve yaptıklarımdan bir kez daha pişmanlık duyuyorum. Bunu gerçekten yaptım mı? Onu adama doğru daha da mı ittim? Tanrı aşkına, onlar nişanlı! Onu daha ne kadar itebilirim? Kahretsin, bu düşünceler sarmalı her şeyi daha da kötüleştiriyor. Kanepeye oturuyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirirken başımı öne eğiyorum.

"Nasıl görünüyordu?"

Halıya bakarak sakinleşmeye çalışıyorum. Gözlerim Adriana'nınkilerle buluşana kadar bakışlarım yukarı doğru hareket ediyor. "Çok güzel."

Konuşmamız, Adriana'nın nişanlısı Elijah'ın çekici sarışın bir kadın tarafından takip edilerek odaya girmesiyle kesiliyor.

"Brooke, lütfen kayınbiraderim Lex'le tanış," diyerek beni ayağa kalkmaya zorluyor. "Lex, bu Brooke."

Çok güzel, kısa sarı saçlı, mavi gözlü. İlgilenmiyorum.

Şu anda istediğim tek bir kadın var, ama annemin beni yetiştirdiği beyefendi gibi davranıyorum.

Eğilerek, hoş bir gülümsemeyle Brooke'un yanağına bir öpücük konduruyorum. Kısa bir sohbetten sonra dışarı çıkma vakti geliyor. Kız kardeşim beni hızla kenara çekerken onun arkasında oyalanıyorum.

"Lex, acı çektiğini biliyorum. Bu konuyu daha sonra konuşacağımıza söz veriyorum," diye fısıldıyor Adriana ve odadan çıkarken omzumu okşuyor.

Yaralandın mı?

Bu mu yani?

Birincisi, onu gördükten sonra her şeyden çok özür dilemek istedim. İkincisi, onun canına okumak, tıpkı kafamda milyonlarca kez canlandırdığım gibi kendimi onun içinde hissetmek istiyordum.

Ama şimdi, duygularım içimde tahribat yaratırken parçalanmış durumdayım.

Ne yapacağımı bilmiyorum, ama bu gece için en iyi yaptığım şeyi yapacağım - bildiğim kibirli CEO gibi davranacağım. Eski sevgilisini özleyen zavallı bir ezikten daha iyi.

CHAPTER 14

CHARLIE

Saat tam altıda baloya varıyoruz.

Cadde kalabalık, limuzinler ve benim dairemden daha değerli lüks araçlarla dolu. Flaşlar sağda, solda ve ortada patlıyor. Paparazziler, kırmızı halıda poz verenleri yakalamak için kanalizasyon borusundaki fareler gibi etrafta koşuşturuyor.

Büyük kapılardan içeri girdiğimizde gördüğümüz manzara karşısında şaşkına dönüyoruz. Büyük balo salonu muazzam. Büyüklüğü New York'taki tüm seçkinleri ve daha fazlasını barındıracak kadar büyük.

Yüksek tavanlar, modern bir dokunuşla ortaçağ hissi yaratan, sıra sıra dökümlü şeffaf organze kumaşlarla kaplıdır. Ortadan büyük bir avize sarkıyor ve kristalleri dans pistinde parıldayan ışığı yansıtıyor. Odanın dört bir yanına serpiştirilmiş yapay ağaçların dalları peri ışıklarıyla örtülüdür.

Sahnede mükemmel bir şekilde konumlanmış, siyah beyaz smokin giyen bir grup yumuşak swing müziği çalıyor, mırıltıları ve vuruşları büyüyen kalabalığın gürültüsünde boğuluyor.

Odaya daha fazla insan giriyor, elbiseleri alana girdikçe daha da zarifleşiyor. *Cennetteyim*. Birbiri ardına, kafamda tasarımcının ismini sayabiliyorum. Eric'in de bunu yaptığını biliyorum, tavırları benimkini yansıtıyor.

Yardım balosunun baş organizatörü Bayan Clyde'ı hemen fark ettim. Bana *The Devil Wears Prada*'daki Meryl Streep'i hatırlatıyor. Sadece dış görünüşüyle, tanıyabileceğiniz en tatlı hanımefendi. Cömertliği beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor ve tüm bunlar onun sayesinde.

"Oh-em-gee, çocuklar, bu inanılmaz bir şey," diye mırıldanıyor Eric huşu içinde.

Elinde telefonuyla birkaç fotoğraf çekiyor ve ardından yoğun bir şekilde yazmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Balo salonunun fotoğrafını çekiyorum. Hayırseverlik balosu hash-tag'i trend oldu."

Telefonu ondan alıp çantama koyuyorum. Eric'in telefonuna yapışıp kalmadan gecenin tadını çıkarması gerekiyor. Yoksunluk hissini şimdiden görebiliyorum, sol gözü somurtkan ve olgunlaşmamış bir bakışla seğiriyor.

"Hadi ama Charlie," diye sızlanıyor.

"Uh-uh. Bu gece buna senden el koyuyorum. Emma'ya sahte de olsa bir randevu teklif ettin ve ona iyi vakit geçirtmen gerekiyor."

Emma gülüyor, Eric'in kendisi için seçtiği kırmızı elbisenin içinde muhteşem görünüyor. Platin sarısı saçları sıkı bir topuzla şekillendirilmiş ve boynuna dolanmış çarpıcı bir elmas kolye sergiliyor.

Emma'nın nazikçe işaret ettiği gibi Eric çantamı gasp etmeden önce sadece beş dakika dayanacak ve ben de aynı fikirdeyim. Surat asması kısa sürüyor, genç ve seksi bir garson önümüzde durup şampanya ikram ederken çocukça sinir krizinden hemen kurtuluyor.

Farklı bir garson tarafından masamıza götürülmeden önce muhteşem manzarayı seyrediyoruz. Julian kolunu sandalyeme dolayarak beni kendine çekerken yerimize oturuyoruz. Harika kokuyor.

"Bu gece harika görünüyorsun," diye fısıldıyor kulağıma.

"Sen de fena değilsin Batman. Bu gece çatıda halledilmesi gereken acil bir durum yüzünden beni yalnız mı bırakacaksın?"

"Orada çıplak olan sen değilsen, hiç şansın yok güzelim," diye takılıyor ve boynumun kenarına bir öpücük bırakıyor.

Bedenim zevkten titriyor, zihnim çatıya nasıl çıkabileceğimi merak ediyor. Gizli bir çıkış var mı? Lanet olsun, smokinin içinde iyi görünüyor. *Tim Gunn işini biliyordu.*

Salon sessizleşmeye başlarken Bayan Clyde konuşmasına başlamak üzere kürsüye çıkar. Amacı ve toplum olarak çocukların daha iyi bir hayat yaşamalarına yardımcı olmak için neler yapabileceğimiz hakkında konuşuyor. Onu alkışlıyoruz, ardından müzik çalmaya devam ederken herkes kaynaşmak için ayağa kalkıyor.

İnsanlar farklı konuşmalar içinde kayboluyor. Arada sırada gülümseyip başımı sallıyorum ama kafam bir sis bulutunun içine gömülmüş gibi hissediyorum. İki gün geçti ve daha da kötüye gidiyor, şimdi akıl sağlığımı sorguluyorum. *Bu gerçekten oldu mu? Dokuz yıl sonra Alexander Edwards'a mı rastladım? Yoksa sadece hayal gücümün bir ürünü müydü?* Neredeyse hiç uyumadım, şampanyayla pek de iyi gitmeyen boş bir yakıt deposuyla çalışıyorum.

Derin bir nefes alarak, eğlenmek için kendime verdiğim sözü hatırlıyorum. Geçmişi unutup nişanlımla gecenin tadını çıkaracağım. Bu etkinlik hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat ve kontrol edemeyeceğim bir şey için heba edilmemeli.

Julian'ın yanında durmuş, komite üyelerinden Bayan Bennett ile konuşuyorum. Julian kolunu belime dolamış, Macaristan'daki bir yetimhanede başından geçen bir olayı tutkuyla anlatıyor. Konuşurken onu izlemeden duramıyorum, yüzünde şefkat ifadesi var, gerçekten inanılmaz bir adam. Batman'in ondan aşağı kalır yanı yok. Bir erkekte aradığım her şey onda var ve ben böyle birini hak ediyorum.

Beni hayallerimden koparan Eric ve Emma ellerinde şampanyalarla arkamdan geliyorlar.

"Charlie, buradaki göz alıcı şeyleri gördün mü?" Emma etrafımızdaki alanı tarayarak söylüyor. "Bekâr olmak için şanslı bir gün."

Rocky ve Nikki bize katılıyor, her zamanki gibi tartışıyorlar. Geç geldiler ve hızlı bir merhabalaşmadan sonra ikisinin de neden sinirli göründüğünü sorguluyorum. Rocky muhtemelen klozet kapağını açık bırakmıştır ya da onun gibi aptalca bir şey.

"Pekala, Bay ve Bayan Smith, şimdi sorun nedir?"

"Nikki'yle ilk dönem ayrıldığımızda üniversitede çıktığım kızı hatırlıyor musun?" Nikki kollarını kavuşturmuş, ayağını yere vurarak dururken Rocky temkinli bir şekilde konuşuyor.

"Çıktım da ne demek? Princeton maçını kazandıktan sonra onu bir kez tribünlerin arkasında becermiştin," diyorum kıkırdayarak.

"Teşekkür ederim," diye ağzından kaçırıyor Nikki.

Bazen hafızam çok net oluyor. Bu sefer işime yaradı ama genelde aleyhime oluyor.

"Tanrım, çıktığımızı sanıyordum. Her neyse, o burada ve Bayan Drama Kraliçesi'nin bununla bir sorunu var." Gözlerini deviriyor, karısına sinirleniyor.

Nikki onu görmezden gelir, göz alıcı altın rengi Versace elbisesini giydiği bu gecede kıskançlıkla ekstra özel görünmektedir.

"Bayan Romano kıskanıyor mu?" Alay ediyorum, yüz ifadem sempatiden tamamen kızgınlığa dönüşüyor. "Lütfen, Nikki, sen çok ateşli bir parçasın. Sen

bu piliçlerin etrafında daireler çizebilir. Ayrıca, bu gece ona dokunan sen olacaksın, o değil."

"Teşekkür ederim!" Rocky sevinir.

Nikki'nin ağzının köşesi yukarı doğru bir gülümsemeye dönüşür ve Rocky'nin eğilip kulağına fısıldamasına neden olur. Nikki ona dönüp dudaklarını kenetlerken Rocky'nin elleri poposunda gezinir ve onu porno tarzında kavrar.

"Cidden, bir oda tut. Ya da bir banyo kabini. Ya da başka bir şey."

Bunu söylediğim anda hızla çıkışa doğru yürüyorlar. Acaba o elbiseyi nasıl çıkaracak? *Daha sonra sormak için aklıma not aldım.*

Emma ve Eric'in 'büyük eller' ve 'onu yataktan atmazdım' kelimelerini fısıldadıklarını duyabiliyorum ama oldukça duyulabilir. Gülmeye başlıyorum. Eric her zaman işleri eğlenceli hale getirir. Etrafımda harika arkadaşlarım ve bu gece onun dairesinde Kedi-Kadın tarzı bağlamayı planladığım çok yakışıklı bir nişanlım olduğu için çok minnettarım.

"Saat 10'da, Charlie. Lanet olsun, harika biri. Vay canına. Oh, kahretsin, beni gördü." Eric gözlerini ayakkabılarına dikmiş, başka bir şeyden bahsediyormuş gibi yapıyor.

"On oh ne, Eric?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Eric başını sola doğru sallıyor.

Saat on şekeri denen şeyi bir an görebilmeyi umarak bakıyorum. Kafamın gözlerimin gördüklerine yetişmesi biraz zaman alıyor.

Biricik *Alexander Edwards*'a ait olan yeşil zümrüt şeker.

Ağzım açık kalıyor, gözlerim büyüyor, geri dönemiyorum. Kötü bir araba kazası gibi, ama tam tersi, hayal edebileceğiniz en güzel manzara bana doğru yürüyor.

Kahretsin, bana doğru yürüyor.

Ani bir kaçma, kurtulma ve saklanma dürtüsüyle, onun varlığının farkına varmak, olduğum yerde donup kalmaktan başka bir şey yapma yeteneğimi sakatlıyor. Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok.

"Charlotte, seni tekrar görmek ne güzel bir sürpriz," diye kibarca selamlıyor.

Bacaklarım çökmekle tehdit ediyor. Alex papyonlu siyah bir smokin giymiş ve onunla ilgili her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum ama o kadar mükemmel görünüyor ki. Aksanı yabancı ama bir o kadar da büyüleyici ve önümde duran yakışıklı adama uyuyor.

Ama bu adam, tüm mükemmel ihtişamıyla, bir *yabancıdan* başka bir şey değildir.

Gözleri parlak zümrüt renginde parlıyor, yüzü mükemmel beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Esprili bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Birinin beni kurtaracağını umuyorum. Eric ve Emma sessiz kalıyor, ağızları şoktaki sinek avcıları gibi açık. Bu ikisi acınacak halde.

Julian Bayan Bennett'le konuşmayı kesiyor, dikkatini önce bana, sonra Alex'e çeviriyor.

Siktir, tamam. Topla kendini. Bu gerçekten kötü gidebilir. Ya da kibar davranırsan, çok hızlı uzaklaşırsın.

"Alex, bu Eric, asistanım, Emma, iş arkadaşlarımdan biri ve Julian, nişanlım," diye acele ediyorum, sinirlerimi bir kenara itmeye çalışarak.

Neden bu kadar sakin ve aklı başında? Bu durum karşısında paniğe kapılan tek kişi benmişim gibi görünüyor.

Julian elini uzatıyor. "Lex Edwards, Lexed Group CEO'su?"

Lex mi? Neden ona Lex Edwards diyor? Julian onu nereden tanıyor? Başımı yana eğiyorum, merak endişemi gölgede bırakıyor.

"Evet, son kontrol ettiğimde," diye cevaplıyor Alex, şaşırtıcı bir şekilde Julian'ın elini sıkarak.

"Sen ve Charlie birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Julian elini belimden çekip elimi tutarak soruyor.

Kafamın içinde Eric'in sesini duyabiliyorum, umarım ikisinin de aletlerini çıkarıp ölçmeye başladıkları yer burasıdır. Pis herif, Eric'in kendini beğenmiş yüzünde alçakça bir sırıtış belirdiğinde, çok haklı olduğumu anlıyorum.

Alex Julian'a bakıyor, yüzünde hiçbir duygu yok. Belki de onun hakkında yanılıyorumdur. Belki de olgunlaştı ve olanları geride bıraktı. Bizi geride bırakmıştır. Ya mutlu bir evliliği ve ailesi olan bir adamsa? Kendini fazla kaptırma. Bu kıskançlık duygusu da nereden çıktı?

"Birbirimizi kaç yıldır tanıyoruz... on beş yıl mı? Çocukluğumuzdan beri. Lisede çıktık," diye cevap veriyor ukala bir sırıtışla, ne yaptığını çok iyi biliyor.

Alex başlamak üzere olan sidik yarışı için kontratı imzalıyor. Tabii ki, son kısmı eklemek zorundaydı. Ben buna çıkmak demezdim, daha çok karısının arkasından iş çevirmek derdim. Yani, onun olgunlaşması hakkında söylediklerimi geri alıyorum. Tıpkı eski günlerdeki gibi Alex, ama bu sefer yan taraftaki üzgün kız ben olmayacağım. Ben artık bir kadınım ve hiçbir erkek bana hak ettiğimden daha az davranamaz.

Şimdi sinirlerimi öfke kapladı. Toplum içinde olmasaydık, benimle kibirli bir piç gibi konuştuğu için muhtemelen o güzel yüzünü yumruklardım. Sanki geçmiş hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki beni hayal edilebilecek en büyük acıyla terk etmemiş gibi.

"Lexed üzerine birkaç yazı yazdım. Geçen yıl *Wall Street Journal*'da yayınlanan bir tanesini okumuş olabilirsiniz." Julian çalışmalarından övgüyle bahsediyor ama benim dikkatimi çeken Alex'in Lexed Group'un CEO'su olduğu gerçeği.

Tabii ki şirketi duymuştum, yani kim duymamıştır ki? Ama Alex'in bununla bir ilgisi olduğunu bilmiyordum. Mantıklı gelmeyen şey ise artık tıp alanında çalışmıyor olması. Merakım beni yenmeye başladı. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama onunla sohbet etmek ya da ilgilendiğimi düşünerek ona memnuniyet vermek bile istemiyorum.

"Ah, evet, oldukça ilginç bir makale."

"Alex, New Yorklu musun? Aksanın Hugh Grant'e benziyor. Tanrım, *Notting Hill*'de ona bayılmıştım. Her neyse, Armani takımına bayıldım."

Tanrı aşkına, Eric'in yaşlı İngiliz erkeklerine olan takıntısı tüyler ürpertici. Hugh Grant? Eric'in ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Yüzünde beni her yatağa atmaya çalıştığında takındığı o yaramaz ifade var. *Ama Batman beni beceriyor*, ona bağırmak istiyorum.

"Aslında Lex. Alex değil," diye düzeltiyor Eric, bakışlarımı hiç ayırmadan.

Gösterişçi piç.

Tamam, eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, ona geçmişimiz yokmuş gibi davranacağım. Bu yüzden Alex artık yok. Lex olacak, tıpkı onun istediği gibi.

Şöyle devam ediyor: "Londra'da yaşıyorum. Manhattan'daki ofisimiz şu anda yeniden düzenleniyor, bu yüzden bir süre daha burada kalmayı planlıyorum."

Londra'da yaşıyor, bu da aksanını açıklıyor. Mesafe biraz rahatlatıcı ama sonra Manhattan'da daha sık olacağını söyledi. Şehir o kadar büyük değil, eski sevgilin aniden her köşede pusuya yatmışken olmaz.

Yine çarklar dönüyor ve kendi kendime düşünüyorum, neden Londra? Kendime bu soruları sormayı bırakmalıyım. Onun hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok. En başından beri hayatımda olmamalıydı. Nokta.

"Ve teşekkür ederim, takım elbiseyi kız kardeşim seçti. Modayı yaşıyor ve soluyor. Sizi daha sonra tanıştıracağım."

"Adriana burada mı?" Gergin bir şekilde sordum.

İşlek bir caddenin ortasında ailesini yalnız bırakmamı istediği ve bana doğrudan *fahişe* dediği günden beri onu görmedim. Geçmiş bir yük treni gibi hızla geri geliyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Odayı tarıyorum, Adriana'yı hiçbir yerde göremiyorum.

Alex bunun benim için ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyor olmalı.

"Elijah ile bir yerlerde dolaşıyor." "O ve

Elijah hala birlikte mi?"

Neden sorduğumu ya da neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bu ikisinin kaderinde birlikte olmak varmış ama ben de bir zamanlar Alex, yani Lex ve benim için böyle düşünmüştüm.

"Evet, hâlâ birlikteler. Başka kimsenin ona katlanabileceğini sanmıyorum. Brooklyn'de yaşıyorlar. Adriana'nın şehir merkezinde bir butik mağazası var."

Sunucu yemeğin servis edilmek üzere olduğunu anons ederken müzik hafifliyor. İnsanlar masalarına doğru yürümeye başlıyor ve ben Julian, Eric ve Emma'yı takip ederken Alex'in eli koluma dolanıyor. İsteksizce, yavaşça arkamı dönüyorum.

Kokusundan kaçının.

Ve gözlerinden kaçın.

Derin bir nefes alarak, o güzel ağzından çıkacak her şeyin dünyamı alt üst edeceğini bilerek sözlerini diken üstünde bekliyorum. Bana doğru yaklaşırken gözlerimi açık kalmaya zorluyorum.

"Nefes kesici görünüyorsun Charlotte," diye fısıldıyor kulağıma uzaklaşmadan önce.

Her nasılsa, bacaklarım kırılmadan ya da yere fışkırmadan masaya doğru yürümeyi başarıyorum. Onu bu şekilde düşündüğüm için bile kendime kızıyorum.

Nefes alın, kendinizi toparlayın ve sol elinizde kimin yüzüğünün ağır bastığını hatırlayın.

"İyi misin, güzelim?" Julian parmağını yanağımda gezdiriyor ve bana sevgiyle bakıyor.

"Yakında olacağım." Bize doğru yürüyen garsonlara bakarak gülümsüyorum. "Şampanya ve yemeksizlik ölümcül bir kombinasyon."

Yemeklerimizi yerken sohbet ediyoruz ve neyse ki Julian Lex ile olan geçmişimden bahsetmiyor. Herkes sabırsızlıkla gecenin ilerleyen saatlerinde konuk şarkıcının gelmesini bekliyor. Tabağıma bakıyorum, gözlerimi kapatırken aniden iştahım kaçıyor, sözleri zihnimde yankılanıyor. *Nefes kesici görünüyorsun, Charlotte.* Adriana'dan bahsetmiyorum bile, onun burada olduğuna hâlâ inanamıyorum. Çek hesabımdaki tüm paraya bahse girerim ki bana hâlâ kızgın. Ona ne diyeceğim?

Soğuk bir hava dalgası tenimde geziniyor ve sanki izleniyormuşum gibi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Alex, pardon Lex, bu odanın herhangi bir yerinde oturuyor olabilir ve nerede olursa olsun, bakışları benim üzerimde olacak ve ağzını bile açmadan Julian'la neden nişanlı olduğumu milyon bir şekilde sorgulayacak.

"Yani bu o mu?" Nikki kulağıma fısıldıyor.

O benim sağımda oturuyor, Julian da solumda. Tanrıya şükür, Eric saçma ve muhtemelen uygunsuz bir hikâye anlatıyor ve Julian'ın tüm dikkati bu hikâyede.

"Evet, öyle."

"Bir milyon yıl içinde. Ne tesadüf. Tamam, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kibirli bir pislik gibi davranıyor. Ama lanet olsun, Charlie... merhaba, anne. Kocaman olmalı. Öyle mi?"

"Oh, Tanrım." Sığ sorusunu memnuniyetle karşılayarak gülüyorum. "Eric seni çok etkilemiş."

Nikki ne kadar gergin olduğumu bildiği için omzumu ovuyor ve sempatik bir gülümseme sunuyor.

Bir sonraki yemek servis edildikten ve insanlar yemeklerini bitirdikten sonra, gruplar yeniden oluşmaya başlar. Dans pisti, grubun çaldığı 'The Way You Look Tonight' ile doluyor. Klasik Frank, klasik New York.

"Bebeğim, bu zenginlere nasıl yapıldığını gösterelim." Rocky, Nikki'nin elini tutarak onu dans pistine kadar takip eder.

Eric ve Emma masayı çoktan terk ettiler. Onları odanın öbür ucunda Sarah Jessica Parker'ın etrafında dolanırken görebiliyorum. *Ne kadar tahmin edilebilir,* diye düşünüyorum. Eğer Eric'*i* tanıyorsam, onu *Sex and the City* hakkında 'setteki en büyük sürtük kimdi' ya da 'neden o topuklu diz üstü çorapları giymeyi kabul etti' gibi sorularla bombardımana tutacaktır.

"Düşüncelerin için penny?" Julian elini benimkinin üzerine koyarak soruyor. "Sessizsin."

Eğilip onun sıcak ela gözlerine bakıyorum. Tüm bu Lex olayı ona haksızlık, ama benim çılgın hayal gücüm dışında hiçbir şey olmuyor.

"Düşünüyordum da, bu gece seninle baş başa kalmak ne kadar güzel olurdu. dans pisti."

"Güzelim, benim de aynı şeyi düşündüğümü bilmek seni mutlu edecektir." Sırıtıyor.

Julian ayağa kalkıyor ve gerçek bir centilmen gibi elini uzatıyor, ben de kendi elimi onunkine koyuyorum.

"Muhteşem, beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun?"

"Mmm... beni ne kadar mutlu ettiğinle aynı mı?" Gülümsüyorum, sevgi dolu bakışlarının beni tüketmesine izin veriyorum.

Sanki bütün gece bu sözleri duymak için beklemiş gibi yüzü rahatlıyor. "Bana nişanlım demen hoşuma gidiyor."

"Seni ortağım olarak tanıtabilirdim ama bu kulağa lezbiyen sevgililermişiz gibi geliyor."

"Seni sürekli dışarıda yemeye itirazım olmaz," diye takılıyor. "Ben de etmezdim."

Aramızdaki şakalaşmayı her zaman sevmişimdir, ilişkimizi asla çok ciddiye almam. İlişkimizin en güzel yanlarından biri de bu; bu kadar basit bir sohbetten kelebekler uçuşuyor, ancak bu gece mutlu kelebeklerim savaşıyor ya da daha çok mide bulandırıcı kelebeklerimin canına okuyor. Yanlış bir şey yapmıyorum, o zaman neden bu kadar suçlu hissediyorum?

Dans ederken gülüyoruz, onun vücudu benimkine değiyor. Gözlerimi kapatıyorum, bu mutluluk anının tadını çıkarıyorum. *Bu işi yürüt, Charlie,* kafamın içinde zikredip duruyorum. Beni ve sadece beni sevecek birini hak ediyorum.

"Araya girmemin sakıncası var mı? Eski günlerin hatırına?"

O kelimeleri söylerken vücudumdaki kan çekiliyor. Onunla konuşmak başka bir şey, yakın fiziksel temasta olmak başka bir şey.

Julian kısık bir ifadeyle gözlerini kısıyor, ama bir centilmen olarak hemen yanağıma bir öpücük konduruyor ve barın orada olacağını söylüyor. Lex, Julian'ın gitmesini umursamadan elimi tutuyor ve diğer elini kalçama koyuyor. Göğsümdeki gerginlik gülümsememin dalgalanmasına neden oluyor. Ona dokunmak bile içimde büyük bir erimeye neden oluyor. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyor.

-Ev.

Gözlerimi kapatmamaya dikkat ederek, o yere geri dönmeyi reddediyorum. Bir zamanlar aşkla, vaatlerle ve güneş ışığıyla dolu bir çayır olan yer, bana acıyla işkence eden bir zindana dönüştü. Dokuz yıl boyunca ondan kaçmaya çalıştım ve şimdi sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi dans pistinde bana tutunuyor.

Sessizce dans ediyorum, grup Bee Gees'in 'How Deep Is Your Love' şarkısını söylüyor. Ondan başka bir şeye odaklanmaya çalışırken şarkı sözleri kafamın içinde çınlıyor ve bu anı olması gerekenden daha yoğun hale getiriyor. Grubun biraz değişiklik yapması, birbirimize ait olmakla ilgili bir şarkı yerine biraz heavy metal çalması gerekiyor.

"Charlotte, gerçekten çok güzel görünüyorsun. Gördüğüm kadarıyla en sevdiğin renk."

Mezuniyet gecesinde dans pistinde ona en sevdiğim rengin zümrüt olduğunu söylediğim zamanı hâlâ hatırlıyorum. Bu bir deja vu, ancak bu kez sınıfta mutlu son yok. Hepsi şişelenmiş olan anılar acı verici bir yavaşlıkla sızmaya başlıyor.

Kendimi ondan uzaklaştırmak için hafifçe geri çekerek gözlerinin içine bakıyorum. "Ne istiyorsun Lex?"

"Seni restoranda gördüm ve sen benden kaçtın. Seninle tekrar karşılaşıyorum ve sen benden kaçıyorsun. İki uzun süredir görüşmeyen arkadaş dokuz yıl sonra bir araya gelemez mi?"

"Neden arkadaş olduğumuzu söyleyip duruyorsun? Çünkü hatırladığım kadarıyla sen çekip gitmiştin. Arkadaşlar bunu yapmaz."

"Ama öyleyiz, yoksa öyleydik mi demeliydim? Sana göre bu sadece bir kaçamaktı. Hiçbir anlamı yoktu," diye mırıldanıyor.

Beni orada tutuyor. Bunu söyleyerek kendimi kandırıyordum ama buna inanmasını her şeyden çok istiyordum. Bana ne kadar acı çektirdiğini bilerek neden tatmin olsun ki? O pislik hayatımı mahvetti. Ve onun kolayca bozduğu şeyi düzeltmek için uzun zaman harcadım.

Hemen konuyu değiştiriyorum. Şimdi eski anıları deşmenin ne yeri ne de zamanı ve Julian'ın yüzümün neden saldırıya hazır göründüğünü merak ederek bize bakmasını istemiyorum.

"Neden buradasın ki?"

"Bir sebep... Adriana. Beni bu tür şeylere sürüklüyor ve bir sürü para bağışlamamı sağlıyor."

"Yani artık doktorluk yapmıyor musunuz?"

"Konuşmamız gereken çok şey var Charlotte. Bu yardım balosunda dans pistinin yeri olduğunu sanmıyorum. Bu akşam benimle bir içki için buluş ve o zaman doğru düzgün konuşalım."

Kulağa çok kontrolcü geliyor. Yani, her zaman böyle bir özelliği vardı, ama şimdi ona farklı bakıyorum. Her zaman istediğini iddia ettiği şey için savaşmak yerine karısını bana tercih eden zayıf adam. Yorumunu görmezden geliyorum, ne pahasına olursa olsun onunla yalnız kalmaktan kaçınıyorum.

"Julian'la ne zamandır birliktesiniz?" Ve işte orada.

Julian'dan bahsetmesini bekliyordum.

Öfke tekrar devreye girerek anı mahvediyor. "Neden, Lex? Bir önemi var mı? Peki ya sen? Sanırım başka bir sarışınla takıldığından beri Samantha'yla birlikte değilsin."

Odadaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum, ya da belki de sadece bana öyle geliyor.

"Sakin ol Charlotte. Samantha ve ben artık evli değiliz ve Adriana bana sadece bu gece için Brooke'u ayarladı."

Bu kıskançlık duygusu artık alışık olmadığım bir duygu. Benim onun kişisel ilişkilerini sorgulamaya hakkım olmadığı gibi onun da benimkileri sorgulamaya hakkı yok.

"Neden sordunuz?" Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Kıskandın mı?"

Ne cesaret ama. Neyse ki grup çalmayı bırakıyor ve kalabalık onları alkışlamak için dans etmeyi kesiyor. Elimi onun elinden kurtararak vedalaşma fırsatını değerlendiriyorum. "Dans için teşekkürler Lex."

Uzaklaşırken onu dans pistinde yalnız bırakıyorum, masamızın yanında duran Rocky ve Nikki'yi görüyorum. Arkadaşlarımın beni tekmeleyerek ve çığlık atarak şimdiki zamana sürüklemelerine ihtiyacım var. Bu geçmişe dönüşler beni daha iyi bir hale getiriyor ve bunun içine düşülecek bir kısır döngü olduğunu biliyorum.

"Ne dans partnerin var, Charlie." Rocky kıs kıs güler. "Kim

Ale... Yani Lex mi?"

"Evet, Lex Edwards. Milyarder CEO. Bay Playboy. Sen onun ilk esmeri olabilirsin."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Charlie, o her zaman sosyal bölümdedir, bilirsiniz... kiminle çıktığı, ne giydiği."

"Dur bakalım. Sosyal bölümü mü okudun?" Kahkahalarımı tutmaya çalışarak soruyorum.

"Evet, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, şu anda kimseyle görüşmüyor." Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni daha iyi hissettiriyor ama bu duyguyu çabucak yutuyorum.

Neden umurumda olsun ki?

"Kız arkadaşımı geri alabilir miyim?" Julian'ın kolları belime dolanıyor. Başını omzuma yaslıyor, bana sıkıca tutunuyor ve boynumun yan tarafını öpüyor. Kolumu başının arkasına dolayarak dokunuşunu sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılıyorum.

Ama içimde, yıllar önce ördüğüm duvar çatlamaya başladı.

Ve odanın öbür ucunda Lex'in gözleri benimkileri buluyor, bakışları beni çıplak bırakıyor. Dudakları geriye çekilmiş, sert bir ifadeyle dişlerini gösteriyor.

İçimdeki tüm güçle geri dönüyorum, vücudumu hareket ettirerek Julian'la yüz yüze geliyorum.

Evleneceğim adam bu.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adam bu.

Başımı eğiyorum ve dudaklarımı Julian'a doğru götürerek onu umutsuzca öpüyorum. İkimiz de uzaklaşırken, onun şefkatli gözlerine bakıyorum ve kendime kimi sevdiğimi hatırlatıyorum.

Ama kalbim sessizliğe gömülüyor, sessizlik zayıflığımı haykırıyor.

Ve tam da bu sırada Lex'in sesi kulağımda yankılanıyor, duvarın son dayanağını da yıkıyor.

CHAPTER 15

CHARLIE

"Güzelim, seni ne zaman karım yapacağım?"

Julian düşüncelerimi kırıyor ve farkında olmadan, gerçeklik kontrolüne her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Daha birkaç gün önce evlenme teklif ettiği için düğün planlaması hakkında konuşmadık ama içten içe tereddütlerimi hissedip beni doğru yöne yönlendirmeye çalışıp çalışmadığını sorguluyorum.

"Duruma göre değişir. Şimdi beni yarasa mağarana mı götüreceksin?"

Sırıtıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Birlikte yeni bir hayatın vaatleriyle dolu bu anın içinde kaybolmuş, ona tutunurken g ü l ü m s ü y o r u m . İstendiğimi, sevildiğimi hissetmeye her şeyden çok ihtiyacım var. Gözlerim odanın diğer ucundaki Lex'in gözleriyle buluşuyor. Bakışlarımdan hiç ayrılmadı. Suçluluk duygusu içime hücum ediyor, bir daha olacağını asla hayal etmediğim şekilde parçalanıyorum.

Ama bu kez işler tersine döndü ve benim diyebileceğim biri var. Dışarıdan bakan ve kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini anlamak için kafa yoran biri değilim.

Sonunda mutluyum, dünyam artık yıkılmadı. Lex'e baktığımda, oraya geri dönemeyeceğimi biliyorum. Onunla ilgili her mutlu anım, trajik sonun gölgesinde kalıyor. Geçmişimiz aklıma gelmeden ona bakamıyorum. Yaşadığımız şey bir lise aşkı değildi, bu hikayeyi kendime ne kadar yutturmaya çalışsam da.

"Charlie?"

Döndüm ve Adriana'nın yanımda durduğunu gördüm. Benim için çok şey ifade eden tek kişi ama yine beni incitti, pisliğimi temizlemek için beni terk etti. Gerçeğin sadece yarısını bildiği halde beni yargıladı.

"Sensin." Sesi titriyor, kelimelerini çıkarmaya çalışırken duyguları artıyor. "Charlie... Çok, çok üzgünüm." Güzel yüzünden yaşlar süzülüyor, gözleri yaşlarla doluyor. O zamanlar gençti ve çoğu kızın yapacağı şeyi yapmıştı. Yine de, kendimi açıklamama bile izin vermeden beni geride bıraktığı için ihanetinin acısını görmezden gelemezdim.

Ama ateşle oynayan bendim, ya da kardeşi mi demeliydim?

Julian'ı bırakıp kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum, arkadaşlığımızı yeniden canlandırabilmek için onu affetmeye hazırım. Onunla ilgili her şey tanıdık geliyor ve bir an için Lex'in kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Adriana, lütfen ağlamayı kes. Rimelini ve benimkini mahvedeceksin." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken kıkırdıyorum.

Gülümsemesi etrafa ışık saçıyor. Adriana'nın her zaman güzel klasik yüz hatları ve badem şekilli yeşil gözleri olmuştur, Lex'inkiler kadar parlak değillerdi ama akraba oldukları için benzerlerdi. Onu son gördüğümde saçlarının rengi doğal moka rengiydi. Her zaman değişen tarzına sadık kalarak saçlarını bal sarısı ve ombre ile değiştirmişti.

"Elbisene sil derdim ama vay be Charlie, sana ne oldu böyle?" Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun. Dolce & Gabbana mı? Bu elbiseye aşık oldum."

İşte böyle, tanıdığım ve sevdiğim eski Adriana geri döndü. Onu affetmek kolaydı. Sekiz yaşımdan beri en iyi arkadaşımdı ve bazı şeyler asla kırılmamalıydı.

"Onu gördüğüm anda ruh ikizi olduğumuzu anladım."

Elbise hakkında konuşurken, Julian ve çetenin geri kalanının orada durduğunu fark ediyorum, belli ki bir tanışma bekliyorlar.

"Ah, pardon. Adriana, lütfen Rocky ve Nikki ile tanış. Birbirimizi üniversiteden beri tanıyoruz. Nikki ve ben kendi şirketimizin ortaklarıyız," diyorum gururla.

"Firma mı? Avukat gibi mi?"

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Bu Eric, benim asistanım ve Emma da Nikki'nin asistanı. Bu yakışıklı adam benim nişanlım, Julian."

Adriana elini Julian'a doğru uzatıyor, çok profesyonel bir tavırla sıkıyor ama dudağının kenarını ısırmasından bunun profesyonelce bir şey olmadığını anlayabiliyorum.

"Peki, sana hiç Christian Bale'e benzediğini söyleyen oldu mu?" Adriana geri çekilmiyor, ona sabitlenirken çapkın tonuyla soruyor. *O sesi nasıl da hatırlıyorum.*

"Kim, ben mi? Asla," diye alaycı bir şekilde cevap verir.

Grubun geri kalanıyla birlikte gülerken koluna vuruyorum.

"Duyduğuma göre sen ve Elijah hâlâ birlikteymişsiniz. Evlisiniz, değil mi?" "Ah, hem evet hem hayır." Sesini alçalttı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum,

ama herkesin önünde burnumu sokmayacağım. "Bu biraz uzun bir hikaye, daha sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacak."

Başımı sallıyorum, özel olarak konuşmamız gerektiğini biliyorum. "Adriana'yla bardan bir içki almamızın sakıncası var mı?"

Julian, "Devam et, bana eşlik etmesi için Eric yanımda," diyor. Eric onun yanındadır ve çoktan şampanyayla sarhoş olmuştur.

Bara doğru yürürken Adriana, tıpkı okulumuzun koridorlarında binlerce kez yaptığımız gibi kolunu benimkine bağlıyor.

"Seni aradı," diye açıkladı, bara vardığımız anda. "Adriana,

bak... geçmiş geçmişte kaldı."

"Charlie, Lex eskisi gibi değil. Senden beri değil. O zamanlar çok fazla baskı altında olduğunu anlamalısın."

"Aynı kişi olmadığını biliyorum. Onunla iki kez karşılaştım ve onunla ilgili her şey değişti," diyorum ona, Alex ya da Lex ya da her neyse, olduğunu iddia eden yabancıyı umursamadan. "O bir zamanlar sevdiğim Alex değil."

"Soğuk göründüğünü biliyorum ama içten içe hala sana karşı bir şeyler hissediyor Charlie. Sen onun hayatının aşkıydın."

"Peki ya çocuğu, Adriana? Karısının hamile olduğunu kasabanın kevaşesinden öğrenmenin benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Ses tonumdaki kızgınlık yükseliyor, yüz ifadem hafıza şeridinde yaptığım bu yolculukla sertleşiyor. "Bana seks yapmayı bıraktıklarına dair söz verdi ve sonra karısının hamile olduğunu öğrendim... Adriana, anlamıyorsun."

"Onun bebeği değildi, Charlie. Hiç seks yapmadılar. Samantha her konuda yalan söyledi. Öğrendiğinde çılgına döndü ve seni bulmak için ilk uçakla Küba'ya gitti, senin annenle yaşamak için ayrıldığını düşündü."

"Ama ben orada değildim."

Titreyen elimi alnıma götürdüğümde, vahiy beni şok ediyor. Yani bebek onun değil miydi? Başımı eğdim, kararlarımı sorguladım. Yanılıyor muydum? Ama hayır, yine de önce onu seçtiğini hatırlıyorum. Onun bebeği olduğuna inanıyordu ve sahip olduklarımız yerine evliliğini onurlandırmayı seçti.

Ben ikinci en iyiydim. Bundan emin olmuştu.

"Biliyorum ama annen bize başka bir yere taşındığını ve başka biriyle mutlu olduğunu söyledi. Seni rahat bırakmamız için bize yalvardı, harika bir adam bulduğunu ve birlikte yaşamaya başladığınızı söyledi. Çok çalıştığını ve eğer seni bulursak hayatının geriye gideceğini düşündüğünü söyledi." Adriana nefes almak için durur, bunca zamandır içinde tuttuğu şeyi açığa çıkarmak için çaresizdir. "Bu benim de hatamdı. Lex'e senin en iyisini hak ettiğini ve seni rahat bırakması gerektiğini söyledim."

Tüm bunları sindirmek çok zor. Göğsüm çöküyor ve bara tutunarak, titreyen bacaklarımın altıma çökmesini engellemek için dengemi korumaya çalışıyorum. Yanımda bir tepsi şampanya var. Boğazımı gıdıklayan baloncukları görmezden gelerek bir kadehi tek seferde içiyorum. Bu anın ezici duygusunu silemiyor ve tereddüt etmeden, hareketlerimi tekrarlayan bir tane daha alıyorum.

"Adriana, ne diyeceğimi bilemiyorum. Büyükannemle yaşamak için Connecticut'a gittim. O öldükten sonra hayatıma devam etmek ve onu gururlandırmak istedim, bu yüzden Yale'e gittim. Başka bir erkek yoktu. Ondan sonra nasıl olabilir ki?" Soruyu soruyorum ama hiçbir cevap beni tatmin etmiyor ya da geçmişi silmiyor. "Ona olan aşkımdan nasıl şüphe duyabilir? Gerçekten hemen devam edeceğimi mi düşündü?"

"Annen çok ikna ediciydi. Üzgünüm, haklısın ama Lex ile gerçekten konuşman gerekiyor."

"Bu çok fazla. Bundan daha fazlası var-" Cümlemin ortasında duruyorum. Şimdi tüm bunların acı verici anlambilimine girmenin zamanı değil. Çantamdan bir kartvizit çıkarıp ona uzatıyorum. "Yakında bir öğle yemeğinde buluşalım ve bu konuyu konuşalım ama şu an için zamana ihtiyacım var. Kabullenmem gereken çok şey var."

Beni yanağımdan öpüyor, yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlıyor.

Julian yanıma gelip biraz daha dans etmek isteyip istemediğimi soruyor. Adriana'ya beni aramasını hatırlatarak gerçekliğe dönüşü memnuniyetle karşılıyorum.

Biz dans ederken Lex de aynı şeyi benden birkaç metre ötede sevgilisiyle yapıyor. Arada bir gözleri bana doğru kayıyor, benim onu izlememi seyrediyor. Kadının boynuna eğiliyor, onu nazikçe öpüyor ve bunu yaparken gözlerini kapatıyor. İçimde öfke birikirken bakışlarım onlara sabitleniyor. Neden ona böyle dokunuyor? Yavaşça gözlerini açıyor ve tekrar bana çeviriyor. Daha fazla izlemeye dayanamıyorum, her şey çok acı verici. Bir anlık netliğe ihtiyacım var.

Daha önce içtiğim şampanyayı suçlayarak tuvalete gitmek için izin istiyorum.

Aceleden düşmemek için elbisemin alt kısmını tutarak balo salonundan çıkıyorum. Uzun koridorun içinde, tuvalet işaretini bulmak için çevreyi tarıyorum. Nefes al, sadece birkaç adım daha. Zihnim düşüncelerle dağılıyor, midem bulantı dalgalarıyla çarpışıyor.

Ya peşimden gelseydi?

Her şey bizim için yolunda gider miydi?

Acı dolu anılarla dolu bir dünyada çok fazla 'ya olursa' düşüncesi aklımdan geçtikçe kalbim daha da derine batıyor.

Kolum başka bir yöne doğru çekiliyor ve Lex düşünmeye fırsat bulamadan beni çift kapılı boş bir konferans odasına doğru çekiyor. Kolumu bırakıyor, hayal kırıklığı içinde aramızdaki alanda volta atıyor. "Onu seviyor m u s u n?"

Bir cevabı hak etmiyor. Artık birlikte değiliz.

"Ona nasıl baktığını görüyorum. Eskiden bana baktığın gibi."

"Eskiden Al... Lex. Sen çekip gittin, ben değil," diye kekeliyorum.

"Başka seçeneğim yoktu," diye bağırıyor, vahşi gözleri beni delip geçiyor. "Seni aradım. Bizden vazgeçmedim!"

"Onu seçtiğin anda bizden vazgeçmiş oldun."

Kalbim, gittiği günden beri onu özleyen acıyı hatırlayarak çok sert atıyor. Bir zamanlar, bu kadar dolu ve mutlu bir kalp nihai kırılmayı yaşamış, parçalanmış, hiçbir kalıntı kalmadan ve onarılamayacak şekilde milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

Gözleri alev alev yanıyor, çok parlak ve şiddetli alevleriyle bana işkence ediyor. Acı dolu bir bakışla, yüzümü tutup dudaklarını dudaklarıma bastırana kadar kafamı çeviremiyorum.

Bu güç o kadar kuvvetli ki, dudaklarının tadının ne kadar mükemmel olduğuna odaklanmamı sağlayan duygu dışında her türlü duyguyu bastırıyor. Dili benimkine dolanıyor, aşinalık onu uzaklaştırmak isteyen her türlü mantıklı düşünceyi bulanıklaştırıyor.

Küçük bir inilti çıkarırken ellerim göğsüne doğru hareket ediyor, suçluluk duygusu beni tamamen tüketirken kurtulmak için dudaklarımı sürüklüyorum. Sanki bana yaşattığı ıstırabın farkındaymış gibi beni kucaklıyor ve dudaklarımı sertçe emerken beni hapsediyor.

Acı beni tahrik ediyor, sadece birlikteyken var olan yasak yerlere yolculuk ediyorum. Gittiği andan itibaren, dudaklarını tekrar tatmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim ve ne kadar düşünürsem düşüneyim, gerçeklik çok uzakta.

Tadını özledim.

Beni her seferinde ilk öpücüğümüzmüş gibi tutkuyla öperdi.

Başım beni bırakması için çığlık atıyor ama duramıyorum. Karnıma doğru sertleşirken bedenim titremeye başlıyor. Daha fazla gitmesine izin veremiyorum, onu ne kadar istediğimden ve kalbimin neden olduğu acıyı ne kadar kolay unuttuğundan dehşete düşüyorum.

Avucunu göğsüme dayadığında kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebileceğinden korkuyorum ama kendime kalbimin artık onun için atmadığını hatırlatıyorum.

Julian.

Nefes nefese geri çekiliyorum.

"Lex, yapamayız. Lütfen, anlamıyorsun... Bu yola tekrar giremem-"

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye yalvarıyor, ellerini boynuma koyarak beni içeri çekmeye çalışıyor ama ben geri çekiliyorum. "Bunu silmek için sahip olduğum her şeyi verirdim. Bu her zaman pişmanlık duyacağım bir şey ama şu anda burada duruyorum Charlotte. Lütfen her şeyi açıklamama izin ver."

"Mesele de bu Lex. Sadece bilmiyorsun-" "Ne,

Charlotte? Konuş benimle, lütfen!"

Onunla karşılaştığımdan beri söylemek istediğim sözleri söylüyorum: Hayatıma devam ettim.

Bunu kabul etmenin zamanı geldi.

Çıkışa doğru yürürken, kapının kolunu tutmadan önce dudaklarıma dokunuyorum. Kapanış, hayatımı beni seven bir adamla yaşama zamanı.

Şimdi balo salonuna geri dönüp Julian ve arkadaşlarımla yüzleşmem ve hiçbir şey olmamış gibi davranmam gerekiyor. Sakinleşmek için kendime birkaç dakika veriyorum, derin nefesler alıyorum. Bir garson aceleyle yanımdan geçiyor ve onu durdurup bir kadeh şampanya rica ediyorum. Nazikçe kabul ederek tek seferde içiyorum ve boş bardağı girişin yakınındaki bir masaya atıyorum.

"Muhteşem, işte buradasın." İçeri girer girmez Julian beni buldu. "Dinle, bir işim çıktı ve sabah ilk iş Chicago'da bir haber yapmam gerekiyor. Uçağım bir saat içinde kalkıyor. Üzgünüm... Gitmek zorundayım."

"Ne? Ama gidemezsin," diye yalvarıyorum, geceyi onunla geçirmek için çırpınıyorum. "Bütün geceyi planlamıştık. Sen, ben... senin yarasa mağaran." Bu gece başka hatalar yapılmaması ve daha da önemlisi beni büyük kötü kurttan koruması için ona burada ihtiyacım var.

"Charlie... Ben... sen iyi misin?" diye soruyor, ellerini omuzlarıma koyarak.

Gülümsemeye zorluyorum ve boğazımı temizleyerek kollarımı beline doluyorum. "Üzgünüm, ben sadece... döner dönmez beni ara, tamam mı?"

Beni kendine çekiyor, derinden öpüyor. Ben de onu öperken, son yirmi dakikanın suçluluk duygusunu silmeye çalışıyorum. Ne kadar rahatsız olduğumu göstermemeye çalışıyorum.

Lex'le aynı olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Yapma bunu, Charlie. Karşılaştırma oyunu, seni daha da mahvetmeye mahkum, hastalıklı bir zihin sikmeden başka bir şey değil.

Julian'ın herkesle vedalaşabilmesi için masamıza geri dönüyoruz ve birkaç dakika sonra aceleyle binadan çıkıyor.

Eric yanıma oturdu ve bana sıkıca sarıldı. "Gitmek zorunda olduğu için üzgün olduğunu biliyorum ama seni neşelendirecek bir şey biliyorum."

Eric'e Julian'ın gidişine üzülmediğimi söylemedim. Hâlâ geçmişimin hayaletiyle öpüştüğüm ve bunun olmasına nasıl izin verdiğim için şoktayım - aptalca bir hareket. Şampanyayı suçluyorum.

"Bu gece After Dark'a gidelim. Kirli içkiler, kirli adamlar ve daha da kirli danslar. Bu sert partiden sonra biraz gevşemeliyiz, Charlie."

"Anlaştık. Ama sadece shot yaparsak," diye takılıyorum, Eric'in shot'ları pek kaldıramadığını biliyorum. Bu çok hafif bir ifade - üç shot tekila onu barda yarı çıplak dans ederken, beş shot ise baş aşağı, kıç üstü tuvaletin üzerinde Tanrı'ya ağlarken görüyor.

"Ah... kahretsin, Charlie, shot yaptığımda ne olduğunu biliyorsun. Çok gevşiyorum," diye sızlanıyor.

"Bunun şimdikinden ne farkı var?"

Gülüyor ve her zaman yaptığı o el hareketini yapıyor. Eric Emma'yı bulmaya gitti ve beni burada tek başıma bıraktı.

Bunun olmasına neden izin verdim?

Parmaklarımı şişmiş dudaklarımda gezdirerek ağzıma dokunuyorum. Bu öpücük çok yoğundu ama aramızdaki hep böyleydi.

Yine de sormak istediğim o kadar çok soru var ki, ama cevaplasa bile bu bir şeyleri değiştirecek mi? *Onu* seçtiği gerçeğini unutamıyorum.

Ben değil, o.

Samantha Benson.

"Tamam, sürtükler, bir taksi bulup partiyi başlatalım."

Eric mini dansını yapıyor - müzikli bir kulübe gitmeden önce her zaman yaptığı dans. Ben çantamı alırken o da ceketini giyiyor. Beni bunu yapmaya neyin zorladığını bilmiyorum ama Lex'e son bir kez bakıyorum. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle doğrudan bana bakıyor. Veda edemem, şimdi olmaz. Duygularım allak bullak olmuş durumda ve onun varlığında hiçbir şey iyi gelmiyor.

Tekila-STAT'a ihtiyacım var.

"İlk içkiler benden," diye tezahürat yapıyorum balo salonundan çıkarken, gevşemeye ve bu gecenin acılarını bastırmaya hazırım.

CHAPTER 16

LEX

Kısa limuzin yolculuğunu Brooke ile sohbet ederek geçirdim. Long Island'daki politikacılardan birinin kızı olduğu ortaya çıktı. Harika, tam da ihtiyacım olan şey, daha fazla medya incelemesi. Adriana onları nasıl seçeceğini iyi biliyor.

Baloya varıyoruz, kırmızı halı paparazzilerle dolup taşıyor. Çılgınlıktan kaçınmayı umarak kalabalığı takip ediyoruz. Ne yazık ki, ben o kadar şanslı değilim.

Paparazzilerden biri "Bay Edwards, buraya gelin" diye bağırıyor.

İşaretimi alıyorum, poz veriyorum, ardından medya çılgınlığı geliyor. Ampuller yanıp sönmeye devam ediyor, normalde mükemmel olan görüşümü kör ediyor.

"Lex, kimin kıyafetini giyiyorsun?"

"Sen ve Brooke Henley birlikte misiniz?"

"Lexed Group'un satın almak için bir ihale savaşı içinde olduğu doğru mu-?"

Adriana sıkıntıyla başını sallıyor ve sabırsızca beni binanın içine sürüklüyor.

Tanrıya şükür, en kötü kısmı bitti.

Adriana'nın bileti yirmi beş yüz dolardan satın aldırması sayesinde ön tarafa oturduk. Yanımızdaki masada Bay Vandercamp ve yeni karısı ya da muhtemelen metresi gibi görünen bir kadın oturuyor. Barbie'nin bir kopyası, hatırladığım Bayan Vandercamp'tan çok farklı.

Bay Vandercamp, Amerika'daki en büyük ithalat şirketlerinden birinin sahibidir. Söylentilere göre karmaşık bir boşanmanın ortasındaymış. Bir servet

ile

500 şirket, çok para kaybedecek. Yaşlı herifin aletini pantolonunun içinde tutmaması çok kötü.

Bay ve Bayan Henley'nin masasında durana kadar tanıdıklarla sohbet etmek için duraklayarak kalabalığın içinden geçmeye devam ediyoruz. Brooke beni ailesiyle tanıştırdı. Belli ki babası benimle davete katılmasından etkilenmemiş. Onu kim suçlayabilir ki? Kadınlar konusunda pek iyi bir şöhretim yok.

Brooke ve annesinin elbiseler ve tasarımcılar hakkındaki konuşmalarından sıkılmış bir halde odayı tarıyorum. Balo salonunun diğer ucunda genç bir adamın beni süzdüğünü fark ediyorum, bunu bariz bir şekilde belli ediyor. Sağındaki kız onun hareketini taklit ediyor ve solundaki kız da partnerinin kolundan yavaşça çözülerek göz alıcı bir elbiseyi ortaya çıkarıyor.

Zümrüt yeşili, eğer bu beni baloya geri götürmezse.

Dönüp bana bakıyor ve gözlerimiz birbirine sabitleniyor. Bu

o.

Benim kalp ırklar kontrolsüzce, a kuru Boğaz başlangıç için Baktıkça rahatsız oluyorum, güvensizliğimin beni alt etmesine izin veriyorum. Tekrar. Onun huzurunda bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyorum. *Adam ol Edwards.*

Omuzlarımı dikleştirip göğsümü dışarı çıkarıyorum, kol düğmelerimi ayarlıyorum ve kendime olan güvenimin geri gelmesini dileyerek rahat nefesler alıyorum. Bu kez fırsatın elimden kaçmasına izin vermeyeceğim. Brooke'un kulağına eğilerek ona ortama karışacağımı söylüyorum.

Ona doğru attığım her adımda yüzündeki ifade inanmaz bir hal alıyor. Ve buna ek olarak tüm odadaki en güzel kadın.

Uzun elbisesi, her kıvrımı pantolonumun altında sertleşmeme neden olan mükemmel tonda vücudundan aşağı doğru akıyor. Şu anda yüzümü o dolgun göğüslerin arasına sokmak için neler yapmazdım. Saçları 1950'lerin tarzında dalgalı bir şekilde bir tarafa doğru şekillendirilmiş. Lisede olduğundan çok daha uzun, ama yine de bu bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Charlotte, seni tekrar görmek ne güzel bir sürpriz."

Tamamen suskun bir şekilde hareketsiz durduğu için kendimi tanıtma girişiminde bulundum. Varlığımdan etkilenerek konuşmaya başladığında kekeliyor. İş arkadaşlarını tanıttıktan sonra, korktuğum an geldi. Sonunda nişanlısı Julian Baker'ı tanıttı.

Adımı tekrarlayarak elini uzatıyor. Kontrollü bir bakışla, bana ait olanı aldığı için ondan ne kadar nefret ettiğimi görmesine izin vermiyorum, parmaklarını onun güzel manikürlü parmaklarına doladığında bile. Varlığımın her zerresiyle kıskançlığımı dizginlemeye çalışıyor, lisedeki flörtümüz hakkında saçmalıyorum.

Aramızda bir geçmiş var ve gelecekte ne olursa olsun, hiçbir şey ya da hiç kimse bunu silemez.

Konuşma benim aksanım, Manhattan'daki ofisim ve Adriana arasında gidip geliyor. Charlotte'tan gelen her şeyi memnuniyetle karşılasam da, Asyalı arkadaşı sorularıyla rahatsız edici. Neyse ki sunucu yemeğin servis edileceğini duyurarak konuşmamızı yarıda kesti.

Charlotte'a bakmaya devam ediyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Keşke onu açıklamak için yalnız yakalayabilseydim. Kendimi içinde bulduğum talihsiz durum nedeniyle hatalarımın haklı olduğuna onu ikna edebileceğime eminim. Ama arkadaşları uzaklaşmaya başlayınca çaresizlik içinde bu fırsatı değerlendiriyorum ve kolundan tutarak bu gece ne kadar nefes kesici göründüğünü fısıldıyorum.

Yanımda kaldığı bir saniye boyunca, onun cennet gibi kokusunu içime çekiyorum. Uyuşturucu gibi ve bir anda bağımlılığımı yeniden buluyorum. Benden uzaklaşıyor, beni kayıp bir köpek yavrusu gibi ayakta bırakıyor.

Kendini topla Edwards.

Bahisler yüksek ve kaybetmeyi göze alamazsınız.

"O burada," diyorum Adriana'ya, masamıza döndüğümüzde.

Adriana beklenti içinde odayı arıyor ve Elijah ile onu gördüğünde ne söyleyeceği konusunda ileri geri konuştuktan sonra peçetesini masasına fırlatıp kalabalığın arasında yürümeye başlıyor. Adriana yemeğine dokunmaya bile tenezzül etmedi, ben de öyle, endişeli sinirlerimi yatıştıracak sert bir şeyler yemek için yanıp tutuşuyorum.

Masada bize servis edilen şampanya berbat olduğu için kendimi affettirip doğruca bara gidiyorum.

"Size ne getireyim,

efendim?" "Viski, sek."

"Selam Lex." Charlotte'un asistanı Eric yanımda duruyor, belki biraz fazla yakın. Yoksa bu benim paranoyam mı? "Sanırım Charlie ve sen lisedeyken arkadaştan daha fazlasıydınız, bu yüzden cinsel gerilimi bir dil... yani elektrikli testere ile kesebiliyorsun?"

"Bu biraz karmaşık," diye karşılık veriyorum, tereddüt ederek.

Bununla nereye varacak? Dildo mu diyecekti?

"Onun en iyi arkadaşı olduğumu düşünürsek, senden hiç bahsetmemesine şaşırdım. Senin gibi muhteşem bir adamın en azından bir sarhoş kaçamağı sırasında gündeme geleceğini düşünürdün." Barmene servis yapmasını işaret ederek iki martini söyledi, sonra hızla bana döndü.

"Peki, sözde kanka olduğunuza göre, Eric, söyle bana, Julian'la ne zamandır birlikteler?"

"Üç ay," diye yanıtlıyor Martini'sini eline alıp çubuğu döndürerek.

Ne duymak istediğimi bilmiyorum. Uzun süredir birlikte olmamaları harika ama nişanlılık kısmını anlayamıyorum. Sadece üç aydır birlikteydiler ve kız şimdiden nişanlandı mı? Neden bu kadar acele ediyorsun? Eğer o... hayır, lanet olsun, bu olamaz. Şampanya içiyor. Sakin ol, Edwards. Kartlarımı doğru oynamalıyım. Onun hakkında bulabileceğim her şeyi öğrenmeliyim.

"After Dark adında bir kulübüm var. Duyup duymadığınızdan emin değilim."

Tabii ki duymuştur. Geyler moda anlayışları ve kulüp hayatlarıyla tanınmazlar mı? Gözleri parladığı anda, topun bende olduğunu anladım.

"Oh-em-gee, merhaba gibi! Burası şu anda şehrin en gözde mekânı" diye ciyaklıyor ve sevinçle ellerini çırpıyor.

Bingo. Charlotte'u daha rahat bir ortama sokmalıyım. Eski kız arkadaşını elde etmeye çalışan her kararlı adamın yapacağını yapıyorum.

-Takım için bir tane alıyorum ve onun eşcinsel en iyi

arkadaşıyla biraz flört ediyorum. "Bu gece için sizi VIP

listesine koymama ne dersiniz?"

Eric göğsünü tutuyor, gözleri kocaman ve sevinçli bir gülümsemeyle parlıyor. Yüzümü tutup beni öpeceğinden biraz endişeleniyorum. Geylerle bir sorunum yok ama ben am severim, tatlı güzel am. Oh, lanet olsun, eğer bu işleri tekrar karıştırmazsa. On beş yaşında bir çocuk gibiyim. Eric'in bu işte parmağı olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Bu harika olurdu."

Eric eğildi ve bana sıkıca sarıldı. Bu garip, oh-em-gee gibi, garip.

Tanrım, bu çocuk şimdiden beni etkilemeye başladı.

Duruşumu düzeltiyorum, viskimin kalıntılarını bitiriyorum ve bir tane daha sipariş ediyorum.

"Oh, seni seviyorum! Masama dönsem iyi olacak." İkinci Martini'yi alır ve yürümeye başlar, sonra sırıtarak arkasını döner. "Ve Lex, merak etme, yalnız gelmesini sağlayacağım."

Onu yalnız bulmayı umarak odayı taradım. Diğer dansçıların arasında, onunla birlikte. Adamın ellerini kızın üzerinde görünce kanım kaynamaya başlıyor. Hafif bir hırıltıyla dişlerim sıkılmaya başlıyor, ona doğru uzun adımlar atıyorum, kalabalığın içinde zikzaklar çiziyorum, Frank Sinatra eşliğinde dans ederken birbirlerine sımsıkı sarılan çiftlere çarptığımda kendimi mazur görüyorum.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Dostça bir gülümsemeyle araya giriyorum. "Eski günlerin hatırına?"

Charlotte'un bronz teni neredeyse solgunlaşır. Öte yandan Julian sinirlenmiştir. Kulağına bir şeyler fısıldar ve Charlotte'un gülümsemesine neden olur.

iyi bir çocuğun yapması gerektiği gibi. Bir elimi onunkinin üzerine, diğerini de beline koyuyorum. Ona daha yakın olmak için yanıp tutuşuyorum, aşinalık çok fazla. *Bunu atlatmak zorundayım.*

Ne istediğimi sorguluyor. Beni arkadaş olduğumuzu söylemekle suçluyor ve ben de ona göre ilişkimizin hiçbir anlamı olmadığını söylüyorum. Sadece bir lise kaçamağı.

Ve orada, bana söylediği ve beni her şeyden çok inciten tek şeyi belirttim.

Bir hiç olduğumuzu.

Söylediğim her şey onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Konuyu hemen değiştiriyor, konudan tamamen kaçıyor. Sonra binlerce soru geliyor. Kariyerimi neden değiştirdiğimi merak ediyor. Hakkımda bilmediği çok şey var ama bu konuşmayı dans pistinde yapmak istemiyorum. Daha sonra bir şeyler içmek için benimle buluşmasını rica ediyorum ve beni duyduğunu ama görmezden gelmeyi seçtiğini bildiğim için en iyi yaptığım şeyi yapmaya karar veriyorum: Ondan bir tepki koparıyorum.

"Julian'la ne zamandır birliktesiniz?"

"Neden, Lex? Bir önemi var mı? Peki ya sen? Başka bir sarışınla takıldığına göre artık Samantha'yla birlikte olmadığını tahmin ediyorum," diye tersliyor.

Senaryoyu sakince anlatıyorum, küçük bir parçam bunun onu kıskandırmasını umuyor ki bu da hala umursadığı anlamına gelebilir. Sinirlendiğinde yüzü buruşuyor, ben de sırıtarak yumuşamasını umuyorum ama yanılmışım.

Kalabalık grubu alkışlamak için dansı bırakıyor ve o da bu fırsattan yararlanarak dansı bitiriyor, uzaklaşmadan önce bana teşekkür ediyor.

Yenilmiş ve bir sonraki hamlemden emin olamadan, randevum olan Brooke'u unutarak masama doğru yürüyorum. Yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Kim o Lex?" Sesi düz, hiç de kıskanç değil. Bu çok garip.

Etrafımda sakin kadınlara alışık değilim.

"Kim? Esmer olan mı?" Baktım ve Julian'ın kollarını ona doladığını gördüm. Hay sikeyim! Benden bir dakika uzakta ve onun kollarına koşuyor.

Öfkemi dışa vurarak parmak eklemlerimi kırıyorum ve Charlotte'a soğuk bir bakış fırlatıyorum. Dudakları Charlotte'a her dokunduğunda nabzım hızlanıyor, vücudum geriliyor ve ardından terlemeye başlıyorum.

"Sadece liseden biri. Özel biri değil." Bu sözleri

söylemek bile acı veriyordu.

"Dinle Lex, bilmen gereken bir şey var." Brooke peçetesini kıvırarak endişeyle etrafına bakınıyor. "Bu randevuyu sadece sevgilimi memnun etmek için kabul ettim.

ebeveynler."

Tüm bu ironiye gülüyorum ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum.

"Ailen mi?

Brooke, babanın benden hiç hoşlandığını sanmıyorum."

"Bak, mesele şu ki..." şampanyasının geri kalanını içip boş kadehi masaya bıraktı, "... seninle ilgilenmiyorum. Üzgünüm, yani sadece seninle değil... erkeklerle."

Çenemi ovuşturarak şaşkınlıkla onu izliyorum, her şey yerine oturmadan önce anlamaya çalışıyorum. "Kendi türünü mü tercih ediyorsun?"

Gülüyor, hemen omuzlarını gevşetiyor ve bir iç çekiyor. "Evet, biliyorum Lex. Özür dilerim, henüz halka açılmadım ve babam önemli bir kampanyanın ortasında."

"Sırlar benimle güvende." Sırıtıyorum. "Ama sadece bir şey yaparsan... en azından bu gece benimle ilgileniyormuş gibi davranırsan. Daha sonra işe yarayabilir."

Evet, bir planım var. Sadece uygulanması gerekiyor.

Charlotte kendini istediği kadar kontrol edebilir ama benim onun zayıflığını bildiğimi bilmiyor. Kıskançlık damarlarının derinliklerinde dolaşıyor ve bir şekilde bu kıskançlığın altındaki alevi tutuşturup çılgınca yanmasını sağlamam gerekiyor.

"Anlaştık. Bir gece için heteroseksüel bir kadını oynayabileceğime eminim."

Bu sefer ikimiz de gülüyoruz, tüm bunların ne kadar boktan olduğunu biliyoruz. Artık aramızda bu garip gerginlik olmadığı için mutluyum.

"Geri döneceğim," dedim ona. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Tuvalete girip kapıyı arkamdan kapattım ve pantolonumun fermuarını açarak sikimi dışarı çıkardım. *Zonkluyordu.* Her vuruşta zevk geliyor. Gözlerimi kapatıyorum, önümde durduğunu, elbisesinin içinde göğsünün hafifçe açıkta kaldığını, bronz teninin öpülmek için can attığını, dolgun göğüslerine giden yolu hatırlıyorum. Meme uçlarının neye benzediğini, ağzımda nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışıyorum. Dişlerimle çekiştirdiğimde çıkardığı ciyaklamayı.

Anında elimin her tarafına üflüyorum. Bu günlerde uzun sürmüyor.

Bir tomar kâğıt alıp elimi siliyorum, sonra da tuvalete atıp sifonu çekiyorum. Pantolonumun fermuarını çekmeden önce sakinleşmek için kendime bir an veriyorum ve ellerimi yıkamak için kabinden çıkıyorum. Tam lavabonun başında dururken Julian içeri giriyor.

"Charlie ile dansın hoşuna gitti mi? Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?" Sesi kıskançlık kokuyor ama ben bundan zevk alıyorum.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama, hey, onu duydun, o zamanlar sadece lise çocuklarıydık," diye cevap veriyorum, aptalı oynayarak.

"Ama siz lisede değildiniz. Araştırmamdan doğru hatırlıyorsam, ondan yedi yıl önce mezun olmuşsun. Yani Charlie'yle çıktığınızda sen kaç yaşındaydın, yirmi beş mi? O da on sekiz yaşında mıydı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ve o zaman evliydin. Gördün mü Lex, işte mesele bu... Her zaman sahip olamayacağımız şeyleri isteriz."

"Ona sahiptim. Ne demeye çalışıyorsun?"

Kirli oynamak istiyor ama yanlış adamla uğraşıyor.

"Aynen öyle. Ona *sahiptin* ama elinde tutamadın." Aynada yüzünü kontrol ediyor ve aynı zamanda papyonunu düzeltiyor. "Şimdi kiminle olduğunu ve bu gece kimin yatağında olacağını unutma." Ukala bir sırıtışla kapıyı iterek açıyor ve tuvaletten çıkıyor.

Destek için tezgâha yaslandığımda parmak eklemlerim baskıdan bembeyaz oluyor. Dişlerimi sıkarak, bu odanın hapsinde bağırmak için yalvaran küfürleri susturuyorum. Ona olan düşmanlığım asit gibi her bir zerremi yakıyor.

Aynaya bakıyorum, burun deliklerim gergin bir ifadeyle açılıyor. Charlotte lisedeki gibiyse, kıskançlık asla kıramadığı bir lanettir ve benim çaresizliğim onun zayıflığını avlamaya isteklidir.

Balo salonuna döndüğümde masamıza doğru ilerliyorum ve Brooke'un kulağına eğiliyorum. "Bir iyilik isteme zamanı geldi mi?"

Şeytani bir gülümsemeyle başını sallıyor ve beni dans pistine kadar takip ediyor, ben de Charlotte'un görebileceği bir yer buluyorum.

Charlotte karışık duygularla bana bakıyor. Brooke'u boynundan öpmek için eğiliyorum, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyormuş gibi yapıyorum. Gözlerim yavaşça yukarı doğru hareket ederek Charlotte'un tepkisini arıyor.

Acı çeken Charlotte, Julian'ı bırakıp hızla çıkışa doğru yürüyor. Balo salonundan kaçtığını düşünerek hemen kendimi dışarı atıyorum. Onu koridorda yürürken görüyorum, telaşlı. Daha hızlı adımlarla ilerleyerek, onu küçük bir konferans odasına sürüklerken kolunu sıkıca kavrıyorum.

Onun yanındayken duygularımı kontrol edemediğim için aramızda volta atıyorum ve ikimiz de hayal kırıklığı içinde birbirimize bağırıyoruz. Kelimeler dikkatsizce ağzımızdan çıkıyor, geçmişin suçluluğunu silmek için birbirimizi incitiyoruz. O anın sıcaklığıyla yüz ifadesi acıya dönüşüyor ve savunmaya geçerek konuyu yine Samantha'ya getiriyor.

Onu izlerken zihnim kontrolden çıktı. Dürtülerime daha fazla karşı koyamıyorum, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Yumuşak dudaklarının tadı benimkilerin üzerinde eriyor. Vücudunu kendime bastırırken dillerimiz hararetle birbiriyle savaşıyor, sıkı kavrayışımı koruyor, asla gitmesine izin vermek istemiyorum. O beni itmiyor, ben de bundan faydalanarak yüzünü avuçluyorum ve ayrı geçirdiğimiz yıllar boyunca biriken gerginliği umutsuzca serbest bırakıyorum.

Birden direnmeye başladı. Bizi bırakmasına izin vermeyi reddederek, kollarını zorla tutuyorum ve devam etmemizi istiyorum. Aletimi kalçasına bastırarak, onun içinde olmak için can atıyorum. Ağzının içine doğru inliyorum, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesini istiyorum.

Elim elmacık kemiğini takip edip boynundan aşağı kayıyor ve kendini açıkta duran göğsünün ortasında buluyor. Sağa ya da sola tek bir hareketle onu avuçlarımın içine alacağım. Mükemmel göğüsleri bana sesleniyor ama sanki aklımı okuyabiliyor. Gücünü toplayıp inliyor, sonra beni itiyor.

Biz nefes almakta zorlanırken o gözleriyle yalvarıyor, gözyaşlarının eşiğinde başını sallıyor.

"Lex, yapamayız. Lütfen, anlamıyorsun... Bu yola tekrar giremem."

Ne kadar söylersem söyleyeyim, olanları asla silemez. Özür dilerim, yaptıklarımdan ne kadar pişman olduğumu söylerim. Bunların hiçbirinin olmaması gerektiğini görmeli.

Charlotte Mason başından beri benim kızım, karım olmalıydı.

"Lex, ben hayatıma devam ettim. Aramızda olanları kabullenmem uzun zaman aldı. Eğer beni bir arkadaş olarak bile önemsiyorsan, lütfen beni yalnız bırak."

Bu sözleri söylerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Arkasını dönerek elini kapıya koyuyor ve beni odada yalnız bırakmadan önce dudaklarına dokunmak için duruyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, az önce olanlardan dolayı sersemlemiş bir halde, hızla atan kalbimi sakinleştiremiyorum. Ne oluyor lan? Belki de onu sistemimden atmam gerekiyordur. Sadece son bir kez, bir sikiş. Belki de bu artık aşkla ilgili değildir, belki de ilkel bir meraktır.

Ama son sözleri etrafımda asılı kaldı, onu yalnız bırakmam için korkunç bir uyarı.

Balo salonundan çıkarken kız kardeşime rastladım. "Lex, işte buradasın. Konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz, Adriana." Sağlıklı düşünemediğim için uzaklaşmaya devam ediyorum. "Charlie hakkında."

Adımımın ortasında duran Adriana dikkatimi çekiyor.

"Sorun nedir?"

"Charlie'nin annesinin söylediği her şey yalandı. Başka kimse yoktu. Maria sadece sen onu aramayasın diye öyle söyledi," diye acele ediyor Adriana, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade.

Küba'ya yaptığım o meşum yolculukta bana eşlik etmişti ve neler yaşadığımı ve o zamanki kararımın ardındaki nedeni biliyordu. Tüm bunlar, bir zamanlar olduğumuz şeyin tüm karmaşası, bu karışık yalanlar ağına dönüşüyor.

"Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Başka biriyle olsa bile mutlu olmayı hak ettiğini düşündüm."

Ayaklarıma bakarken, pişmanlığım içime sızmaya başladığında duygularım açığa çıkıyor. Charlotte sadece bir gecede, onu o uçurumda bıraktığım andan beri gömdüğüm her şeyi ortaya çıkardı. Ona bazı sözler verdim, yapmamam gerektiğini bildiğim şeyler, çünkü onu kaybetmekten korkuyordum.

Ve sonunda, dikkatsiz davranışlarımla onu tamamen kaybettim.

"Biliyorum Lex. Ama bitti ve şimdi o burada. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Benden onu yalnız bırakmamı istedi..." Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim, "... sonunda mutlu olduğunu söyledi."

"Bunu geçen sefer de yaptın ve bak seni nereye getirdi."

Ona cevap vermiyorum, donuk bir halde balo salonuna geri dönüyorum. İçimdeki mücadele tehlikeye girmiş, ne yöne döneceğimi bilemiyorum.

Gece sona ermeye başlıyor ve kalabalığın yavaşça dağılmasını izliyorum. Charlotte, Eric ve Emma ile birlikte eşyalarını topluyor. Hızlıca arkasını dönmeden önce bana bakıyor.

Ne olmuş yani? Veda bile edemeyecek miyim? Bu Charlotte'a hiç benzemiyor. Eski Charlotte beni görmezden gelmezdi. Eğer bir sorunu varsa, güneş batana kadar yüzüme küfrederdi.

Eğer beni bir arkadaş olarak bile önemsiyorsan, lütfen beni yalnız bırak. Sözleri zihnimde bozuk bir plak gibi tekrar tekrar çalıyor.

Daha fazla hata yapmak istemiyorum.

Geçmiş geçmişte kaldı ve ilerlemek için verdiğim tüm yanlış kararlar için kendimi affetmeliyim. Ama bu sadece benim kendimi affetmemle ilgili değil, onun da beni affetmesiyle ilgili. Ve buna her şeyden çok, soluduğum hava gibi ihtiyacım var.

Dışarıda, kapıcı arabanın kapısını açar. "Bay Edwards, şoförünüz geldi."

"Teşekkür ederim."

Genç adama bahşiş verdikten sonra Kyle'la konuşmak için güvenlik ekranına basıyorum.

"Nereye, efendim?"

Bunu düzeltmek zorundayım. Bunu bize borçluyum, artık kararsızlık yok. İçgüdülerinizi takip etmeli ve ona göre hareket etmelisiniz.

"Hava karardıktan sonra, lütfen."

CHAPTER 17

CHARLIE

After Dark'a on dakikalık taksi yolculuğu bir ömür boyu sürecekmiş gibi geliyor.

Suçluluk, ihanet ve bir anlık düşüncesizlik omuzlarımda kurşun gibi ağır bir yük oluşturuyor. *Sadece bir öpücüktü.* Hiçbir anlamı yoktu ve o başlatmıştı. Ben geri çektim. Bu yüzden kendimi suçlu hissetmemeliyim. *Gerçekten mi, Charlie?*

Yale'de hukuk okudum. Ne kadar aptal olabilirim ki? Sorun beynimde değil. Sorun kalbimin onu yanlış yöne çekmesi ve yönlendirmesi. Kafamdaki GPS'in bana bir an önce U dönüşü yapmamı söylediğini duyar gibiyim.

Eric'in rahatsız edici sessizliği bozması uzun sürmez. Emma önde oturmuş telefonuyla yüksek sesle konuşurken o sesini alçaltıyor.

"Pekâlâ Charlie, bana Lex'ten bahsedecek misin? Bu belirsizlik beni öldürüyor."

Sesindeki beklentiyi duyabiliyorum ama bu gece olanları unutmak istiyorum. Bu duygusal lunapark treni yorucu olmaya başladı ve dönüp dolaşmaktan bitkin düştüm, umutsuzca yolculuktan inmek istiyorum.

Alex'i her gördüğümde içimi bir öfke dalgası kaplıyor. Beni geride bıraktığı, onu seçtiği için öfke, ama daha çok kalbim onu arzuladığı için, ortasında bıraktığı dev yarayı unutarak.

Öpücük zihnimde tekrar tekrar canlanıyor, onun çaresizliği güçlü doğasından kaynaklanıyor.

Sonra suçluluk duygusu üzerime çöktü ve şimdi yine en başa döndüm.

"Anlatacak bir şey yok. Lisede çıkmıştık."

"Peki, 'çıktık' derken, ona aşık mıydınız? Neden ayrıldınız?"

Bu tür bir konuşma bir şişe tekila, bitmek bilmeyen Hershey's paketleri ve bir kutu mendil eşliğinde yapılmalı, taksinin arkasında değil. Eric pes etmiyor, her zaman inatçı ve sabırsız, bu yüzden ona verebileceğim en iyi cevabı veriyorum, ama Eric'i tanıyorum, sorgulama çizgisini sürdürmeye devam edecek.

Pencereye dönerek boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum, debriyajımı karıştırırken omuzlarım çöküyor.

"Ona aşık olduğumu sanıyordum ama daha çocuktum. Aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Yollarımızı ayırdık ve ben üniversiteye gittim."

"Tamam, ama tatlım, o çok güzel. O kıça tekrar dokunmak istemez misin?"

İşte başlıyoruz. Eric çok fazla şampanya içtiğinde Queen Latifah'a dönüşüyor. Bu sadece başlangıç.

"E, yakışıklı olabilir, ama bak, o sadece başka bir kodaman CEO. Egosu o kadar büyük ki kendi hava kaynağı var ve hükümet uyarısıyla birlikte gelmeli ve açıkçası, herhangi bir kadın onun kemerinde sadece bir çentik. Bu tip adamlar etrafta dolaşmaz. Oh, ve çok önemli bir faktörü unutmuyor musun... merhaba!" Yüzüğümü yüzünün önünde göstererek ona hatırlatıyorum.

"Evet... ama bundan emin misin?" "Bu

da ne demek şimdi?"

"Tek söylediğim, ne zaman onun yanına gitseniz tatalarınız sevinçten zıplıyor, kunduzunuz 'Celebration' şarkısını söylüyor ve yemin ederim neredeyse bir gospel korosunun 'Hallelujah' şarkısını söylediğini duyabiliyorum."

"Dürüst olmak gerekirse Eric, böyle şeyleri nasıl buluyorsun?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak gülüyorum.

Eric telefonuyla selfie çekerek dikkatini dağıtır. Neyse ki konu resmen kapanmıştır.

After Dark, Meat Packing District'te gece hayatı sahnesine çıkan yeni bir kulüp. Birkaç kişi sırada bekliyor ve Eric'e göre burası yeni '*O*' yer. Yüksek profilli ünlüler burayı gevşemek için yeni mekanları olarak adlandırıyor, Eric'in de sevdiği bir şey.

İçeri giremeyeceğimizden endişelenerek, içki içmek için başka bir yer bulmamızı önerdim. "Eric Kennedy, üç kişilik parti."

Büyük güvenlik görevlisi ipi açıp bizi içeri aldı. Eric bunu nasıl başardı? İnsanların haftalardır içeri girmeye çalıştığını biliyorum çünkü liste uzun ve seçkin.

Halatı geçip kulübe giriyoruz.

Eric çenesini kaldırıp kasıla kasıla kulübe girerken güç sarhoşluğu içindedir.

Kulüp, gittiğim diğer kulüplere kıyasla çok büyük. En alt kat dans pisti, su renginde aydınlatılmış. Bulunduğumuz asma kat, dans pistini çevreliyor. Çemberin akışını takip eden siyah deri kabinler var ve her biri müşterilerle dolu. Girişin tam karşısında uzun ve kalabalık bir bar var ama yine de karışık aşk hayatımı unutmama yardımcı olacak içkilere ihtiyacımız var.

Eric'i bara kadar takip ettik. Barmene işaret ediyorum, ki zaten bana baktığı için zor olmuyor, ya da göğsüme bakıyor mu demeliydim. Bu elbise cidden en büyük erkek mıknatısı, beni bu genç erkeklerin arasında biraz utangaç yapıyor.

Lex'in göğsümün üzerinde, göğsümün kıvrımından birkaç santim uzakta duran elinin görüntüsü gözümün önünden geçiyor. *Sarhoş olmam lazım.* Tekila yeterince hızlı gelmiyor, barmen shot bardaklarını sıraya diziyor ve likörü uygun şekilde içlerine boşaltıyor.

İlk içkilerimizi yuvarladıktan sonra, boğazımda kalan yanmayı görmezden gelerek ikinci bir içki sipariş ediyorum. Tüm bu geceyi ve Lex'in vücuduma dokunduğu her görüntüyü silmek istiyorsam gelmeye devam etmeleri gerekiyor.

Üçüncü rauntta Eric bizi terk etti. Tahmin ettiğim gibi, ateşli bir adam onu kaçırıyor ve tüm bildiğim, muhtemelen arka odada bağlı olduğu. Şikâyet etmiyorum elbette, Eric sarhoş olduğunda sapıkça davranıyor ve ertesi sabah detayları paylaşmaktan asla çekinmiyor.

"Bak Charlie, seni üzmek istemiyorum ama konuşmaya ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Emma'nın teklifi samimi. Önyargılı bir yargılama olmadan ona güvenebileceğimi biliyorum. Ayrıca harika bir dinleyici.

"Teşekkürler Emma, ama tek istediğim bu geceyi unutmak. Hayatımda hiç erkek yokken nasıl oldu da nişanlım ve eski erkek arkadaşım oldu?"

"Belki de kaderdir. Bunu hiç düşündün mü?"

Emma kadere, aşka ve alınyazısına inanan biri. Aşkı bulma seminerlerine katılması ve banyo aynasına olumlamalar yazması beni şaşırtmaz. Bazıları için harika ama benim için kesinlikle değil. Aşk beni hep ters köşeye yatırdı ve Julian ortaya çıkana kadar harika bir ilişkimiz olmadı.

"Ya da belki de sadece evren beni fena halde sikmek istiyordur," diye bağırarak bir kadeh daha içiyorum.

Çok gülüyoruz ve bu gece ilk kez gergin kaslarım gevşemeye başlıyor ve dünya soğuk bir yer gibi geliyor. Tekila tam da doktorun istediği şeydi.

Genç, yakışıklı bir adam Emma'nın yanına geldi ve onunla sohbet etmeye başladı. *İşte benim içki arkadaşım gidiyor.* Bir shot daha söyledim ama bu sefer geri sayım yoktu. İçkiyi yudumladım, yanma artık belli olmuyordu.

"Selam bebeğim, sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Kelimeler aklımda kaldıkça tüylerim diken diken oluyor. *Tanrım, ne ezik ama.* Yanımdaki adam şu kas dergilerinden fırlamış gibi görünüyor, üzerinde "I Love Ass" yazan bir tişört giymiş. Cidden, erkekler bunun onları yatağa atacağını mı sanıyor? Tam ona içkisini ve tişörtünü nereye sokması gerektiğini söyleyecektim ki başka bir ses beni durdurdu.

"O benimle birlikte."

Dönüp bakmama gerek yok, o tanıdık çekim, o tanıdık koku hafızama sonsuza dek kazınmış, yerinden kıpırdayamayan kalıcı bir demirbaş gibi.

Soluma doğru kayarken Lex yanımda duruyor, hâlâ takım elbiseli ama kravatsız. Göğsü hafifçe açıkta, bronz tenini ortaya çıkarıyor. Tıpkı Eric'in onu tarif ettiği gibi görünüyor - ölümüne muhteşem. Duvarlarım yıkılıyor, onu ne kadar arzuladığımı inkar edemiyorum, ama mantıklı Charlie artık alkolün etkisinde ve bayrağını sallamak için elinden geleni yapıyor - önünde zehir sembolü olan ve aynı zamanda *tehlike* işareti taşıyan bayrağı.

Bay Muscles eğlenmiş görünüyor. "Ben olsam onu barda yalnız bırakmazdım. Onun gibi küçük seksi bir şey gerçekten zarar verebilir."

Lex'in dudakları buz gibi bir bakışla dişlerini göstererek geri çekilir. Korkak adam, ellerini havaya kaldırıp yenilgiyi ilan ederek geri çekiliyor. Adamın cüssesine bakıp gülmek istiyorum ama Lex'in varlığı dikkatimi dağıtıyor. Birden Lex'in bir kez daha beni kontrol edebileceğini düşündüğünü fark ediyorum. Göğsümün içinde, yumruklarımı sıkı bir top haline getirirken kalbim yüksek sesle çarpıyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

Tam ağzını açacakken, Eric neredeyse kendini aramıza atıyor. "Lex, kapıyı bizim için ayırdığın için çok teşekkür ederim."

Ne? Lex bizi nasıl içeri sokabilir ve Eric onunla ne zaman kanka oldu? Kendime onu daha sonra sorguya çekeceğimi hatırlatıyorum, şu anda düzgün düşünemiyorum. Bu işkenceden kaçmam gerekiyor ve panik içinde odayı tararken, arka kapıdan çıkma düşüncelerim Eric'in koluma yapışıp kaçışımı tahmin etmesiyle engelleniyor.

"Charlie, Lex'in buranın sahibi olduğunu biliyor muydun? Yani, cidden, bu kulüp ne kadar seksi."

Eric yalakalık yapar gibi her ayrıntıyı anlatmaya devam ederken Lex'in yüzünde geniş bir sırıtma beliriyor. Eric'i çıplak ellerimle öldürmeye hazırım. Ailesi ona ateşle oynamamasını öğretmedi mi?

"İyi akşamlar, Bay Edwards." Barmen Lex'le ilgilenmekte gecikmedi. "Ne alırsınız?"

"Bir tur tekila shot, Dylan. Onları VIP alanına gönderebilir misin?"

"Hemen geliyor, efendim."

Barmen şişeyi alır ve shot'ları bir tepsiye dizerek dökmeye başlar.

Lex, benim onaylamadığım bir şekilde elimi tutuyor ve beni kalabalığın içine sokup çıkarıyor. Belki de daha önceki çekimler benim aleyhime çalıştı, dans eden insanların yanından geçerken oda dönüyor. Eric, Emma ve onun yeni erkek arkadaşı merdivenlerden bir üst kata çıkarken arkamızdan geliyorlar.

Hostes Lex'i selamlıyor, neredeyse göğüslerini göstererek kendini onun üzerine atıyor. Aptal fahişe. Hâlâ elimi tutuyor, tenimi ateş gibi yakıyor ama yine de çekip alamıyorum.

O sadece bir arkadaş ve arkadaşlar el ele tutuşabilir.

Ama arkadaş bile değilsiniz.

Tamam, kapa çeneni.

VIP alanının sessiz bir ambiyansı var, alt kattaki gibi değil. Altın rengi deri bar taburelerinin sıralandığı daha az kalabalık bir bar daha var. Lex bizi alt kattaki gibi gözlerden uzak daire şeklinde bir kabine yönlendiriyor, ancak etrafını çevreleyen şeffaf altın perdeler ve tüm kulübü tam olarak görüyor.

Kabine oturuyorum, başımın dönmesinin durmasını istiyorum. Lex yanıma kayıyor, olabildiğince yakın oturuyor - vücudunun sıcaklığı benimkine baskı yapıyor. Umutsuzca dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum, ama kelebekler fazla mesai yapıyor, midemin içinde çırpınarak arka arkaya çift vardiya çalışıyor.

"Bu kulübün sahibi siz misiniz?" Zihnimin başka bir şeye odaklanmasını isteyerek ağzımdan kaçırdım.

"Evet, bu ve bir tane daha. Belki benimle konuşmak için zaman ayırsaydınız, boş zamanlarımda ne yaptığımı bilirdiniz" diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Pislik.

Benim düşüncelerim sessiz kalırken Eric kulüp hakkında daha fazla soru soruyor. Konuşma boyunca Lex kolunu omzuma atmayı başarıyor ve daha önce defalarca yaptığı gibi parmaklarını saçımın bir tutamında dolaştırıyor.

Fark etmemiş gibi yapıyorum, oysa her dönüş içimde patlayan havai fişekler gibi. Tekila yüzünden, sert likör yasak şeyleri arzulamana neden oluyor. Bu sen değilsin, Charlie. Bu tekila.

"Hadi dans edelim Em," diyor Eric, muzip bir sırıtışla bana bakarak.

Eric ve Emma, onun erkek arkadaşıyla birlikte ortadan kayboluyor ve beni aç kurtla baş başa bırakıyorlar. Onlara geri dönmeleri için bağırmak istiyorum, arkamı kolladıklarını söyleyip aslında beni çiğnenmeye ve parçalara ayrılmaya terk eden hainler.

Barmen Dylan geliyor ve shotları önümüze dizmeye başlıyor. Hiç düşünmeden, daha önce şişeyi suçlamama rağmen, dilimin bir kez daha yanmasıyla bir törpü çıkararak içkimi yudumluyorum. Saniyeler içinde sakin bir dalga üzerime çöküyor, kabinde rahatlarken endişem kayboluyor.

Lex henüz onunkine dokunmadı. Bunun yerine kolumu tutuyor ve bileğim ona dönük olacak şekilde büküyor. Üzerine tuz döküyor, dilini yavaşça kolumda gezdiriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Vücudum titremeye başlıyor, tekilayı içerken bacaklarım hafifçe ayrılıyor, sonra limon parçasını emiyor, dilini yavaşça etrafında döndürüyor. Başım arzuyu uzaklaştırmaya çalışırken gecikmeli bir tepki veriyorum, ama güç o kadar kuvvetli ki tenimin kızarmasına neden oluyor. Bir an için dilini bacaklarımın arasında hayal ediyorum, meme uçlarım giydiğim ipek kumaşın altında sertleşiyor. Umutsuzca uzanıp onun güzel ağzına saldırmak istiyorum. Ateşe tutulmuş bir pervane gibi, çekiliyorum ama korkuyorum ve uçup gidiyorum.

"Bir atış daha mı?"

Sarhoş olduğumda nasıl olduğumu biliyor. Ben de sarhoş olduğumda nasıl biri olduğumu biliyorum ama nedense bu beni durdurmuyor. Tüm mantığımı kaybettim, ahlakım yerine arzularımın beni yönlendirmesine izin veriyorum.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz, Bay

Edwards?" Kahretsin, ses tonum çok flörtöz.

Tekila tam saldırı modunda ve Lex çok yakın, vücudum aşırı hızda. Elbisemin altına neredeyse hiçbir şey giymemiş olmamın da yardımı olmuyor. Masanın altında kıvranıyorum, yüz ifadesi eğleniyor. Evet, ona sırılsıklam olduğumu söylemek istiyorum ve eminim amımın üzerindeki ağzın kaşıntıyı kaşıyacaktır, ama bunun yerine yüzüm poker düzlüğünde kalıyor.

"En son bu kadar çok içtiğini hatırladığımda, gerçekten de çok ilginç bir gece olmuştu," diye takılıyor.

Nefes al, Charlie.

Sınırlarını bil, sen bir oyuncuyu gördüğünde tanıyan güçlü, bağımsız bir kadınsın. O sadece yatmak istiyor, başka bir şey değil.

Bakışlarımı pantolonunun kasıklarına doğru indirerek hata yapıyorum, şüphesiz sert fikstürü görmezden gelmek imkansız. Gözlerim açılıyor, onun da benim gibi kıvranışını izliyorum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Tam bir şey söylemek üzereydim ki debriyajım titremeye başladı. Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak telefonumu çıkarıyorum, arayanın kimliği Batman.

Lex eğildi ve telefonun ışığının yandığını gördü. Yüzü öfkeliydi ve çenesi sıkıca kenetlenmiş halde telefonu benden çekip aldı ve ekrandaki reddetme düğmesine bastı.

"Bunu neden yaptın?" Onu azarladım.

Öfkeyle telefonu elinden aldım. Lex'e bir kez bile tekrar birlikte olduğumuzu söylemedim. Onu öptüm diye, bu ona bana mağara adamı gibi davranma hakkını vermez. Aslında ona beni rahat bırakmasını söyledim ama o bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

Telefon tekrar titrer, ancak bu kez ekranda bir mesaj belirir.

Selam güzelim, eve sağ salim vardığından emin olmak istedim. Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Yarın akşam telafi edebilir miyim? Benim evimde akşam yemeği. Alfred'in o gece izinli olmasını sağlarım.

Lex telefonu benden geri alıyor ve mesajı okuyor. Kulaklarından buhar çıkıyor, telefonumu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz. Başını eğiyor, bana bakmayı reddediyor. Özel mesajlarımı okumaya nasıl cüret eder? Onu patlatmaya, kibirli kıçının ihtiyacı olan gerçeklik kontrolünü yapmaya hazırım ama uzun boylu, zayıf bir adam arkasından yaklaşıyor ve kulağına fısıldamaya başlıyor.

Lex'in tavrı değişiyor, endişeli bir ifade beni en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor çünkü dikkatinin dağılmış olmasına minnettarım.

"Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. O mesaja cevap vermeyi aklından bile geçirme," diye uyardıktan sonra adamı hızla merdivenlerden aşağıya doğru takip ediyor.

Kibirli pislik! Bana ne yapacağımı söylemeye hakkı yok. Artık Alexander Edwards'ın merhametine kalmadım. Julian evleneceğim adam, yeni hayatımı onunla kurmayı seçiyorum.

Öyleyse neden Lex'in kulübünde oturmuş on altı yaşında bir çocuk gibi flört ediyorum?

Başka bir hata.

Şansını dene ve Lex olmadan eğlen, ona ihtiyacın yok.

Elimde çantamla masamızı terk ediyorum ve Eric beni yarı yolda karşılayana kadar merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Lex'in burada olacağını bana neden söylemedin?"

"Çünkü temelde onu aştığını ve Julian'ın hayatının aşkı olduğunu söyledin... falan, falan, falan."

Daha önceki konuşmamızdan bunu mu anladı?

"Onu aştım," diye kekeliyorum. "Sadece garip çünkü çok fazla geçmişimiz var ve ben mükemmel değilim, biliyorsun. Onu görmek çok... rahatsız edici."

"Charlie, onun seni ne kadar çok istediğini görmemek için kör olmak gerekir. Julian harika bir adam, ama neden biraz sahada oynamıyoruz?" Eric mükemmel biçimli kaşlarını imalı bir şekilde yukarı aşağı kaldırır.

Kahkahalar kafamın içinde yankılanıyor. Lex sahada oynayan bir tip değil ve bu iki dakika önce belliydi. Lisedeyken, birisi okuldaki bir başka son sınıf öğrencisi olan Carter'la etüt sırasında hademenin dolabında seks yaptığımıza dair bir dedikodu yaymıştı. Lex'i sakinleştirmek haftalar sürmüştü ve Carter'ın okulun en büyük dedikoducusu Stacey'ye açıkça benim değil başka bir kızın yaptığını itiraf etmesini sağlamıştım.

"Hadi Eric, dans edelim."

Kolundan tutup dans pistine doğru çekiyorum. Ortaya doğru ilerlerken, terli vücutlar üzerime bastırıyor ve sürtünüyor. Düşündüğümden daha da kalabalıktı. Vücudumu müziğin ritmine göre hareket ettiriyorum, gözlerimi kapatıyorum, ritimlerden ve etrafımdaki vücutların sallanmasından sarhoş oluyorum. Gözlerimi açtığımda Eric bir adamla dans etmek için arkasını dönmüştü. Eric'in kimin daha büyük olduğu oyununu izlemek istemiyorum, bu yüzden geri dönüp doğruca Lex'in kollarına atılıyorum.

Zümrüt gözleri gözlerimi yakıyor, elinin dokunuşu kolumdan aşağı kayıyor ve kalçama yerleşiyor. İstemeyerek gözlerimi tekrar kapatıyorum, bu sefer onun kokusunu içime çekiyorum, yukarıda olanları unutuyorum ve kendimi o ana teslim ediyorum.

Sadece bir an, Charlie, ve sonra bitecek.

Lex benimle aynı ritimde hareket ediyor, kalçalarımız 'Red Red Wine'ın remiksiyle sallanıyor. Yavaşça kendini bana doğru sürtmeye devam ediyor, beni döndürüyor, böylece sırtım göğsüne dayanıyor. Kolları belime sarılıyken, tüm bu hareket başımı hafifçe döndürdüğü için görüşüm tehlikeye giriyor. Bu mide bulandırıcı hissi bastırmak için gözlerimi kapatıp karanlığa kucak açıyorum.

Dudakları kulağımı okşayarak şarkı sözlerini söylüyor, her kelime vücudumu tam bir çılgınlığa sürüklüyor. Elleri yavaşça karnımdan yukarı doğru hareket ederek göğüslerimi sıyırıyor.

Ona karşı koyma dürtüsü, sıcak bir his her yerimi kaplayıp beni nefessiz bırakırken artık karşı koyamadığım bir savaşa dönüşüyor. Kolumu arkama uzatıp başını kavrıyorum ve onu boynuma gömüyorum. Geride bıraktığı acı gömüldü

ve intikam peşinde. Beni istemenin ve bana sahip olamamanın nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istiyorum.

Arzu beni dokunuşlarımla onu kızdırmaya itiyor, ama tutkum çok acı bir yerden kaynaklanıyor. Sahip olamadığı şeyi tatmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmesine ihtiyacım var. Masalarımız döndü ve bu sefer, zihnimin oynadığı bu hastalıklı ve çarpık oyunda kartlar benim elimde.

Ama sonra anın kontrolünü kaybediyorum. Düşünecek tek bir dakikam bile yok, beni dans pistinden çıkarıp üzerinde 'Sadece Personel' yazan bir kapıdan geçirme hızına kapıldım. Kapı, mutfağa giden karanlık bir koridora açılıyor.

Mutfak karanlık ama duvara yaslanmış büyük ocakları, ortada bir ada oluşturan paslanmaz çelik tezgah sıralarını ve yan yana dizilmiş buzdolaplarını görebiliyorum.

Kafam karışmış bir halde onu sorgulamak için döndüğümde dudakları dudaklarıma çarparak beni buzdolabına doğru itiyor. Cam kapı soğuk, beni titretiyor ama tenim yanıyor, nemi eritiyor.

Dili benimkiyle umutsuzca savaşıyor, daha fazlasını istiyor. Bir inilti çıkarıyorum, elleri yüzümü kavrıyor, serbest bırakıp avucunu göğsümün ortasında gezdirmeden önce beni yere sabitliyor. Elini elbisemin altından kaydırırken hiç vakit kaybetmiyor, sertleşmiş meme uçlarımın sıyrılmasıyla vücudum sarsılıyor.

Ağzının içine doğru inliyorum, bacaklarım o onları daha da açmaya zorlarken yol vermekle tehdit ediyor.

"Charlotte, bunun ne kadar doğru olduğunu hissetmiyor musun?"

Ona her şeyimi vermek ve bana vermek zorunda olduğu her şeyi almak istiyorum - dokuz yıllık bastırılmış cinsel arzu. Ve aptalca, yasak meyveyi tatmasını istiyorum. Sadece bir ısırıkla onu zehirlemek.

Saçlarımı çekiştirirken açgözlülükle dudaklarımı emiyor, sonra ağzı göğüslerime gelene kadar boynumdan aşağı öpmeye devam ediyor. Sağ meme ucumu sıkarken sol meme ucumu sertçe emerken güzel dudaklarından bir inilti kaçıyor, sonra hızla değişiyor.

Kayboldum, bir zevk havuzunda boğuluyorum. Ellerim saçlarında geziniyor, o beni tadarken başını yönlendiriyor. Onu izlemek için gözlerimi açtığımda, yüzüğümdeki parıltı neredeyse beni kör ediyor. Soğuk bir su sıçraması gibi, gerçeklik bana bakıyor, yanlış kararlarım için beni yargılıyor.

Mesafe yaratmak için onu itiyorum.

"Siktir git Lex. Bana sahip değilsin," diye bağırıyorum düzensiz nefeslerle. "Benim olanı geri alıyorum."

Belime yapışıp beni kendine doğru çekiyor. Yüksek sesle inliyorum, elbisemin kumaşı çılgın bir telaşla kalçalarımın üzerinden kayıyor. Lex elini külotuma doluyor, kulağıma hırlarken sıkı sıkı kavrıyor. Onları kenara iterek parmaklarını içime sokuyor, çığlığım odada yankılanıyor. Omzunu ısırarak parmaklarını daha derine itiyor, etrafımı saran ıslaklık havuzunun tadını çıkarıyor.

Her itiş beni daha da yaklaştırıyor, inlemelerim hızlı bir şekilde dışarı atılıyor. Neredeyse oradayım, sonuna kadar bitirmesi için yalvarıyorum, ama aniden, itme durur.

Hâlâ kabaran göğsüm yavaşlamaya başlıyor. Gözlerimi açarak ona neden durduğunu soruyorum. Yasak bir şehvetle gözlerimin içine bakarak parmaklarını ağzıma götürüyor ve dudaklarımı kendi arzumla boğuyor.

Ne pis bir piç.

Dilini alt dudağımda gezdirerek kalan her şeyimin tadına bakıyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor. Ellerim beline düşüyor, kemerini kurcalıyor. İçimi kasıp kavuran ateşi dindirmek için onun sikine ihtiyacım var.

Sadece bir kez, tek ihtiyacım olan bu.

Tek seferlik.

Kapının yanında bir kargaşa oluyor ve ben panik içinde elbisemi düzeltirken, göğüslerimin kumaşın arkasında durup durmadığını iki kez kontrol ederken birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Bir hademe paspasını ve kovasını iterek mutfağın kapısını açar. "Özür dilerim, efendim. Yerleri temizlemek için gönderildim."

"Sorun değil, devam edebilirsin," diye emrediyor Lex, zar zor konuşabiliyor. Vedalaşmadan hızla kapıdan çıkıyorum.

Yapabilirsin Charlie, sadece uzaklaş ve hiç olmamış gibi davran. Ama Lex hızlı davranıyor, beni kendine çekiyor ve duvara yaslıyor.

"İşimiz bitmedi, sikim her yerine girene kadar bitmeyecek ve sana sadece ben dokunacağım. Bunu anlıyor musun, Charlotte? Sen bana aitsin. Sen benimsin ve hep öyleydin." Boynumdan aşağı öpücükler bırakırken gözlerimi kapatıyorum. "Bu elbise, Charlotte, bana ne yapıyorsun?"

"Restoranda birbirimizi gördüğümüz andan beri istemediğin bir şey değil," diyorum nefesimi tutamayarak.

Beni öpmeyi bırakıyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için indiriyor.

"İşte burada yanılıyorsun Charlotte." Yoğun bakışları beni sarsıyor, öfke gözlerini siyahın tonlarına sürüklüyor. "Seni restoranda gördüğüm andan beri değil, seni uçurumun tepesinde son gördüğüm andan beri."

Anı, yok etmeye hazır bir kasırga gibi hızla gelir.

Ne kadar kolay unutuyorsun.

Dudaklarının dokunuşuyla acın nasıl da hafifliyor. Seni kırdı,

Charlie.

Seni asla incitmeyeceğine söz vermesine rağmen aranızdaki şeyi bozdu.

O başka birini seçti.

Onun bana yaptığı gibi ben de ona zarar vermeliyim.

"Bunu yapma Lex. Orada olanların hiçbir anlamı yoktu. Sadece tekrar nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Bunu daha fazla kurcalama." Birden gücümü toplayarak ondan uzaklaştım. "Evet Lex, seni beceririm çünkü tahrik olmuştum... açık ve net. Seni daha önce becerdim, bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum, ama eğer yapsaydık bir hata olurdu. Sen benim için bir hiçsin. Nişanlım yarın dönecek ve onunla evlenmeyi planlıyorum. Ben senin değilim ve bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi olur."

Hışımla mutfaktan çıkıp en yakın tuvaleti arıyorum. Tuvaleti görür görmez beni bekleyen kadınları iterek içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Şişmiş dudaklarıma dokunurken kalbim hızla atıyor.

Bunu bana her zaman yapıyor.

Ama ben istedim.

İzin verdim.

Canım çekti.

Ne yaptım ben?

Dokuz yılımı onu unutmaya çalışarak geçirdim. Ve bir anda zaman durdu ve onu bırakmış olan her parçam onun için ağlamaya başladı.

Onunla bir daha yüzleşemeyeceğimi bildiğim için kendimi elimden geldiğince sakinleştiriyorum. Kabinden çıkıp lavabonun önünde duruyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum, suçluluk duygusunun günahlarımla birlikte yok olup gitmesini diliyorum. Elbisemi düzeltip saçlarımı düzelterek ana alana geri dönüyorum ve karşımda darmadağınık bir Eric buluyorum.

"Charlie, nerelerdeydin? Her yerde seni arıyordum."

"Öncelikle, Chris Pratt'e benzeyen bir pantolon giymiyordum ve görünüşe göre baktığınız tek yer orasıydı."

"Gitme zamanı mı?"

"Evet, lütfen," diye yalvarıyorum.

Saat sabahın üçü ve ben gitmeye hazır olmanın ötesindeyim. Fiziksel olarak bitkinim ve her şey dev bir bulanıklığa dönüşüyor. Emma erkek arkadaşıyla ayrıldı, bu yüzden Eric ve ben kulüpten çıkarken el ele yürüyoruz.

Serin gece havası tenime ferahlık veriyor ve gece boyunca beni tehdit eden mide bulantısını durduruyor. Sokaklar sessiz, ara sıra bir taksi

arabayla geçiyorduk. Kulübün önünde bir kargaşa oldu, Eric ve ben ne olduğunu görmek için durduk.

"Neden beni içeri almıyorsun? Eski günlerin hatırına mı?"

Ses tanıdık geliyor, ama birkaç iğne yedim ve muhtemelen halüsinasyon görüyorum. Eric'e yürümeye devam etmesini söyleyerek arkamı dönecek enerjim yok.

"Bakın kedi ne getirmiş. Sebebi o mu Alex?"

Yine o sesi duyunca olduğum yerde duruyorum, duruşum sertleşiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, patlayıp açılmadan önce atan kalbimin sesini dinliyorum ve beni arkamı dönmeye zorluyor.

Lex, aynı uzun adam ve tanıdık sesle girişte durmaktadır.

Gözlerime inanamıyorum.

Samantha.

CHAPTER 18

LEX

"Hadi, Alex. Bırak gireyim."

Samantha kulübe girmesine izin vermem için yalvarıyor, sarhoş bir halde gömleğimin yakalarını tutuyor.

"Sikerim böyle işi. Burada ne işin var senin?" "Oh, Alex, biliyorsun, bir kaçışa ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım var."

Umursamaz gülümsemeleri kayboluyor, gözleri cam gibi olurken dudakları titremeye başlıyor. Ben terapist değilim, ama Samantha her açıdan berbat durumda. Evliliğimizi bitirmemin birçok nedeninden biri.

"Öncelikle, benim adım Lex," diye homurdanıyorum, ellerini üzerimden çekerken öfkem alevleniyor. "İkincisi, şu an ağlamanın ne yeri ne de zamanı. Oteline ya da her nereden geldiysen oraya dön ve biraz dinlen. Kulübe girmene izin vermiyorum."

Omuzlarımı dikleştirerek David ve ekibini onu içeri almamaları konusunda uyarıyorum. Kızgınlığım çok derin, çok derin çünkü bana tüm *hayatıma* mal oldu.

Ben uzaklaştıkça çığlıkları daha da yükseliyor, ama onu görmezden gelmeyi seçiyorum, Tanrı'ya Charlotte'un kulübün içinde kalması için dua ediyorum, yoksa Samantha Benson'la artık herhangi bir ilişkim olmadığı halde en kötüsünü düşünecek.

İçeri dönüp VIP alanını taradığımda masamızın boş olduğunu görüyorum. "Eric'le dans pistinde."

Yanımdaki kişiye bakmak için dönüyorum, Charlotte'un arkadaşı Emma, genç, seksi, masum görünümlü sarışın.

"Teşekkürler. Emma, değil mi?"

"Evet, rica ederim."

Masada yanına oturan adamla birlikte bara doğru geri yürüyor.

Kulüp tam kapasite dolu, yangın yönetmeliğini ihlal etmenin eşiğinde. Kulüp müdürü Reginald'ı defalarca uyardım, güvenliğin işini yaptığından emin olmasını yoksa herkesin kıçının tehlikede olduğunu söyledim.

Kalabalığın arasından süzülürken gözlerim Eric'le dans ettiği yere takılıyor. Sırtı bana dönüktü ve daha fazla direnemeyerek, herhangi bir uyarıda bulunmadan ona katıldım ve vücudunu kendime doğru bastırdım.

Onu kollarıma almanın ne kadar harika bir his olduğuna hazırlıklı değilim, sanki onu hiç bırakmamışım ve o her zaman bana aitmiş gibi, sadece bana. Kırık yapbozumun eksik parçası gibi, kucağıma mükemmel bir şekilde oturuyor, vücudum ona bir uyuşturucu gibi susamış.

Kalçalarının her sallanışında sikimi itiyor, mükemmel kıçıyla beni kızdırıyor. Artık hayal görmüyorum, onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğinden eminim.

Yardım balosunda onunla dans etmeme ve konferans salonunda onu özel olarak öpmeme izin verdi. Üst katta, tenindeki tuzu yalamama izin verdi ve sarhoş hali lehime çalışmasına rağmen, iyi oynamayacağım.

Sarhoş olsun ya da olmasın onu istiyorum. Bana bencil diyebilirsin ama ona her şeyden çok ihtiyacım var.

Onu güzelce ve sertçe becerme arzum, onu zorlarsam Charlotte'u kaybedebileceğime dair mantıklı düşüncelerimi gölgede bırakıyor. Arka taraftaki mutfağın bu gece kullanılmayacağını bildiğimden, elini tutup onu dans pistinden uzaklaştırıyorum.

Onu mutfağa götürüp hemen buzdolabının karşısına oturtuyorum. Ona karşı tüm kontrol duygumu kaybediyorum, vücudunun her yerini öpüyorum, sonunda meme uçlarını ağzıma alıyorum. Dişlerimle onları çekiştiriyorum, tıpkı onu her becerdiğimde yaptığı gibi inlediğini duyuyorum.

Güzel dudaklarından kaçan her inilti ile sikim zonkluyor. Beni istediğini biliyorum, içine girmem için çaresiz.

Ama ben iyi oynamayacağım.

Parmağında bir yüzükle benimle alay edebileceğini mi sanıyor? Kiminle uğraştığının farkında değil. İyi davranarak milyarder olmadım.

İstediğimi elde etmek için kirli oynarım.

Ve onu istiyorum.

Onu tekrar benim yapma saplantısı tek odak noktam.

Parmaklarımı içine sokuyorum, çok zahmetsizce kayarken inliyorum. Hareketlerimde dikkatsiz, onu kabaca parmaklamaya devam ediyorum, amının parmaklarımın etrafında ne kadar ıslandığının tadını çıkarıyorum.

Pantolonumun içinde, patlamaya hazırım. Tüm bu kontrol bendeydi, belki de yanılmışımdır. Ben de kendime aynı şekilde işkence ediyorum.

Göğsü kabarırken ve vücudu yoğunluktan kıpırdanırken, yaklaşan orgazmını hissediyorum ama parmaklarımı tam zamanında çekiyorum. Dudaklarına götürerek, dilimi ağzında gezdirmeden ve uyarılmışlığını tatmadan önce kendi sularını tatmasını izliyorum.

Bunun için *yalvarmasını* istiyorum.

Sadist yanım onun acı çektiğini görmek istiyor. Onu her zaman sadece *benmişim* gibi güzelce ve sertçe becermem için bana yalvarması için çaresizce güç yolculuğuna ihtiyacım var. Aklındaki tek şey ben olmalıyım, rüyalarını işgal eden ve gözlerini açtığında hayalinde canlandırdığı tek kişi. Kafasındaki tek ses, koklayabildiği tek koku.

Bensiz bir dünyanın var olamayacağını anlamalı.

İkimiz de duruyoruz, bakışlarımız birbirimize sabitlenirken aramızda düzensiz nefesler var. Emrim altında tamamen donmuş bir şekilde yatıyor, elleri pantolonumun tokasını karıştırırken dudakları titriyor. Kontrol bende, ortaya çıkan narsist bu haz anının tadını çıkarıyor.

Gıcırdayan bir ses ikimizi de ürkütüyor ve birbirimizden uzaklaşmaya zorluyor.

Sözümü kestiği için özür diliyor ve devam etmesine izin veriyorum, ağzımdan çıkan kelimelerden hemen pişman oluyorum.

Neden gitmesine izin verdin?

Charlotte hızla kaçmaya çalışıyor ama onu yakalayıp bana ait olduğu konusunda uyarıyorum. Ve gerçek tarzıyla, kendini korumak için incitici sözler söylüyor.

Ona yanıldığını, onu memleketteki kayalıklarda son gördüğüm andan beri istediğimi, hayatımın pişmanlıktan başka bir şeyle dolu olmadığını söyledim. Doğru olduğunu düşündüğüm her karar beni yalnız bir çıkmaz sokağa götürdü.

Samantha'yı terk ettikten sonra parçaları toplamaya başladım. Hayatına devam ettiğini öğrendikten sonra Charlotte'un bensiz daha iyi olacağına karar verdim. Kendimi işime gömdüm, imparatorluğumu kurdum, sürekli içimde kalan pişmanlığı hissetmek için bir an bile zaman ayırmadım ve işte karşımda durmuş bana az önce olanların şehvet ve meraktan başka bir şey olmadığını söylüyor - bundan daha fazlasını okumayın.

Benim de herkes gibi olduğumu düşünmeye nasıl cüret eder?

Genç ve aptal olabilirdim ama onu başka hiçbir erkeğin sevemeyeceği kadar sevdim. O kadar çok hata yaptım ki, şimdi itiraf ediyorum, her şeyi düzeltmek için son bir şansa ihtiyacım var.

Ta ki bana bu gecenin büyük bir hata olduğunu söyleyene kadar.

Sen benim için bir hiçsin. Onunla evleneceğim.

Duvara yaslanıp onun incitici sözlerinin durmasını diliyorum. Onun yokluğu içimde büyük bir sızı bırakıyor, göğsümün içinde kendi kendime açtığım yarayı ovuyor. Sadece bu gece için gitmesine izin vermeliyim. Belki onu zorluyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. O bir iş anlaşması değil ve ona öyleymiş gibi davranmayı bırakmalıyım. Belki de daha önce onu kontrol etme arzum bana ondan daha fazla zarar verdi. O evine gidecek ve ben de geceyi yalnız geçireceğim. Dünyalarımız tersine döndü ve artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Koridorun içinde durup düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, ama tek gördüğüm onun koşarak eve döndüğü.

Bir kapı açılır ve Reese girişte durmaktadır.

"Efendim, dışarıdaki bayan gitmeyi reddediyor. Nasıl devam etmemi istersiniz?"

"Ben hallederim," diye homurdandım, bu gecenin bitmesini istiyordum. "İhtiyacımız olan son şey magazin basınında yer almak. Paparazziler hâlâ orada mı?"

"Hayır efendim, sanırım David onlarla daha önce ilgilendi."

Omzunu okşadım ve onu kulübün ana girişine kadar takip ettim. "Alex, bebeğim, lütfen. Bir saat oldu. Beni içeri al," diye sızlanıyor Samantha, Rimelinin yanaklarından aşağı kaydığı şüpheli bir tren enkazı gibi görünüyordu.

Zorla kolundan tutup kenara çektim. "Kulübümün dışında olay çıkarmayı bırakmalısın. Sana ne oldu bilmiyorum ama seni bir sonraki taksiye bindireceğim."

"Neden beni içeri almıyorsun? Lütfen, eski günlerin hatırına? Hadi, meleğim." Kolları belime dolanıyor, bir sülük gibi yapışıyor. Aşırı şefkatinden ve *melek* kelimesini kullanmasından iğreniyorum. İçimde bir İstenmeyen bir anı.

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken gülüyor. "Bak kedi neyi sürüklemiş. Sebebi o mu Alex?"

Hızla arkamı dönüyorum ve Charlotte'un girişte durduğunu görüyorum. Gözleri donuk ve cansız bir şekilde bize bakıyor. Elleriyle karnını tutarken, Eric kolundan tutarak onu ters yöne doğru çekiyor.

Samantha'nın kollarını üzerimden çekerek onu itiyorum ve Charlotte'un atladığı taksiye doğru koşuyorum. Eric ben taksiye ulaşamadan onu içeri yerleştirdi ve kapıyı yüzüme kapattı. Charlotte gözünü bile kırpmadan öne doğru bakıyor, belli ki katatonik bir durumda.

Pencereye vuruyorum. "Charlotte, lütfen, düşündüğün gibi değil."

Eric şoförden beklemesini isterken aynı anda camı açtı.

"Bak Lex, ne düşüneceğimi bilmiyorum ama Charlie şu anda oldukça bitkin durumda, bu yüzden gördüklerini hatırlayacağından şüpheliyim."

"Onunla konuşmam lazım. Açıklamam gerek," diyorum çaresizlik içinde.

"O benim en iyi arkadaşım ve onun incindiğini görmek istemiyorum. Ona biraz zaman verin. En azından bunu uyumasına izin ver." El sallayarak veda eder, taksi uzaklaşırken camı kapatır.

***

Otele döndüğümde balkonda oturmuş, ellerimi viski dolu kadehimin kenarında gezdiriyorum. Telefonum yanımda duruyor ve onu aramayı çok istediğim için bana eziyet ediyor. İyi olduğundan emin olmalıyım, neler olduğunu açıklamalıyım, onu tekrar kaybedebileceğimden korkuyorum.

Güneş doğmaya başladığında, sabahın bu erken saatinde onu aramanın çaresizliğimi göstermekten başka bir işe yaramayacağını fark ediyorum. Uykusuzluğa rağmen zihnim kapanmayı reddediyor, kapatmaya çalıştığımda gözlerim bana ihanet ediyor. Dün gecenin görüntüleri beni rahatsız ediyor - dokunuşumla inlerken yüzündeki ifade, vücudunun açıkça arzuladığı o saf coşku.

Hayal kırıklığı içinde telefonumu alnıma bastırıyor, ona olan bu takıntımı kontrol etmeye çalışıyorum. *Bırak şu lanet telefonu*. Masanın üzerine koyup, elimdeki viskiyle değiştiriyorum ve şişenin son kalıntılarını içiyorum.

Artık yanmıyor, dün geceki dikkatsiz davranışlarımın acısını maskeleyemiyor.

Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, Charlotte beni affetmeye niyetli değil. Onu konuşturmanın ve dinletmenin bir yolunu bulmalıyım. Dokuz yıl önce neden Samantha'yı seçmekten başka çarem olmadığını bilse bile affedip affetmeyeceğinden emin değilim.

Ama son kırk sekiz saat içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da Charlotte'un intikam hırsıyla inatçı olduğudur.

Bu savaşı doğrudan kazanmalıydım ama artık lisede geride bıraktığım kızla uğraşmıyorum.

Charlotte tam bir kadın ve kalkanı onun en güçlü silahı. Kalbine o kadar yakın tutuyor ki bir zamanlar ait olduğum yere geri dönmek neredeyse imkansız.

CHAPTER 19

ALEX

Dokuz Yıl Önce

Cehennemden gelen bir gündü.

Babamla birlikte, bir genci alkollü araç kullanırken geçirdiği kaza sonucu kaybettiğimiz hastanede on dört saatlik bir vardiyayı yeni bitirmiştim. Ölümle ilk kez karşılaşıyordum ve eğitimimiz sırasında bizi buna ne kadar hazırlamış olurlarsa olsunlar, gerçek çok daha yorucuydu.

Ben tuvalete doğru koşarken babam orada durmuş ölüm saatini söylüyordu, şiddetli bir şekilde kusarken zorlukla başarıyordum - yere yığılırken vücudum titriyordu.

Nasıl olur da bu iş zamanla kolaylaşır?

Bunun benim için doğru meslek olup olmadığını sorgulamaya başladım. Ben babam gibi değilim, o güçlüdür, her zaman kontrollüdür. Hayatımın altı yılını tıp fakültesine adadım. Ben ne halt edecektim? Samantha'yla bu konuyu konuşamadım. O sadece bana *doktor* demenin getirdiği statüyü görüyordu. Annem ve babam asla anlamayacaktı ve Adriana, Elijah'la çok meşguldü ve en iyi zamanlarda bile olgunlaşmamıştı.

Kendimi yerden kaldırdım ve dışarı çıkmadan önce yüzümü yıkadım.

"Oğlum, iyi misin?"

"Evet. Kaçtığım için üzgünüm baba. Uğraşacak çok şey vardı."

Beni resepsiyona götürmeden önce kolunu omzuma doladı. Resepsiyondaki hemşire bana sempatik bir şekilde baktı.

"Bu işin bir parçası, Alex. Her zaman bir hayat kurtarmayla sonuçlanmıyor."

"Biliyorum, ama o çok gençti. Sadece on yedi, bu adil değil." Sesim boğuk çıkmaya başladı ve bu sefil yerden çıkmam gerektiğini biliyordum.

"Hayat her zaman adil değildir, Alex. Bunu unutma."

Son sözleriyle birlikte sürgülü kapıdan geçip gecenin serinliğine doğru yürüdüm. Eve vardığımda saat altıyı biraz geçiyordu. Samantha oturma odasında değersiz bir dergi okuyordu.

"Hey, tatlım, bitkin görünüyorsun."

"Evet, cehennemden bir gün sayılır."

Dergiyi bırakarak yanına oturmamı işaret etti. Çantamı yere attım ve bugünkü olaylar hakkında konuşmaya hazır bir şekilde oturdum.

"Bugün Dr. Housman'ı görmeye gittim."

"Ne için?" Sesimin sinirli çıktığını biliyordum ama onun nesi vardı? Tanrım, hamile kalmamış olsa iyi olur. Prezervatif kullanıyorduk, ayrıca doğum kontrol hapı kullanıyordu. "Hâlâ hap kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet, öyleyim ve hayır, hamile değilim. Ama bu kararı vermediğinizi bilmek güzel," diye bağırıyor kollarını kavuşturarak. "Dr. Housman bazı ön testler yaptı ve yumurtlamadığımı tespit etti. Çocuk sahibi olmaya karar verirsek doğurganlık haplarına ihtiyacım olacak."

"Tamam." Rahat bir nefes aldım, bitkin düşmüştüm ve bir aile kurmak hakkında konuşmakla hiç ilgilenmiyordum. "O zaman, zamanı geldiğinde bunu hallederiz."

"Ne kadar genç olursam o kadar iyi dedi."

"Hayır, Samantha." Sesimi yükselttim, odaklandığı şeyin bu olmasına çok sinirlenmiştim. Geçirdiğim günden sonra ne olduğunu bilmek isteyeceğini düşünmüştüm. Onun yerine bebek saçmalığını benim üzerime yıktı. "Yakın zamanda çocuk sahibi olmayacağız. Son. Tartışmanın. Tartışmanın."

Çantamı kaptığım gibi yatak odamıza gittim, yatağa oturdum ve ayakkabı bağcıklarımı çözdüm. Ayakkabılarımı çıkararak ayağa kalktım ve kıyafetlerimden kurtulmak için çaresizce soyundum.

Banyoda duşu açtım ve birkaç saniye sıcak suyun gelmesini bekledim ama buhar odanın içinde süzülürken ayna yavaş yavaş buğulanmaya başladı. Su tenime düştüğü anda rahatladığımı hissettim. Bugün olanları unutmak istiyordum ama her denememde babamın onu hayata döndürmeye çalışırken ameliyat masasında yatan cansız bedenini görüyordum. Gözyaşlarımın tadını dudaklarımda hissedene kadar ağladığımı fark etmemiştim. Suyu kapatıp dışarı çıkmadan önce şiddetle yüzümü ovaladım.

Belime sardığım bir havlu ve saçımı kurulamak için kullandığım bir başka havluyla yatak odasına geri döndüm.

"Özür dilerim bebeğim, hiç çocuğumuz olmamasının nedeni ben olabilirim diye paranoyaklaştım." Samantha yatağa oturdu ve komodinden bir mendil aldı.

"Cidden Sammy, kız kardeşini dinlemeyi bırakmalısın. Doğru zaman geldiğinde, doğru zamandır. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Çok yorgunum ve sadece uyumak istiyorum."

Telefonum çalmaya başladı. Masaya doğru yürüdüm ve ekranda Adriana'nın adının yanıp söndüğünü görmek için eğildim. Telefona aniden cevap verdim ama bu onu caydırmadı çünkü Mac'iyle ilgili bir sorundan bahsediyordu.

Kız hiç susmuyor. Ona meşgul olduğumu söyledim. Hay sikeyim! Neden Elijah'ın ona yardım etmesini sağlayamadı? Sonra Charlotte'un evinde olduğunu söyledi.

Bana ne oldu bilmiyorum ama bir anda oraya gitmeyi kabul ettim.

Fırtına sonrası gökkuşağı gibi, tam da ihtiyacım olan şeydi. Heyecanımı gizlemeye çalışarak ona on beş dakika içinde orada olacağımı söyledim ve telefonu kapattım. Sammy kot pantolonumu giyerken beni izledi.

"Neler oluyor?"

"Adriana'nın Mac'i öldü ve yarın gece için ona ihtiyacı var."

Charlotte'a gitme kısmını atladım. Neden bilmiyorum. Suçlu hissetmek için bir nedenim yoktu.

"Oh, yatağa birlikte girebileceğimizi düşünmüştüm. Uzun zaman oldu, Alex." Kollarını belime doladı ve göğsümü öpmeye başladı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun? Yardıma ihtiyacı var ve bu aptal partiye eşlik etmemizi kabul eden sendin."

"Lanet olsun Alex, senin için her zaman bir bahane." Sammy banyo kapısını arkasından çarparak hışımla uzaklaştı.

Karımın dramıyla uğraşmak istemediğim için hemen üstümü değiştirdim. Artık sevişmiyorduk çünkü hastaneden eve döndüğümde ya çok yorgun oluyordum, vardiyalarım dönüşümlüydü ve ona güvenmiyordum. Tüm bu bebek olayı aklımı karıştırıyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu, bu yüzden anahtarlarımı aldım ve gökkuşağımın peşinden gitmeye hazır bir şekilde kapıyı arkamdan kapattım.

***

Parmağımı kapı ziline bastırmış, sabırla Adriana ya da Charlotte'un cevap vermesini bekliyordum. Ellerim ceplerimde, ileri geri sallanarak orada durdum ve biri cevap vermeden önce gergin enerjimin kaybolmasını diledim.

Utanılacak bir şey yapmamıştım, gerçi bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum, Sammy'ye olan bağlılığıma rağmen zihnimi saf olmayan düşüncelerden kurtaramıyordum, ama bunlar sadece düşüncelerdi.

Charlotte'un arkadaşlığından hoşlandıysam ne olmuş? Beni güldürdü, birkaç dakikalığına dünyanın varlığını unutturdu. O karmaşık değil. Yeminim hâlâ bozulmamıştı. Hayır, suçluluk duyacak bir şey yoktu.

Sonra sanki bir rüyadaymışım gibi karşımda durdu. Beni büyüledi, güzelliği karşısında nutkum tutuldu.

"Selam Alex. İyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Merhaba, Charlotte... Ben..."

Kahretsin, söyleyecek bir şeyim yoktu. Hoppalaşmanın sırası değildi. Adam ol. Tamam, onu çıplak görmek istiyorum, her santimi önüme serilsin. Tamam, kahretsin, artık erkeklik yok.

Elimi tuttu ve beni ailesinin oturduğu oturma odasına çekti. Beni babasıyla tanıştırdı, o da sadece "Merhaba" dedi. Annesi ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, sonra elini yanağıma koydu. *Ne kadar tuhaf,* diye düşündüm kendi kendime.

Yüzüme dokunurken "Un ángel camina entre nosotros," diye mırıldandı.

Bir melek aramızda mı dolaşıyor? Ne tuhaf bir laf.

İspanyolca cevap verdim, 'teşekkür ederim' dedim. Tanrıya şükür, anladım ve onun önünde tam bir moron gibi görünmedim. Yine de, anne ve babasının boşanmış olduğunu düşünürsek annesini burada görmek beni şaşırttı.

"İspanyolca anlıyor musun?" Charlotte yüzünde geniş bir sırıtışla sordu.

"Evet, kız kardeşinle bebek oynamak yerine ders çalışmayı tercih edersen böyle olur."

Güldü ve beni odasına götürdü, orada Adriana'yı telefonunda bir tür acil durum partisiyle uğraşırken bulduk.

"Hey, Alex." Adriana el salladı, sonra Charlotte'a döndü. "Seni sevip bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Yemek şirketinin son menüyü seçmem için bana ihtiyacı var."

"Adriana, kardeşini burada öylece bırakamazsın," diye atıldı Charlotte panikle.

"Elbette, yapabilirim. O bilgisayar uzmanı. Mac'im garip bir şekilde şaşı gözlü adamı uyaran bir şey yapıyor. Tüm şarkılarım orada ve parti için onlara ihtiyacım var."

İkimizin de cevap vermesine fırsat kalmadan Adriana, Süpermen gibi kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Ben bilgisayar uzmanı değilim, bilginiz olsun."

"İnek gibi görünmüyorsun," diyerek oturduğu masasına doğru ilerledi. "Hiç de öyle değil."

Kapının yanında durdum, içeri ne kadar girmem gerektiğinden emin değildim. Charlotte'un odasına hiç girmemiştim ve merakla etrafımı taradım. Duvarların rengi zeytin yeşiliydi, çıplaktı ve tavana yapıştırılmış fotoğraflar dışında herhangi bir resim çerçevesi yoktu. Durduğum yerden, okulda çekilmiş gibi görünmeleri dışında fotoğrafları ve içinde kimin yüzünün olduğunu göremiyordum.

Çift kişilik yatağı odanın ortasında duruyordu; üzerinde bembeyaz çarşaflar, birkaç yastık ve ortasında *Benimle Uyu* yazan bir minder vardı.

"Güzel oda," dedim komodinin üzerindeki kitapları fark ederek. Aynı kitapları lise sondayken ben de okumuştum. "Ben neye benziyorum?"

"Alex... lütfen, biliyorsun. Bunu görmemek için kör olmak gerekir." "O zaman bana kör de."

"Seksi olduğunu biliyorsun," diye konuşuyordu soğukkanlılıkla. "Zekisin. Yani, sen bir doktorsun! Sen her şeysin."

"Bütün paket mi? Belli ki beni iyi tanımıyorsun. Ben mükemmel değilim, Charlotte."

Ne kadar kusurlu olduğumu anlatmaya nasıl başlayabilirdim ki? "Belki değilsin, ama oldukça yakınsın..."

Sözlerinin samimi olduğunu fark ettim ve annem dışında hiç kimsenin 'mükemmel' ve 'Alex' kelimelerini aynı cümlede kullandığını duymamıştım. Ama asıl yankı uyandıran şey, bunları söylerken kendinden ne kadar emin olduğuydu; kollarını başının üzerinde kavuşturarak sandalyesine yaslanmıştı ve kelimeler ağzından çıkarken bir an bile tereddüt etmemişti.

Dakikalar geçtikçe, kendimi onun masumiyetini, saflığını isteme ikilemine kapılmış, başka tarafa bakamaz halde buldum, ama kelimelerim beklenmedik bir şekilde çıktı.

"Annen orada ne demek istedi?"

"Şu melek meselesi mi? Uzun hikaye. Sadece inandığı bir efsane. Merak etme, her zaman bana bilgeliğini bahşetmeye çalışır. On sekiz yaşındayım. Hayatımın en çılgın zamanı değil mi? Bilirsin, sarhoş olup kıçıma rastgele bir adamın adını dövme yaptırmak?" Güldü, beni izlerken bir yandan da kalemini ısırıyordu. "Burada bile olmamalıydı. Annem ve babam

Dostane. Miras kalan bir mülkü halletmeye çalışmakla ilgili bir şey. Biraz dalmışım."

"Sen öyle biri değilsin," diye cevap verdim rahatlıkla. "Vahşi ve sorumsuz."

"Hayır, değilim." Tereddüt etti, evin içinde yankılanan yüksek sesli bir bağırışla dikkati dağıldı. Sesler boğuktu ama çok geçmeden anne ve babasının tartıştığını fark ettim.

"Alex, gitsen iyi olur. Bu duymak isteyeceğin bir şey değil." İçini çekti, sesi aşırı bağırışlardan dolayı üzgün çıkıyordu.

Charlotte kendini yatağına atmış, tavana bakıyordu, saçları karmakarışıktı ve yanağından aşağı yalnız bir damla gözyaşı süzülüyordu. Hiç düşünmeden yanına oturdum ve gevşek bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sen anlamazsın. Kahretsin, ben bile anlamıyorum."

"Hayır, ama dinleyeceğim. En azından bunu önerebilirim."

Kolunu yanağına sildi. "Annemle babamın ayrı olmasına şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi. Annem burada ve aynı odada birlikte oturabildikleri için minnettar olmalıyım..." Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Sadece 'hastalıkta ve sağlıkta', 'ölüm bizi ayırana kadar' tek bir kişiyle birlikte olacağınıza nasıl söz verdiğinizi anlamıyorum. Sevmen gereken birini nasıl incitirsin? Babam acı çekiyor, biliyorum ama bunu gösteremeyecek kadar gururlu. Annem anlamıyor. Onu hâlâ seviyor ama bunu göstermenin berbat bir yolunu kullanıyor. Ona eskisi gibi bakmıyor, belki de hiç bakmadı. Tek konuştuğu geçmiş, büyük kötü kurt ya da karanlık melekler. Hayatınıza nasıl girdiklerini ve size ait olanı, kalbinizi ve ruhunuzu nasıl çaldıklarını. Bunun babam olmadığını uzun zaman önce anladım. Onun kalbini o çalmadı... Başka biri çaldı. Asla gitmesine izin vermedi ve şimdi, zavallı babam..." diye devam ediyor.

"Charlotte, eğer böyle olması gerekmiyorsa, belki de baban için daha iyi olur. Onu hak ettiği şekilde sevecek birini bulması için ona bir şans ver."

Aceleyle doğruluyor, destek için dirseklerine yaslanıyor ve aşırı parlak gözlerini bana dikiyor. "Yani bana bu sözleri vermenin, birbirinizin parmaklarına yüzükler takmanın, Tanrı'nın, ailenizin ve arkadaşlarınızın önünde yeminler etmenin, ancak daha iyi bir şey geldiğinde çekip gitmenin sorun olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Ona bu kadar yakın otururken, ona dokunmak, onu kollarımın arasına almak için duyduğum o karşı konulmaz ihtiyacı hissetmekten kendimi alamadım. Dürüstlüğü ve şefkati beni hayrete düşürdü. Kalbini koluna takmıştı ve ben de onu ellerime alıp hayatımın sonuna kadar ona değer vereceğime söz vermekten başka bir şey istemiyordum. Onun büyük kahverengi

gözlerini bana diktiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı, korktuğum için değil, doğru hissettiğim için ve tek başına bu bile en korkunç kısmıydı. Bana dürüstlüğü aşılamıştı ve nasıl hissettiğimi, onun bana nasıl hissettirdiğini ifade etmekten başka çarem yoktu.

"Daha iyi bir şey değil, Charlotte. Doğru bir şey," diye fısıldadım, bakışlarım ona sabitlenmişti. "Ve evet, eğer istediğin buysa çekip giderim."

CHAPTER 20

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

"Charlie, bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Konuşacak ne vardı ki? Hiç uyumamıştım. Annem gecenin bir yarısı tekrar gitmeye karar verdi ve babamı onun için durmaksızın endişelenmek zorunda bıraktı. Ne bir not, ne de başka bir şey. Sadece eşyaları gitmişti. Nasıl anlayabilirdim ki? Daha önce ne aşık olmuştum ne de evlenmiştim. Hayatım beni koruması gereken iki kişi tarafından bir kez daha altüst edilmiş olsa da benim görüşümün bir önemi yoktu.

"Bu gece olmaz, Adriana."

Aynada gözlerimi inceledim. Koyu halkaları saklamak imkânsızdı.

"Dinle, bacakların üzerinde seks yapıyor gibi göründüğüne göre, biraz sevişmek istersen diye bir tür sinyal üzerinde konuşmamız gerekiyor."

"Adriana, sen az önce nookie-nookie mi dedin? Tamam, büyükanne..." "Finn'in burada olacağını biliyorsun," diye alay etti.

İşte yine başlıyoruz.

Bu konunun her gündeme gelişinde bir dolarım olsaydı, yeni bir çift Converse alabilirdim. Finn ve ben uzun süredir arkadaş olmamıza rağmen geçen yıl bir kaçamak yaptık. Bekaretimizi plajda kaybetmemizle sonuçlandı. O kadar da değil.

Kaybetmek için en iyi yerdi, çünkü her yer kumdu. Bu yüzden, tarihe en kötü ilk sefer olarak geçebilecek bu olaydan sonra bunu tekrar denemek için hiç acelem yoktu. Bir ay sonra onun yatağında tekrar denedik ve ne yazık ki öncekinden daha iyi değildi. Kum yoktu ama kıvılcım da yoktu, ayrıca çok garipti. O iriydi, bense ufak tefektim, bu yüzden biraz acıtıyordu.

Bu kadar büyütülecek ne vardı anlamıyordum, özellikle de kendime yardım edebilecek durumdayken. Adriana bana aşık olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu söylerdi ama Elijah vardı ve tek düşünebildiği oydu.

"Dürüst olmak gerekirse, o harika bir adam, benim en iyi arkadaşım," dedim ona, daha düzgün görünmesi için gözlerimin altındaki derimi çekiştirerek. İşe yaramadı, torbalar orada kalmaya devam etti. "Çöpçatanlık yapmayı bırak. Sinyale ihtiyacı olan biri varsa o da sensin."

"En iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum?"

"Kıskançlık sana çok yakışıyor," diye alay ettim alaycı bir sırıtışla. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kapı çaldı ve Adriana'yı hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim. Bu hızıyla olimpiyatlara katılmaya hak kazanabilirdi. Yatak odasının kapısını açtığımda boğuk sesler duydum. Elijah'tı.

Dersimi almıştım; odaya girmeden önce onlara beş dakika vermeliydim. Telefonumu kontrol ettim ve Finn'den bir mesaj gördüm. Adriana'nın çok sevineceğini bildiğimden hemen cevap verdim. Onun gözünde, ne kadar çok, o kadar iyi. Sonrasını, yarın sabahki temizliği düşündüm. Ailesi bunu ancak evin ertesi sabah saat ona kadar eski haline dönmesi şartıyla kabul etmişti. Adriana'nın bunu nasıl başaracağını bilmiyordum ama bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

Bana ciddi bir temizlik yaptıracağından şüphem yok.

On dakika sonra aşağı inmeye karar verdim. Şimdiye kadar öpüşme seanslarını bitirmiş olmalılar.

"Adriana!" Merdivenlerden aşağı koşarken bağırdım. "Finn çocukların da geleceğini söyledi."

Mutfağa indiğimde Alex ve Samantha tarafından karşılanmak beni şaşırttı. Gözlerim onunkilere kilitlendi. Samantha onun kucağında oturuyordu.

Geçen hafta hissettiğim her şey yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Evli bir çift olarak buradaydılar. Doğru, *evliydiler*, kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Birdenbire çapkın mesajlarımız aptalca ve ergence gelmeye başladı. *Ne düşünüyordum ki?* Evli bir adamı arzulamaya hakkım yoktu.

Ama bir şeyler farklıydı sanki sadece bir aşktan fazlasıydı. Farklı davranıyordu. Bunu açıklayamıyordum ama kendime gelmekten başka çarem olmadığını biliyordum.

"Charlotte, seni tekrar görmek ne güzel. Bu benim karım Samantha," diye tanıttı onu, ben ne diyeceğimi bilemeden öylece dururken.

Samantha, göğüslerinin hemen altında biten uzun, ipeksi, altın sarısı saçlarıyla büyüleyiciydi. Kocasına sarılmış, sevgi dolu bakışlarla çenesini okşarken gözleri masmavi parlıyordu. Adriana'nın tarifi onun hakkını vermiyordu, evlerindeki fotoğraflar da öyle. Elini sıkmak için elimi uzattım ama onun yerine kucağından atlayıp beni kucakladı.

"Sonunda seninle tanışabildim. Adriana durmadan senden bahsediyor. Bu sıkıcı, sefil yerde başka bir arkadaşa sahip olmak iyi olacak," diye ciyakladı, bana çok sıkı sarıldı.

Ne söyleyeceğimi bilemez bir halde Alex'e baktım. Onun yüzü de en az benimki kadar şaşkındı.

"Vay canına. Seninle tanışmak da güzeldi Samantha."

"Bana Sam deyin lütfen," dedi elbisesinin eteklerini düzelterek. "Ailem bana Samantha der, bu adam da resmi davranmak istediğinde öyle der."

Zorla gülümsedim. "Tamam... Sam."

Neyse ki kapı çaldı ve ben de misafirlerin arasına karışmak için müsaade istedim. Mutfaktan çıkar çıkmaz düşüncelerimi toparlamak için bir an durdum ve tuttuğum kocaman nefesi dışarı verdim.

Onun güzel bir kadın olmasından nefret ediyordum ve birlikte güzel bebekler yapacaklardı. On sekiz yaşıma girmiş olmama rağmen kendimi hiç bu kadar genç hissetmemiştim. Kendi türümle takılmalı ve kendimi bu iğrenç düşüncelerden kurtarmalıydım.

Ev dolup taşıyordu ve okuldan birçok kişiyi tanımaya başlamıştım. En iyi arkadaş görevimi yerine getirdim ve konukları selamladım. Birçoğu çoktan içki içmeye başlamıştı ve hoparlörlerden en yeni pop şarkıları çalıyordu. Şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordum ki bir çift iri kolun belime dolandığını hissettim.

"Finn!"

Bana sıkıca sarılıp kaldırırken arkamı döndüm. Onu özlemiştim. Garip geçmişimize rağmen o benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Kollarımı boynuna doladım ve arkasında Elijah'la birlikte duran Alex'i fark ettim. Alex bana garip bir şekilde baktı, neredeyse kızgındı.

Finn beni yere bıraktı, yüzündeki sırıtış bulaşıcıydı. "Charlie, seni özledim. Artık beni hiç ziyaret etmiyorsun," diye yakındı.

"Biliyorum, biliyorum. Ben de seni özledim, Finn. Hadi, bir şeyler içelim."

İçki masasına doğru yürüdük. Finn bir bardak punç aldı ve yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Evet, içine ilaç katılmıştı ama neyse ki Finn

içkisini tuttu. Öte yandan ben, gittiğim son on sekizinci yaş günü partisinin tekrarlanmasını istemiyordum. Muhtemelen buradaki tek ayık kişinin ben olacağımı bilerek bir şişe kola aldım.

Finn içkilerimizi bıraktı ve beni derme çatma dans pistine çekti. Çok iyi hareketleri vardı ve onunla dans etmekten her zaman keyif almışımdır. Belimi kavradı ve beni kendine çekti, sonra kendimi onun kalçasına sürttüm. Yaptığımız şey buydu. İnsanların çift olduğumuzu düşünmesi umurumuzda değildi. Sadece eğleniyorduk.

Şarkı bittiğinde Finn'den ayrıldım ve nefes nefese, "Adriana'ya bakmaya gidiyorum. Uslu dur, Finn."

Onu Sam'le birlikte mutfakta durmuş, yeni bir punç partisine Grey Goose dökerken buldum.

Alex köşede durmuş telefonuyla bir şeyler yapıyordu. Ne pahasına olursa olsun onunla temastan kaçınmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Garip davranıyordu ve nedenini hiç bilmiyordum.

"Hey, Char," diye biraz fazla neşeli bir şekilde selam verdi.

"Adriana, neden kokteyle ilaç katıyorsun? Son partiden ders almadık mı?"

"Oh, rahatla, Char. Artık on sekiz yaşındayım. *Woo*!"

Girls Gone Wild'dan fırlamış kötü bir sahne gibiydi.

"Charlie, Adriana bana senin ve Finn'in..." Sam alay etti. Alex anında telefonundan başını kaldırdı, yüzü öfkeyle bana bakıyordu. "Dans pistinde oldukça rahat görünüyordun."

Alex'in önünde bu konuşmayı yapmak çok garipti. Kendimi savunma ihtiyacı hissettim.

"Öyle bir şey değil. Biz çok iyi arkadaşız. Doğduğumuzdan beri öyleyiz."

Adriana yüksek sesle güldü, yumruk tam etkisindeydi. Söyleyeceği şeyin benim hakkımda pek de iyi bir tablo çizmeyeceğini hissediyordum. "Lütfen Char, iyi arkadaşlar bekaretlerini birbirlerine öylece kaybetmezler."

Alex odadan çıkmadan önce bana sert bir bakış fırlattı, neredeyse tepinerek.

Onun sorunu neydi?

"Adriana, bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyorum," diye azarladım onu. "Benim özel hayatım herkesle tartışmaya açık değil."

Alex'i aramak için odadan çıktım. Sorununun ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Evi aramaya devam ettim ama onu bulamadım. Bahçelere baktım, hala ondan bir iz yoktu. Sonra sokağa çıktım ve soluk ay ışığı altında gölgesinin cipine yaslandığını gördüm.

"Alex?"

Arkasını döndü, beni görünce yüzü yumuşadı. Ben de arabaya yaslandım, onunla göz teması kurmamanın en iyisi olduğunu biliyordum.

"Alex, seni kızdıracak bir şey mi yaptım? Mutfaktaki o konuşma için özür dilerim. Özellikle seks hayatımın tüm dünyaya duyurulmasını istemedim. Adriana yarın benden azar işitecek," diye şaka yaparak aramızdaki gerginliği hafifletmeye çalıştım.

Hafifçe yüzünü buruşturarak dudaklarını birbirine bastırdı ve "Yani doğru mu?" diye sordu. "Ne doğru?"

"Sen ve Finn birlikte misiniz?"

"Hayır, değiliz. Sana söyledim, erkek arkadaşım yok."

"Ne olmuş yani? Sikiş kankasısınız o zaman? Dans ederken öyle göründüğünüz kesin."

Elleri dikkatimi çekti. Yumrukları sıkılıydı, parmak eklemleri karanlıkta bile bembeyazdı. Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordum ve bu durum beni de kızdırıyordu. Verdiği tepki karşısında şok olmuştum. Neden umursuyordu ki zaten? Evliydi, evine dönmesi gereken bir karısı vardı. Benim seks hayatım onu neden bu kadar rahatsız etsin ki?

"Öncelikle, biz seks arkadaşı değiliz. Bir yıl önce iki kez yaptık. İyi değildi, bu yüzden bir daha yapmadık. İkincisi, o iyi bir arkadaş ve evet, eğlenmeyi seviyoruz. Zararsız bir şey. Ayrıca, ikimiz de arkadaş olarak daha iyi olduğumuz konusunda hemfikiriz. Ve son olarak, neden umursuyorsun ki? Buradaki diğer gençler gibi korunmasız seks yapacağımdan ve mezuniyetten önce hamile kalacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Charlotte, sadece... sen-"

"Peki ya ben?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve dudakları benimkilere çarptı. Benimkini yansıtırken onun çaresizliğinin tadını alabiliyordum. Başım durmam için çığlık atıyordu ama bedenim bunun için ağrıyordu. Elleri şimdi yüzümü kavrıyordu ama ben daha fazlasını istiyordum. Her yerime dokunmasına ihtiyacım vardı. Ceketini tuttum, onu kendime doğru çektim, öpücük daha da yoğunlaştı, dili daha fazlasını arıyordu. Ona o anda her şeyimi vermek istiyordum. Durmak istemiyordum. Kalbim hızla atıyordu ve vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

Hızla geri çekildi, yüzünde bir şok ifadesi vardı.

Hayır, hayır! Lütfen pişman olma.

Göz bebekleri saldırmaya hazır bir hayvan gibi büyümüştü ama yavaşça gözlerini yere dikti ve duruşu bozuldu. Elini kalçasının üzerine koyarken, aşkın ve bağlılığın sembolü olan altın bant gözümü kamaştırdı.

Az önce yaptığımız şey çok yanlıştı.

"Charlotte, çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım... Ben evliyim," diye kekeledi.

Dudağımı ısırırken vücudum uyuştu. Bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru hissettirebilirdi? Bir an önce uzaklaşmam, az önce yaptığımız hatayı silmem gerekiyordu. Yıldızların dikkatli gözleri altında onu yalnız bırakarak içeri koştum.

Kalabalık evin içine geri döndüğümde kalbim hâlâ hızlı atıyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. İçki masasını tekrar buldum ve bir bardak punç içtim. İşte, bu daha iyi hissettirdi, ama lanet olası votka çok sertti. Sıcaklığın vücuduma yayıldığını ve endişeli sinirlerimi anında yatıştırdığını hissettim.

"Charlie, nerelerdeydin? Senin okuldan seksi bir kızla yattım ama adını bilmiyorum." Finn sol tarafına bakmamı işaret etti. Dans pistinde dans eden birkaç kız vardı, kısa kızıl saçlı kız Finn'le göz göze geliyordu.

"Bu Jennifer. İngilizce sınıfımda," dedim ona, öpücüğü bir saniyeliğine de olsa duymamak için elimden geleni yaptım ama nafile.

"Vay canına, gerçekten çok iyi. Alınma Charlie."

Başımı salladım ve kolunu okşadım. "Kesinlikle alınmadım."

Elijah doğum günü pastasını getirdiğinde ışıklar daha da karardı. Kalabalık 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemeye başladı. Orada öylece durdum, birden kendimi çok mahcup hissettim. Sam, Adriana'nın yanında durmuş yüksek sesle şarkı söylüyordu. Onun sağında Alex duruyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum, yıldızların altında beni içine alan o güzel zümrüt gözleri.

Ona mutfakta karşılaştığımız geceden beri durmadan onu düşündüğümü söylemek için can atıyordum. Her gece onun öpücüklerini, dokunuşlarını hayal ederek uyandığımı ve onun içimde olduğunu, beni uçurumun kenarına ittiğini hayal ederek orgazm olduğumu.

Ve şimdi onun tadına baktığım için, duramayacağımdan korkuyordum. Beni tüketmişti.

O tek *öpücükte* beni, kalbimi ve ruhumu ele geçirdi.

CHAPTER 21

LEX

Dokuz Yıl Önce

Dün geceden beri bu partiden korkuyordum.

Onu tekrar göreceğimi biliyordum ama her seferinde daha da kötüleşiyordu. Onun güzel dudaklarını öpmek için duyduğum özlemi görmezden gelmek zorlaştı ve ona karşı hissettiklerimin her türlü yanlış olmasına rağmen, onun da her şeyi hissettiğine yemin edebilirdim.

Charlotte merdivenlerden inerken Sammy kucağıma oturmaya karar verdiğinde gece zaten kötü başlamıştı. Sammy'yi itmek istedim ama şüphe uyandırmadan bunu yapamayacağımı biliyordum.

Her zamanki gibi Sammy, Charlotte'la abartılı selamlaşmasını yaptı. Adriana'nın onu etkilediği belliydi. Yüzeysel kızlara katlanamazdım. Yine de Charlotte farklıydı, ya da en azından dans pistinde Danes denen çocuğu görmeden önce öyle olduğunu sanıyordum. O da neydi öyle? Elijah Apple'ın son hisse senedi fiyatı hakkında saçmalarken yanında duruyordum. Umurumda bile değildi, sadece o adamın ellerinin neden kızın üzerinde olduğunu ve kızın neden amını adamın bacağına sürttüğünü bilmek istiyordum.

Vücudunun onunkine karşı her sallanışında öfkem artıyordu. Suratının tam ortasına bir yumruk atma ihtiyacı her geçen saniye daha da cazip hale geliyordu. Ve bu müzik, amcıklar ve fahişeler hakkında şarkı sözleri? Kız kardeşim lanet olası bir aptaldı.

Gördüklerim canıma tak etmişti, mutfağa kaçtığımda Sammy'nin punçları karıştırdığını gördüm.

"Çok olgunca bir davranış Samantha," dedim alaycı bir tavırla, o bütün votka şişesini punch'ın içine dökerken. Kız kardeşim bir fincan aldı ve tek seferde mideye indirdi.

"Oh, neşelen biraz. Sana kim kral tacı giydirdi?" diye karşılık verdi.

"Komik Samantha, çünkü bir şey olursa sorumlusu benim. Adriana, bırak şu lanet yumruğu."

"On sekiz yaşındayım, Alex. Tanrım, Sam, ona nasıl katlanıyorsun anlamıyorum."

Charlotte içeri girdiğinde ona on sekizinci doğum günü partisini nereye sokacağını söylemek üzereydim. Benimle göz teması kurmaktan kaçındı, muhtemelen en iyisi de buydu. Dans pistinde tanık olduğum şey yüzünden hâlâ öfkeliydim.

"Charlie, Adriana bana senin ve Finn'in..." Sam alay etti.

Şimdi odadan çıkmıyordum. Onun cevabını duymak istiyordum. Adriana bombayı patlatana kadar Sam'e savunmacı bir şekilde cevap verdi.

"Lütfen Char, iyi arkadaşlar birbirlerine bekaretlerini öylece kaybetmezler."

Ne oluyor lan?

Yani bekaretini onunla mı
kaybetti? Hala onunla yatıyor
muydu?

Erkek arkadaşı olmadığını söyledi.

Öfkeliydim, hışımla mutfaktan çıktım. Kaostan uzaklaşmam, yıldızların altına sığınmam, temiz havanın zihnimi boşaltması gerekiyordu. Beni bulması uzun sürmedi. Daha konuşmadan onu yanımda hissedebiliyordum.

"Alex?"

Sesinde bir endişe vardı ve hemen kendimi zayıflamış hissettim. Ona kızmak haksızlıktı. Evli olmam ya da artık istemediğim bir kariyer için çalışırken kendimi sefil bir başarısızlık gibi hissetmem onun suçu değildi.

İnanılmaz derecede güzel olması onun suçu değildi. O sik beni çizmeleri, yanımda olduğu her an ortaya çıkan ereksiyona yardımcı olmadı.

Mutfakta olanlar için özür dileyerek konuşmaya devam etti. Bir sonraki bölüm dikkatimi çekti - seks hayatı. Daha önce kızgın olsam da, şu an hissettiklerimle alakası yoktu. Onu arabama götürmek, bacaklarını ayırmak ve benim yapmak istedim. Ona o güzel küçük amcığını sadece benim sikebileceğimi söylemek.

Bana ne olduğunu bilmiyordum, lanet olası bir evliydim.

İçimdeki kargaşa bana zarar veriyordu.

Ona Danes denen çocukla birlikte olup olmadıklarını
sordum. "Hayır, değiliz. Sana söyledim, erkek
arkadaşım yok."

"Ne olmuş yani? Sikiş kankasısınız o zaman? Dans ederken öyle göründüğünüz kesin."

Ağzımdan çıktığı anda pişman oldum ama başka ne diyeceğimi bilemedim. Onu istiyordum. Bunu göremiyor muydu? Ellerimi kenetleyerek öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

Geçmişleri hakkında saçmaladı, duymak istemediğim bir şeydi ama çok şey açıklıyordu. Sonra bana neden umursadığımı sordu.

Neden umursuyordum ki? Çünkü ailemin evinde karşılaştığımız andan beri onu düşünmeyi bırakmamıştım. Ondaki bir şey beni kendine çekiyordu, özellikle de güzel çikolata kahverengi gözlerine baktığımda. Yumuşak teninden uzun kahverengi saçlarına kadar güzelliği çok doğaldı. Her gece karımı kendimden uzaklaştırıyor ve onun yerine Charlotte'un yanımda olmasını dileyerek yatağa uzanıyordum. Sammy ile cinsel temastan kaçınıyordum çünkü sahip olamadığım bu diğer kızı düşünerek duşta mastürbasyon yapmayı tercih ediyordum.

"Charlotte, sadece... sen-" Durdum. Bu
kelimeleri yüksek sesle söyleyebilir
miydim? "Peki ya ben?"

Bana ne oldu bilmiyorum. Eğildim, dudaklarım onunkilere çarptı. Tadı cennet gibiydi. Ellerimin kıçına gitmesini engelleyerek yüzünü kavradım. Dillerimiz daha fazlasını isteyerek savaştı ve o beni daha da tahrik ederek asla geri çekilmedi. Dilinin ağzımın içinde döndüğünü hissedebiliyordum. Aynı şeyin benim sikime yapıldığını hayal etmek beni uçurumun kenarına itiyordu. Bir öpücük yüzünden kendini patlatmaya hazır azgın bir genç gibi hissediyordum. Ama bu herhangi bir öpücük değildi, Charlotte'du. Beni daha yakına çekti. Onu sadece yıldızlar izlerken de becerebileceğimi biliyordum, ama gerçeklik devreye giriyordu. Karım hemen içerideydi. Hayır, bu Charlotte için adil değildi. O daha iyisini hak ediyordu, evli bir adamın onu arzulamasını değil.

Geri çekildim ve öpücük için özür diledim, o da hemen içeri koştu. Ne yapmasını bekliyordum ki? Onun olmam için yalvarmasını mı? Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve sadece birkaç saniye önceki anı hatırladım. Hâlâ dudaklarımda onun tadını alabiliyor, ceketimde onun kokusunu duyabiliyordum.

Gözlerimi açtım ve arabamın kilidini açarak torpido gözünden sakız aldım. Püskürtebileceğim bir şey aradım. Hiçbir şey bulamadım. *Kahretsin*. Arabamı kilitledim ve ön bahçeye doğru yürüdüm. Dışarıda gruplar halinde sigara içen tipik asi gençler duruyordu. Oraya doğru yürüdüm ve havaya halkalar üfleyen bir adamın yanında durdum.

"Üflemek ister misin, kardeşim?" diye sordu.

"Hayır, ben tatlıyım. Sağ ol dostum."

Omzunu okşadım, eve geri döndüm, çocuklar muhtemelen iki saniye boyunca etraflarında durduğum için aptal olduğumu düşünüyorlardı.

"Alex, işte buradasın! Kahretsin, neden ot gibi kokuyorsun?" Sammy bana sarılmaya çalışırken burnunu buruşturdu.

Görev tamamlandı.

"Sadece bir saniyeliğine dışarıda bir adamla konuşuyordum. Koku için özür dilerim."

Sırıttı ve ben de ne kadar votka içtiğini merak ettim.

"Merak etme bebeğim, duşlar bu yüzden icat edildi ve bu gece tek başına duş almayı bekleme." Koridorun ortasında sikimi tutmaya çalışırken bana göz kırptı. Neyse ki Elijah araya girdi, "Doğum günü pastası zamanı," diye tezahürat yaptı.

Pastayı getirdi ve kalabalık 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemeye başladı. Onu odanın diğer ucunda, o pisliğin yanında dururken gördüm. Gözlerimi ondan alamadım. Bana bakıyordu, yüzü artık okunamaz haldeydi. Böyle zamanlarda keşke zihinleri okuyabilseydim diyorum.

Bu bir hata değildi, Charlotte. Telepatik bir yeteneği olduğunu ve beni duyabildiğini umarak kelimeleri kafamda tekrar tekrar söyledim.

Şarkı bitip Adriana mumları üflediğinde, kalabalık kendi küçük gruplarına dağılmadan önce tezahürat yaptı.

Onu tekrar bulmam gerekiyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama onun önünde durduğumda kelimelerin aklıma geleceğini umuyordum. Dans pistini ararken, onu hiçbir yerde bulamadım.

Koridorda tek gördüğüm, etrafta dikilen kız gruplarıydı. Mutfağa doğru yürüdüm. Orada birkaç kız vardı ama tanıdığım kimse yoktu. Yukarı çıkmak üzereydim ki çalışma odasından onun sesini duydum ve yalnız değildi.

"Bak Carter, baloya gitmeyi kabul ettim çünkü iki dolarlık bir fahişe gibi başımın etini yedin."

"Oh, hadi ama, Charlie. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorsun. Neden vaktini o pislikle harcıyorsun?"

"Adı Finn ve en iyi arkadaşlarımdan biri. Sakın onun hakkında kötü konuşayım deme."

"Her neyse. Ondan daha iyisini yapabilirsin."

"Ve ne... ondan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Güldü.

Finn denen adamdan ne kadar nefret etsem de, yeni bir öncü bulmuş gibiydim.

"Hadi Charlie, kimse bilmeyecek. Sadece bir kez, bunu kanıtlamama izin ver." Sesi yumuşadı.

"Sakın bana dokunma Carter."

Kapıyı iterek açtım, ikisi de beni görünce şok oldu. "Onu duydunuz. Taşaklarına değer veriyorsan sakın ona dokunayım deme."

"Bakın kim dönmüş, kodaman Edwards. Tıp hayatı sana nasıl davranıyor? Hastanede staj yapabilmen için babanın sana torpil yaptığını duydum." diye alay etti.

Elleri göğsümde, önümde durduğunda onun lanet suratını yumruklamaya hazırdım. "Bırak artık, Alex."

Carter güldü, sonra kafamı kaldırdım ve Charlotte'un arkasını dönüp doğrudan burnuna yumruk attığını gördüm. Lanet bir kız öğrenci gibi çığlık attı. "Ne sikime yaptın bunu?"

Charlie eğildi, yumruğunu sıktı, acısı yüzünden okunuyordu. "Arkadaşlarım hakkında asla kötü konuşma. Anladın mı?"

Şişmiş elini inceledim, parmak eklemleri kıpkırmızıydı. Kahretsin, ne yumruktu ama. Carter'ı çalışma odasında burnundaki kanı silerken bıraktık.

Mutfağa döndüğümde, dondurucuda bezelye poşetini ararken onu oturttum. Poşeti eline koyarak şişliğin inmesine izin verdim, böylece daha fazla inceleyebilecektim.

"Üzgünüm, bu acıtacak ama sadece bir saniye. Kırılmadığından emin olmam gerek."

Avucunu açtım ve benimkinin içine koydum. Parmaklarını yavaşça hareket ettirebiliyordu, bu yüzden kırık olmadığını biliyordum. Acı arttıkça inlemesine engel olmadı.

"Kırık değil ama moraracak. Normalde arkadaşların hakkında kötü konuşan insanlara yumruk atar mısın?"

"Hak etmişti o pislik," diye homurdandı ve ardından elini hareket ettirirken keskin bir çığlık attı.

"Ah Charlotte, zavallı bebeğim," diye fısıldadım, parmaklarımı onunkiler boyunca gezdirirken.

Onu öpmek, eve götürmek ve hissettiği acıyı dindirmek istedim. Gözlerimin içine baktı ve yanakları pembeleşti.

"Aman Tanrım, Char, ne oldu?" Adriana tökezleyerek odaya girdi, neredeyse ayağı takılıyordu.

Tanrım, kız bitmiş. Annem bunun için beni taşaklarımdan asacaktı. Babamın ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Charlotte'dan uzaklaştım. Adriana fark edemeyecek kadar sarhoştu zaten. Olanları anlattı ama bu anlamsızdı çünkü Adriana

Sabah hiçbir şey hatırlamıyordum. Sammy'yi bulmaya karar verdim. Eve gitme vakti gelmişti. Fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşmüştüm.

"Oh, işte burada, benim ateşli kocam, Dr. Edwards. Henüz değil ama yakında istediğim herkese Dr. Edwards diyebilirim," diye geveledi.

"Sammy, sanırım gitme vakti geldi."

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve parti azalmıştı. Sohbet ettiği adam da diğer partililer gibi gitmeye karar verdi. Müzik sonunda durdu ve DJ ekipmanlarını topladı.

"Bundan sonrasını ben hallederim, Alex. Neden Sammy'yi eve götürmüyorsun?" Elijah önerdi.

"Adriana ve Charlotte nerede? Muhtemelen veda etmeliyim."

"Charlie Adriana'yı yukarı çıkardı, yatağında sızdı."

"Teşekkürler, Elijah. Temizliğe yardım etmek için yedi gibi dönerim." Sammy'yi kanepede sızmış halde bulmak için arkamı dönmeden önce elini sıktım. Yol boyunca uyuyakalmıştı ve onu yatağımıza yatırdığımda hâlâ uyanmamıştı. O kadar gürültülü horluyordu ki uyuma şansımın olmadığını biliyordum ama en azından planladığı duştan kurtulmuştum.

Yedek bir battaniye aldım ve kanepeye yerleştim. Telefonum yanımdaydı. Bakmalı mıydım? Saat ikiydi. Muhtemelen uyuyordu ama yine de ona mesaj attım.

Ben: *Sanırım uyuyorsun. Özür dilerim, özür dilerim diye yalan söyledim.*

Sadece bir dakika sonra telefonum çaldı. Gülümsedim, benimle aynı fikirde olmaması için dua ederek derin bir nefes aldım.

Charlotte: *Uyandım. Belli ki yeterince votka içmemişim. Üzgün olabilirsin, sorun değil. Anlıyorum, Alex.*

Düşüncelerimi saklamadan hızlıca bir mesaj yazdım.

Ama değilim, mesele de bu. Bunu söylemek istememiştim. Bunun olmasını istedim. Bir süredir istiyordum.

Saniyeler içinde cevap verdi.

Durakladım, bariz olanı, yani evliliğimi düşündüm.

Charlotte: *Aynı şekilde hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama bu tekrar olamaz. Bu çok karmaşık. Öncelikle, sen evlisin.*

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama duygularımı saklamaktan bıkmıştım. Ve bunun kolay bir durum olmadığını kabul etmek beni incitiyordu. Artık lise değildi. En azından benim için değildi.

Biliyorum Charlotte. Sadece üzgün olmadığımı söylüyorum. Ne kadar istesem de bir daha olmayacak. Haklısın, bu çok karmaşık ve tabii ki Adriana'yı da düşünmek gerek.

Yanıtını bekledim ama hiç gelmedi. Ya bu konuda konuşmak istemediğini ya da uyuyakaldığını düşündüm. Her parçam uyuyakalmasını diliyordu. Yarın onu tekrar görecektim.

Yıldızların altında nasıl tutkuyla öpüştüğümüzü anımsayarak çabucak uykuya daldım.

Öpüştük.

Yeminimi bozmuştum.

Tekrar kırsam ne fark ederdi ki?

CHAPTER 22

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

Kafamın içinde milyonlarca çekiç patlıyordu. Neden o çivili kokteyli içmiştim ki? Doğru ya, çünkü en iyi arkadaşımın kardeşini öpmüştüm.

En iyi arkadaşımın evli kardeşi.

Çok fena sıçmıştım.

Orada yatıp ne yaptığımı düşünecek zamanım yoktu. Ev darmadağın olmuştu ve eski haline getirmek için üç saatimiz vardı yoksa Adriana'nın işi bitmişti.

"Günaydın, Charlie. Başlamadan önce bir fincan kahve ister misin?" Elijah teklif etti.

Etrafıma bakındım, şimdiden çok şey yapmış olmasına şaşırdım ve içten içe sevindim. Tanrım, o kadar iyi bir erkek arkadaştı ki. "Vay be, şimdiden çok şey yapmışsın."

"Evet, Adriana'nın on sekizinci doğum gününde cezalı olmasına izin veremem. Ben nasıl bir erkek arkadaş olurum?"

Sırtını sıvazladım. Harika bir adamdı.

"Tamam, mutfak bitti. Sen havuz evini ve havuzu halletmeye çalışırsan ben de evin geri kalanını hallederim." Güldü, en kötü kısmı bana bıraktığını biliyordu.

Kapıya doğru yürürken suratımı astım ve serin, temiz havayı karşılamak için kapıyı açtım. Kahretsin, arka bahçe darmadağın olmuştu. Elime bir çöp torbası aldım ve etrafta dolaşarak tüm çöpleri içine yerleştirdim. Asırlarımı alan çimenlik alanı temizledikten sonra havuz evine yöneldim. İçeri girdiğimde ağzım açık kaldı. Yatak toplanmamıştı ve çarşaflar yere saçılmıştı. Odanın her yerinde boş bardaklar vardı.

Yerde prezervatif paketleri vardı.

Şu anda orada ne yakalayabileceğimi düşünmek bile istemiyordum.

"Görünüşe göre birileri dün gece burada iyi vakit geçirmiş... hem de iki kez." Alex
güldü. "*Vay* canına, dört kere."

Arkamı dönüp onunla yüzleşmekten başka çarem yok. Olgun davran, iyi bir arkadaş ol. Hepsi bu.

Yavaşça döndüğümde, kapının pervazına yaslanmış bir şekilde duruyordu. Eşofmanlarının içinde lanet bir tanrı gibi görünüyordu. Dün gece olanlardan pişmanlık duymamı sağlayacak hiçbir şey yapmadı. Boxerım ve Ugg botlarımla orada dururken kendimi aptal gibi hissettim.

"Birisi şu anda iyi vakit geçirmeyecek, o da ben olacağım. Bu kokuşmuş."

Alex odayı temizlememe yardım etti, yatağı soydu ve çarşafları değiştirdi. Sessizce çalıştık. Böylesi daha iyiydi. Dün gece hakkında konuşmak istemiyordum. Bir daha olmayacağını söylemiştik ve ben de sözüme sadık kalıyordum ama lanet olsun, harika görünüyordu.

Alex yatağın altındaki kullanılmış prezervatifi almak için bir mendil aldı. Onu önümde tuttu ve ben utandım.

"Eww!" Kıpırdandım, ama onu orada sallamaya devam etti, bunu yaparken de gülüyordu. O beni takip ederken banyoya koştum ama mantığım galip geldi ve onu çöpe attı. Sonra ellerini kuvvetlice ovdu.

"İyice yıka," dedim ona. "Tanrım, bu iğrençti."

Hâlâ ellerini yıkarken sırıttı. "Eminim Justin Timberlake'e ait olsaydı farklı düşünürdün."

"Vay be, benimle birlikte olsaydı giymezdi."

Alex gülerek bana su sıçrattı ve ben de soğuktan çığlık attım.

"Şimdi ıslandım!"

Musluğu kapattı ve ellerini askıda asılı duran havluya kuruladı. "Daha önce değil miydin?"

"Oh, bilmek istemez miydin?" Odaya geri dönerken alay ettim.

Birden kollarını belime doladığını hissettim, bedenim onun kucağında sertleşti. Boynuma doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Evet, yapardım,

Charlotte. Ne kadar olduğunu bilmiyorsun." Dudakları tenime değdi ve arzularıma yenik düşerek bunu yapmasına izin verdim. Kolumu arkaya doğru uzatıp onu kendime çektim. Elleri hala belimdeydi, sonra yavaşça göğüslerime doğru hareket ettiklerini hissettim. Dışarıda bir kargaşa duymadan önce beklenti içinde bekledim. Soğuk bir su sıçraması gibi birbirimizden uzaklaştık.

Çöp torbasını kaptım ve Alex havuz evinden çıkmadan önce memnun bir sırıtışla bana bakarken çöpleri topluyormuş gibi yaptım.

Sesleri duydum, Sam ve Adriana'ydı.

"Adriana, cidden, işe koyulmamız lazım. Andrew ve Emily evi bu halde görürlerse patlarlar ve sen de bir yıl ceza alırsın."

"Biliyorum, biliyorum. Ev tamamlandı. Artık sadece havuz var."

"Peki ya havuz evi?"

"Charlotte yaptı," diye yalan söyledi Alex. "Ona sadece yedek çarşafları nerede bulacağını gösterdim."

"Eww, sanki insanlar orada sikişmiş gibi mi?" Sam şikayet etti.

"Biliyorum," diye feryat etti Adriana. "Bir daha asla içmeyeceğim. Ya da bir parti vermeyeceğim."

"Üniversiteye gidene kadar bekle," diye kıs kıs güldü Sam. "Oradaki partiler çok kötü."

"Ben de öyle duydum. Gidip Elijah'ı bulsam iyi olacak."

Gitmelerini umarak temizlik yapıyormuş gibi davranırken Adriana'nın uzaklaştığını duydum.

"Güzel etki Samantha," dediğini duydum Alex'in. "On sekiz yaşındaki birine üniversitede zamanını böyle mi geçirmesini söylemek istiyorsun gerçekten?"

"Carmel'de kalmaktan daha eğlenceli," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Bu konuyu tekrar açmak ister misin?"

"Siktir, Alex. Bu konuyu nasıl tekrar açmayabilirim?" diye karşılık verdi. "Bu sıkıcı yerden bıktım. Evli olmak her gün evde kalmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Şehri özledim. Çılgın partileri ve içkiyi özledim."

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Temizliği bitireceğim." "Hayır, konuşmak ya da bu konuda bir şey yapmak istememenden bıktım."

Sesi yüksekti ve ürkütücü sessizlikteki arka bahçeye kadar ulaşıyordu. "Tanrım, etrafta sevişmeyi bile özledim. Sanki buraya geldin ve bekâr bir doktor oldun. Bir aydır sikişmediğimizin farkında mısın? O zaman bile acınası bir sevişmeydi. Bunun için sana yalvarmak zorunda kaldım."

"Bunu şimdi yapma," diye uyardı.

"Evliliğimizden çok sıkıldım, Alex. Bayatladı." Hışımla gittiğini duydum.

Orada garip bir şekilde durdum, her şeyi anlamaya çalışıyordum. Kapı açıldı ve temizlik yapıyormuş gibi davranarak yatağın yanına doğru yürüdüm. Tekrar arkamdan geldi, beni hızla döndürdü ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Çöp torbasını bıraktım ve kollarımı boynuna doladım. Tadı çok güzeldi. Onu daha hızlı öptüm, daha fazlasını istemenin aciliyeti ve heyecanıyla. Nefes almak için yavaşça durduğumuzda gözlerimin içine baktı.

"Sensin, Charlotte. Dışarıda söylediklerinin sebebi sensin. Tek düşündüğüm sensin. Bunu durdurmak istemiyorum. Bana güveniyor musun?" diye yalvardı.

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Ona neden inandığımı bilmiyordum ama gerçeği söylemekten, duygularımı onun önünde açığa vurmaktan kendimi alamıyordum.

"Sana güveniyorum Alex," diye fısıldadım, dudaklarım onunkilere değiyordu. "Hayatımdaki herkesten daha çok."

CHAPTER 23

CHARLIE

Mevcut

Başım sürekli bir noktaya vuran bir ağaçkakan gibi çarpıyor.

Gözlerimi açamıyorum, sanki birbirine dikilmiş gibi hissediyorum, dün geceki olayların kurşun ağırlığındaki sarsıntılarını açmak imkansız. Gün ışığıyla karşılaşmak için yavaşça tekrar açmadan önce gözlerimi kuvvetlice ovuşturuyorum. Pencerelerden güneş parlıyor, normalde hoşuma giden bir şey ama bu sabah gitmiyor. Doğrulup her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Başımdaki çarpıntının dün gece aldığım alkolden kaynaklandığını biliyorum ama eve nasıl geldiğimi ya da kiminle geldiğimi hatırlamıyorum.

Panikle yatak odamdan koşarak çıkıyorum, ayakkabılarıma ve yerde yatan debriyaja takılıyorum. Ayak başparmağımdaki ağrı, onu ahşap zemine vurduğumda sekiyor. Zıplaya zıplaya, zonklamayı duymazdan gelip oturma odasına koşuyorum ve hemen kanepenin boş olduğunu fark ediyorum.

Tanrıya şükür. Şu anda kimseyle uğraşmak istemiyorum.

Topallaya topallaya mutfağa gidiyorum. Kendime uzun bir bardak portakal suyu doldurup dolaba eğilerek çok ihtiyacım olan Advil'i alıyorum.

Topallayarak odama dönerken dün geceki olaylar zihnimde yeniden canlanıyor. Yardım balosunu ve Lex ile utanmadan öpüştüğümü hatırlıyorum.

Julian beni beklerken balo salonunda. Kulübe iyi vakit geçirmek için gittiğimi hatırlıyorum ama Lex ortaya çıkınca her şey mahvolmuştu.

Eric, Lex'in kulübü olduğunu söylemişti. Bu

kadar. Eve nasıl geldim ki?

Meyve suyunu ve Advil'i yutuyorum, tekrar uykuya dalmak için yatağıma geri tırmanıyorum.

***

Gözlerim hızla açılıyor, güneş hâlâ doğrudan yüzüme vuruyor. Yan dönüp telefonumu kaldırarak saati kontrol ediyorum. Saat dokuz.

Ekran bildirimlerle dolu - dört kısa mesaj ve bir s ü r ü e-posta. İlk ikisi Eric'ten.

Öğlen Noodle House'da öğle yemeği. Konuşmamız lazım.

Kahretsin, ne yaptım ben? Birden kusma isteği duyuyorum, çok iyi bir nedenden dolayı bazı şeyleri hatırlayamadığımı düşünüyorum. Banyoya doğru koşarken klozetin üzerine devriliyor, hiçbir şey çıkmayınca kuru bir şekilde öğürüyorum. Soğuk fayanslardan sıyrılıp kendimi yatağa sürüklüyorum ve telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Adriana orada olacak ama bizimle 12:30'da buluşacak. Geç kalmayın! Seni etiketlediğim fotoğraflara bak. Çok seksi görünüyorum.

Gülüyorum, başım şiddetle dönerken hemen pişman oluyorum. Bu kadar çok içmeyeli uzun zaman olmuştu ve bir daha asla tekilaya dokunmayacağıma yemin ediyorum.

Bir sonraki mesaj bilinmeyen bir numaradan.

Bilinmeyen numara: *Hey Charlie. Umarım Eric'in beni yemeğe davet etmesine aldırmazsın. Çok fazlaysa anlarım.*

Her ne kadar geçmişime dönmek istemesem de Adriana'nın kalbimde özel bir yeri var. Kardeşi konusundan uzak durduğu sürece neden benim için çok fazla olacağını düşündüğünü bilmiyorum. Arayı kapatmak için sabırsızlandığımı söyleyip bir sonraki mesajıma geçiyorum.

Muhteşem, 4 gibi dönerim. Bu akşam yemeği erteleme şansımız var mı? Benim evimde 7 gibi? Eğer iyiysen, senin için bir sürprizim var. Batman'in bir sürü numarası vardır.

Kara bulutlar üzerimde dolaşmaya başlayana kadar ruh halim aydınlanıyor. Cevap vermekte tereddüt ediyorum. Dün gece yaptıklarımdan dolayı duyduğum suçluluk duygusu beni yakıp kavuruyor ve bu sadece iğrenç öpüşmemizden kaynaklanan bir suçluluk duygusu değil. Lex'in itiraf etmekten nefret ettiğim bir gücü var ve bu güç zihnimde ağır bir yük oluşturmaya başlıyor.

Lex'i aldatmıyorum, birlikte değiliz.

Peki neden Julian'la akşam yemeği yediğim ve muhtemelen yarasa mağarasında güzel bir seks yaptığım için kendimi suçlu hissediyorum? Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum ve hemen cevap veriyorum.

Birkaç cilveli mesajlaşmadan sonra tekrar uyumak imkânsız. Ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışırsam çalışayım, şu anda düşüncelerime güvenemem. Gerginlik çok fazla ve bunu atmanın tek yolu, hediye çekmecesini yağmalamak dışında, koşuya çıkmak.

***

Sabahlar kendini adamış koşucularla dolu. Hayatım buna bağlıymış gibi koşuyor, son yirmi dört saati unutmaya çalışıyorum. Kendimi mümkün olduğunca zorladığım için vücudum ağrıyor. Bir bankta durup kaslarımı esnetiyorum, sonra sabah soğuğundan kaçmak için kapüşonumu çekiyorum. İnsanlar yanımdan koşarak geçiyor, bazıları hızlı, bazıları yavaş, bazıları gruplar halinde, bazıları tek başına.

Bir grup hızla koşarak bana doğru geliyor, ama bir adam tek başına, herkesten daha hızlı koşuyor. Hızlandıkça vücudu geriliyor. Kapüşonunu giyiyor ve koluna bağladığı telefonunu görebiliyorum. Bir yanılsama, diyorum kendime, bu o değil. Bu yoldan daha önce de geçtim ve gittiğim her yerde onu gördüğümü sandım. Hızla yanımdan geçip gidiyor. Peşinde gruptaki diğer koşucular var.

Kaslarımı esnetmeye devam ederken bir kadın yavaşlıyor ve bankta duruyor. Eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamış, nefes almaya çalışıyor.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istemezdim ama vay canına, size yetişemiyorum." "Merak etme, ben de aynıyım." Kalın İngiliz aksanını fark ederek gülümsedim. "I

Sanırım yedek kulübesinde koşmaktan daha fazla zaman geçiriyorum."

Gülüyor ama göğüs kafesini tutarken yavaşlıyor, hala iyileşmeye çalışıyor. Bankta otururken ben de ona katılmaya karar verdim.

"Burada çok koşuyor musun?" diye soruyor.

"Çoğu sabah. Bugün gerçekten ihtiyacım var."

"Bir de bana sor. Buraya geldiğimden beri rahatlayacak bir an bile bulamadım." "Buralı değil misin?"

"Manchester," diye cevaplıyor gururla. "Buradan çok uzakta."

"Bazen mesafe hoş olabilir."

Batı Yakası'ndan mümkün olduğunca uzakta olmak istediğim için New York'ta yaşamayı seçmem bir tesadüf değil. Artık bir önemi yok, geçmişim sonunda beni yakaladı.

"Evet, evimi özlüyorum." Özlemle gökyüzüne bakıyor. "Ama yine de evim erkeğimin olduğu yerdir."

Aşık olma hissi, dünyada buna benzer bir şey yoktur. Eğer buna sahip olacak kadar şanslıysanız, ona tutunun. Tutunmakla ilgili kısım ne kadar ironik. Sonuna kadar, tutunacak bir şey kalmayana kadar tutundum.

"Gitsem iyi olacak," diye açıkladı. "Bugün arka arkaya toplantılarım var. Buna inanabiliyor musunuz? Tanrı aşkına, bugün Pazar. Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi."

"Sizinle tanışmak da güzeldi." O giderken gülümsüyorum, uzun sarı saçları sabah güneşinde parıldıyor.

***

Eric çoktan içeride bir masaya oturmuştur. Her zamanki gibi eli telefonuna yapışık. Ben ona doğru yürürken kafasını kaldırıp ayağa kalkıyor. İki yanağına da bir öpücük kondurup tekrar oturuyor ve bana da aynısını yapmamı işaret ediyor.

"Akşamdan kalmalığın nasıl?"

"Ne kadar içtim?" Sandalyeye gömülerek inliyorum. "Her şey çok bulanık."

"Bakalım, muhtemelen yardım etkinliğinde bir şişe, sonra belki..." Parmaklarını saymaya başladı. Aman Tanrım. Utanç içinde başımı eğip cevabını bekliyorum. "Belki kulüpte beş tek atmışımdır? Bilmiyorum. Sen dans pistinde kaybolduktan sonra saymayı unuttum."

Lattesini yudumluyor, sırıtıyor.

"Eric, dürüst olmanı istiyorum. Dün gece ne oldu? Barda içtiğim içkilerden sonra hiçbir şey hatırlamıyorum?" Ona yalvarıyorum. Söylemiyorum.

Ona kafamdan geçen ve muhtemelen hayal gücümün sınırlarını zorlayan hızlı görüntüler hakkında sorular soruyorum. "Yani, Lex ve bana ne oldu?"

"O muhteşem adam VIP alanında her yerindeydi. Dans etmek için ayrıldık, sonra geri döndüğümüzde ortadan kaybolmuştu, bu yüzden sen ve ben dans etmeye karar verdik, ama bunu bilmeden önce sen ve Lex dans pistinde birbirinize girdiniz. Sonra siz ortadan kayboldunuz."

Tek bir kelime bile edemeden donup kaldım. Ellerimle yüzümü kapatarak ağır bir iç geçirdim. Lanet olsun, onu kulüpte mi becerdim? Gözlerimi sımsıkı kapatıp etrafımdaki insanların gürültüsünü bastırarak neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama her şey çok bulanık. Karanlık bir odadaydık ve sırtımda soğuk bir şey hissettiğimi hatırlıyorum. Midem düğümlenmeye başlıyor, Lex'le yüzleşmeden asla cevap alamayacağımı bilmek iştahımı kaçırıyor.

"Tamam, sessizlikten anladığım kadarıyla onu becerdiğin için endişeleniyorsun?" Eric doğrudan konuya girdi. "Dürüst olmak gerekirse Charlie, seni kadınlar tuvaletinden çıkarken gördüğümde, sikilmiş gibi görünmüyordun."

"Peki sikilmiş olsaydım nasıl görüneceğimi nereden bilecektin?"

"Bilmiyorum, bacaklar sallanıyor, daha dağınık?" Kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzüyor.

"Saçın da elbisen gibi oldukça sağlamdı. Belki de sadece sana dokunmuştur. Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim."

Belki de bu konuda çok fazla endişelenmemem gerektiğini düşünüyor ama burada Lex'ten bahsediyoruz. Bu öylece görmezden gelebileceğim yeni bir adam değil. Her dokunuşun bir anlamı var ve ben can yeleğim olmadan tehlikeli sulara girdim.

Birden Julian'ı düşünüyorum ve suçluluk duygusuna mide bulantısı eşlik ediyor. Suçu alkole atabilirim, değil mi? *Artık 18 yaşında değilsin.*

Adriana bize doğru yürürken düşüncelerim yarıda kesiliyor. Eric ve ben ayağa kalkıp, öğle yemeğimizi sipariş etmek için tekrar oturmadan önce ona sarılıyoruz. İştahım yok denecek kadar azalmıştı, bu yüzden salata sipariş ettim, ama geldiğinde bile ona zar zor dokundum.

Yardım balosu ve altıncı sayfaya yansıyan dedikodular hakkında sohbet ediyoruz bu sabah. Adriana gururla butiğinden, butiği nasıl kurduğundan ve kendi kreasyonlarının yanı sıra stoklayacağı tasarımlardan bahsediyor. Onunla ve başardığı şeyle çok gurur duyuyorum. Kendimi bildim bileli bunu istiyordu ve New York'ta başarılı olmak moda dünyasında büyük bir başarı.

Eric, telefonu potansiyel bir seks çağrısıyla çaldığında kendini mazur görür. Onun yokluğunu memnuniyetle karşılayarak, gözden kaybolduğunda Adriana'ya dönüyorum.

"Adriana, sana bir şey sormam gerek..." Tereddüt ediyorum, kendim için yarattığım karmaşaya onu da dahil etmeli miyim diye düşünüyorum. "Dün geceden beri Lex'le konuştun mu?"

Çatalını yere bırakıyor, sırıtırken peçetesiyle ağzını siliyor. "Evet, öyle."

"Neden gülümsüyorsun?"

"Dün geceyi hatırlamayacak kadar sarhoş muydun? Şimdi de Lex ile aranızda ne geçtiğini öğrenmeye mi çalışıyorsun?"

Kucağımdaki peçeteyi sıkıyorum, endişeyle bir fahişe gibi konuşmadan bir cümle kurmaya çalışıyorum. "Evet, sayılır. Bakın, ben o tür bir kız değilim," diye acele ediyorum, hareketlerimi savunmaya çalışarak. "Genelde Cumartesi geceleri dışarı çıkıp kafayı bulmam. Çoğu zaman Nikki'nin evinde oğluyla vakit geçiriyorum."

"Hey, dinle, Char..." Bu lakap arkadaşlığımızın nostaljisini geri getirdi. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sana bir kez baktığımda o tip bir kız olmadığını anlıyorum. Hiçbir zaman da olmadın. Lex seni bu yüzden çok sevdi."

Sözleri küçük bıçaklar gibi, kalbime teker teker saplanıyor.

Sevdi. Bu yüzden beni bu kadar çok sevdi. Geçmiş zaman, kendime söyleyip duruyorum.

O artık benim geleceğim değil.

"Bakın, dürüst olmak gerekirse bana pek bir şey söylemedi, sadece seks yapmadığınızı söyledi. Ona sorduğumda bu konuda netti. Oh, ve o aptal sürtük Samantha da oradaydı," diye homurdandı.

"Ne? Samantha orada mıydı?"

Hafızam netleşmeye başladı. Kulüpten çıkıyorduk ve kahkahalar duydum, tanıdık kahkahalar. Onun yüzünü ve Lex'in onu kulübe girmekten alıkoymaya çalıştığını gördüğümde kaldırımda şiddetli bir şekilde hasta olma isteği beni sardı.

"Evet, öyleydi. Kulübe girmesine izin verilmedi, bu yüzden büyük bir olay çıkardı ve tabii ki Lex onu sakinleştirmek zorunda kaldı. Paparazziler oraya üşüştüğü için kulübün reklamı pek iyi olmadı."

Adriana olanları anlatmaya devam ediyor. Samantha'nın nasıl sarhoş olduğunu ve eski sevgilisi Chris'le kızları konusunda nasıl büyük velayet sorunları yaşadığını. Adriana, Lex'le ayrıldıktan sonra onunla irtibatı kestikten sonra onun hakkında sadece kulaktan kulağa bir şeyler duymuştu. Samantha'nın yaşadıklarını duyduktan sonra bir parçam onun için üzülüyor ama bu

Bu işe karışmak bana düşmezdi. Yıllar önce onun hayatının mahvolmasında rol oynamıştım ve dikkatsiz davranışlarımdan dolayı duyduğum pişmanlık hâlâ omuzlarımda ağır bir yük olarak duruyor.

Eric masaya geri dönüyor, heyecanla yarın akşam bir adamla çıkacağından ve ne giymesi gerektiğinden bahsediyor. Randevu bir film içerdiği için Versace takım elbisesini dolapta asılı bırakmak isteyebileceğini belirtiyorum. Her zamanki gibi, o takımı giymek için her bahaneyi değerlendiriyor.

Birbirimize veda ediyoruz. Adriana ve ben Salı akşamı sadece ikimizin olacağı ve eski günleri yad edeceğimiz bir akşam yemeği için plan yaptık.

Daireme döndüğümde kendimi kanepeye bırakıp bulmacayı çözmeye çalışıyorum. Dün gece Lex'i becermedim ama kim bilir, belki de ona oral seks falan yapmışımdır.

Kahretsin. Lex'e çok kızgınım.

Onun etrafında olmak iyi bir şey değil.

Olumlu şeylere odaklanmalıyım, nişanlıma, müstakbel kocama.

Omzu açık siyah elbisemle Julian'ın kapısını çaldığımda saat tam yediydi. Kapısı açıldığı anda, sevgi dolu gülümsemesi suçluluk duygumu yatıştırıyor.

"Tanrım, Alfred kaytarıyor. Batman kapıyı kendisi mi açmak zorunda?"

Elimi tutuyor, bedenimi kendine çekiyor ve beni derinden öpüyor. Dili usulca benimkini okşuyor, inlemelerinde çaresizlik var, ta ki ben suçluluk duygusuyla bir an için geri çekilip bunu bir şaka olarak kabul edene kadar.

"Beni her seferinde böyle karşılayacaksan, Alfred'i kovsan da olur."

"İçeri gel, güzelim."

Dairesine girdiğimde, filmdeki yarasa mağarasına ne kadar benzediğini görmek beni hâlâ şaşırtıyor. Duvarlar karanlık ama yine de sıcak bir havası var.

Benimkine çok benzeyen, çok büyük olmayan oturma odasında duruyoruz. Büyük bir düz ekran televizyonun önünde kahverengi deri bir kanepe oturuyor. Erkeklerin bu büyüklük takıntısı da neyin nesi? Bunun karşısında sıra sıra kitap rafları var. Çok fazla kitapla tıka basa dolular, yaşamak için yazdığını düşünürsek bu beklenen bir şey.

Elimi tutuyor ve beni mutfağa götürüyor; burada yemek masasının tabak ve çatal bıçak takımlarıyla mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu ve masanın ortasında alevler içinde yanan iki şamdanın durduğunu görünce şaşırıyorum.

"Vay canına, Julian, bu çok güzel," diyorum hayranlıkla.

Romantik bir jest, ama bu Julian, o çok romantik bir adam.

Oturmamı işaret ediyor, sonra bir bardağa biraz şarap dolduruyor. Daha fazla alkolü kaldırabileceğimden emin değilim, ama onu kırmak istemiyorum, bu yüzden

ilk yemeği servis ederken küçük yudumlar alıyorlar.

Yardım balosu hakkında sohbet ediyoruz, bu da Macar yetimlerle yaptığı çalışmalar hakkında konuşmamıza yol açıyor. Yolculuğunu ve çocuklara yardım etmek için ne kadar çok çalışma yaptığını tutkuyla anlatırken onu izliyorum. Hafifçe tıkandığında duyguları onu daha iyi ele geçiriyor. Eğilip elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Burada, karşımda kocaman bir kalbi olan bir adam var. Tanıdığım herkesten çok daha fazla merhamet sahibi.

Julian beni asla bir açıklama yapmadan terk etmeyecek ve beni asla bu kadar derinden incitmeyecek.

Ve her zaman buna geri döner.

Neden onu sürekli Lex ile karşılaştırıyorum?

Yemeğimizi bitirdiğimizde, ben oturma odasına geri dönerken o masayı topluyor.

"Sürprizin için hazır mısın?"

Sanki önünde bir parça yasak meyve sallanıyormuş gibi gözleri dans ediyor.

Elinde küçük bir tabakla mutfaktan çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum - bekle! Bu mu? Evet, tereyağlı kırmızı kadife kekler.

"Bunların en sevdiğim olduğunu nereden biliyorsun?"

Merakımdan ağzımın kenarlarından salyalar akıyor.

"Küçük bir kuş bana Brooklyn'deki fırıncılardan bahsetti."

Tüm dünyada en sevdiğim yer. En şahane tatlıları yapıyorlar ve bu kırmızı kadife kekler benim zayıf noktam - tabii ki Louboutin'lerden sonra.

"Bu çok komik, Fırıncılar soyadınız gibi," diye belirttim. "Evet, benim ve teyzemin soyadı gibi."

Bir şey anlaması biraz zaman alıyor. "Teyzenin Brooklyn'de fırınları mı var? Julian, seninle şu anda evlenebilirim."

Eğilip vücudumu ona yaslayacak şekilde konumlandırıyorum. Keki kapıp bir ısırık alıyorum, gözlerimi kapatıp kendimi farklı tatlara bırakıyorum. Dudaklarımı yalarken, Julian'ın elleri sadece kalçalarıma güzelce oturuyor ve kendini yavaşça bana doğru sürtüyor. Hangisinin daha iyi hissettirdiğini bilmiyorum, onun tadı mı yoksa kekin mi?

Sonra elbisemi yavaşça kalçalarımın üzerine çekiyor. Kıçımı avuçlarken öpücükleri boynuma doğru ilerliyor ve beni inletiyor, gözlerim zevkle kapanıyor.

Lex'in parmaklarını içime soktuğu görüntü gözümün önünden geçiyor ve beni bu andan koparıyor. Bir inilti çıkarıyorum, gözlerim kocaman açılıyor ve

şok içinde.

Lanet olsun, bana bunu yapmasına izin veremezdim.

Çantamda titreyen telefonumun sesi bizi böldü, daha hoş karşılanamayacak bir dikkat dağıtıcı. Julian bir centilmen gibi geri çekiliyor ve cevap vermem gerekip gerekmediğini soruyor. Bir müşteriden gelecek önemli bir mesajı beklediğime dair bir bahane buluyorum.

Sadece görüntüyü incelemem gerekiyor - her parçamın Lex'in beni soğuk buzdolabı kapısına karşı sertçe becermesi için nasıl yalvardığını - ama şimdi zamanı değil. Yüzüğüm neredeyse parmağımdan fırlayıp yüzüme vuruyor ve bana nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve en önemlisi *evet* dediğimi hatırlatıyor.

Julian'dan inip çantamı karıştırırken derin bir nefes alıyorum. Suçluluk duygusu boynumda bir zincir ve bunu hissedebileceğinden endişelenerek ona yan gözle baktığımda saatiyle oynadığını görüyorum.

Paranoyaklaşıyorsun. Açıkçası alnımda "Dün gece eski sevgilim tarafından parmaklandım" dövmesi yok.

Sonunda telefonumu buldum ve ekranda bilinmeyen bir numarayla birlikte çıkardım.

> **Bilinmeyen numara:** *İyi akşamlar Charlotte, dün gece olanları sana açıklamak için bir şans istiyorum. Lütfen, düşündüğün gibi değil. Açıklamama izin ver. Lex.*

Numaramı nereden bulmuş? *Eric, küçük yılan.*

Julian telefonuna gelen bir çağrıya cevap veriyor ve mutfağa gidiyor. Orada on dakika boyunca hissiz bir şekilde oturup ne cevap vermem gerektiğini düşünüyorum. Aklıma bir şey gelmiyor ve ona bir mesaj göndererek açıklamasını istiyorum.

> **Bilinmeyen numara:** *Samantha'yı sekiz yıldır görmedim, onu terk ettiğimden beri. Adriana bana kötü bir boşanma süreci yaşadığını ve eski eşinin velayet için savaştığını söyledi. Dün gece sarhoştu ve kulübe girmek istedi ama ben reddettim, o da olay çıkardı.*

Neye inanacağımı bilmiyorum. Bana yalan söylemeyeceğini söylemişti ama tüm bu durum büyük bir rezalet. Bir yanım bunun doğru olduğuna inanmak istiyor ama yine de canım çok acıyor. Geri yazarak, burnunun büyüyüp büyümediğini görmek için aynaya bakmasını rica ediyorum. Her zamanki gibi sözlerimi tersine çevirerek hızlıca cevap veriyor.

Bilinmeyen numara: *Burnum bana iyi görünüyor, ama diğer kısımlar için bunu söyleyemem.*

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi saklayamıyorum, bazı şeylerin hiç değişmediği ortada. Yaramaz davranışlarını teşvik etmeden nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama tabii ki sadist içim parmaklarıma yazmamı söylüyor.

Hemen cevap veriyorum, Julian odaya geri dönüyor ve özür diliyor.

Bu akşam belediye binasında patlak veren bir siyasi skandalla ilgili son dakika basın toplantısı var ve ben bunun yaklaştığını görüyorum - gitmesi gerekiyor.

"Özür dilerim, güzelim." Elimi tutup parmak eklemlerimi öptü. "Söz veriyorum, birlikte yaşadığımızda ve evlendiğimizde bu kadar kötü olmayacak."

Evlilik kelimesi şu anda kafamda çalınmaması gereken bir akorda sahip.

Bu bir gazetecinin hayatı, ipucu peşinde koşmak.

Ona iyi olduğumu söyledim. Birbirimizin arkadaşlığından zevk almak için başka gecelerimiz de olacak. Beni derinden öpüyor ve bu kadar anlayışlı olduğum için teşekkür ediyor.

Taksiyle eve dönerken telefonumla oynuyorum, umutsuzca Lex'e mutfak hakkında soru sormak istiyorum ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını bilmesini istemiyorum. Mahkemedeki taktiklerimi kullanarak, zayıflık göstermeden üstünlüğü elimde tutmaya çalışıyorum.

Ama Lex bir oyun kurucu ve yöntemi düpedüz kirli.

Taksinin içinde, deri koltukta kıvranıyorum. Dairem göründüğünde, şoföre daha hızlı ödeme yapamıyorum, taksiden inip çılgın bir telaşla üst kata koşuyorum.

Kapıyı arkamdan kapatarak doğruca odama gidiyor ve geceliğimi giyiyorum. Hızlıca yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra erken saate rağmen yatağıma giriyorum.

Bu cinsel gerginliği hemen atmam lazım.

Lambamı yakıp başucumdaki çekmeceye uzanıyorum ve iyi dostum Bay Tavşan'ı çıkarıyorum. Rahatlayarak onu bacaklarımın arasına yerleştiriyorum, yavaşça çevirerek ağrıyı dayanılmaz hale getiriyorum.

Bay Tavşan'ı yatağa bırakarak elimi daha da kaydırıyorum, ovuşturuyorum, ne kadar inanılmaz derecede ıslak olduğuma çok şaşırıyorum. Daha hızlı hareket ediyorum, Lex'in beni duvara karşı sert ve hızlı bir şekilde becerdiğini hayal ediyorum. Sikinin içimde nasıl zonkladığını ve itişlerinin ne kadar yoğun olduğunu hatırlıyorum.

Bu beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor, sırtımı kamburlaştırıp yüksek sesle inlerken içimden bir orgazm fışısı geçiyor.

Nefes almaya çalışıyorum, zavallı Bay Tavşan yanımda çaresizce yatıyor. Onu dışarı çıkarmak ne büyük kayıp.

Memnun bir gülümsemeyle göz kapaklarım ağırlaşıyor ve huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Ve rüyalarımda sadece *onun* yüzünü görüyorum, sadece *onun* dokunuşunu hissediyorum. Dokuz yıl önce bana birlikte bir hayat vaat eden adam.

CHAPTER 24

LEX

Gün bulutlu, ruh halimi yansıtıyor.

Charlotte ve Samantha olayına nasıl yaklaşacağımı bilemediğimden kafamı toparlamak için Central Park'ta koşuyorum.

Bacaklarım her zamankinden daha hızlı koşuyor, tişörtümde ter birikirken ve alnımdan damlarken yanmayı zorluyor. Koştuğum süre kişisel en iyi sürem ve üzerinde kontrol sahibi olduğum tek olumlu şey.

Nefes almak için bir çocuk parkında duruyorum. Etrafımda çocuklar oynuyor, çok mutlular ve dünyayı umursamıyorlar. Parktaki bankta çekici bir kızıl saçlı oturuyor ve küçük bir çocuk onun kollarına koşuyor. Yüzü tanıdık geliyor ve birkaç dakika sonra onun Charlotte'un arkadaşı Nikki olduğunu fark ediyorum.

Yabancılarla sohbet etmeyi pek sevmem ama bunun kalbime yakın bir amacı var.

"Merhaba." Ona doğru küçük adımlarla ilerleyerek el sallıyorum. "Nikki, değil mi?"

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle kollarını kavuşturuyor. "Evet, öyle Bay Edwards."

Alaycı tonunu hissediyorum ve gardımı biraz yükseltiyorum, Charlotte'la ilgili herhangi bir bilgi almak istiyorsam bu kadına farklı davranmalıyım.

"Lütfen bana Lex de."

"Her neyse," diye mırıldanıyor.

Yanındaki genç çocuk dikkatini bana yöneltiyor. "Annemin arkadaşı mısın?"

"Aslında ben onun arkadaşının arkadaşıyım."

Nikki ona dişlerini sıkarak, "O Charlie'nin arkadaşı," der.

"Oh, ne kadar havalı." Çocuk banktan atlıyor, konuşurken yüzü hareketleniyor: "Cha Cha'nın beni her Cumartesi sabahı beyzbola götürdüğünü biliyor musun? Müthiş bir şey. Çok iyi beyzbol oynuyor ve koçlar onu çok seviyor."

Charlotte beyzbol mu oynuyor? Bu ironiye gülüyorum. Spordan hep nefret etmiştir. "Tatlım, ben Lex ile konuşurken gidip Bailey ile oynayabilir misin?"

Çocuk başını sallar ve koşarak gitmeden önce Nikki'ye veda öpücüğü verir.

Nikki başını bana doğru çeviriyor, bakışları öfkeli yüzünden sekiyor. "Charlie'den uzak dur Lex. Onun için iyi değilsin."

"Beni tanımıyorsun bile," diye cevap veriyorum, ona siktir olup gitmesini ve kendi işine bakmasını söylemeden elimden geldiğince kibarca. "Kötü niyetli olduğumu söylemen biraz küstahça."

"Hayır, bilmiyorum Lex," diye belirtiyor kesin bir ifadeyle. "Sahip olduğun geçmişi bilmiyorum, ama bunun bir lise aşkından daha fazlası olduğuna eminim. Üniversitede Charlie ile aynı odayı paylaşırken, her gece ağlayarak uyuduğunu ve uyandığında seni sorduğunu biliyorum."

Nutkum tutuldu, onu ne kadar incittiğimi unuttum. Omuzlarım çökerken kollarım ağırlaşıyor, geçmişte yaptıklarımın ağırlığı bir kez daha çirkin yüzünü gösteriyor. Ayrıldıktan sonra neler olduğunu düşünmek için durmadım ve Charlotte'a bu konuyu açmadım çünkü anıları canlandırmak ya da aptallığımı anımsamak istemiyorum.

Nikki sert bakışlarını gevşeterek, "Julian'la birlikte olması daha iyi," diye devam ediyor. "Ona hak ettiği gibi davranıyor. Onu tekrar inciteceğini bilecek kadar senin tipini tanıyorum."

Déjà-fucking-vu.

Birisi bana Charlotte'un bensiz daha iyi olacağını söylüyor.

Bu kez geri adım atmıyorum, aynı hatayı tekrar yapmayı reddediyorum.

"Buna Charlotte'un kendisinin karar vermesine izin vermek isteyebilirsin."

Düzeltiyorum

geri çekilir, göğsünü dışarı çıkarır ve ona kibar bir gülümseme verir. "Hoşça kal, Nikki."

Nikki'nin az önce söylediklerini düşünerek koşmaya başladım. Onun ne düşündüğü umurumda değil. Charlotte ve benim bir geçmişimiz var. Dün gece olanlardan sonra Julian'ın evine gideceğini biliyorum. Sadece bir plana ihtiyacım var. Hiçbir yere varamamanın hayal kırıklığıyla otele koşarak döndüm ve spor salonuna gittim. Vücudum acıdan besleniyor.

Odama döndüğümde, dumanı tüten sıcak bir duşa giriyorum. Su inanılmaz, kaslarımı yatıştırıyor ve gerginliğimi neredeyse anında gideriyor. Zihnim dün geceye kaymaya başlıyor, dans pistinde onu okşuyorum, ona şarkı söylerken vücudunun gerildiğini hissediyorum.

Elimi sikimin etrafına sararak yavaşça okşamaya başlıyorum, onu soğuk buzdolabına nasıl ittiğimi hatırlıyorum, teni yanarken yoğuşmanın kapıdan aşağı akmasını izliyorum, güzel göğüslerini emiyorum ve ıslak amını parmaklarımın her yerinde hissediyorum. Vücudu değişmişti. Bir kadına dönüştü. Kalçaları kıvrımlı, kıçı güzel ve sıkı. Dudaklarını sikimin üzerinde hayal ederek daha hızlı okşamaya başladım. Eskiden beni nasıl derinlemesine içine aldığını, ben onu becerirken adımı nasıl haykırdığını.

Basınç arttıkça ve karnımdaki ateş yükseldikçe, keşke onun ağzında olsaydım diyerek elimin her tarafına patlıyorum.

Her şeyden çok ihtiyacım olan ilk şey dayanıklılık. Çok uzun sürmeyen oda servisi siparişi veriyorum. Son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemediğim için sıcak bir kahvaltı bana enerji verecektir. Yemeğimi bitirdikten sonra telefonumu elime alıyorum ve Eric'in numarasını bulana kadar geziniyorum. Bir şeye ihtiyacım olursa diye yardım balosunda bana numarasını vermişti. Dürüst olmak gerekirse, Dick'i mi istiyor yoksa Charlotte'u mu ayarlamaya çalışıyor emin değilim, bu yüzden ona mesaj atıp numarasını istiyorum, o da bana vermekte bir sakınca görmüyor.

Günün büyük bir kısmını aylar öncesinden planlanmış sözleşmelere ve toplantılara bağlı olarak toplantılarda harcadım. Akşamın erken saatlerinde, bu bekleme oyununu oynarken resmen çıldırıyorum. Samantha ile dün gecenin göründüğü gibi olmadığını ona söylemem gerekiyor, bu yüzden ona mesaj atmaya karar verdim.

Beklerken, saat ilerledikçe endişem artıyor. Ne halt ediyor da hemen cevap veremiyor? Zihnim dolaşıyor. *Oraya gitme.*

Charlotte: *Açıkla*

Bana sadece bir kelime veriyor. "Merhaba, bugün nasılsın?" yok. Kısa kesiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Charlotte'un gerçeği bilmesi gerekiyor ve ben de sonunda durumu açıklıyorum, anlayacağını umuyorum. Hemen yalan söyleyip söylemediğimi sorguluyor ve burnumun uzayıp uzamadığını görmek için aynaya bakmamı söylüyor.

Karşı koyamıyorum, çok kolay.

Hızlıca yazarak ona burnumun büyümemiş olabileceğini ama aynı şeyi aşağısı için söyleyemeyeceğimi söylüyorum. Sınırlarımızı zorlamış olabileceğim endişesiyle, baloncuk sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca mesajımızın altında geziniyor.

Charlotte: *Aynayla birbirinize karşı bir şeyler hissettiğinizi bilmiyordum. Bir oda tut.*

Hatırladığım Charlotte bu, alıngan ve esprili, her şeye bir cevabı var. Gülümsüyorum, sohbetimizi devam ettirmek için bir cevap düşünüyorum.

Ben: *Denedim ama karanlık bir mutfakta soğuk buzdolabına karşı tercih ediyor*.

Çok içtiği için Cumartesi gecesi hakkında ne hatırladığını bilmiyorum. Pantolonumun altında sikim tekrar sertleşiyor. Yüce Tanrım, bu gece uyumayı planlıyorsam bir tane daha sürtünmem gerekiyor. Bu gerginlik beni öldürüyor ve onun mesajını beklemek saatlerimi alıyor.

Komik! Asansör olduğuna yemin edebilirdim.

Siktir et beni. Hatırlıyor.

Bir keresinde ona sürekli tekrarlanan bir fantezimden bahsetmiştim, asansördeyken beni beceren botlar, kısa, pileli bir etek giyiyor ve altında hiçbir şey yoktu. Herkes çıkıyordu ve ben durdurma düğmesine basıp onu unutulana kadar beceriyordum. Eğer evrenin bana karşı bir iyiliği varsa, hiç uyumayan bu şehirde, etrafımızda binlerce asansör varken, belki fantezim gerçekleşir.

Hala öyle, bebeğim.

Mesajıma hiç yanıt vermiyor ve özdenetimim onu daha fazla zorlayıp zorlamamam gerektiğini tartışıyor. Sonunda sadece dört saat uyuyorum ve şafak söküp güneş doğar doğmaz bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: *Bugün kahve içmek için müsait misin? En iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum.*

Bu sabah paydaşlar ve temsilcilerle arka arkaya toplantılarım var. Kate'e e-posta göndererek, ben beklerken bana bugünün programını göndermesini rica ediyorum. Saatin daha sabahın altı buçuğu olduğunu düşünürsek, telefonum açılana kadar bir yanıt beklemiyorum.

Charlotte: *Duruma göre değişir. Çikolatalı brownie de alacak mıyım?*

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılıp gülümsedi ve sandalyeme geri yaslanıp onun mesajını tekrar okudum. Gülümsemenin, bir şeyi ya da birini dört gözle beklemenin, kadınların sürekli bahsettiği o lanet kelebekleri hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum. Kahretsin, ben ne zaman bu kadar korkak oldum?

Ben: *Ne giydiğine bağlı.*

Kendime engel olamıyorum. Belki de bu kadar uzun süre esaret altında tutuldukları için azgın kelebeklerdir. Bana adresi mesaj atıyor ve uslu durmam için uyarıyor.

Siktir, yine başlıyoruz. Bana *Bay Edwards* diye seslendiğinde sikim zonkluyor. Aklıma kırbaçlar, sapıkça şeyler ve bir kütüphaneci geliyor. Gerilimi azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bu yüzden kendimi görmezden gelmeye zorluyorum ve işime konsantre olmaya çalışıyorum. Çok başarısız oluyorum. İlk toplantım sırasında odaklanamıyorum. Paydaşlarım kâr, gelir ve bütçeden bahsedip duruyor. Neyse ki Kate not almak için yanımda.

Görüşmemizin sonunda Kate'e "Eski bir arkadaşımla kısa bir görüşme yapacağım," diyorum.

"Sorun değil Bay Edwards. Bir sonraki toplantınız öğlen yemeğinde." Bana detayları e-posta ile göndereceğini söyledi, sonra da ayrıldık.

Taksiyle Café York'a gidiyorum, küçük bir kahve dükkânı, çok rahat ve samimi. Oraya vardığımda saat on bire geliyor ve Charlotte henüz gelmemiş. Bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum, ta ki sıcak bir hava dalgası yanımdan geçene kadar.

"Üzgünüm, çılgın sabahlardan biriydi."

Charlotte nefes nefese masada duruyor. Gözlerim ayakkabılarına kayıyor - Louboutins- fantezim tam orada. Kendimi kontrol ederek bakışlarımı yavaşça bacaklarından yüksek belli eteğine, kalın siyah kemerine ve son olarak da güzel göğüslerinin üst kıvrımlarını ortaya çıkaran, düğmeleri hafifçe açık siyah iğne şeritli gömleğine doğru kaldırıyorum.

Bugün okuma gözlüğü takıyor.

Öldür beni şimdi.

Ayağa kalkıyorum, yanağından öpmek için eğiliyorum, bu hareket vücudunun sertleşmesine neden oluyor. Kokusuna, saflığına ve baştan çıkarıcılığına karşı bağışıklığım yok ama onu etrafımda tutmak istiyorsam kendimi kontrol etmem gerekiyor.

İkimiz de oturduk, kahve ve tabii ki onun brownie'sini sipariş ettik, garson bize hızlıca servis yaptı.

"Charlotte, Cumartesi gecesi hakkında-"

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye araya giriyor. "Adriana bana tüm Samantha olayını açıkladı."

"Adriana ile geçen gece hakkında konuştun mu?"

"Şey, hayır, yani, evet. Dün onunla öğle yemeği yedim. Samantha'dan bahsetti ve olanları anlattı, kulüpte olmadığı için sadece senden duyduğunu varsayabilirim. Oldukça sarhoştum. Geceyi pek hatırlamıyorum."

"Hafızanı tazelememi ister misin?" Alay ediyorum.

Hafifçe gülümsüyor. "Bunu bir sır olarak saklamaya ne dersin?"

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Demek avukatsın?"

"Evet. Nikki ve ben muayenehanemizi yaklaşık bir yıl önce açtık."

Garson kahvelerimiz ve brownie ile geri döndü. Uykusuzluktan ve saat dilimindeki değişiklikten dolayı bitkin düşmüş bir halde kafein vuruşunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Bu büyük bir başarı," diyorum ona, daha fazlasını öğrenmek için umutsuz bir istekle geçmişini araştırırken. "Nerede okudun?"

"Yale. Bulunduğum yere gelebilmek için çok çalıştım."

Kıçını. Yapma. Sikeyim. Gitme. Oraya.

"Yani, buraya sonra geldin..." Yüzündeki temkinli ifadeden çekindiğim için kelimeleri söylemek istemiyorum.

"Hayır, Connecticut'a büyükannemin yanına gittim. Ben geldikten yaklaşık beş ay sonra vefat etti." Charlotte bakışlarını masaya doğru indiriyor ve parmaklarını fincanın kenarında gezdiriyor. "İnanılmaz bir kadındı. O süre zarfında bana çok şey öğretti. Vefat ettikten sonra onu gururlandırmak istedim. Bu yüzden Yale'e girdim, çok çalıştım, sonra Nikki ile buraya taşındım ve kariyerime başladım."

Elini tutmak için uzandım. "Büyükannen için üzgünüm." Telefonu masanın üzerinde titremeye başlıyor ve konuşmamızı bölüyor.

"Üzgünüm, buna bakmam gerek..." Aniden "Tate" diye cevap veriyor. Diğer uçtaki sesi dinlerken, gözlerinin hayal kırıklığı içinde yuvarlanışını izliyorum. "Peki, tamam. Orada olacağım, ama sana söylüyorum, o miktara razı olmayacağız."

Bu benim tanıdığım Charlotte değil. Bu kadın çok sert. Kahretsin, bu beni tahrik ediyor.

"Çok özür dilerim," diyor ve telefonu kapatıyor. "Sorun değil. Anlıyorum, tüm bu iş meselesi."

"Peki, ne iş yapıyorsunuz Bay Edwards?"

Olamaz, yine başladı.

"Çok fazla, artık takip edemiyorum. Ben bir işkoliğim."

Bana yine Bay Edwards de. Lütfen.

Brownie'sinden bir ısırık alıyor ve keyifle dudaklarını yalıyor. Burada tuvalet var mı? Pantolonum iki beden küçükmüş gibi hissediyorum. Beynim en yakın oteli hatırlamaya çalışıyor, onu herhangi bir yere götürmek ve sikimi o güzel ağzına sokmak için çaresizim.

"Lezzetli mi?"

Dudaklarını tekrar yalıyor. "Daha iyisini yemiştim."

Tabağındaki çatalı alıp bir parça tadıyorum. "Tadı bana mükemmel geldi."

Orada oturuyoruz, aramızdaki gerilim artarken sessiziz. Göğsü kabarıyor ve benim tüm odağım onun dudaklarında. Isırırken, basit ve masum bir bakışla ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değil.

Bunu yapmaktaki isteksizliğime rağmen, onu vedalaşmadan terk ettiğimi düşünmesinden ziyade niyetimi ona bildirmem gerekiyor. "Bu gece Londra'ya dönüyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz tavrı anında değişiyor, kaşları çatılırken gözleri açılıyor. Bu değişiklik beni de şaşırttı ve hemen onu rahatlattım: "Önümüzdeki Cuma New York'a dönmeyi umuyorum."

"Yani iki hafta sonra mı?" diye soruyor sessizce.

Gözlerimi kaçırarak, onu tekrar terk etmek üzere olduğumu fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor. Aferin Lex, bir türlü kendini toparlayamıyorsun. Onunla kalmak istiyorum ama Londra'da planlanan toplantılar Lexed Group için çok önemli. Planlanması aylar sürdü, bunlardan biri hissedarların da katılacağı bir iş konferansı.

"Evet," diyorum, çantasını almasını izlerken.

"Gerçekten gitmem gerek." Göz temasından kaçınarak ayağa kalkıyor. "Bir sonraki toplantım yirmi dakika içinde."

"Seni arayabilir miyim ya da mesaj atabilir miyim?" Yalvarıyorum, ayağa kalkıyorum.

"Bu hafta randevularım ve katılmam gereken birkaç etkinlik var."

"Julian'la mı?" Soruyorum, hemen pişman oluyorum. "Lex, yapma."

"Charlotte, hadi ama..." Elimi uzattım ama geri çekildi. "Neden gitmek zorundasın? Lütfen biraz daha kal."

"Güle güle Lex." Hışımla kafeden çıkıyor ve bir kez daha tüm dünyam başıma yıkılıyor.

Beni burada yalnız bırakarak, neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyorum. Ona Londra'ya dönme niyetimi ve dönüş tarihimi söyledim. Kendisi de bir iş sahibi olarak ne tür sorumluluklarım olduğunu b i l i y o r d u r .

Ama onda bir şeyler değişti ve nedenini bilmiyorum.

Bu bir veda değil.

Londra'ya gidip oradaki işleri halledeceğim, sonra da buraya yerleşeceğim. Tek yapmam gereken önümüzdeki iki haftayı onu görmeden atlatmak.

Eğer onsuz dokuz yıl dayanabiliyorsam, iki hafta da dayanabilirim. En azından kendime böyle söylüyorum.

Evet, bunu yapabilirim.

Kontrolün bende olmasına alışkınım.

O zaman neden ayrılmak çok acı veriyor?

CHAPTER 25

CHARLIE

Lex'le kahve içmek için buluşmak kötü bir fikir.

Olgun davranıp onun çapkınlıklarını görmezden gelebileceğimi düşünmüştüm ama zayıfım. Ve sonra Londra'ya geri dönmekten bahsetti. Tepkim beni şaşırttı.

Çok kızgınım.

Ona.

Bana.

Karşımda oturuyor ve artık onu tanımıyor olmama rağmen her parçam onu özlediğim gerçeğinden nefret ediyor. O, yıllar önce aşık olduğum adam değil. Lex Edwards sadece kendi ihtiyaçlarını düşünen, kontrolcü, kalpsiz bir yaratığa dönüştü.

Ona ne kadar süre uzak kalacağını sorduğumda resmen gardımı düşürdüm ve söylediklerimden hemen pişman oldum. Yaptıklarıma anlam veremiyorum. İşim gereği kalın bir cilt oluşturmak için yıllarımı harcadım ve sadece birkaç kısa gün içinde, yıllarca elde ettiğim her şey şimdi bir sonraki düşünce.

Onun yanındayken parçalanıyorum ve bundan *nefret ediyorum*.

Artık ona ait değilim, ama zaten hiç ait oldum mu ki?

Ona işte yapmam gereken önemli bir şey olduğunu söyledim ve hemen eşyalarımı topladım. Arayıp arayamayacağını ya da mesaj atıp atamayacağını soruyor ama ben meşgul olduğumdan bahsediyorum.

hafta. Sonra Julian'dan bahsetti. Bu konuya giremeyecek kadar yorgunum, bu yüzden ona durmasını söyledim. Bu ikimizin de kazanamayacağı bir savaş.

Kafeden olabildiğince hızlı bir şekilde çıkıp, gördüğüm ilk taksiyi çağırıyorum. Taksinin arkasına otururken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *Bütün bunların olmasına neden izin verdim?* Başından beri daha sert olmalıydım. Ama hayır. Benimle dans etmesine, beni öpmesine ve hatta beni parmaklamasına izin verdim. Bu ileri geri kargaşa beni yıpratıyor ve bir şeyler değişmeli. Gücümü toplamalı, değerlerimle uyumlu hale getirmeli ve artık hayatımın bir parçası olmayan birine romantik bir şekilde veda etmeliyim.

Ofise döndüğümde, müşterim Bayan Vandercamp'ın karşısına oturdum. "Gergin görünüyorsun, tatlım."

"Bayan Vandercamp, ilginiz için teşekkür ederim ama artık işimize bakalım."

"Erkek sorunları mı?"

Başımı sallayarak dudaklarımı büzüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, konuşmaya değmez." "Yardım balosuna katıldığını duydum." Gülümsemeye zorluyor. "Maalesef, Bay Vandercamp ve sürtüğü orada olduğu için katılamadım."

"Doğru, aşırı derecede sahte bronzlaştırıcı losyon sürmüş Barbie," diye homurdandım.

"Onun gibi konuşuyor. Bu mücadelede bana yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bu benim işim. Ayrıca, Bay Vandercamp'ın sizi maruz bıraktığı onca aşağılamadan sonra bunu hak ediyorsunuz."

"İşlerin bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim. George hayatımın aşkıydı ve şimdi çocukların iyiliği için bile aynı odada zar zor bulunabiliyoruz..." Parmağındaki kanarya sarısı pırlanta yüzükle oynayarak duraksıyor. "George'la ilk tanıştığımda, ilk görüşte aşktı. Başka bir adamla çıkıyordum, babamdan benimle evlenmek için izin isteyen bir adamla. Harikaydı ama George değildi. Onu evcilleştirebileceğimi, karısı olacak, bebeklerini doğuracak ve başka kimseye ihtiyaç duymayacak kadın olduğumu düşündüm. Çok safmışım..."

Bayan Vandercamp bir tavsiye üzerine hizmetlerimizden yararlanmak istediğinde, Bay Vandercamp ile aralarındaki yasal mücadele nedeniyle hem Nikki hem de ben tereddüt ettik. Parasal açıdan bakıldığında, boşanma çok karmaşık. Ancak Bayan Vandercamp sadece Martha's Vineyard'daki evini ve evliyken kurduğu iş yerlerini istiyor. Geri kalan her şey onda kalabilir.

Nikki'nin bu konuda kendi fikri var, ancak Bayan Vandercamp, umursamadığı mallar için yasal bir savaşın olumsuz ilgisini istemediği için yoluna devam etmek istediğini açıkça belirtti. Öte yandan Bay Vandercamp'ın başka planları var, sanki onun umursamadığını görmekten nefret ediyor ve

hayatını

berbat. Neyse ki, Tate mahkeme salonunda bir köpekbalığı ve bu konuyu hevesle üstlendi. Bugün, Tate'in diğer toplantısını bitirmesini beklerken vakit geçirmek için sadece sohbet etmek istiyor.

"Bir leopar beneklerini değiştiremez. Belki de hayatına devam etmenin zamanı gelmiştir. Gemi çoktan kalktı ve sen geleceğe odaklanmalısın," diyorum ona.

Bu sözleri söylerken ne kadar ikiyüzlü olduğumu fark ettim. Az önce söylediğim her şey Lex ile yaptığım ya da yapmış olduğum şeylerin tam tersi. Bir geçmişimiz var, hem de çok fazla ve ne olursa olsun silinemez.

Bir insan olarak gelişmek, asla geriye bakmamak demektir.

İlerleyin, geleceğe doğru çalışın; bu her zaman benim mantram olmuştur.

Ama geçmiş beni sürekli kıçımdan ısırırken geleceği nasıl görebilirim?

"Biriyle görüşüyorum," diye itiraf ediyor, bu sözde sevgiliden bahsederken gözleri parlıyor. "Bana bir kraliçe gibi davranıyor ama tekrar incinmek istemiyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Eğer o da senin gibi hissediyorsa, bu işi batırmayacaksın. Bazı şeylerin yolunda gitmesinin bir yolu vardır. İlişkiler zordur. Doğru dengeyi bulmaya çalışmaktır. Birbirinizin arkadaşlığından keyif alın, birbirinizin duygularına saygılı olun ve en önemlisi güven ve dürüstlüktür. Bunlar olmadan hiçbir şeyiniz olmaz."

İçimdeki Dr. Phil'i kanalize etmekten bahsediyorum.

"Belki de seni psikiyatristim olarak işe almalıyım?" Göğsünü tutarak gülüyor. "En son ne zaman bu kadar gülümsediğimi hatırlamıyorum, George'la çıkmaya başladığımızdan beri. Belki de bunu hak ediyorum. George her hafta kolunda farklı bir kız istiyorsa, öyle olsun. Ben daha fazlasını istiyorum, Charlie. Gerçek bir erkek istiyorum."

Onun sözlerini, Lex'in ve benim ilişkimizi düşünüyorum. Artık geleceği resmetmeye hazır boş bir tuval yok. Bunun yerine, bir kadın ve erkeğin resmi var ve bu resmin ardındaki geçmiş, üzerini boyamak için çok fazla. Asla eskisi gibi olamaz. Yine de geçmişin parçalarını hatırlamak için kendime izin veriyorum. Bu parçalar bana çok büyük mutluluk veriyor, aklımda kalan anlar.

İlk aşklar, her zaman sizinle kalır.

Belki de bu, ona olan bu yersiz özlem, o ilk aşk duygusudur.

Ama işin aslı şu ki Lex'e güvenmiyorum ve ona karşı dürüst değilim, dolayısıyla aramızda hiçbir şey yok.

Neden şu anda dünyadaki en iç burkucu duygu bu?

CHAPTER 26

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

Bekleme odasında oturdum, gergin bir enkaz gibiydim.

Korunmasız cinsel ilişkinin genç yaşta hamileliğe yol açtığını bilecek kadar korku hikayesi duymuştum ve on sekiz yaşında daha kötü bir şey düşünemezdim. Uykusuz geçen bir gecenin ardından, doktorun bana doğum kontrol hapı yazması için bir sonraki kasabadaki kliniğe gitmeye karar verdim. Belki de acele ediyordum. Henüz seks yapmamıştık ama bu kaçınılmazdı. Yirmi beş yaşındaydı ve ne zaman yanına gitsem siki bana el sallıyor ve beni bir içki içmeye davet ediyordu.

"Charlotte, bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?" Dr.

Hanson sordu. "Ben... uh... hap almak istiyorum."

"Charlotte, devam etmeden önce, stajyerimin oturmasıyla ilgili bir endişen var mı?"

"Uh... hayır. Eğer tıp camiasına yardımcı olacaksa benim için sorun yok."

Odadan çıktı ve ben de masasının üzerinde duran insan vücudu maketiyle oynayarak birkaç dakika oturdum. Kapı açıldığında yere düşen kalbi elime aldım. Buna dokunan tek kişi ben değildim herhalde? Bunun daha utanç verici olamayacağını düşünerek almak için uzandım, ta ki benden önce bir el ona ulaşana kadar.

Eli hemen tanıdım. Hay sikeyim.

Ben. *Yana doğru*.

Alex'e ait olan gözlere baktım. Bu gerçek değildi. Bu bir rüya olmalıydı.

Uyan, Charlie! Tanrı aşkına, uyan!

"Charlotte, bu benim stajyerim, Dr. Alex Edwards. Şimdi tartışmamıza devam edelim. Charlotte, cinsel olarak aktif misin?"

Şu anda daha kötü bir şey düşünemezdim, üstümün altından ter boşanırken odada sıcaklık yükseliyordu. Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Sadece sorularına cevap verip oradan defolup gidecektim.

"Um, evet... Yani, hayır... belki."

"Belki de sorumu yeniden ifade etmem gerekiyor. Cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

"Evet."

"Birden fazla mı?"

"Evet."

"Kaç cinsel partnerin oldu?"

Onun tarafına bakamazdım. Bedenim çoktan karanlık bir deliğe girmişti, beynim ise onu takip etmek için bir açıklık bekliyordu. "Sadece bir tane."

"Bu kişiyle cinsel ilişkiye girmeye devam edecek misiniz?" "Kesinlikle hayır."

"Prezervatif gibi bir korunma yöntemi kullandınız mı?"

Delik gittikçe kararıyordu ve ben yukarı tırmanıp cenin pozisyonunda kıvrılmak istiyordum. Nasıl olur da bu kadar şanssız olabilirdim? Gözlerim onun oturduğu yere kaydı ve o kendini beğenmiş yüzündeki sırıtışı görür görmez hemen duvara döndüm.

"Evet, Dr. Hanson."

"Bu çok sorumlu bir davranış Charlotte. Bu soruların kişisel göründüğünü anlıyorum. Ancak, cinsel olarak aktif olmanızla ilgili her konuda eğitimli olduğunuzdan emin olmak benim sorumluluğum."

Aman Tanrım, şimdi bana ne soracaktı?

Bu utanç verici anı atlatırken ayaklarım gergin bir şekilde süründü ve dizlerim birbirine kenetlendi. Eğer vajinamla ilgili bir şey sorsaydı, hemen oradan uzaklaşırdım.

"Bu aşamada niyetinizin belirli bir kişiyle yakınlaşmak olduğunu tahmin ediyorum. Charlotte, cinsel geçmişleri hakkında ne kadar bilgin var?" Dr. Hanson kaşlarını kaldırarak sordu.

İşler nasıl da tersine dönmüştü.

Şimdi, cevaplarını çok istediğim ama sormaya cesaret edemediğim soruları tartışacaktım.

"Dürüst olmak gerekirse, bence yatıp kalktı... hem de çok," diye cevap verdim, gözlerimi Alex'e dikerek.

Sırıtışı kayboldu ve şimdi benimle birlikte o deliğe girip ölebilecekmiş gibi görünüyordu. Orada ölmeyecek olsak da, tüm zamanımızı üremek ve karanlık deliği doldurmak için kullanacaktık.

"Hâlâ bu şekilde mi davranıyor?" Dr. Hanson gözlerinde endişeyle sordu.

"Hayır, uzun vadeli biriyle birlikte."

"Hâlâ onunla cinsel olarak aktif mi?"

"Emin değilim, Dr. Hanson. Sonuçta o bir erkek." Yüzüne baktım, beni rahatlatacak ve ne zaman seks yaptıklarını düşünsem içimde beliren sızıyı dindirecek bir cevap arıyordum.

"Hem prezervatif hem de hap kullanmanızı şiddetle tavsiye ederim. Cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanmak sandığınızdan daha kolaydır." Bazı notlar karaladı ve çizelgeyi Alex'e uzattı. "Bana her şey yolunda görünüyor. Kan basıncınızı kontrol etmesi ve reçetenizi yazması için sizi Dr. Edwards'a bırakacağım. Seninle tanıştığıma memnun oldum Charlotte."

Kapıyı kapattı. Hayatım boyunca karşılaştığım en utanç verici durumla baş etmekten başka çarem yoktu; birinci sınıfta elbisemin yanlışlıkla yukarı fırladığı ve herkesin Çilekli Kurabiye iç çamaşırımı gördüğü zamandan bile daha kötüydü.

Alex tansiyon aletini koluma yerleştirirken sırıttı. "Yani ben bir oyuncuyum, öyle mi?"

"Daha çok bir erkek fahişesi gibi. Şu anda senden nefret ediyorum... Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, sevmiyorsun. Şu anda beni seviyorsun. Aksi takdirde, cinsel aktiviten artarsa diye neden burada hap reçetesi yazdırıyor olasın ki?"

Başımı salladım ve ellerimle yüzümü kapattım. "Sen bir pisliksin."

Tansiyon aletini çıkardı ve çizelgesine bir şeyler yazdı. Onu masanın üzerine koyarak sandalyesini çevirdi, böylece tam önümde duruyordu.

"Ne zamandan beri burada çalışıyorsun? Sadece hastanede staj yaptığını sanıyordum?"

"Personelleri azdı..." Saçımdan bir tutam alıp kulağımın arkasına itmeden önce durakladı. "Söyle bana Charlotte, bunu yapıyor muyuz?"

"Bu mu?"

Doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını görebiliyordum, sonunda cevap verdi: "Bugün buraya korunduğunuzdan emin olmak için geldiniz. Korunduğumuzdan."

"Sadece emin olmak istedim, bilirsiniz... her ihtimale karşı."

Alex omzumun üzerinden eğildi ve kapının kilidini çevirdi. Kendini geri çekti ve dudaklarını benimkilerin üzerine koydu, orada bulunma sebebime aç bir şekilde.

Elbette, bu kaderdi, değil mi?

İçgüdülerimi takip edip onca yer arasından buraya mı geldim?

"Daha fazlasını hiç istememiştim Charlotte. Bana inanmalısın."

Gözlerine baktım, zümrüt yeşili havuzlar, arzusunun onu bize dönüşen bu deliliğe sürüklediğini anlamam için bana yalvarıyordu. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim, bunun ona ihtiyacı olan güvenceyi vermesini umuyordum. "Sana inanıyorum. Zaten bana bunu söyleyen senin sözlerin değilse bile, şu anda beni selamlayan generaldir."

Alnını benimkine dayadı. "Sen delisin." "Aradığın

kelime delilik," diye düzelttim.

Gülerek ayağa kalktı ve kapının kilidini açtı. Arkasını dönüp defterdeki kâğıdı yırtmadan önce onu takip ettim.

"Buyurun, Bayan Mason. Gelme sebebiniz. Umarım eğlenirsiniz," diye alay etti.

"Teşekkür ederim, Dr. Edwards. Eminim bu zevk sadece bana ait olmayacaktır."

Ve böylece, midemde oluşan kelebek sürüsü eşliğinde, yüzümdeki kocaman sırıtışı gizlemeyi imkansız hale getirerek dışarı çıktım.

CHAPTER 27

LEX

Mevcut

Charlotte'a ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Londra'ya döneceğimi söyler söylemez, neşeli sohbetimiz bir anda ekşidi. Tavırları değişti, meşgul olduğu yalanına inanmak zordu. Artık benimle konuşmak istemiyordu ve nedenini bilmiyorum. O kadar hızlı çıktı ki ona neyi yanlış yaptığımı soracak zamanım olmadı.

Londra'ya dönüş uçuşu hayatımın en uzun beş saati gibi geliyor. Son birkaç gün tam bir kasırga gibiydi ve dönüştüğüm her şey bir anda hiçbir şey ifade etmemeye başladı. İnsanlar bana zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerdi, ama benim hakkımda ne biliyorlar ki? Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Onu yine terk ettim. Sadece iki haftalığına, ama zamanın önemi yok.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek bir şeyleri kavramaya çalışıyorum. Kahretsin, biri bana onunla her şeyi nasıl düzelteceğimi söylesin.

Havaalanından taksiyle hızlı bir yolculuktan sonra, bugün planladığımız önemli bir toplantıya hazırlanmak niyetiyle ofise vardığımda saat sabahın altısıydı. Londra'da saatin bu kadar erken olduğunu görünce kendimi sorguluyorum, ama yine de ona mesaj atmaya karar veriyorum, ani ayrılışım için özür dileyerek, endişeli bir şekilde

onun gözüne girmek ve kafede olanların aramızda yersiz bir mesafe yaratmasına izin vermemekti.

Londra'ya gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Bunu daha fazla browni ile telafi edebilir miyim? Sanırım bir dahaki sefere onları ne kadar sevdiğini hatırlarsın.

Saat farkını bildiğim için hemen bir yanıt beklemiyorum ve aşırı endişeli zihnimin sakinleşmesini dileyerek, dikkatimi dağıtmaya çalışarak hisse fiyatlarımızı kontrol ediyorum.

Dokuzdan hemen önce toplantı odasına gidip masanın başına kuruluyorum. İnsanlar içeri giriyor ve dakiklik konusunda ne kadar hassas olduğumu bildikleri için zamanında başlıyoruz ve operasyon ekibimizin başındaki kişinin direksiyona geçmesiyle doğrudan satın alma moduna geçiyoruz.

Asya pazarına ilişkin projeksiyonlarla ilgili bir grafik sırasında telefonum masanın üzerinde yanıyor.

Charlotte: *Kekler harikaydı, tam hatırladığım gibi harikaydı. Benim sorunum, bir süredir onları yememiş olmam ve aniden tabağımda bulmamdı. Söz konusu brownie'leri yemezken, hoşuma giden başka tatlılar da olduğunu fark ettim.*

Dudaklarım geri çekiliyor, nabzım yükselirken dişlerimi gösteriyorum. Parmaklarım telefonumu sıkıca kavrayarak onu odanın diğer ucuna fırlatma isteğimi kontrol ediyor. Ne sikim bir oyun oynuyor bu? Sıkı bir ifadeyle, rakamları işleyemeyen ekrana boş boş bakıyorum.

Bu hiç bana göre değil. Tek bildiğim, Lexed'in haklarını imzalamış olabileceğim. Dikkatim olması gereken yerde değil ve kendimi zar zor kontrol ederek toplantıyı sonlandırıyorum ve yönetici ekibime daha sonra bana rapor vermelerini emrediyorum.

Kate sandalyesinden kalkıyor ve endişeli bir ifadeyle beni izliyor. "Bayım. Edwards, her şey yolunda mı?"

Kate'in benim için endişelenirken samimi olduğunu biliyorum, ama ne demem gerekiyor? Hâlâ bir şeyler hissettiğim eski kız arkadaşım şimdiki sevgilisinin benden daha iyi olduğunu düşünüyor ve onların seviştiğini düşünmek kanımı kaynatıyor. Bundan daha çocukça bir şey düşünemiyorum.

"Sadece halletmem gereken birkaç şey var."

Ofisime döndüğümde, Kate beni takip edip herhangi bir şey için zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyor. Ofisim benim mabedimdir, ben izin vermediğim sürece kimsenin girmesine izin vermem.

Masamda otururken ellerimi ahşap üzerinde gezdiriyor, düzenli alana hayranlıkla bakıyorum. İçimdeki kontrol manyağı bu sessiz zamanı sakinleşmek için kullanıyor. Bilgisayarımın ekranı açıkken gelen kutuma e-posta yağıyor ama umurumda değil. Göz gezdiriyorum, farklı bir gün, aynı eski saçmalıklar. Arkamı dönüyorum, sandalyemi pencereye bakacak şekilde çeviriyorum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tam olarak hiçbir şey değil.

O bir avukat ve Bryce'ın bana verdiği bilgiler var, ama yine de özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kalemimi masama vuruyorum, hiçbir yere varamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Belki de yanlış yoldayım. Belki de sosyal medyayı taramam gerekiyor.

Bir Facebook sayfası açarak platformda kendime rehberlik etmeyi başarıyorum. Bir hesabım yok çünkü annem ve Adriana bir hesap açmam için yalvarsa da on yıl önceki insanlarla konuşacak vaktim yok.

On tane Charlotte Mason var ama hiçbiri ona uymuyor. Charlie Mason'ı deniyorum, aynı sonuç. Hay sikeyim. Peki ya Eric'i ararsam? Eric Kennedy yazıyorum, yirmi beş sonuç çıkıyor. Profiller arasında gezinirken hemen onun yüzünü görüyorum. Profil resminde bir kumsalda telefonu havaya kaldırmış o sinir bozucu ördek suratını yapıyor, belli ki kendi portresini çekiyor. Neyse ki özel olmayan arkadaş listesine tıklıyorum. Charlotte buradaysa Eric'le arkadaş olmalı diye düşündüm.

İsimler arasında gezinirken bir Charlie Brown'da duruyorum. Bir kuşun fotoğrafına tıklıyorum, bir anka kuşu sanırım, ama sayfa gizli. Belki başka biri vardır diye biraz daha ilerliyorum. Hiçbir şey yok.

Eric'in profil sayfasına döndüğümde, film izleyeceğini ve Charlie Brown'ı etiketleyeceğini söyleyen son durum güncellemesine rastlıyorum. Yorumları açtığımda boynumdaki kaslar gerilmeye başlıyor, nefes alış verişim hızlandıkça damarlarım derime doğru geriliyor.

Bu o, tamam mı?

Filmi bir arkadaşıyla izlemeye gittiğini ve arkada oturduğunu söyledi ve okuduğum tek şey Eric ve Rocky adında birinin oral seksle ilgili müstehcen yorumları.

Yumruklarımı sıktım, lanet ekranı yumruklamaya hazırdım. Onu bir dakika yalnız bırakıyorum ve sinemada o herife kafa mı atıyor? Kim bu

O şimdi ne sikim? Hayatımın aşkı olan Charlotte bu değil. Eğer isterse uğruna cenneti ve dünyayı yerinden oynatacağım Charlotte. Yüzümü ellerime gömüp öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Dürtüyle, öfkeden kör olmuş bir halde, bir mesajda bolca yazıyorum.

Ben: *Neden hala onunla görüşüyorsun?*

Tam otuz dört dakika yirmi bir saniye boyunca yanıt alamadan orada oturuyorum. Akıl sağlığımı kaybediyorum ve daha da kötüsü, bir saatten kısa bir süre içinde Hilton'da önemli bir toplantım var. Ne yapacağım ben şimdi? Gittiğim her saniye, kız ona daha da yaklaşıyor. Tek bildiğim, şu anda mahkemede "evet" diyor olabilir.

Charlotte her zaman benim oldu.

Ve şimdi kayıtsız kalmanın zamanı değil.

Şimdi gitmem gerek.

Onu görmem lazım.

Dahili telefona basarak Kate'i ofisime çağırıyorum.

"Kate, lütfen New York'a bir sonraki uçuş için yer ayırt," diye emrediyorum, bilgisayarımı kapatırken kağıtlarımı düzgünce düzenliyorum.

"Um... efendim, üzgünüm, anlamıyorum," diye kekeliyor, gözlerini kısarak. "Hilton'daki toplantı kırk beş dakika içinde başlayacak. Aslında şimdi gitmemiz gerekiyor."

"New York'a dönmek zorundayım. Acil bir işim çıktı ve hemen orada olmalıyım," diyorum ona, emirlere uymamasından rahatsız olarak.

"Efendim, bu toplantının düzenlenmesi aylar sürdü ve bu birleşmeye bağlı çok şey var."

Kahretsin, benim aptal olduğumu mu düşünüyor? Tabii ki biliyorum ama bu daha fazla devam edemez.

Geçen her saniye Charlotte benden daha da uzaklaşacak ve ben bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Brooks benim yerime geçsin. O zemin çalışmasını yaptı. Şimdi havaalanına gidiyorum. Lütfen Waldorf'u süresiz olarak ayırtın. Yarın uçmanızı bekliyorum."

"Ama efendim, bu toplantıda bulunmanızın önemini ne kadar vurgulasam azdır."

Acılı ve sulu bakışlarıyla, sanırım bana ağlayacak. Tanrı aşkına, sadece para aldığı işi yapmalı.

"Kate, dediğimi yap yoksa kendine başka bir iş bulursun," diye uyarıyorum, dizüstü bilgisayarımı çantasına yerleştirirken.

Bildiğim kadarıyla muhtemelen ağlamaya hazır bir şekilde ofisimden hızla çıkıyor. Onu takip ederek ofisimin kapısını arkamdan kilitliyor ve resepsiyona gidiyorum. Kimseye veda etmeden, başımı eğerek doğruca asansöre doğru yürüyorum. Asansör geldiğinde, sessiz yalnızlığı kucaklıyorum. Asansörden çıkıp caddeye doğru koşuyorum ve bir taksi çağırıyorum, bir yandan da kız kardeşime hızlı bir mesaj göndererek, toparlanacak vaktim olmadığı için bana kıyafet ayarlamasını rica ediyorum.

Heathrow'a vardığımda, Kate bir saat sonra kalkacak uçak için business class koltuklarımı ayırtmıştı. Uçuş o kadar kalabalık değil ve uçağa bindiğimizde koltuğuma rahatça yerleşip uçağın kalkmasını bekliyorum.

O benim nişanlım. Bana hak ettiğim şekilde davranıyor. Onu her gördüğümde kavga etmek zorunda değilim.

Ona hemen cevap vermiyorum, bana yaptığı gibi sessizlik içinde acı çekmesine neden oluyorum. Telefonumu cebime koyup gözlerimi kapatıyorum, koşuşturan zihnimi susturmak için biraz uyumak istiyorum. Dün gece Londra uçağında zar zor uyudum, omuzlarımda sürekli asılı duran bu gerginlikten kurtulmak için günde iki kez spor salonuna gittiğimden bahsetmiyorum bile.

Birazdan JFK'ye ineceğimize dair anons yapılıyor. Kendimi uyandırmak için yüzümü ovuşturuyorum. Bütün uçuş boyunca uyuduğuma inanamıyorum - bu hiç de karakterime uygun değil. Emniyet kemerimi tekrar bağlayarak pencereden dışarı bakıyorum.

Uçmaya alışkınım, tek bir yerde nadiren yeterince zaman geçiriyorum. Londra evim, ama o zaman bile orada nadiren fazla zaman geçiriyorum. Annem ve babam hala Carmel'de yaşıyorlar ama zamanlarının çoğunu yurtdışına seyahat ederek geçiriyorlar ve Adriana, Elijah ile birlikte Brooklyn'e taşındı.

Uçaktan inerken, yüzümü yıkamak için erkekler tuvaletine doğru hızlı bir sapma yapıyorum. Kabinde hızlı bir seans yapmayı düşünürken, elimin iyileşme zamanına ihtiyacı olduğu için buna karşı karar veriyorum.

Havaalanında hızlıca yolumu bulup, sıradaki ilk taksiye biniyorum ve Charlotte'un iş adresini verip hala orada olması için dua ediyorum.

Ben: *Ben paylaşmam. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Önümüzdeki Cuma günü Manhattan'a döneceğim, o zaman bu konuyu yüz yüze görüşebiliriz.*

Aklımda bir planla yalanı zorladım. Sadece yirmi dakika içinde gerçeği öğrenecek.

Taksi sokaklarda ilerlerken, son dokuz yılda Manhattan'a kaç kez gittiğimi sayamadan pencereden dışarı bakıyorum. Başından beri burada olduğunu düşünmek. Bryce bana Connecticut'taki evinden bahsettikten sonra bir anlam ifade etmedi. Ama sonra büyükannesiyle kaldığını söyledi, bu yüzden miras kaldığını varsayıyorum.

Hayat ikimiz için de değişti. Dokuz yıl önce ikimizin de buraya geleceğini kim düşünebilirdi ki? Hala onun Yale'den mezun olup kendi hukuk bürosunu açmasını kabullenmeye çalışıyorum. Başardığı her şeyle gurur duyuyorum ama tabii ki bunu ona söyleyemiyorum - hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyor, çok yaklaşırsam beni hep susturuyor. Bana açıldığı nadir anlarda, bana verdiği her şeyi içime çekiyorum ama sonra ne yaptığının farkına varıyor ve o duvarı tekrar örüyor.

Şoföre parasını ödeyip dışarı çıkıyorum ve önümdeki binaya bakıyorum. Bugünkü toplantıya katılmamanın sonuçlarının tam bir kabus olacağını bildiğimden, e-postalarım ping atmaya devam ediyor.

Lobiye girdiğimde doğruca asansörlere yöneliyorum. Gömleğimin cebinden telefonumu çıkarıp iki dakika önce gönderdiği mesajı açıyorum. Sözlerini okuyorum, kanım kaynıyor, keskin kenarları tenimde geziniyor.

Beni buraya getiren şey kıskançlık ve öfke ama onu parçalara ayırıp aklından ve kalbinden söküp atmaktan başka bir şey istemiyorum. *O benim kızım!* Ve ben içgüdülerimi takip etmek yerine herkesi dinleyen bir aptalım.

Asansörle onun katına çıkıyorum, bakışlarım kapılara sabitlenmiş. Asansör açılıyor ve üzerinde Mason & Romano yazan cam kapılar önümde duruyor. Ben onlara doğru yürürken Eric kapıyı arkasından kapatıyor.

"Lex! Burada ne yapıyorsun?"

"Charlotte burada mı?" Ses tonum sert, Eric'i niyetim konusunda uyarıyorum.

"Hâlâ ofisinde." Beni içeri aldı, ama kapıyı tamamen kapatmadan önce, "Ve yalnız" dedi.

Eric'in işaret ettiği çift kapıdan zayıf bir ışık geliyor. Attığım her adımda öfke içimde dönüyor, mesajında söylediklerinden sonra ellerim otomatik olarak yumruk oluyor ve duvarı yumruklamak için can atıyor.

Pencerenin yanında sessizce duruyor, düşüncelere dalmış. Beni mi düşünüyor? Yüz ifadesi acı dolu, öfkem aniden

Merhamet. Onsuz yaşamaktan yoruldum ve onun da bunu bilmesi gerekiyor.

Saniyeler geçiyor, yine de onu izlemeye devam ediyorum, yaptığı ifadeleri, aldığı nefesleri.

Ya şimdi ya da asla.

"İşimiz bitti mi, Charlotte?"

CHAPTER 28

CHARLIE

Sonunda pes ettim ve duygularımı patlayıcı bir metinle ifade ettim.

Bana seninmişim gibi davranmayı kes! Seni Samantha'yla paylaşmak zorunda kalmam adil miydi sence? Kalbime ve ruhuma sahip olan tek kişinin, bana artık onunla yatmayacağına söz verdiğinde karısını hamile bıraktığını kasabanın fahişesi aracılığıyla öğrenmek zorunda kalmam adil miydi sence? Hayatını emanet ettiğin, tüm dünyan olan tek kişi tarafından terk edilmenin, sonra da veda etme şansı bile verilmemenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Evet, Julian'ı seviyorum ve evet, onu görmeye devam edeceğim. Belki şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu anlarsın. Geçen gece olanlar bir hataydı. Büyük bir hata. Bitti Lex. Biz bittik.

Mesajı gönderdim, kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu. Ona kızgın olsam da, en başta bunun olmasına izin verdiğim için kendime daha da kızgınım. Gerçekten bir öpüşme seansının geçmişi sileceğini ya da bana bir kapanış sağlayacağını mı düşünmüştüm? Yara izleri hâlâ içimde ve onları silmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sonsuza dek benim bir parçam olarak kalacaklar.

Pencereden dışarı bakarken karanlık çöküyor. Sokaklar hala insanlarla dolu, şehir günün hangi saati olursa olsun asla kapanmıyor.

Bir hata yaptım, hem de büyük bir hata.

Yüksek sesle iç çekiyorum, bu incinmişlik hissi, bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Ona beni rahat bırakmasını söyleyerek doğru kararı verdiğimi biliyorum ama bir kapanışa ihtiyacım var, değil mi? Kahretsin, Charlie, cidden, neyin var senin?

"İşimiz bitti mi, Charlotte?"

Arkamdaki ses sadece bir yanılsama. Bunu bir daha yapma Charlie, asla istediğin kişi olamayacak biri için acı çek.

"Bana işimizin bittiğini söyle."

Ne hareket etmeye ne de tek bir nefes bile vermeye cesaret edebiliyorum. Uzuvlarım olduğum yerde tamamen donuyor. Göğsümün içinde kalbim gittikçe daha yüksek sesle çarpıyor, gürültü giderek dayanılmaz hale geliyor.

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken arkamdan derin, ağır nefes sesleri geliyor. Yavaşça başımı çeviriyorum, gözlerim odanın diğer ucundaki adamla buluşuyor.

Bana yaklaştığı her adımda odanın sıcaklığı boğucu bir sıcaklığa dönüşüyor ve nefes alış verişim düzensiz bir hız kazanıyor.

Durduğum yerden biraz uzakta, kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyor.

Charlie yapma.

Uzanarak parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyor, bedenim onun dokunuşuyla geriliyor.

"Lex, burada ne yapıyorsun?"

"Benim olmadığını söylemiştin. Böyle şeylere katlanamam, belki de katlanmalıyım. Belli ki kime ait olduğunu unutuyorsun. Her zaman kime ait olduğunu." Gözleri alev alev yanıyor, sesinin tonu baskın ama sakin. Bu tür bir sakinlik beni korkutuyor çünkü bunun tek bir anlama geldiğini biliyorum - kaçma şansım yok.

Saçlarımı omzumun arkasına itiyor ve öne doğru eğilerek dudaklarını boynuma sürtüyor, tenimi içine çekiyor. Duvarlar çökmeye başlıyor, dudaklarının tenime dokunuşu onları parça parça yıkıyor.

"Sana hatırlatmak için geri gelmek
zorundaydım," diye mırıldanıyor. Öpücükleri
açgözlü bir hal alıyor.

İçeri girdiği andan beri kendimi kontrol edemiyorum.

Neden direniyorsun, Charlie? Yokuş yukarı bir savaş veriyorsun.

Saçlarını çekip ağzını kendime çektim. Dudaklarının tadı cennet gibi, dili benimkiyle buluşuyor. Duramıyorum, dilim onunkinden ayrılmayı reddediyor, o çekilirken zar zor bırakabiliyorum.

Elini belime dolayarak beni masamın üzerine yatırıp bacaklarımı açmaya zorlarken gözleri arzuyla parlıyor. Bir inilti çıkardı, gözleri

Jartiyerlerime hayranlıkla bakarken ellerini kalçamda gezdiriyor, sonra beni zorla kendisine doğru çekiyor, ben de bacaklarımı beline doluyorum.

Nefes nefese, kalbim maraton koşarken, parmakları bluzumun düğmelerini kavrıyor, yavaş ve acı verici bir hızla açarak göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Gecikmiş bir haz yok, çıplak halime hayran olmak yok. Ben boynumu büküp dokunuşunun altında inlerken, ağzı göğüslerimi harap ediyor, sertçe emiyor.

"Bana ne yapıyorsun?" Çaresizce cevap arıyorum.

"Pekala Bayan Mason, kime ait olduğunuzu hatırlamanızın zamanı geldi."

Pantolonunun fermuarını açıyor, siki serbest kalıp yırtık karnına çarptıkça sertleşiyor. Onu izliyorum, tadına bakmayı çok istiyorum, ağzımın içinde ne kadar güzel bir tadı olduğunu hatırlıyorum.

Acı verici bir yavaşlıkla külotumu avucunun içine alıyor, siki şişmiş klitorisime doğru kayarken külotumu yana kaydırıyor. Ona destek oluyorum, bedenim onun merhametine sığınmak ve onu bütünüyle hissetmek için yalvarıyor. İfadesindeki azap, arzularımı sınırlarının ötesine taşıyor, şu anda her şeyimi almak için yalvarıyor. Kendini içimde yönlendiriyor, sırtım keyifli bir acıyla kamburlaşıyor.

Bu savaşı kaybediyorum. Kazanan olarak çıkma şansım yok. Umutsuzca daha fazlasını istiyorum, dudaklarının ve ellerinin her yerime dokunmasını.

Telefonum uzandığım masanın üzerinde titremeye başlıyor. Bulunduğum konum itibariyle cevap veremediğim için çalmasına izin veriyorum. Sonunda titreşimi kesiliyor, ancak birkaç dakika sonra tekrar başlıyor. Lex nefes almak için hamlesini yarıda kesiyor. Telefonumu kaptığı gibi gözünün önüne getiriyor ve hiç şüphe yok ki gözbebeklerinin büyümesinin ve gırtlaktan gelen kükremesinin sebebi *Batman'in* arıyor olması.

"Cevap ver," diyor.

Ne? Hâlâ içimde. Bu delilik. "Bırak gitsin,

Lex."

"Cevap ver yoksa ben veririm," diye tehdit ediyor, telefonu üzerimde

havada tutarak. Blöfünü görmeli miyim?

Bu riski alabilir miyim?

Ben kendimi ondan kurtarmak için çabalarken Lex telefonu bana doğru indiriyor ama o beni zorla tutuyor.

Boğazımı temizleyerek kabul tuşuna bastım. "Alo?"

"Hey, güzelim. Seni özledim. Bu gece bana gelir misin?" Julian, içinde bulunduğum durumdan habersiz soruyor.

Lex başını boynuma gömerken beni daha yavaş sikmeye devam ediyor. Elleri göğsümde geziniyor, ben çığlık atmadan karşılık vermeye çalışırken meme uçlarımı sıkıyor.

Bu oluyor mu?

"Hâlâ işteyim," diye cevap veriyorum, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak. "Yağmur kontrolü mü?"

Lex başını hızla boynumdan çekiyor, kıskançlık çirkin yüzünü gösterirken gözleri yeşilin daha koyu bir tonuna dönüyor. İntikam hırsıyla sikini daha derine itiyor, inlememek için dişlerimi sıkıyorum, kanın tadı dudaklarımda kalıyor.

"Sen iyi misin?" Julian endişeli bir şekilde soruyor. "Nefes nefese kalmış gibisin." "İyiyim, sadece telefonuma koşmam gerekti. Seni yarın ararım. Orada
Burada çözmem gereken bir şey var."

"Endişelenme. Yarına kadar, güzelim. Seni seviyorum."

Ne diyebilirim ki?

"Ben de."

En yüksek iniltiyi çıkarmadan önce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde aramayı sonlandırıyorum, içimde tutmanın verdiği rahatlama üzerime yıkılıyor. Lex kendini içimden çekerek beni inlemeye bırakıyor.

İşimiz bitmedi.

Kimse
gelmedi.

"Az önce ona onu sevdiğini mi söyledin?" diye tükürüyor, burun delikleri onu tüketen öfkeyle alevleniyor.

"Ne cüretle beni bu çağrıya cevap vermeye zorlarsın Lex!" Suratına bir tokat atmak için elimi kaldırıyorum, ama o hemen elimi tutuyor ve benimkine üstün geliyor.

"Yarın gece beni becermekle meşgul olacaksın. Sen bana aitsin, Charlotte. Bir daha benimle uğraşma. Cezadan hoşlanmayacaksın." "Siktir.
Sen!"

"Telefonda sessiz kalmakta sorun yaşamadığınıza göre, şimdi de sessiz kalmakta sorun yaşamayacaksınız."

Beni çevirip göğsümü masama bastırıyor. Zorla bacaklarını kullanarak benimkileri gidebildikleri kadar birbirinden ayırıyor. Aleti tekrar içeri kayıyor ve eğilip eliyle ağzımı kapatırken bir yandan da içime giriyor.

Masam titriyor, kâğıtlar etrafa saçılıyor. Çığlıklarım onun elinde boğuluyor, vücudum onun her parçama sahip olmak isteyen hayvani talebinin yoğunluğundan yanmaya hazır.

Çabucak beni geri çeviriyor, ellerim masanın kenarını kavrıyor. Yüzünü benimkinin birkaç santim önüne eğerek, gözleriyle bana emirler yağdırıyor.

"Beni kıskandırmaya çalışan küçük bir sürtüksün. Başka hiç kimse seni böyle becermek. Benim için gel. *Şimdi*."

Elini ısırıyorum, her yerinde patlıyorum, vücudumun her santimini tüketen ve mutluluk verici bir sıcaklıkla biten acele. Çaresizce itiyor.

Ağzımı bırakıyor, vücudu sarsılıp içimde patlamadan önce bana bir kez daha sertçe vuruyor.

Sığ ve düzensiz nefeslerimiz, gürültüsüyle odaya hükmediyor.

Yavaşça kendini içimden çekerek bedenimin üzerine çöküyor.

Ne halt ediyorum ben?

Nefesimi tutmaya çalışarak hareketsiz yatmaya devam ediyorum.

Düşüncesizliğimizin farkına varmamız bir tsunami gibi çöküyor, suçluluk duygusu hissedilmemekten korkarak ayak izlerini takip ediyor. Göğsüm sıkışmaya başlıyor ve bilinçli olarak bluzumu iliklemeye başlıyorum, o yanımda dinlenirken aramızdaki sessizliği bozuyor.

"Lex, söylediklerimde ciddiydim."

Ellerimi bluzumdan çekerek vücudunu tekrar benimkinin üstüne koyuyor, yukarıda yaptıklarımı çözüyor ve beni soymayı bitiriyor. Gözleri hemen kasık kemiğimin hemen üzerindeki anka kuşu dövmesine takılıyor. Gözlerime bakarak bir açıklama arıyor, ama benim vermeye hazır olmadığım bir açıklama.

"Ve söylediklerimde ciddiydim, Charlotte."

Vücudumda öpücükler bırakarak masanın üzerine oturmamı ve bacaklarımı açmamı emrediyor. Kendini amımın üzerine indiriyor, yavaşça tadına bakıyor, dilini klitorisimin etrafında dolaştırıyor. Sürpriz bir şekilde yakalandım, daha sert emerken vücudum tekrar kasılmak için can atıyor. İki parmağını içime sokarak beni umursamazca beceriyor. Onunkiyle karışan uyarılmışlığım parmaklarının etrafına damlıyor, sadece bu anın saf şehvetini artırıyor.

Onu tekrar tatmak istiyorum, başını iterek masama oturmasını istiyorum.

Onun üzerinde sahip olduğum güçle masama zincirlenmiş halde ne kadar seksi göründüğüne hayranlıkla bakmak için bir an ayırıyorum, elimi şaftının etrafına sarıyorum, ağzımı yukarı ve aşağı kaydırıyorum, onu tamamen tadıyorum.

"Seninle işim bitmedi," diye kekeliyor, bir an için kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Seninle işim bitmedi." Ayağa kalktım, üzerine tırmandım.

Onun yerine

Onu becerirken arkamı dönüp altmış dokuz pozisyonuna geçiyorum. Vücudu geriliyor, inlemeleri yoğunlaşıyor.

"Siktir, bebeğim, o amcığı buraya getir."

İnlemelerim yoğunlaşıyor, ağzım sikinin etrafını sararken yüzü bacaklarımın arasına gömülüyor. Her iğrenç yalamada onu daha derine çekiyorum, ikimiz de oynadığımız bu hastalıklı ve çarpık oyunda birbirimizle yarışıyoruz.

"Lex, ben... daha fazla dayanamayacağım, ben..." Vücudum titremeye başladı. Çılgınca sikini kavrayıp sertçe emerken bir yandan da orgazm dalgasına biniyorum.

başka bir iklimsel bitiş.

O ağzıma gömülüyken nefesimi tutuyorum, tanıdık tat boğazımın arkasına çarpıyor ve kendi fantezilerime yenik düşerek her son damlanın tadını çıkarıyorum.

Bir kez daha sessizce uzanıp çok ihtiyacımız olan havayı almaya çalışıyoruz. Kollarım jöle gibi oldu ama ondan kurtulmayı başardım, tavana bakıp içimdeki adrenalini sakinleştirmeye çalışırken yanındaki masaya yığıldım.

"Dövmeyi ne zaman yaptırdın?" diye soruyor alçak sesle.

"Üniversiteye döndüğümde."

"Nedir o?" "Bir

anka kuşu."

Bedenimi yukarı çekip kıyafetlerimi uzatıyor. Kendimi utangaç hissediyorum, hemen bluzumu göğsüme doğru çekiyorum. Yanımda, gömleğini çıkarmaya başlıyor.

"Neden şimdi tişörtünü çıkarıyorsun?"

Göğsünü açmasını izlerken, mükemmel şekilde yontulmuş karın kaslarının üzerine kazınmış dövmesini görünce çenem ister istemez düşüyor. Hiç düşünmeden uzanıp parmak uçlarımı dövmenin üzerinde gezdiriyorum. Tasarım bir tür kabile dövmesi, ama yakından baktığımda gölgesi bir aslana ait. Gövdesinin yanından aşağıya doğru ve göğüs kafesi boyunca uzanıyor.

"Aslanlar gücün işaretidir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, detayların çokluğu karşısında büyülenmiş bir halde.

"Evet, öyle, peki ya Anka kuşu?"

Bunu tartışmak istemiyorum, şimdi değil, burada bu kadar savunmasızken değil. "Geç oldu," diyorum ona. "Gitmemiz gerek."

Cevap vermem için beni zorlamıyor, bunun yerine ben bilgisayarı kapatırken masamı toplamama yardım ediyor. Elimde çantamla telefonumu elime alıyorum ve ekrandaki kısa mesajı görüyorum.

Batman: *Unutmayın, Batman'i n eğer beni almaya ihtiyacınız varsa tüm bu süslü numaraları vardır.*

Lex bana doğru bakıyor, mesajı okumamı izliyor ama bu sefer görmezden geliyor. Telefonum elimde vızıldamaya başladı.

Adriana. Kahretsin, unuttum!

Lex'in beni sorgulamaması için onu hoparlöre veriyorum. "Adriana."

"Charlie, lobindeyim! Kapıcı beni yukarı çıkarabileceğini söyledi, ama ben "Önce seni ararım diye düşündüm."

"Özür dilerim Adriana, kendimi bir şeye kaptırdım. Jean'e seni daireme alabileceğini söyle. On beş dakika içinde orada olacağım."

"Tamam, tatlım, yakında
görüşürüz." Lex sırıtarak
başını eğiyor.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Gülümsememi gizleyemeyerek soruyorum.

Onu gülümserken görmek kalbimi aptalca çarptırıyor. O kibirli piç çok güzel.

"Adriana'nın sana milyonlarca soru soracağını biliyorsun, değil mi? Bir saat içinde dokuz yıllık bilgi isteyecek."

"Biliyorum. Ondan daha azını beklemezdim."

Asansöre giriyoruz. Eğilip zemin kat düğmesine basmaya çalışıyorum. Elim kabaca itildi. Lex parmağını durdurma düğmesine bastı.

"Bunu gerçeğe dönüştürmenin zamanı geldi," diye homurdanıyor, eteğimi yukarı itiyor ve beni arkadan alıyor.

Üçüncü raunt, işte başlıyoruz.

***

"Ben buradayım, ben buradayım..."

Bacağımdan aşağı bir şey akmaması için dua ederek ön kapıdan fırlıyorum. Bu çok garip bir durumdu ve Lex'in içime girmesi sonradan aklıma gelmişti. Piç kurusu bana hap kullanıp kullanmadığımı sormaya bile cesaret edemedi. *Pislik herif.*

"Merhaba!" diye parlıyor ve kollarını sıkıca bana doluyor.

Odamda üzerimi değiştirip eşofman ve atletimi giyiyorum. Dışarı çıktığımda Adriana sehpamın üzerinde bir kitap okuyordu.

"Her neyse." Ben yanındaki kanepeye otururken o da kitabı bırakıp bana bakıyor. "Eviniz harika. İç dekoratörünüzün adı ne?"

"Um, ben... ve Eric'le konuştun mu çünkü yemin ederim Adriana, ikiniz doğumda ayrıldınız."

"Oh-em-gee, o tamamen harika, değil mi? Bunu kendi başına yaptığına inanamıyorum. Daha önce tasarım yapmayı ya da modayı hiç sevmezdin."

"Her şey değişiyor, insanlar büyüyor. Tasarım kısmından büyükannemle yaşarken keyif almaya başladım. Rastgele ıvır zıvırlardan hoşlanırdı ama bir şekilde işe yaramasını sağlardı." Bu anıya gülümsüyorum ve sohbeti memnuniyetle karşılıyorum. "Hafta sonları bitpazarlarına giderdik, bir tane-

nazik parçalar. Modaya gelince, bunun bir kısmı Nikki sayesinde oldu. Üniversitede aynı odayı paylaşıyorduk ve ne zaman bir randevum olsa bana kıyafetlerini ödünç veriyordu. Bir nevi bu işin tadını aldım."

"Lütfen bana büyükannenizden biraz daha bahseder misiniz?"

"Harika bir kadındı-" diye duraksıyorum, yıkılmadan ne kadar devam edebileceğimden emin değilim. "Ben küçükken onunla sadece birkaç kez görüştüm çünkü annemle pek anlaşamazlardı. Carmel'de işler çok zorlaştığında babam onunla konuştu ve beni kollarını açarak karşıladı. O son beş ayı onunla geçirmeseydim bugün olduğum kişi olamazdım. Çok şefkatli bir kadındı, çok bilgeydi. Umuda ihtiyacım olduğunda bana tutundu ve geleceği görmem için bana güç verdi."

Aniden duruyorum, devam edemeyeceğimi biliyorum. Adriana'ya içimi döküp büyükannemin orada olduğunu, hayatımın en karanlık gününde elimi tuttuğunu söyleyebilir miyim? Gözlerimi kapatıp anıyı yeniden yaşarken kalbim sıkışıyor.

"Hastaydı ama kimseye söylemedi. Vefat ettiği gün öğrendim." Oda sessizleşiyor, duygularım yüzeye çıktıkça görüşüm bulanıklaşıyor. "Adriana, öğrendiğinde ne olduğunu bana anlatır mısın?"

Adriana bacaklarını dizlerinin altına sıkıştırarak kanepemde ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Lex'in garip davrandığını fark ettim ama bebek hakkında hiçbir fikrim yoktu. Samantha bir gece bizi çağırdı ve hamileliği açıkladı. Lex çok öfkeliydi. Bunun olmasını istemiyordu. Ailem ise bunu bir lütuf olarak gördü." Boğazını temizliyor ama kelimeleriyle temkinli olmaya çalıştığını hissediyorum. "Ertesi gün Lex'in sakinleşip sakinleşmediğini görmek için yanına gittik. Samantha evde tek başınaydı ve gözle görülür bir şekilde üzgündü. Ağlıyordu ve annem onu teselli ederken Lex'in bir ilişkisi olduğunu söyledi. Senin adını söylediğinde hepimiz şoka girdik. Babam çok öfkeliydi. Lex'i öldürmeye hazırdı. Ben uyuşmuştum. Sen benim en iyi arkadaşımdın ve kendimi ihanete uğramış hissettim."

"Adriana, niyetim asla bu değildi. Onu çok sevdim..."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Ben de bunu düşündüm. Lex'le aranızdakinin Elijah'la benimki gibi bir şey olabileceğini düşündüm ama Samantha bana Lex'le yakınlaşmak için beni kullandığını ve başından beri gözünün onda olduğunu söyleyip durdu. Ona neden inandım bilmiyorum. En büyük pişmanlığım içgüdülerimi takip etmemek. Bunun yerine, arkadaşlığımızdan vazgeçtim."

Kocaman bir iç geçirdim, omuzlarım çökmüştü. "Biliyor musunuz? Bitti ve şimdi yolumuza devam ediyoruz."

"Evet, biliyorum. Sanki kader bir rol oynamış gibi." Bana yaklaşarak başını tıpkı eski günlerdeki gibi omzuma yaslıyor. "Şimdi, benim hizmetçim olur musun?

onur?"

Yüzümü ona dönüyorum, heyecanımı bastırmakta zorlanıyorum. "Elbette, Adriana."

Tekrar sıkıca sarılıyoruz ve ben en önemli soruyu sormayı düşünüyorum. "Elbiseyi kim tasarlıyor?"

Tasarımcılarla ilgili bir şeyler anlatıyor ve kalbim sevinçle doluyor. Elijah'ın evlenme teklif etmek için bu kadar uzun süre beklediğine inanamıyorum ama sanırım çoğumuz gibi hayat araya giriyor.

"Düğünümüzü üç yıl önce planlamıştık ama büyük günden hemen önce Elijah hastalandı. Kanser olduğunu öğrendik. Neyse ki bol miktarda kemoterapi sayesinde kanserden kurtulmayı başardı ve üç yıldır sağlıklı bir şekilde yaşıyor."

"Çok üzgünüm. Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Öyleydi ama neyse ki bizi destekleyen bir ailem vardı. Lex dünyanın en iyi kanser merkezlerini bulmak için kendini çok yordu. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum," diyor ve birkaç dakika sessiz kalıyor. "Biliyor musun, düğünde sağdıç o olacak?"

Böyle olmasını bekliyordum. Bu bizimle ilgili değil, Adriana ve Elijah'ın özel günü.

"Sorun değil, Adriana. Eminim ikimiz de aynı odada kalabiliriz."

Aklıma ofisim geldi. Evet, birbirimizle aynı odada olabiliriz ama belki kıyafetlerimizle değil.

"Charlie, bak, cevap vermek zorunda değilsin... ama bu gece onunla birlikte miydin? Başka bir şey sormayacağım çünkü o benim kardeşim ve bu çok fazla bilgi içerir."

Güldüm, ne kadar garip. Paylaşım günlerimizin çoktan geride kaldığını sanıyordum. Telefonum titreyerek dikkatimi ona cevap vermekten alıkoydu.

Lex: *Kardeşim seni yalnız bıraktı mı?*

Bir yanıt vermeyi düşünüyorum ama onun yerine kendi kendime gülüyorum. Bedenim tamamen bitkin düşmüş durumda ve bir cümleyi bir araya getirmek bile zor.

"Komik bir şey mi var?"

Ona metni gösteriyorum, o da bana katılıp gülene kadar gözleri doluyor. "Charlie, bunu hiç düşündün mü? Julian'la hâlâ nişanlı değil misin?"

Bu bir tokat değil de nedir?

Lex etraftayken, birdenbire aklım başımdan gitti.

Suçluluk duygusu, sadece onun adının anılmasından bile sızmaya başlar.

"Adriana, bu... Yani, Julian harika bir adam. Üzerinde yürüdüğüm zemine tapıyor. Ama-"

"Ama o Lex değil."

Hayır, o Lex değil. O tatlı, alçakgönüllü, şefkatli, sevecen bir adam. Bana saygılı davranır, niyetlerinde her zaman samimidir. Beni gülümsetiyor, benimle asla tartışmıyor. Lex ise bana kendi malıymışım gibi davranan soğuk, kibirli bir orospu çocuğuna dönüştü. Beni gülümsetmek yerine, içten içe kızdırıyor.

"Uzun bir gün oldu." Esniyorum, sonra devam ediyorum, "Ve Lex, şey, o karmaşık biri."

"Bana mı söylüyorsun?" Adriana yuhalıyor. Çantasını omzuna atarak bana bir kez daha sarılmak için eğiliyor. "Gitsem iyi olacak, ama sen ve ben... biz devam ediyoruz."

"Başka türlü olmasını istemezdim." Gülümsüyorum.

Yatağa girdiğimde, daha önce olanların yoğunluğundan sonra kaslarım gerildi. İşimin bittiğini düşünebilirsiniz ama işte buradayım, bacaklarımın arası sırılsıklam, görüntüler zihnimde canlı bir şekilde oynuyor. Aleti hevesle ağzımın yanında bekliyor.

*Ben***:** *Evet, artık yapayalnızım.*

Daha fazla yazmak istiyorum. Söyle ona hemen buraya gelsin ve gelecek hafta burada, yatağımda beynimi siksin.

Lex: *Ben de.*

Hızlı ama anlamlı bir yanıt. Piç kurusu. Uzun bir iç çekişten sonra hızlıca cevap yazdım.

Ben: *Yalnız değilsin, elin var. Pink bunun hakkında bir şarkı yazdı.*

Lex: *Bu şarkı insanlara ne kadar zevk verse de, şu anda bana zevk vermeni tercih ederim*.

Lanet olsun, sıçtım. Mesajı bir düzine kez okudum ve her okuduğumda ellerim otomatik olarak pantolonuma doğru yol alıyor, acıyı hafifletmek için hafifçe ovuşturuyor. Hızlıca bir mesaj yazıyorum, sonra araştırmaya devam ediyorum.

Ben: *Açgözlü, hep daha fazlasını isteyen.*
Lex: *Charlotte, seninle... asla yeterli olmaz.*

Son mesajı beni uçurumun kenarına gönderdi ve oracıkta boşaldım. Kabul ediyorum, onunla olduğum zamanki kadar iyi değil, ama bugün zaten iki kez becerildim.

Yorgunluktan birkaç dakika içinde uykuya daldım.

***

"Merhaba, Bayan Mason. Bu sabah son derece mutlu görünüyorsunuz," diyor Eric kaşlarından birini kaldırarak.

"Yoğun bir gün olacak. Dolu bir programda başarılı olduğumu biliyorsun."

"Uh-huh, tam program." Emma'ya dönüp fısıldayarak, "Daha çok su deliğine dolu bir erkek suyu gibi."

"Hey, bunu duydum," diye bağırarak ofisime doğru yürüyorum.

Kapıyı açtığımda, önümdeki bir suç mahalli gibi, dün gecenin anıları sel gibi geri geliyor. Yerleşmeye çalışıyorum, bugün arka arkaya müşteri toplantıları olduğu için zamanım kısıtlı.

"Charlie... dünyadan Charlie'ye!" Eric karşımda oturuyor, ağzında kalemiyle plan yapıyor ve meraklı bakışlarla beni izliyor.

"Üzgünüm Eric, başlayalım."

"Ofisinizin neden çiğ, hayvani seks gibi koktuğunu tartışarak başlayalım mı?"

"Çok fazla porno izliyorsun."

"Hayır... ancak şu anda Andrew McCarthy'ye karşı sağlıksız bir saplantım olduğuna inanıyorum."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir ki? Sen bilmem ne yılında doğdun..." Hangi yıl doğduğunu bulmak için parmaklarımı sayıyorum.

"Gerçek bir centilmen yaşını belli etmez. Her neyse, dün gece *Pretty in Pink* filmini oynattılar ve size şunu söyleyeyim, o elbisenin balo için uygun olduğunu hangi noktada düşündüklerini bilmiyorum. Bundan daha iyi görünen bulaşık havlularım var."

"*Pretty in Pink* bakiresi olduğun gerçeği uzun zaman önce ortaya çıkmalıydı. Tüm filmlerin filmi gibi. Bu filmi izlememek Madonna'nın 'Material Girl' şarkısını söylediğini bilmemek gibi bir şey ve ayrıca annen sayesinde bulaşık havlularını Kraliçe'nin satın aldığı yerden aldığını da belirtmek isterim."

"İyi, o zaman vur beni. Çay havlularını bırak ve masanın üstündeki bang-bang'ine geri dön."

"Üzgünüm E, konu kapanmıştır. Üzerinde çalışmamız gereken bir dosya var." "Tam bir parti bozansın, Charlie."

"Evet, yüz dolarlık kraliyet bulaşık havlularınızla dünyaya vaaz verin."

Eric ofisimden ayrılmadan önce bir saat boyunca bilgi verdik. Kapımın çalındığını duyana kadar ilk birkaç randevuda sıra dışı bir şey olmamıştı. "İçeri gel."

"Charlie, burada senin için biri var." Eric endişeyle bana baktı. Lanet olsun, lütfen bana Lex olduğunu söyleme. Ona karşı koymamın imkanı yok.

Güpegündüz, bütün ofis oradayken onu becermekten rahatsız oluyorum.

"Kim o?"

"Bayan Benson."

"Kim olduğunu bilmiyorum ama tamam, içeri alın."

Odadan çıkıyor ve birkaç dakika sonra onunla birlikte geri dönüyor. "Merhaba, Charlie."

"Samantha?"

Kafamda tek duyduğum *Star Wars*'tan imparatorluk marşı ve o da Darth Vader. Onun ofisimde olduğunu fark etmek gerçeküstü. Bir hafta önce Lex'i dokuz yıldır görmemiştim. Onu becermekle kalmadım, şimdi ofisimde onun eski karısıyla, çocukça patavatsızlığım yüzünden hayatını mahvettiğim kadınla birlikteyim.

"Bir buluşma ayarlayamadığım için özür dilerim. Konuşabilir miyiz?" diye sorar.

Oturmasını işaret ediyorum. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Özür dilemek istiyorum. Charlie, özür dilerim. Alex ile olan her şey..."

Özür dileme ihtiyacı beni şaşırttı. O hiç yanlış bir şey yapmadı. Hayallerindeki adamla evlendi, bu bir hata sayılmazdı.

Konuşurken ellerini karıştırıyor. "Hamilelikten önce de seni sevdiğini biliyordum. Sana nasıl baktığını görebiliyordum. Hatalar yaptım, çok fazla, ama pişman olmadığım tek şey bebeğim."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve beni şaşırtıyor. Ne diyeceğimi bilemeden ona bir kutu mendil uzattım.

"Ben de üzgünüm Samantha. O senindi. Genç ve aptaldım ve bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

Bir kasanın içine hapsedilmiş kelimeler gibi, serbest bırakılmam beklediğimden çok daha tatmin edici oldu. Oynadığımız oyunlarda bir kurban değildim, karışık ağın yaratılmasında eşit bir rolüm vardı.

"Birlikte olmanıza izin verseydim hayat senin için daha farklı olurdu, biliyorum," diye kekeliyor burnunu çekerek.

"Birbirinize yemin ettiniz. Buna hakkım yoktu-"

Kollarını uzatarak sözümü kesti. "Umarım beni affedebilirsin."

Kucaklamasını kabul ederek ikimiz de birbirimize sıkıca sarıldık.

"Charlie, onun kalbi hiçbir zaman bana ait olmadı, her zaman sana aitti ve hala da öyle. İnatçılığının gerçek aşkın önüne geçmesine izin verme."

Yüzünde bir gülümseme ve cam gibi gözlerle uzaklaşıyor, zarif bir el sallayışla ofisimden çıkıyor.

Şaşkına döndüm.

Yıllarca, birbirimize rastlarsak nasıl olacağını hayal ettim. Bana takacağı kötü isimleri, saçımı çekişini ve çılgına dönmüş bir güreşçi gibi beni tekmeleyişini. Kendi duygularıma kapıldığım için bir kez bile durup onun duygularını ya da evliliğini nasıl mahvettiğimi düşünmedim. Ve şimdi, ikimiz de yaptığımız hatalar için birbirimizi affettik ve pişmanlık duygusu ufukta kaybolan bir bulut gibi omuzlarımdan kalkıyor.

Dürtüyle hareket ederek telefonumu aldım ve Adriana'yı aradım. "Selam, kızım. N'aber?"

"Senden bir iyilik istiyorum. Gerçekten büyük bir iyilik."

Adriana'dan ne istediğime inanamıyorum ama tüm kartların onun elinde olmadığını bilmesini istiyorum. Lex Edwards egoist, bencil bir piç kurusuna dönüştü. Güçle büyüyor, o kadarını biliyorum.

Ama güçlü dış görünüşünün altında bir zayıflık yatıyor. Ve ben bunun tam olarak ne olduğunu biliyorum.

İkimiz de oynadığımız bu kötü oyunda birer piyonuz, ama biliyorum ki durmamız mümkün değil.

Şimdi, Bay Edwards, bekleyin.

Seni en çok acıtan yerinden vuracağım.

CHAPTER 29

LEX

Cehennemden gelen bir gün oldu.

Hilton'daki hissedarlar toplantısına katılmamanın sonuçlarını biliyorum ama Charlotte ile burada olmak kesinlikle buna değdi.

Ertesi gün öğleden sonra saat üç ve son konferans görüşmemden yeni çıktım, tam olarak üst üste dördüncü.

Kate yanımda oturuyor, telefon bittiğinde nefes alıyor. "Bay Edwards, beni ilgilendirmediğini biliyorum ama sizi Manhattan'a bu kadar acil çağıran şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Kolumu cama dayayıp destek almak için ona yaslanıyorum. "Görmem gereken biri vardı, bir zamanlar benim için çok şey ifade eden biri."

Kate bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Evet, bu doğru, Lex Edwards'ın aslında bir kalbi

var. Taş kalpli bir hıyar olarak doğmamış.

"Um, tabii, tamam... Ben... uh... burada onunla ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Karışık bir durum."

"Anlıyorum. Süresiz olarak buraya yerleştirilmenizi organize edeceğim. Burada size yardımcı olmamı mı istersiniz yoksa Londra'ya geri uçup

temas kurabilir miyim?" Hızlıca not defterine bazı notlar alıyor, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama gerçekten ona bir maaş zammı vermem gerekiyor.

"Kulaktan kulağa oynayalım. Buradaki ofisi hızlıca ayarlayabilir misin? Tasarımla ilgili konularda lütfen kız kardeşimle irtibata geçin."

Daha fazla not yazmayı bitiriyor ve dizüstü bilgisayarını topluyor, bana her şey üzerinde hemen çalışacağını söylüyor. Odadan çıkmaya başladığında ona seslendim, "Kate?"

"Evet, efendim?"

"Toplantıya katılmamamın sonuçlarıyla sizi baş başa bıraktığım için özür dilerim."

Özür dilediğime inanamıyorum, özellikle de bir çalışandan. Lex Edwards hiçbir şey ya da hiç kimse için özür dilemez. Pencereden aşağıdaki şehre bakmaya devam ediyorum.

"Buna değer mi, efendim?"

Charlotte'un hayatıma geri dönmesinin getirdiği tüm duygularla başa çıkamayınca, uzun süredir tuttuğum nefesimi uzun bir iç çekişle bırakıyorum. Yaptığım her şeyi ve genellikle etrafımdaki herkesi kontrol ediyorum.

Alıştığım her şeyin yavaş yavaş elimden kayıp gittiğini anlayamıyorum. Kontrolü kaybetmekten korkuyorum, her parçamı elinde tuttuğundan ve tek bir parmak hareketiyle beni kıracağından korkuyorum.

"Her zaman öyleydi."

***

"Ne istiyorsun?" Kesin bir dille cevap

veriyorum.

"Tek kız kardeşini selamlamak için güzel bir yol. Dinle, buradaki ofisine bazı parçalar gönderdim ve bunları en kısa zamanda onaylamanı istiyorum."

"Adriana, çok yorgunum ve yapacak çok işim var. Sorun olmayacağına eminim. Senin kararlarına güveniyorum."

İçimde hiç mücadele kalmadı. E-postalarım birikiyor ve yarattığım bu karmaşadan kurtulmak istiyorsam ciddi bir şekilde kıçımı kaldırmam gerekiyor. Birçok çalışan ve iş ortağım umursamaz davranışıma kızgın ve ben de onları suçlamıyorum.

"Bana biraz nefes almaya ihtiyacın varmış gibi geldi. Bak, ofis Waldorf'tan taksiyle on dakika uzaklıkta. Lütfen... gidip bir bakın. İstemediğiniz her şeyi sabah ilk iş iade etmek zorundasınız."

Bütün gün odadan çıkmadım. Charlotte'a mesajlarla ara vermesi için ne kadar dırdır etsem de ben de vakit bulamıyorum. Neyse ki çok meşgul ama

Bugün onu tadamayacağım için hayal kırıklığına uğradım. Gitmeyi kabul ediyorum ama Adriana'ya gecenin geri kalanında beni rahatsız etmemesini söylüyorum.

Ofise gitmek için taksiye binerken aklım dün geceye, özellikle de asansöre gidiyor.

Asansörü nasıl durduramadım? Yüzünde bir sırıtışla başını eğdiğinde düğmeye bastım. Nedenini biliyordu ve fazlasıyla hazırdı. Onu duvara doğru kaldırdım ve külotunu kenara ittim. Birkaç saniye içinde sikimi içine kaydırdım. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken kabaca saçlarımı çekiştirdi.

"Beni tekrar boşalt Lex. Beni sertçe becer," diye çığlık attı.

Kıçının yanaklarını ayırdım ve içine girerken onları sıkıca kavradım. O kadar ıslaktı ki. Bu gece zaten iki kez boşalmıştı, ayrıca içine çoktan üflemiştim. Sikimin amına vurma sesi beni hızla uçurumun kenarına gönderiyordu.

"Lex," diye mırıldandı.

Başımı boynuna gömdüğümde, adımı söylerken çıkardığı ses yeryüzündeki cennet gibiydi. Teninin kokusu sarhoş ediciydi. Kendimi sürekli onun etrafındaki havayı içime çekerken buluyordum. Terle karışık tatlı bir çiçek kokusu gibiydi. Onu çok sert becerdiğim için ter içinde kalmıştı.

"Lex, bana bak," diye talep etti.

Gözlerine baktığımda, çikolata kahverengisinin derinliklerinde şehvet, arzu ve tam olarak çözemediğim başka bir şey vardı.

"Beni becerirken her zaman bana bak," diye emretti.

Lanet olsun, bu beni orgazmik bir sona fırlattı. Ne kadar süre boşaldığımı bilmiyorum ama dakikalar gibi geldi. Sonra yavaşça kendimi dışarı çektim ve o orada dururken, bacakları titrerken vücudunu kavradım. Kıyafetlerimizi düzelttik, sonra asansörü çalıştırmak için durdurma düğmesine tekrar bastım.

"Londra'da olman gerektiğini sanıyordum."

Kravatımı düzeltirken yüzümdeki sırıtış çok açıktı. "Planlarım değişti." Spontane verdiğim bu karar yüzünden başımın büyük belada olduğunu ya da elli milyon dolar kaybetmeye bu kadar yakın olduğumu belli etmedim. Anlaştık.

"Ne kadar süre için?"

Cevabımı beklerken gözlerinde neredeyse bir umut ışığı görebiliyordum.

"Süresiz olarak."

Yoğun trafik nedeniyle taksinin durma noktasına gelmesine sinirlenerek hafıza şeridindeki yolculuktan çıkıyorum. Sinirle Adriana'ya ardı ardına küfür dolu mesajlar atıyor ve beni bu yolculuğa çıkardığı için ona küfrediyorum. E-postamın sesi çınlamaya devam ediyor ve gelen kutumu isteksizce açtığımda Preston Enterprises'ın İcra Direktörü Victoria Preston'dan, toplantıda bulunmadığım için teklifimizi reddettiklerini bildiren bir e-posta buluyorum. Aynı otelde kaldığını ve teklifimizi daha ayrıntılı olarak görüşmek istediğini de belirtiyor.

Victoria Preston çok çıkarcı bir kaltak. Tabii ki sözleşmeyi istiyoruz, 50 milyon dolar değerinde. Londra'daki son vali balosunda beni baştan çıkarma girişiminden sonra onunla uğraşmaktan kaçındım. O ağzında gümüş kaşıkla doğmuş şımarık bir velet.

Onunla buluşmaktan kurtulmamın hiçbir yolu olmadığını bilerek burnumun kemiğini sıkıyorum. Aynı otelde kalıyor olması beni çileden çıkarıyor çünkü bunun tesadüf olmadığını biliyorum. E-postasına yanıt verirken, zihinsel olarak kendimi uzun bir geceye hazırlıyorum. Buna bağlı olan çok şey var, gerçekliği yerleşiyor ve beni tamamen sarıyor.

Asansörle yeni ofisimizin olacağı kata hızla çıkarken telefonum çalıyor. Yok artık, arayan Adriana'ydı. Onunla kavga etmeye hazır bir şekilde ahizeyi sıktım.

"Lanet olsun, Adriana, buradayım!"

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sakince sorar.

Telefonum hâlâ kulağımdayken kapıdan içeri giriyorum. Ofisimin girişinde aniden duruyorum. "Adriana, gitmem gerek." Cevap bile beklemeden aramayı sonlandırıyorum.

Kocaman deri koltuğumda oturan Charlotte, trençkot, külotlu çorap ve o meşhur Louboutin'lerini giymiş. Trençkotu görünce sikim kıpırdıyor. Tıpkı filmlerdeki gibi olmasını umuyorum, altında bir şey yok. Bacak bacak üstüne atmış ve kalçasının etrafındaki jartiyerleri zar zor görebiliyorum.

Ayağa kalkıyor, yavaşça bana doğru yürüyor. Nutkum tutulmuştu ve her an on beş yaşındaki azgın bir çocuk gibi pantolonuma boşalmaya hazır bir haldeydim. Elimi tutarak beni masaya doğru çekiyor, sonra sandalyeye oturtuyor, önümde dimdik duruyor. Ellerimi uzatıp pürüzsüz teninde gezdirmek için can atıyorum ama bekliyorum.

"Mesele şu Bay Edwards... Ofisimde beklenmedik ziyaretçilerden hoşlanmıyorum. Bu tür hareketler ciddi cezalara yol açacaktır."

Dayanamayıp elimi kaldırıyorum ve kalçasına koyuyorum. Yavaşça aşağı kaydırarak paltosunun altından geçiyorum ve mükemmel poposunu avuçluyorum. "Kurallara uymaktan yanayım."

Kemerindeki düğümü çözerek ceketini açıyor. Altında, jartiyerleri külotlu çorabına bağlı, askısız siyah bir korse giyiyor. Fransız kesim külotunun kumaşı o kadar şeffaf ki, kumaşın üzerinde biriken nemi görebiliyorum. Kadınım cehennem gibi ıslak, beni bekliyor. Ceketini omuzlarından çektiğimde, sandalyede bana sarılıyor.

"Cezalandırılman gereken yolları düşünmeme izin ver... hmmm." Yavaşça sikime doğru sürtünüyor. İki elim de kıçındayken kendimi toparlamaya çalışıyorum, sertçe okşuyorum. "Benim sorunum, iş yerindeki masama her oturduğumda bana yaptıklarının aklıma gelmesi. Tahmin edebileceğin gibi, işkolik olduğum için, günümü etkilemiş gibi görünüyor. Bu yüzden, eğer ben bununla uğraşmak zorundaysam, senin de uğraşman gerektiğini düşünüyorum."

Charlotte yavaşça ayağa kalkıyor ve masama oturuyor. Geriye doğru kayıyor, bacaklarını önümde genişçe açıyor, sonra parmaklarını aşağı kaydırıyor ve klitorisini daireler çizerek yavaşça ovuyor.

Bu beni öldürecek.

Onu izlediğimi görünce kumaşı kenara iterek çıplak bedenine temas ediyor. Hızlandıkça inliyor, parmaklarını içine kaydırdığında sırtını kamburlaştırıyor.

Sikeyim. Ben. Öldüm.

Pantolonumun fermuarını hızla açıp sikimi serbest bırakıyorum. Onu izlerken yavaşça okşuyorum, her anın tadını çıkarıyorum. Ben vuruşlarımı artırdıkça gözleri aç bir şekilde sikimi izliyor, pre-cum ellerimin her tarafına yayılıyor. Parmaklarını amından çıkarıp ağzına sokuyor ve teker teker tadına bakıyor.

Göğsüm çarpıyor ve onu kabaca kendime doğru çekerken dudaklarım onunkilere çarpıyor. Beklemek beni öldürüyor, damarlarımda dolaşan katıksız arzu yüzünden sabrım giderek azalıyor. Daha fazla bekleyemeyerek onu ters çeviriyorum. Kıçı tam görüş alanımdayken, bacaklarını olabildiğince açıp sikimi içine sokuyorum.

Ağrı inlememe neden oluyor. Gözlerimi sıkıca kapatarak, çok erken bitirmekten kendimi alıkoyuyorum. *Kendini kontrol et.* Küçük nefesler alarak, doruk noktasını durdurmayı başarıyorum ve kalçalarımı onunkilere çarpıyorum. Onu daha sert sikmem için yalvarıyor, sikim daha derine girdikçe inliyor.

"Seni istiyorum bebeğim. Hepinizi," diye fısıldıyorum kulağına.

Ne istediğimi biliyor ve lanet olsun, fazlasıyla istekli. Ağzımdan kirli kelimeler kaçıyor, kulağına sürtünüyor, o da yumuşak bir şekilde inliyor.

yoğunluğu, kıçını bana daha fazla itiyor. Güzel sesleri beni zorluyor, hareketlerimi kontrol etmem ve yavaşlamam için beni uyarıyor.

Sikim hâlâ içindeyken ona doğru eğildim. Saçlarını kenara iterek dişlerim kulağını sıyırıyor. Bir an hareketsiz kalıp kalp atışlarını dinliyorum, teninde kalan terin ışıltısına hayran kalıyorum. Nefes alış verişi yavaşlıyor ama endişeli olduğunu biliyorum. Daracık amcığı sikimin etrafını sarmış durumda ve neredeyse orada olduğunu biliyorum, tıpkı benim gibi bunu daha da ileri götürmek için kendini tutuyor.

"Beni istiyorsun, Charlotte. Sikimin vücudunun her yerine dokunmasını istiyorsun. Rüyalarında adımı haykırmak, acı içinde uyanmak, seni ne kadar sert boşalttığımı hatırlamak istiyorsun ki bir daha benden başka kimse o küçük amını ya da götünü sikemesin."

Ben bunları söylerken vücudu titriyor. Sikimi çekerek kıçına sürtüyor.

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor, çenem şu anda kıçına girme düşüncesiyle sıkıca kenetleniyor. Bunu sadece bir kez yapmıştık, bu yüzden kendime nazik olmamı söylüyorum.

Yanaklarını genişçe açarak önümdeki güzel manzaraya hayran kalıyorum. Klitorisini ovuştururken kendimi yavaşça içeri kaydırıyorum, inlemelerini dinliyorum ve hareketlerine dikkat ediyorum. Kıçı o kadar sıkı ki artık kendimi tutma şansım yok.

Sırtını kavislendiriyor, yavaşça ama hız kazanarak beni çılgına çeviriyor. Kendimi tutmak, yavaştan almak ve ona zarar vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama ben sıktıkça o daha sert bir şekilde bana çarpıyor.

Saçlarını elime dolayarak, vücudu gerilmeye başlayana kadar zorla çekiştiriyorum.

Yaklaştı.

"Lex lütfen... sik beni... daha sert."

Charlotte'un yalvarışları kısa kesiliyor, aletimin etrafındaki tanıdık sıcaklık daha derine itmeme neden oluyor. Bir dizi küfür haykırarak, orgazmı atlatırken tutarsız bir şekilde yıldızları görene kadar ısı yükseliyor.

İkimiz de sessiz kalıyoruz, yoğun sikişten nefesimizi tutuyoruz. Sikimi yavaşça dışarı kaydırıyorum, bunu yaparken sırtının küçük kısmını ovuyorum. Masamın üzerine yığılıyor, bu da benim kıkırdamama neden oluyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, ceketine uzanırken. "Yoğun antrenmanı kaldıramıyor musun?"

"Yoga ve Zumba yaptığımı ve çoğu gün koştuğumu bilmenizi isterim."

Onu kendime çektiğimde yüzü pembenin güzel bir tonuyla kızarıyor. Onu yumuşak bir şekilde öpüyorum, aramızdaki normal yoğunluktan çok farklı. Dudakları yumuşak ve aniden çekilmeden önce dili yavaşça benimkini okşuyor.

"Lex, biz sadece sevişiyoruz. Çıkarları olan arkadaşlar. Sikiş arkadaşları. Ne dersen de."

Şu anda tartışacak gücüm yok. Eğer istediği buysa, sadece bu olduğuna inanmasına izin vereceğim, ama bundan daha iyisini biliyorum. Charlotte seks arkadaşlığı yapmaz. O öyle biri değil. Ve duygularını gizleyemediği için kalbini her zaman koluna takmıştır.

Ancak, sorular hala devam ediyor.

Neden hala onunla birlikte?

Neden hala onunla evleniyor?

Ne olmuş yani? Herif onu sinemaya, yemeğe falan götürdü.

Ama o benim.

Sadece bunun farkına varması gerekiyor.

"Eğer istediğiniz buysa, Bayan Mason."

Sessizce ilerliyoruz, binadan çıkıyoruz ve kaldırımda duruyoruz. Ona gecenin geri kalanı için ne planladığını soruyorum.

"Sakin ol ve kitap oku," diye cevap veriyor rahatça. "Yarın sabahın köründe kalkmam gerekiyor. Ya sen?"

"İş tabii ki. Bütün gece çalışıyorum. Yalnız kalırsan bana katılmaktan çekinme."

"Bunu aklımda tutacağım," diyor eğlenerek.

Vedalaşmaya çalışırken onu bir kez daha kucaklıyor ve derinden öpüyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesini istiyorum.

Ama bir kez daha direnci hissettim.

Bırakıyorum.

Şimdilik.

***

Kate'le oturmuş Victoria Preston'la toplantımızı tartışırken sabah su gibi akıp geçiyor. Telefonum çalıyor ve numarayı tanımadığım için açıyorum. "Lex Edwards."

"Lütfen kapatma Lex." Samantha'nın sesini hemen tanıdım.

Lanet olsun, şimdi bu karmaşaya ihtiyacım yok.

Lanet numaramı nereden bulmuş?

"Ne istiyorsun, Samantha?"

"Lütfen sadece beni dinle, sonra seni yalnız bırakacağım. Kulüpteki davranışım için özür dilerim. O kadar sarhoş olup kendimi sana zorlamaya ve olay çıkarmaya hakkım yoktu."

Dinliyorum ama çok sinirliyim. Kate sessizce oturuyor ve söylediğim her kelimeye kulak misafiri oluyor. Charlotte hayatıma girmişken bu kaltak neden tekrar hayatıma girmeye hakkı olduğunu düşünüyor, aklım almıyor.

"Chris'le aramız pek iyi değil ve... sen bir şey söylemeden önce bekle, Charlie'yi gördüğümü bilmeni istedim. Ona yaptığım şey için özür dilemek istedim."

"Affedersiniz?"

I. Am. Lanet olsun. Öfkeliyim!

Benimle iletişime geçmeye hakkı yoktu ve özellikle Charlotte ile konuşmaya hakkı yoktu.

"Lex, hatalarım için beni affetti. Sen neden affedemiyorsun? O zamanlar hepimiz genç ve aptaldık."

"Bana genç ve aptal muamelesi yapma Samantha. Hayatımı mahvettin!"

Parmağımı aramayı sonlandırma düğmesine basıp telefonu kanepeye fırlatıyorum. Odada volta atarak sakinleşmeye çalışıyorum ve Charlotte'un neden hiçbir şey söylemediğini merak ediyorum.

Bana yalan mı söylüyor?

Bana söylemediği başka ne var?

Kate bana saati ve alt kattaki toplantımı soruyor. Evrak çantalarımızı alıp restorana gidiyoruz, Kate bana bir şey unuttuğunu söyleyip odaya dönüyor ve beni kızla yalnız bırakıyor.

"Bay Edwards... sizi tekrar görmek bir zevk," diye selamlıyor Victoria, göğsünü bir fahişe gibi bilerek açarak.

"Bayan Preston."

"Lütfen, oturun. İçecek bir şey ister misiniz?"

Garson masamızda durdu, siparişimizi aldı ve aceleyle gitti. Victoria şarabından bir yudum alarak bana bakıyor. Dudaklarını b i l e r e k yalıyor, dikkatimi çekerken hafifçe ayırıyor. Gerçekten büyük dudakları var, kabuslarınızda sizi tükürüğe boğmak için peşinizden koşacak türden. Sanırım kafa için iyi olabilirler.

Böyle düşünüyorum çünkü Samantha'nın onu ziyaret etmesi gibi önemli bir bilgiyi sakladığı için Charlotte'a çok kızgınım.

Kate teklif belgeleriyle birlikte geldi, ben de onu Victoria ile tanıştırdım. Tabii ki Victoria kendini beğenmiş bir kaltak olarak sahte bir selam veriyor ve hemen ardından Kate'e küçümseyici bir bakış atıyor.

"Evet, Bay Edwards, ana teklifiniz çok beğenildi, ancak ilk başlangıç sırasında sizden çok pratik olmanızı isteyeceğiz. Tahmin edebileceğiniz gibi, yokluğunuz müşteriniz olarak bize olan bağlılığınızı sorgulattı, bu yüzden başlangıçta teklifi reddettik."

Kaltak. Bir kere, cidden.

Sanki bütün gün evde taşaklarımı kaşıyıp MTV izliyormuşum gibi konuşuyor.

"Bayan Preston, sizi temin ederim ki bu projeye olan bağlılığımız beklediğinizin ötesinde ve üstünde. Yokluğum için özür dilerim, ancak Manhattan'da halledilmesi gereken acil bir durum vardı."

"Bakın Bay Edwards, ekibim bu teklifi ancak siz sözleşmenin size düşen kısmını yerine getirirseniz imzalayacaktır. Ayrıca işin büyük bir kısmının Londra'da yapılmasını talep ediyoruz."

Hay sikeyim! İçgüdülerim, ana merkezlerindeki uzun çalışma saatleri yüzünden işin bu noktaya geleceğini düşündürüyordu. Londra'da olursam Charlotte'u nasıl göreceğim?

Belki Charlotte aslında beni siklemiyordur? Belki de

sadece bir intikam sikişine ihtiyacı vardı?

Belki de iki hafta önceki bendim? Hızlı bir sikişe ihtiyacı olduğunda kadınlarla tatlı tatlı konuşan Lex Edwards. Gecenin bir yarısı hızlı bir veda bile etmeden ya da "teşekkürler, sikimi amına sokarken çok güzel vakit geçirdim" demeden ortadan kaybolan tip.

Ama sonra gardını düşürdüğü zamanları düşünüyorum.

Gözlerinin içine bakmamı istediğinde. Zümrüt yeşilinin hala en sevdiği renk olduğunu. Ve bana bir dahaki sefer olacağını söylediğinde.

Hâlâ bir şeyler hissettiğine dair umut var.

"Bu bir yıllık bir sözleşme, Bay Edwards. Bunun belirtilen zaman diliminde gerçekleştirileceğine dair taahhüdünüz var mı?"

Elli milyon dolarlık bir iş anlaşması ve ben bunu sorguluyorum çünkü Amerika'dan ayrılmak istemiyorum. Kağıtları kalemle birlikte bana uzatıyor, gözlerini benden ayırmıyor, bir tepki vermemi bekliyor. Tereddüt ediyorum, geciken tepkim karşısında şaşkınlıkla beni izleyen Kate'e bakıyorum. Kalemi alıyorum ve belgeleri imzalamaya başlıyorum, dünyanın yükü artık omuzlarımda.

Kate kopyaları alıp on dakika içinde döneceğini söylüyor. Beni Victoria ile yalnız bırakarak, bu konuşmanın nereye varacağından korkuyorum.

"Seni Londra'da tekrar görmek güzel olacak," diye şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Döndüğünüzde bir akşam yemeği yiyelim ve aklınıza gelebilecek diğer fikirleri tartışalım."

"Bak Victoria, bu tamamen işle ilgili. İşle zevki birbirine karıştırmadığımı biliyorsun."

"Oh, lütfen Lex, sanki küçük asistanın Kat, Kathy ya da adı her neyse onu sikmemişsin gibi," diye alay ediyor.

"Adı Kate ve hayır, o değerli bir çalışan. Söylediklerimde ciddiydim. Benimle oyun oynama."

Kate kopyalanmış belgelerle döndü. Victoria'nın projenin ne zaman başlayacağını bana e-posta ile bildireceğini söylemesiyle toplantıyı sonlandırıyoruz.

Küçük adımlarla odama doğru yürürken, içimde boş bir hisle başımı öne eğiyorum. Son yirmi dört saat eşit ölçülerde cennet ve cehennem gibiydi. Charlotte'u o kadar çok istiyorum ki, Samantha'ya, Julian'a ve hâlâ ikinci en iyi olduğum gerçeğine duyduğum öfkenin üstesinden gelemiyorum.

"Bay Edwards, bitkin görünüyorsunuz. İzin verin günün geri kalanında işlerinizi ben halledeyim. Size iyi bir uyku çekmenizi öneririm," diyor Kate.

Haklı. Öğle yemeği vakti yaklaşmış olsa da biraz uyumakta bir sakınca görmüyorum. Hiç bu kadar bitkin olmamıştım ama şu anda geriye kalan sorulara cevap bulmaya yakın değilim. Ve bu sabah üçe kadar çalışmak işleri daha da kötüleştirdi.

Bir saldırı planıyla yeniden odaklanmalıyım.

Tanrım, tüm bu Charlotte olayına lanet olası bir iş teklifi gibi davranıyorum. Ama belki de bu şekilde ele almalıyım? Emin olduğum tek şey onun benim olduğu ve kimsenin onu benden alamayacağı.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Yine de Samantha'yı affettiği için ona olan düşmanlığımı üzerimden atamıyorum. Bunu neden yaptı ki?

Peki ya ben ne olacağım?

Neden beni affetmiyor?

CHAPTER 30

CHARLIE

Yağmur beni her zamanki sabah koşumdan caydırmıyor. Aksine, beni serinletiyor ve daha da sıkı koşmamı sağlıyor.

Her zamanki bankımda durup nefes almaya çalışıyorum. Son kırk sekiz saat en hafif tabiriyle yorucuydu. Dengesiz özel hayatım nedeniyle zorlandığım ağır iş yükünün yanı sıra Lex ile de ilgilenmem gerekiyordu.

"Tekrar merhaba!" Tanıdık sarışın kız bankın yanında durur.

"Merhaba. Seni birkaç gündür görmedim. Manhattan'dan ayrıldın mı?"

"Evet, kısaca, ama işte yine buradayım." Gülüyor, sonra kendini tanıtmak için elini uzatıyor. "Ben Kate, bu arada."

Elini sıktım. "Charlie."

"Özür dilerim, neden güldüğümü bilmiyorum." Karnını tutuyor ve iç çekiyor. "Şu anda iş yüzünden o kadar stresliyim ki sanırım aklımı kaybediyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de aynı durumdayım. Çok fazla şey yaşıyorum ve aşk hayatımın şu anda bir rollercoaster yolculuğu gibi olması da yardımcı olmuyor."

"Erkek sorunları mı?"

"Erkek sorunları, çoğul," diye itiraf ediyorum.

"Oh, vay canına. Senin yerinde olmak istemezdim. Kendime iyi bir adam bulduğum için mutluyum, sadece dünyanın öbür ucunda" diyor nefesini tutarken.

İkimiz de bankta oturup diğer koşucuların geçişini izlerken dinleniyoruz.

"Uzun mesafeli bir ilişki sabır gerektirir. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum o."

"Bu hiç kolay değil. Aşk harika bir şey, ama günün sonunda her çiftin ihtiyaçlar. Dünyanın öbür ucundayken bunları karşılamak zor," diye yakınıyor Kate.

"Nasıl oldu da karmaşık ilişkilere girdik?"

"Biliyorum, değil mi?" Kate gülüyor. "Düşünüyorum da..." kaşlarını birbirine çatıyor, "... en çok kimi beğendiğinizi seçer ve onunla devam edersiniz. Belki en çekici olanla başlarsın?"

Hep birlikte gülüyoruz. Bir yabancıya güvenmenin rahatlatıcı bir yanı var.

"Şey, bir numaralı adam muhteşem... Christian Bale gibi muhteşem."

"Aman Tanrım! Peki ya iki numara?"

"Söyleyecek söz yok... *O çok güzel.*"

"Bana iki numara bir bayan kapı tokmağı gibi geliyor."

Yine bir kahkaha patlattım. *Bayan kapı tokmağı! İngiliz argosu beni histerik hale getirdi.* Gözümden akan küçük bir damla yaşı silerken, Kate'e cevap verecek kadar kendimi toparlıyorum.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz ama bu çok karmaşık bir durum."

"Aşk uzmanı değilim ama yemin ederim dolunay falan olmalı çünkü her yerde garip şeyler oluyor."

"Bu pek çok şeyi açıklar."

"Örneğin patronum... Tanışabileceğiniz en kibirli piçtir. Yani onun pisliğini kaç kez temizlemek zorunda kaldım, *şey... çok fazla.*" Abartılı bir şekilde iç çekiyor. "Becerdiği ve ortada bıraktığı her kızdan sonra, tüm o yapışkan kız saçmalıklarıyla uğraşan kimdi sanıyorsun? Sen! Ben! Cidden, maaşıma zam yapılmasını hak ediyorum çünkü bu benim iş tanımımda yok."

Ne kadar profesyonelce bir patron. Ofisimizde sadece Tate ve Eric'i çalıştırıyoruz. Eric erkeklerle ilgileniyor, yani yapışkan kız saçmalığı yok ve Tate, şükürler olsun ki, olabildiğince profesyonel. Gerçek bir anlaşma, bu yüzden onu işe aldık.

"Her neyse, garip bir şeyler oluyor. Sadece hayatına bir kadının girdiğini biliyorum ve sanırım ona karşı bir şeyler hissediyor. Bunu öğrendiğimde neredeyse sandalyemden düşecektim. Size söylüyorum, bu adamın kalbi yok. Ama Tanrım, bir şeyler değişti," diye bitiriyor.

"Bazen o tek kişi inandığınız her şeyi değiştirebilir. Belki de onun kalbini fethetmiştir. En azından görünüşü güzel mi?"

"O tam bir BILF."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "BILF nedir?"

"Patronumla sevişmek isterdim... ama asla yapmam. İşimi seviyorum ve harika avantajlar elde ediyorum. Sadece ona tahammül etmeyi ve her zaman bir adım önde olmayı öğrendim."

"Güzel vücut mu?"

"Oh, evet." Kıkırdıyor, bilmiş bir sırıtışla başını sallıyor. "O kadar çok çalışıyor ki bir Yunan tanrısına benziyor. Gerçi onu hiç gömleksiz görmedim."

"Bana öyle geliyor ki kendine harika bir iş bulmuşsun."

"Evet, biliyorum ama şu anda odaklanmam gerekiyor." Kate saatine bakar ve anında omuzlarını düşürür. "Kahretsin, saat yedi olmuş. Geri dönsem iyi olacak. Yarın görüşür müyüz?"

Gülümsüyorum.

"Burada olacağım."

"Cheerio, o zaman!"

Son birkaç günün nasıl geliştiğini düşünerek eve dönüyorum. Adriana'dan Lex'in ofisinde olmamı planlamasına dahil olmasını isteyerek risk aldığımı biliyorum ama kararları sadece onun vermediğini bilmesini istedim. Geriye dönüp baktığımda, kendime bu kadar cesur ve kaygısız olma izni verdiğime inanamıyorum. Evet, her zaman bunun hayalini kurmuştum ama bunu gerçeğe dönüştürmek gerçeküstü bir şeydi. Kendini zar zor kontrol edebiliyordu ve benim istediğim de buydu - Bay Kontrol Manyağı'nın kendini kaybetmesi.

Her dokunuş, her ses beni uçuruma sürüklüyordu, ama sonra her şeyimi istediğini söyledi. Ne demek istediğini biliyordum ve bir parçam bile tereddüt etmedi. İçimi doldurduğunda zevkle inledim. Şimdiye kadar içime giren tek kişi oydu. Basınç yoğundu ve boşalmam uzun sürmedi. Hızla takip etti, zevk dalgaları yavaşça azalırken beni sıkıca kavradı. Harika bir histi ama sonra beni usulca öptü ve ben de geri çekildim. Duyguların işin içine girmesine hazırlıklı değildim. Bu kesinlikle sert, masanın dışında bir şey olmayan bir seksti. Sadece sikişmek. Ona bunu hatırlattım ve o da hemen kabul etti, bu biraz canımı yaktı ama kendimi bunun sadece bu olduğuna ikna etmek zorundaydım. *Kimi kandırıyorum ben?*

Ofisimde oturmuş bir gece öncesini hayal ederken, Eric ve Nikki içeri giriyor ve ikisi de oturuyor. Nikki kahverengi olanları kavanoza geri koyduğu için onu azarlarken Eric bir avuç M&M alıyor. Kahverengileri yemekle ne sorunu var ki?

"Dün ofisime gelen bayan Samantha Benson'dı."

"Lex'in kulüpte elden çıkarmaya çalıştığı piliç değil miydi o?" Eric mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırarak sorar.

"Evet, öyleydi."

"Onu nereden tanıyorsun?" Nikki soruyor.

Bu soruya cevap vermek kaçınılmaz. Bundan korkuyordum ama er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum, o yüzden şimdi de olabilirdi. "Lex'in karısıydı."

"Yani siz ayrıldıktan sonra mı evlendiler?" Eric'in gözleri merakla açılır. "Ne zaman yeniden evlendi ve çocuğu oldu?"

Nikki bana dönerek, "Eric, Charlie ve Lex ayrıldıktan sonra evlendiklerini sanmıyorum," dedi. "O evliyken birlikte olduğunuzu varsaymakta haklı mıyım?"

"Onun gibi bir şey." Ses tonumu alçaltıyorum, durumdan utanıyorum. Yuva yıkan biri olmamdan daha fazlası olduğunu biliyorum ama aşkımızın ne olduğunu onlara nasıl açıklayabilirim?

Eric elini ağzına kapatır. "Oh..." ve sonra kafasına dank eder, "*Oh!*"

"Çocuklar, bakın, öyle değildi. Birbirimize aşıktık, dünyayı sarsan bir aşk gibi. En azından ben öyle sanıyordum."

Nikki masanın üzerinden eğilerek elini benimkinin üzerine koydu. Bunun bir anlamı olduğunu bilecek kadar beni iyi tanıyordu. Ne de olsa uykumda Alex'in adını haykırdığımda bana sıkıca sarılan oydu.

"Charlie, ne oldu?" Eric gözlerini kısar, kafası hâlâ karışıktır. "Peki şimdi ikinizin arasında neler oluyor?"

"Gitti, veda bile etmedi. Samantha'nın hamile olduğunu kasabanın fahişesinden öğrendim."

"Dur bakalım, çocuk onun mu?" Nikki haykırır.

"Hayır. O da etrafta dolanıyordu, ama ona onun olduğunu söyledi. Samantha onlara benden bahsettikten sonra ailesi onunla kalması için baskı yapmış. Görünüşe göre aylar sonra bebeğin ondan olmadığını itiraf etmiş ve adam da onu terk etmiş. Bana beni aradığını ama doğru yerde bulamadığını ve annemin ona taşındığımı söylediğini anlattı."

"Ama yapmadın, Charlie. Ben oradaydım..." Nikki sözünü kesiyor.

"Hayır, yapmadım. Kadının söylediklerine inandı ve benim daha fazlasını hak ettiğime karar verdi."

"Üzgünüm, Charlie. Senin için çok şey ifade ettiğini biliyordum. Rocky ve ben seni ne kadar ayarlamaya çalışsak da üniversitenin sonuna kadar biriyle çıkmaya başlamadın."

"Tanrım, Nikki, Rocky'nin bana ayarladığı tanışma randevuları çok iğrençti." Başımı sallıyorum ve beni bu kadar çok ezikle tanıştırma çabalarına gülümsüyorum.

Eric bizi anılar şeridindeki yolculuğumuzdan koparana kadar gülüyoruz, anılarımızı yâd ediyoruz. "Peki, seni ne için görmek istedi?"

"Bana ne kadar üzgün olduğunu söylemesi ve af dilemesi gerekiyordu. Hepimiz hata yaparız, Eric. Bazen hayatımıza devam etmek için affetmemiz gerekir."

"Peki ya Lex?" diye soruyor isteksizce.

İçimi çekerek sandalyeme yaslanıyorum. Bu iki insan benim en iyi arkadaşlarım ama yine de bu parçamı her zaman kalbime yakın tuttum, kapalı bir kutuda sıkıca kapattım. Şimdi kalbimi ve ruhumu dökmenin ve tüm yaraları ortaya çıkarmanın zamanı mı?

"Lex... karmaşık bir durum."

"O kadar karmaşık olamaz, Charlie. Demek istediğim, onu Manhattan'ın her yerinde beceriyorsun," diye belirtiyor Nikki.

"Onu Manhattan'ın her yerinde sikmeyeceğim!"

"Kadın haklı, Charlie. Bütün hafta boyunca belli bir ışıltınız vardı. Bilirsin işte... her şey bitmiş gibi bir halin var."

Nikki ve Eric gülüyorlar. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Bu kadar belli mi?

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyoruz. Nikki, onun da nasıl tuhaf yürüdüğünü fark ettin mi, neredeyse topallayarak?" Eric şaka yapıyor.

Eric'e bir kalem fırlattım.

Yani, en azından bu kısmı biliyorlar. Gerisi şimdilik benim sırrım olarak kalacak.

***

"Hey, Charlie." Eric kapımdan kafasını uzattı. "Burada seni görmek isteyen biri var."

Şimdi kim, merak ediyorum? Ayağa kalkıp eteğimin kıvrımlarını düzleştirirken Julian odaya giriyor. *Oh, lanet olsun*. Onu film gecesinden beri görmemiştim ve bu süre içinde Lex'i itiraf etmek istediğimden çok daha fazla becerdim.

"Selam güzelim. Ortadan kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

Julian bana doğru yürüyor, belimden tutup vücudumu kendine doğru çekiyor. Başını eğerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor, ben gülümsemeye zorlarken içimi huzursuz bir his kaplıyor.

"Üzgünüm, Julian. İş bütün hafta kıçıma tekmeyi bastı."

"Anlıyorum. O popoya yapmak istediğim bir şey olduğunu biliyorum," diye dalga geçiyor ve ellerini popomun üzerine koyarak yavaşça okşuyor.

Ellerini çekiyorum. "Bay Baker, burası profesyonel bir ortam. Ayrıca, Eric içeri dalmasıyla tanınır."

Bir yalandan söz edildiğinde suçluluk duygusu derinleşir.

"Tamam, ama sonra benimsin." Burnumu öpmeden önce çenemi avuçlayarak göz kırpıyor. "Senin için bir şey getirdim."

Önüme kırmızı fiyonklu beyaz gömlekli bir kutu koyuyor. İçinde ne olduğunu merak ederek ona bakıyorum. Açmamı işaret ediyor ve ben de açıyorum, içindekiler karşısında afallıyorum.

"Gerçek düğün planları hakkında konuşmadık," diyor, gözleri tepkimi bekliyor.

Bir bakışıyla ne yaptığımı anlayacağından korkarak bir gülümsemeyi daha zorluyorum. Gelin dergilerini kutudan çıkarıp karıştırırken ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Yine de midem bulanıyor, dergileri tutarken ellerimin hafifçe titrediğini izlerken gerçeklik beni sert bir şekilde vuruyor.

"Organize edilecek çok şey var..." Durumun muazzamlığı beni bunaltıyor.

"Her zaman bir düğün koordinatörü tutabiliriz. Ancak bu annem için bir hayal kırıklığı olur."

"Annen mi?" Gergin bir şekilde sordum.

"Evet, sizinle tanışmak için can atıyor. Üç hafta içinde bir tür kitap kongresine gitmek üzere New York'tan geçecek."

"Erotik romanlar gibi mi?"

Bu konuşmanın ne kadar garip bir hal aldığını bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum. Annesiyle hiç tanışmadım, yani bu bir ilişkide büyük bir mesele.

"Görsel için teşekkürler." Elini saçlarının arasında gezdirerek gülüyor. "Küçük bir kuş bana Cumartesi günü senin doğum günün olduğunu hatırlattı."

"Küçük kuşun büyük bir ağzı var. Evet,

öyle." "Bir planın var mı?"

"Koca ağızlı kuş beni yemeğe götüreceğini söyledi. Bize katılabilirsin," diye teklif ettim ve Eric'i bundan bahsettiği için azarlamayı da ihmal etmedim.

"Üzgünüm, katılmam gereken önemli bir etkinlik var. Ancak akşam yemeğinden sonra size katılacağım, ayrıca Pazar sabahı kahvaltı için boşum. Tercihen yatakta."

"Batman, o sevimsiz replikleri nasıl kullanacağını iyi biliyorsun."

"Hey, Batman buna kızıyor." Bana veda öpücüğü veriyor ve bu akşam işim bittiğinde beni arayacağına söz veriyor.

Odadan çıkarken rahat bir nefes alıyorum. *Ben ne halt ediyorum böyle?* Bunlar aklı başında bir insanın yapacağı şeyler değil, o kadar uzak ki. Sandalyeme oturup bir dergi açıyorum, sayfaları gelişigüzel karıştırıyorum. İçimde zerre kadar heyecan yok. Gelinzilla genimin şimdiye kadar devreye girmiş olması gerekirdi. Burada neredeyse uyuşmuş bir halde oturuyorum. Valentino elbisesi için ölünür.

Düğün planlamasında yapılması ve yapılmaması gerekenlerle ilgili bir makale okuyordum ki yüksek bir ses beni irkiltti. Kargaşa, Lex'in dimdik ayakta durduğu ve son derece paniklemiş Eric ve Emma'nın nefeslerini tutmaya çalışarak arkasında durduğu kapı aralığımdan geliyor.

"Özür dilerim..." Eric nefes

nefese kalır. "Sorun yok, Eric."

Lex dergileri görünce Eric ve Emma'yı ürkek iki köpek gibi kaçışmaya zorlar.

"Ofisime bu şekilde girmeye hakkın yok," diyorum ona, düz bir monoton ses tonuyla konuşmak için elimden geleni yapıyorum ama öfkem kabarıyor, kafasını ısırmaya ve işyeri protokolü hakkında ona kulak vermeye hazır.

"Ne bekliyorsunuz ki? Benimle konuşmuyorsun ama diğer herkesle konuşuyorsun. Aslında herkesi affediyorsun ama beni affetmiyorsun. Neden?" diye sorar, kızgın bir şekilde.

Neden bahsediyor bu?

"Affedersiniz?"

"Adriana ve Samantha'ya kolayca makyaj yapıyorsun, ama bana karşı her özür dilemeye çalıştığımda beni susturuyorsun."

"Lütfen gidin," diye uyarıyorum onu. "Burası benim iş yerim. Özel hayatımı iş yerime taşımam."

Parlayan gözleri ve dağınık saçlarıyla karşımda duruyor, vücut dili onun son derece ciddi olduğunu anlamam için yeterli. Gözleri masamın üzerindeki dergilere kaydı.

"Cevap ver bana!"

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Ölümcül bakışları acı verici ve delici, amacı beni parçalara ayırmak. Lex kızgın olabilir, hissettiği acıyla bana saldırıyor olabilir, ama hiçbir şey, ama hiçbir şey, zehir gibi her yerime sızan acıyı silemez.

Sözlerini arzuluyorum, ne kadar incitici olurlarsa olsunlar, duymam için ruhunun parçalara ayrılmasıdır. Ama en ölümcül ses sessizliktir.

Arkasını dönüp veda etmeden ofisimi terk etti.

Ağlayamıyorum, gözyaşlarım çoktan akıp gitmiş ve kurumuş. Onun yerine burada sersemlemiş bir halde oturuyor, ona karşı duyduğum öfke patlamasıyla baş edemiyorum. *O bunu hak etmişti.* Benim yaşadıklarımın yanında bu hiçbir şeydi.

O kazanmadı.

Hala burada duruyorum.

Bu sefer yüzüğü takan benim. Ve yakında,

Bayan Baker olacağım.

CHAPTER 31

ALEX

Dokuz Yıl Önce

Dün gece bir rüya gördüm, öyle bir rüya ki uyandığınızda gözlerinizi kapatıyor ve bir şekilde rüyanın devam etmesi için dua ederek o mutlu uykuya geri dönmeye çalışıyorsunuz.

Charlotte yanımdaydı ve üzerinde çıplak vücudunu saran bir çarşaftan başka bir şey yoktu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca otururken başı omuzlarıma yaslanmıştı. Ellerim piyanonun tuşlarının üzerindeydi ama hareketsizdiler. Arka planda çalan piyanonun sesini belli belirsiz duyabiliyordum. Çok güzeldi ve ellerimi çalan müziği yansıtmak için ne kadar hareket ettirmeye çalışsam da donup kalıyorlardı.

Ertesi sabah uyandığımda bunun bilinçaltımın bana tekrar çalmamı söylemesi olduğunu fark ettim. İş ve okul arasında oturup piyano çalmaya hiç vaktim olmuyordu, bu yüzden ailemin oturma odasında piyano çalmaya çalışıyordum. Çocukken gitar çalmayı da öğrenmiştim ama piyano çalmak bana doğal gelmişti.

Doğru tuşları bulduğumda parmaklarım kafamdaki ritme göre hareket etti. İzlendiğimi hissederek durdum ve Charlotte'un kapıda dikildiğini görünce şaşırdım.

"Lütfen durma, Alex." Gülümsedi.

Ona yanımdaki piyano taburesine oturmasını işaret ettim. İsteksizce de olsa bunu yaptı ama aramızda bir boşluk vardı. Tıpkı rüyamdaki gibi başını omzuma yaslaması için can atıyordum ama Adriana evdeyken, ona uzanıp dokunmak için kafamın içinde çığlık atan her sesi duymazdan gelmeye zorladım kendimi.

"Piyano çaldığını bilmiyordum. Aslında ailenin neden bir piyanosu olduğundan da emin değildim çünkü Adriana'nın müzikle pek alakası yok."

"Eskiden oynardım," dedim ona. "Uzun zaman oldu."

"Bu şarkıyı benim için tekrar çalar mısın? O şarkıya bayılıyorum."

"Hangi şarkı olduğunu biliyor muydun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Tabii ki biliyorum. Bu 'Right Here Waiting for You'. Seksenlerin müziği benim favorim."

Notaları tekrar çalmaya başladım. Gözlerimi kapatarak şarkıya eşlik ettim, şarkının her satırını hatırlıyordum ve o yanımda olduğu için yüksek sesle söyleyemediğim sözleri ona söylemek istiyordum.

Nakarat başladığında Charlotte benimle birlikte şarkı söylemeye başladı. Sesi inanılmazdı, çok meleksi ve şarkıya mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ben devam ettim, ikimiz de uyum içinde tüm şarkıyı birbirimize söyledik.

Şarkı bittiğinde ona bakmamak için elimden geleni yaptım ama bu imkânsızdı. Neredeyse utangaç bir şekilde tuşlara bakmaya devam etti. Yanakları kızarmıştı ve avucumu yüzüne koyup teninin sıcaklığını hissetmek istedim, bunu benim yüzümden hissettiğini biliyordum. Ama herkes evin içindeyken bu risk çok yüksekti.

"Alex, sesin harika ve piyano çalıyorsun..." diye devam etti ve birkaç saniye durakladıktan sonra, "Neden tıp okumayı seçtin?" diye sordu.

"Ben de gitar çalıyorum." Sırıtarak omzuna vurdum.

"Başka bir şey var mı Bay Müzik Dehası?"

"Üçgen sayılır mı?" Şaka yaptım. "Hayır, ama hep bir davul seti istemiştim. Annem ve babam davulun rock 'n' roll'a, onun da uyuşturucu bağımlılığına yol açtığını söyleyerek reddettiler. Ayrıca Charlotte, bak kim konuşuyor. Sesin sadece... vay canına."

"Belki de birlikte kaçıp Sonny ve Cher gibi dinamik bir şarkı ikilisi olmalıyız." Başını eğdi, gülüyordu

"'*Genç olduğumuzu ve* bilmediğimizi *söylüyorlar,*'" diye şarkı söylemeye başladım, gülmemeye çalışarak.

Arkamızdan bir ses duyana kadar birlikte gülerken elini omzuma koydu. İkimiz de arkamızı döndük. Samantha arabanın altında duruyordu.

kemer. *Hay sikeyim.* Orada ne kadar durduğunu bilmiyordum ama yanımda oturan kızı sevmek dışında yanlış bir şey yapmıyordum.

"Merhaba Charlie. Alex'e yeniden piyano çaldırmayı başardığını görmek güzel," dedi yavaş ve istikrarlı bir yürüyüşle.

"Ben değil, Sam. Sadece onu duydum. Burada yetenekli bir adam var," diye karşılık verdi Charlotte piyano taburesinden kayarken.

Çenesini kaldırarak bilmiş bir sırıtışla kollarını kavuşturdu. "Öyle, değil mi I?"

"Pekala, ben gidiyorum. Seninle çalmak güzeldi, Alex. Adriana beni şehrin öbür ucundaki partide. Görünüşe göre tanışmamı istediği biri varmış." Bu ne lan?

Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu? Sakin ol, Alex.

Charlotte bunu Samantha şüphelenmesin diye söyledi. Beni bilerek incitecek bir şey yapmaz, özellikle de başka bir erkekle.

"Ah, doğru ya. Elijah'ın boynunda kafatası dövmesi olan arkadaşı." Samantha kıkırdar.

"İşte o. Babamın öldürmek istediği adama benziyor. Her neyse, iyi eğlenceler çocuklar." El salladı, gözlerimden kaçtı ve bizi yalnız bıraktı.

Samantha piyanoda yanıma oturdu. Elime uzandı ve alyansımla oynadı. Fark etmemiş gibi davrandım ve sadece sağ elimle bir melodi çalmaya çalıştım.

"Çok güzel bir kız. Sence de öyle değil mi?"

Geri çekil lan.

Samantha bana Charlotte'un güzel olup olmadığını mı soruyor?

Bunun kadın şifresi olduğundan yüzde yüz emindim.

Çok dikkatli ol.

"O iyi, sanırım. Adriana'nın en iyi arkadaşı. Kız kardeşimle tanıştın mı?"

Piyanonun üzerinde bana yaklaştı ve kollarını gövdemin etrafına doladı. "Alex, beni eve götür ve buraya taşınmadan önce her gece beni becerdiğin gibi becer."

"Seni her gece becermedim Sammy. Beni başka biriyle mi karıştırıyorsun?"

"Ben de aynı şeyi sormalı mıyım?"

Bir duraklama oldu ve duraklamalar suçluluğu yansıtıyordu.

"Samantha, on dört saat vardiyalı çalışıyorum ve yine de ders çalışmam gerekiyor. Uzun bir günün sonunda sadece zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da bitkin düşüyorum."

"Peki ya şimdi?"

Kucağıma tırmanırken kafam karışmış bir şekilde ona

baktım. "Sammy, burası ailemin evi-"

"Herkes gece için ayrıldı, Alex. Sadece sen ve ben kaldık. Ben senin karınım. Becer beni, lütfen," diye yalvardı.

O anda ne yapacağımı bilemedim. Eğer ona teslim olursam, bu onu susturur muydu? Kemerimi çözerken gözlerimi kapattım. Belki bunu yapabilirdim? Elbette Charlotte, maskaralığı sürdürmek için bunu yapmak zorunda olduğumu anlayacaktı. Samantha'nın endişelenmesi için bir neden yoksa, Charlotte ve ben görüşmeye devam edebilirdik. Evet, yapmam gereken şey tam olarak buydu.

Ellerimin istemsizce göğüslerine doğru hareket ettiğini hissettim, şu anda hissettiğim muazzam suçluluk duygusunu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken onları sıktım. Kendini sikime doğru sürtmeye başladı, kulağıma tahrik olduğunda çıkardığı tiz bir inilti gibi inliyordu. Ellerim, külotunun içine girene kadar kıçına giden yolu buldu. Sırılsıklam olmuştu.

"İşte böyle, bebeğim. Beni özlediğini biliyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Eteğini yukarı çekti, kapıda bir kargaşa duyduğumuzda sikimin üzerine oturmaya hazırdı.

"Aman Tanrım!" Adriana çığlık attı.

Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!

Yanlış bir şey yaparken suçüstü yakalanmışım gibi Samantha'yı üzerimden ittim.

"Üzgünüm çocuklar, düşünemedim... ah gözlerim! Nerede şu lanet olası çamaşır suyu?" diye yakındı, başını sallayarak.

"Üzgünüm Adriana, herkesin gittiğini sanıyorduk."

"Telefonumu içeride unutmuşum. Bu çok komik! Charlie buna gülmekten altına işerdi. Tamam, sanırım seni yalnız bırakacağım. Güle güle."

Odadan çıkarken el salladı. *Kahretsin*, Charlotte'a söyleyecekti. Zavallı Charlotte, bunu duyduktan sonra o dövmeci adamla tanışmak zorunda kalacaktı. Boğazımda yükselen safrayı görmezden gelerek hızlıca bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Adriana'ya bir şey sormayı unuttum." Onları bulmak için çaresizce dışarı fırladım.

Samantha kollarını boynuma doladı. "Ara onu, Alex. Kaldığımız yerden devam edelim."

Başka bir şey söylemeden onu üzerimden çektim ve olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı koştum.

Araba çoktan garaj yolunda geri geri gidiyordu ve tek gördüğüm Adriana'nın gülüşüydü.

Yanında da kalbi kırık bir Charlotte bana bakıyordu.

CHAPTER 32

CHARLIE

Mevcut

Eric elimi sıkıca kavrıyor ve beni kalabalık caddelerde koşturarak restorana rekor bir hızla ulaşmaya çalışıyor. Düz ayakkabı giydiği için onun için kolay. Yeni Jimmy Choo ayakkabılarım aşınıyor ve bu beni hiç etkilemiyor.

"Eric, cidden, biraz yavaşlar mısın?" diye bağırıyorum, ayak uydurmaya çalışarak.

"Sadece geç kalmak istemiyorum. Zamanında gelmezsen Tango seni atar."

Tango Chelsea'de çok neşeli bir İspanyol restoranı. Doğum günüm için Eric beni yemeğe götürecek. Ben evde kalıp üzüntülerime boğulmaktan çok mutluyum, ama Eric 'bizimle' dolu bir gün öneriyor - alışveriş, masaj, pedis ve tabii ki yeni giyinmiş ve şımartılmış vücutlarımızı göstermek için en iyi restoranda akşam yemeği.

"İşte geldik!"

Restorana giriyoruz, bar bölümünde kalabalık bir grup insan ayakta servis edilmeyi bekliyor. Görebildiğim kadarıyla tüm masalar dolu ve bizi yavaşlattıkları için suçluyum, rezervasyonumuzun hala geçerli olması için dua ediyorum.

"Beyefendi, hanımefendi, lütfen size masanıza kadar eşlik etmeme izin verin."

Garson bizi kalabalığın içinden geçiriyor ve hepsi dolu olan masaların önünden geçiriyor. Kafası karışmış bir ifadeyle omuzlarımı silkerek Eric'i dürtüyorum. Bahse girerim masa arka tarafta, mutfağın ve tuvaletin yanında bir yerdedir. En azından 10'dan sonra karaoke var. Garson büyük kadife bir bordo perdeyi kenara çekiyor ve ardından yüksek sesle "Sürpriz!" diyor.

Şoktan ağzım açık kalırken ellerim göğsümü sıkıyor. Büyük bir masanın etrafında Nikki ve Rocky, Adriana ve Elijah, Emma, Becky, ofisimize yeni gelen asistan Julian ve tabii ki Lex duruyor. Gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor, panik göğsümde yükseliyor.

Julian ve Lex aynı odada mı?

Bunu planlayan kişiyi boğacağım.

Eric.

O benim için öldü.

Gülümsemeye zorlayarak ve midemde oluşan düğümleri görmezden gelerek bu düşünceleri bir süreliğine bir kenara itiyorum. Julian ve Lex'in tekrar aynı odada bulunmasının yüzleştirici yönü bir yana, Lex ve benim ayrılığımız yarım kaldı. Ofisimdeki kavgadan beri birbirimizle konuşmadık. O bana ulaşmaya çalışmadı ve ben de ona ulaşamayacak kadar inatçıyım.

"Vay canına, çocuklar, bu... inanılmaz." İçimi çektim, her şeyi anladım. "Gerçekten yapmamalıydın."

Ölüm zamanı, Eric. Bu parti bittikten sonra.

Gözlerim odayı tarıyor, tavanı kaplayan zümrüt yeşili balonlara hayranlıkla bakıyorum. En sevdiğim renk olduğunu bilmeseniz neredeyse Aziz Patrick Günü'ne benziyor.

"Öyle değil mi? Fikir Nikki'den çıktı ve herkesi davet etti," diye acele eden Eric, yaramazlar köşesinde olmayı hak eden çocuğu suçlamakta gecikmez.

Hançer gibi gözlerle Nikki'ye bakıyorum. Yüzü sinsi bir sırıtışa dönüşüyor, sözde aşk hayatımla oynadığı oyunu biliyor. Onu ellerimle boğabilirim. Bu geceyi tek parça halinde nasıl atlatacağım? Masanın üzerinde duran sangria şişelerine bakıyorum, her şey büyük bir bulanıklığa dönüşmeden önce kaç tane alacağımı hesaplıyorum. Bir anlık kaçış planım, her birinin teker teker yanıma gelip doğum günümü kutlamasıyla sekteye uğruyor.

"Mutlu yıllar, ateşli şey!" Rocky beni sıkıca kavrayıp havaya kaldırıyor. Sadece iri cüssesi yüzünden sarılmaları boğucu oluyor. Nefes almam için beni bırakıyor.

Sonra Adriana bana sarıldı. "Char, doğum günün kutlu olsun! Cidden, bu Dior elbiseyle harikalar yaratıyorsun."

"Biliyorum, değil mi?" Ellerimi kumaşta gezdirerek ışınlanıyorum. "Mavisini de almıştım."

"Ödünç almayı aklından bile geçirme Adriana. Önce ben aradım." Nikki onun yanına yanaştı. Eğilip bana sıkıca sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Sürpriz. Bahse girerim bunun olacağını tahmin etmemişsindir."

"Şu anda seni öldürmeye çok hazırım." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İntikam tatlı olacak, dostum."

"Oyunlar başlasın," diye sırıtarak devam ediyor.

Çok uzun bir gece olacak.

Lex'e er ya da geç merhaba demek zorunda kalacağımı bildiğim için kıpırdanmaya başlıyorum. Bana son dokunuşundan bu yana sadece üç gün, on sekiz saat ve on dakika geçti. Kahretsin, her şeyi bir perspektife oturtmalıyım. Ne zamandan beri *vajinam* hayatımı yönetiyor? Bu soruya cevap verme.

Julian önümde duruyor ve beni Lex hakkındaki sadist düşüncelerimden koparıyor. Koyu renk kot pantolonu ve siyah kazağıyla çok şık görünüyor.

Gözlerimdeki suçluluğu görebiliyor mu?

Tenimde başka bir erkeğin dokunuşunu hissedebiliyor mu?

Gülümse ve normal davran.

"Mutlu yıllar, güzelim." Dudaklarımı öpmek için yavaşça bırakmadan önce kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Etrafımızdaki gözler bizi izliyor, bazıları hayranlıkla, bazıları da küçümseyerek.

"Teşekkür ederim. Pelerini yine mi unuttun?"

"Bunu gecenin sonuna saklıyorum," diye kulağıma fısıldıyor.

Sesini duyunca vücudum kızardı. Bu gecenin nasıl biteceğini ya da kiminle biteceğini bilmiyorum. Lex'le göz göze gelmekten kaçınıyorum çünkü şu anda çok kızgın olduğuna şüphe yok. Onun deyimiyle, 'paylaşmıyor'. Ben onun olduğumdan değil, ama bunu ona söylemeye çalışın.

Diğerlerinden de kucak almaya devam ediyorum, tabii ki sonuncusu Lex. Üzerinde siyah kot pantolon, blazer ceket ve kömür grisi bir gömlekle karşımda duruyor. Dağınık saçları muhteşem bir şekilde şekillendirilmiş, yontulmuş çenesi bana sırıtıyor, gözleri tüm odayı aydınlatıyor. Bacakları üzerinde seks yapıyor, bunu inkar edemem. Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum, Julian'ın bizi izlediğinden endişeleniyorum.

Yine de tek yapmak istediğim onu masaya yatırmak, yavaş ve güzelce emerken sikinin üzerine sangria dökmek.

Sadece sahip olamayacağın şeyleri istiyorsun, Charlie.

"Sanırım doğum günü kızına sarılsam iyi olacak" diyor ve bana sarılmak için eğiliyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatmamaya dikkat ediyorum. Gözler her zaman ele verir.

"Bu elbise seni şu anda becermek istediğim gerçeğine yardımcı olmuyor," diye fısıldıyor.

"Bu bir meydan okuma mı, Bay Edwards?"

Onu şaşkın bir ifadeyle ayakta bırakırken oyalanmamaya çalışarak kucağından çekiliyorum. Bunu söylememeliydim, yaptığı şey için ona hala kızgınım, ama beynim seks bulutunun içinde dışarı çıkmaya çalışıyor ve ne yazık ki, daha uygun bir şeyle karşılık vermem için zamanında değil.

Hepimiz yuvarlak masada oturuyoruz. Julian solumda, Nikki sağımda oturuyor. Lex tam karşımda, Adriana ve Becky'nin yanında oturuyor. Becky şimdiden hiperventilasyon geçiriyor gibi görünüyor. Nikki'nin onu neden işe aldığını, hatta davet ettiğini bile anlamıyorum. Evet, yirmi iki yaşında biri için çok seksi. Kahretsin, şimdi kendimi yaşlı hissediyorum. Lex ile etkileşimini izlememeye çalışıyorum ama kendimi durduramıyorum. Etrafa, restorana ve insanlara bakıyormuş gibi yapıyorum ama masamdaki konuklara odaklanmaya geri döndüğümde, onlara tekrar göz atıyorum.

Garsonlar aceleyle masamıza gelip bardaklarımızı sangria ile dolduruyor ve bu da Nikki'nin çatalını bardağına vurarak herkesin dikkatini çekmesine neden oluyor.

"Doğum günü kızına, en iyi arkadaşıma kadeh kaldırmak istiyorum," diye anons ediyor. "Bana sekiz harika dostluk yılı yaşattın ve dünyada benim saçmalıklarıma senin kadar katlanabilecek başka kimse yok. Sen hariç, bebeğim." Rocky kadehini kaldırıyor, kuku kırbaçlı statüsüyle gurur duyuyor. "Eğlenceli bir şey olsun diye, masadaki herkesin Charlie'yle tanışma hikâyesini anlatmasını istiyorum. Rocky ve benimle başlayacağım."

Aman Tanrım. Sakar, beceriksiz, Charlie hikayeleri hatırlanacak şeyler listemde değil.

"Charlie ile üniversitedeki ilk yılımızda tanıştık. Oda arkadaşım olacaktı. Cuma öğleden sonraydı ve Cumartesi sabahına kadar gelmemesi gerekiyordu." Başını sallayarak gülüyor. Ona katılıyorum, bu hikayenin nasıl devam edeceğini çok iyi biliyorum. "Rocky ve ben baş başa geçirdiğimiz son günü değerlendirmeye karar verdik. Aynı zamanda ilk kez birkaç şey denemeye karar verdik."

Daha sert gülmeye başlıyorum, utancım hâlâ aklımda. "Her neyse, Charlie erken gelmişti ve Rocky'yi

Gözleri bağlıydı ve çikolata sosu her tarafına damlıyordu. Ben şok olmuştum ama onun kadar değil. Çılgına döndü ve odadan çıkıp kapıya doğru koştu. Burnu kanıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. I

Ona yardım etmek istedim ama Rocky bağlıydı ve onu çözmem gerekiyordu. Orada çırılçıplak duruyordum, ikisinin arasında koşturuyordum, üstüm başım çikolata içindeydi."

Tüm masa kahkahalarla gülüyor, Rocky ise gülmekten gözyaşlarına boğuluyor.

"Bu olaydan sonra Charlie'ye zor zamanlar yaşattım ama kısa süre sonra ondan nefret etmenin imkânsız olduğunu öğrendim. En iyi arkadaşım oldu, Will'in doğumunda bana destek oldu, bize onun vaftiz annesi olma onurunu verdi ve profesyonel olarak hayallerimin peşinden gitmeme yardımcı oldu. Bunu sensiz yapamazdım, Charlie." Eğilip bana sıkıca sarılmadan önce kadehini tekrar kaldırıyor.

"Kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim ki Rocky benim yatağım olması gereken yere bağlanmıştı. Haftalarca kâbus görmeden uyuyamadım." Kıkırdıyorum.

"Bizi mutfakta bastığın zamandan daha iyi," diye kükrüyor.

"Tanrım, Rocky, bunu unutmak yıllarımı ve yüzlerce dolarlık terapimi aldı. Bu hikayeden çıkarılacak ders, Rocky ve Nikki'yi ziyaret ettiğinizde daima gözlerinizi kapatın ve bir kapıyı çalın."

Tüm masa histerik bir şekilde gülmektedir. Rocky cinsel fetihleri hakkında saçmalamaya devam eder, ta ki Nikki koluna yumruk atıp ona hemen yanında oturduğunu hatırlatana kadar.

"Sıradaki benim!" Adriana aşırı hevesli bir birinci sınıf öğrencisi gibi elini kaldırıyor. Ayağa kalkıyor, kadehini düğün kadehi gibi tutuyor. Sadece bu görüntü bile beni kahkahalara boğuyor.

"Charlie ile okulda tanıştım. İkimiz de ortaokuldaydık. Chicago'dan taşındığım ilk gündü. Sekiz yaşındaydım ve Blossom gibi görünmek istediğim bir dönemden geçiyordum."

"Oh-em-gee, onu sevdim!" Eric patladı. *Tabii ki sevdi.*

"Her neyse, o gün biraz üzgündüm çünkü kimse benimle konuşmuyordu. Öğle yemeği vakti geldi ve masada tek başıma oturdum. Merhaba demek için yanıma geldi. Adının Charlotte olduğunu biliyordum çünkü çok güzel bir isim olduğunu düşünüyordum. Uzun kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Blossom'a hiç benzemeyen kısa küt bir saç kesimim olduğu için onu kıskanmıştım. Bana oturup oturamayacağını sordu ve benimle aynı anda beslenme çantasını almak için çantasına uzanmadan önce kendini tanıttı. İkimiz de üzerinde Joey Lawrence yazan beslenme çantalarımızı çıkardık. Cennette yapılmış bir eşleşmeydi." Gülümsüyor, gözleri cam gibi. "O andan itibaren, onun en iyi arkadaşım olduğunu biliyordum."

Hikâyesine bir parça hüzün karışıyor ama hemen tonu değiştirmeye çalışarak Blossom'dan bahsediyorum. "Arkadaşlığımız Blossom takıntısını öldürmeye yardımcı olmadı, bu kesin."

Lex sırıtarak başını sallıyor. "Eğer bir bölüm daha izlemek ya da Adriana'nın bu konuda daha fazla konuşmasını duymak zorunda kalsaydım, delirecektim. Yatağının üstündeki tavana gömleksiz bir Joey Lawrence posteri yapıştırdığını hatırlıyorum. Babam onu kaldırttı ve bir hafta boyunca ağladı."

"Bunu tamamen unutmuşum," diye nefes nefese kalıyor Adriana. "Babam onu indirmemi istediğinde, Charlie'nin odasına, yatağının üstüne koyduk. Charlie'nin babası onu indirmeden önce bu bir gece sürdü."

Sonrasında olanları hatırlayınca neredeyse şarabımı tükürecektim.

"Ertesi öğleden sonra, babam ve Dr. Edwards bize kuşlar ve arılar hakkında konuştular. Bizim yaşımızdaki genç kızların üstsüz büyük erkeklere bakmasının uygunsuz olduğunu söylediler. Çok komikti. İki yetişkin adam bize basit terimlerle açıklamaya çalışıyordu ve Adriana tabii ki teknik sorular sormaya devam ediyordu."

Kahkahalara boğuldum, tüm masa da beni takip etti. Adriana çocukluğumun çok büyük bir parçasıydı ve onu çok özlemiştim. Sandalyesinden kalkıp yanıma geliyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Bırakmak istemedim ve bir damla gözyaşının omzuma düştüğünü hissettiğimde, her en iyi arkadaşın yapacağını yaptım, ona makyajını bozmamasını söyledim.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama hala ona aşık. Yatağımızın üzerinde posteri olmasa da." Elijah gülüyor.

"Merhaba, o bir DILF!" Adriana ağzından
kaçırır. Emma merakla kaşlarını kaldırır.

"DILF MI?"

Eric, Adriana yerine "Baba, sevişmek istiyorum" diye cevap verir.

"Tamam, tamam. Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter." Adriana ellerini havaya kaldırıyor, sonra Julian'a dönüyor. "Peki ya sen Julian? Charlie'yle nasıl tanıştın?"

Lex'in daha sonra onu azarlayacağı düşünüldüğünde sormasına şaşırdım ama onun saçmalıklarına katlanacak biri varsa o da Adriana'dır.

Lex'in omuzları sertleşiyor, belli ki hikâyeyi duymak istemiyor. Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle bana bakmasını izliyorum. Julian kolunu bana dolayarak Lex'in suratını asmasına neden oluyor. Peçetesini bir top haline getirerek sıkıyor ve bakışlarını masaya kaydırıyor.

Bu fırtına öncesi sessizlik.

Kendini kaybetmesini
bekliyorum.

Bu sadece bir zaman meselesi.

"Sadece üç ay önce olduğunu düşünürsek, sizin gibi değil çocuklar. Yerel spor salonumuzda tanıştık. Onu çalışırken görmüştüm. Yani, çok güzeldi, onu fark etmemek imkansızdı. O gün, gidip onunla konuşmaya karar verdim. Yanına gittim ve yanlış hatırlamıyorsam ilk söylediği şey, "Evet, devam et. Her şeyi sildim, yani ter ya da kir konusunda endişelenmene gerek yok.

İsilik. Bir dakika, ter döküntüsü olduğu için mi silmemiz gerekiyor, yoksa uçuk gibi bir şey bulaşabilir mi? Bakın, uçuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden bundan bahsettiğimi unutabilir miyiz?"

"Aman Tanrım, Charlie, bunu sen söylemedin." Rocky yüksek sesle kıkırdayarak ellerini çırpıyor. "Ve bilgin olsun, terli piliçler *seksidir."*

Masadakiler yine kahkahalara boğulur, Lex hariç herkes. Utancım çok büyüktü. Bugün bile bunu söylediğime inanamıyorum. Genelde erkeklerin yanında iyiyimdir ama o yanıma geldiği anda One Direction'la tanışan on beş yaşında bir kız gibi davrandım.

"Um, evet, aslında yaptım. Çok utandım." Kızardım.

"Ah, Charlie, ilk görüşte aşk gibi görünüyor," diye somurtuyor Nikki, belli ki Lex'i kışkırtmaya çalışıyor. Onu masanın altından tekmeliyorum ve ardından bir ah ve bunu ne için yaptın bakışı geliyor.

"İşte bu yüzden onu karım yapmak istedim. Böyle bir kadının gitmesine izin vermek aptallık olurdu," diyor Julian ve eğilip beni yanağımdan öpüyor.

Varlığımın her zerresiyle Lex'le göz göze gelmemek için umutsuzca çabalıyorum ama elimden kaçıyor ve gözleriyle buluşuyorum. Öfkeli olduğunu inkar etmek mümkün değil ama Lex klasik poker suratında bir uzman. İstese de duygularını yüz ifadeleriyle belli etmemeye çalışır. Boş bir yüzle bakıyor olabilir ama gözleri gerçek duygularını açığa vurur. Karanlıktırlar, ruh halini yansıtırlar. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Doğrusu o da benim için aynı şeyi söyleyebilir.

Ne yapacağımı bilmiyorum, o yüzden içiyorum çünkü sarhoş Charlie endişeli Charlie'den daha iyidir. Julian ne yaptığımı sorgulamadan onu bir süreliğine kenara çekmemin imkânı yok. Ayrıca burası konuşmak için uygun bir yer değil. Çok fazla göz, çok fazla kulak ve yakalanma ihtimali çok fazla.

"Tamam, sıradaki benim, lütfen," diye araya giriyor Eric.

Kaç bardak sangria içti? Sesinin yüksekliğine bakılırsa, en az dört diyebilirim ve beşte masanın üzerinde dans ediyor olacak. Yemin ederim çok ucuz bir sarhoş.

"Yaklaşık on sekiz ay önce tanıştık. Bana arkadan çarptı."

Rocky kahkahayı patlattı ve içkisini tükürdü. "Dostum, bu mümkün mü?"

"Onun taksisi, Rocky." Eric kahkahasını tutmaya çalışarak iç geçirdi. "Taksi şoförü inip kimin hatası olduğunu tartışırken Charlie işe geç kaldığı için söylenmeye başladı. Tabii ki ben de bir görüşmeye geç kalacağım için benim kadar kötü olmadığını söyleyerek karşı çıktım. Arkamızda başka bir taksi durdu ve ikimiz de

aynı anda binmek için acele etti. Ondan önce davrandım ve taksi uzaklaşırken kapıyı hızla kapattım. Pencereden dışarı eğildim ve tam olarak şu sözlerimi hatırlıyorum... 'Üzgünüm tatlım, o güzel küçük Louboutin'lerini istediğin kadar ezebilirsin ama beni geç bırakamazsın."

"Oh, Eric, lütfen bana bunun Charlie'yle çalışmak için yaptığın görüşme olduğunu söyleme?" Adriana kıvranıyor.

"Tam isabet. Zamanında geldiğim için kendimden memnun bir şekilde ofisinde oturuyordum. O hışımla içeri girdiğinde şok oldum ve yüzündeki ifade? Paha biçilemez."

"Ama yine de seni işe aldım," diye hatırlatıyorum ona. "Sol kolum gibi, sensiz yaşayamam."

Ayağa kalktı, yanıma koştu. Dünyada Eric gibisi yok ve o günden sonra hayatım hiç eskisi gibi olmadı. "Benim yinim senin yangına."

Eğlence, diğer konukların sırayla herkese benimle nasıl tanıştıklarını anlatmalarıyla devam ediyor. Sangria akmaya devam ediyor ve bardağım boşalmaya devam ediyor. Resmen sayıyı kaybettim, ama en azından sinirlerim yatışıyor ve şimdi kıkırdamaya başlıyorum.

"Oh-em-gee, Lex, seni atlayamayız," diye bağırır Eric.

"Charlie ile ilk ne zaman tanıştığınızı hatırladığımı sanmıyorum..." Adriana sessizce söylüyor.

Lex sangria'dan bir yudum aldı. Zihnim bulanık, ilk ne zaman tanıştığımızı bile hatırlamaya çalışıyorum. Kıpırdamadan oturuyorum, dikkatle ona odaklanıyorum.

"On beş yaşındaydım. Sacramento'da bir dükkânda gördüğüm Batman çizgi romanı koleksiyonu için bütün yazı kıçımı yırtarak geçirmiştim." Gözleri yine masaya sabitlenmiş, parmakları önündeki bardağın kenarını sıyırıyor. "Sonunda para biriktirip satın aldım ve okumak için oturma odamıza gittim. Adriana orada televizyon izliyor ve son kalan kurabiyeyi yiyordu. Kardeşlerin genelde yaptığı gibi o ve ben kavga ettik, ben de güzel bir gün olduğu için ağaç evimize çıkıp kitabı okumaya karar verdim. Yukarı tırmandım ve köşede ağlayan küçük bir kız buldum. Charlotte'la henüz tanışmamıştım ama Adriana sürekli ondan bahsediyordu, ben de o olduğunu düşündüm."

Bahsettiği anı ve dünyamın yıkıldığını düşündüğüm o anda hissettiğim acıyı tam olarak bildiğim için kalbim duruyor. Çocuktum ama bu acımadığı anlamına gelmiyordu. Bu, annemle babamın ilk büyük kavgasıydı ve ardından annem hışımla çıkıp üç günlüğüne gitmişti.

"Konuşmak isteyip istemediğini sormak için yanına oturdum. Anne ve babası büyük bir kavga ettiği için üzgündü. Bana gidip annesini araması gerekip gerekmediğini sorduğunu hatırlıyorum. Sadece on beş yaşındaydım, bu yüzden bir çocuğa tavsiye vermek zordu. Ona her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini söylediğimi hatırlıyorum. Beni çizgi romanı taşırken gördü.

Batman'in tüm zamanların en sevdiği süper kahramanı olduğunu söyledi, ben de onun gülümsediğini gören herkesin yapacağını yaptım."

"Ona çizgi romanı sen mi verdin?" Nikki gözleri büyüyerek sorar. "Evet, ona çizgi romanı verdim. Çok mutlu görünüyordu."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyor Adriana ve Nikki hep bir ağızdan.

İlk defa utangaç görünüyor. Alexander Edwards asla utangaç değildir. Gözleri benimkilerle buluşuyor, ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Bunu yaptığına inanamıyorum. Çizgi romanı hatırlıyorum. Her gece okurdum. Batman favorimdi. Tüm bu Julian olayından sonra ne kadar da ironik. O zamanlar bunun için ne kadar çok çalıştığını bilmiyordum ve belki de bilseydim bana vermesine izin vermezdim. Ama sadece sekiz yaşındaydım ve o en iyi arkadaşımın kardeşiydi, özel biri değildi, sadece bizi kızdıran ve televizyon izlemek istediğimizde kumandaya el koyan biriydi. Bu jest çok iyi kalpliydi, ama o Lex'ti.

Kendime hatırlatmak zorundayım.

Julian kadehini kaldırıp bana mutlu yıllar dileyerek anı böldü. Arkadaşlarım alkışlıyor ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, o hikâyeyi aklımdan çıkaramıyorum. Neredeyse bir filmden çıkmış bir sahne gibiydi. Ona bakıyordum, etrafımdaki insanları izliyordum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım odaklanamıyordum. Tek düşündüğüm o çizgi roman ve temsil ettiği şey.

Herkes gülüyor, birbirinin arkadaşlığının tadını çıkarıyor. Salsa grubu yumuşak bir İspanyol ritmi çalıyor. Yemekler geliyor ve harika görünüyor. Her birimiz yemekleri tabaklarımıza yığıyor, rastgele sohbetlerde kayboluyoruz. Julian'ın omzumdaki kolunun ağırlığı bir ton gibi, bana sürekli dokunma ihtiyacı birlikte olduğumuz diğer zamanlardan daha fazla.

Sangria'mdan bir yudum alıyorum ve Julian'a yakalanmamaya dikkat ederek yavaşça Lex'e bakıyorum. Becky ile sohbet edişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Becky ilgiye bayılıyor ve o da benim duyamadığım bir şey hakkında konuşurken mutlu görünüyor.

Kanım kaynamaya başladı.

Bu duygunun adı neydi? Doğru ya, kıskançlık.

Lex başını kaldırıyor ve beni ona bakarken yakalıyor, dudakları birbirine sıkıca yapışmış. Demek oyun oynamak istiyor. Julian'a doğru eğilip yanına sokuluyorum. Dudakları kulağıma değiyor, ardından tatlı sözler fısıldıyor.

Yanaklarımın kızarmasına engel olamayınca, gözlerim dikkatsizce Lex'e kayıyor. Artık kapkara olan gözleri hırçın bir bakışla delip geçiyor, masanın karşısından beni sindirmeye çalışırken yüzü geriliyor.

Ne kadar süre savaştığımızı bilmiyorum, ta ki Becky'ye doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra ayağa kalkıp masadan uzaklaşana kadar.

Julian'ın şüphesini çekmeden gidemem, şimdi olmaz. Parmaklarım masaya tekrar tekrar vururken, Julian beni sakinleştirmek için elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Endişeli görünüyor musun?"

"Ben mi?" diyorum müziğin üzerine. "Ben iyiyim. Sadece çok fazla sangria ve onu yakma ihtiyacı."

Julian nişan yüzüğümle oynuyor, ifadesi sabit. Nefesimi tutmuş bana Lex hakkında soru sormasını bekliyorum. Kafamın içinde onu tatmin edecek cevaplar bulmaya çalışıyorum ama hiçbiri buna değmiyor.

"Birbirimizi pek görmedik..." diye devam ediyor, göz teması kuramıyor. "Yardım balosundan beri görüşmedik."

"İkimiz de meşguldük. Daha iyi olacağımıza söz veriyorum. Sen bile kendimize çeki düzen vermemiz gerektiğini söylemiştin."

"Evet," bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, dudakları delici bir bakışla sıkıca bastırılmış. "Evlendiğimiz zaman."

'Evlilik' kelimesine verdiğim tepkinin aşırı farkında olarak tekrar tekrar yutkunuyorum. Tam bir şey söyleyecekken Adriana yanıma geliyor, sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi.

"Char, benimle tuvalete gelir misin?"

Julian gülümsemeye zorlayarak gitmemi işaret ediyor. Elijah onun diğer tarafında oturuyor ve bu fırsatı Julian'ın Haiti hükümeti hakkında yazdığı bir makaleyi tartışmak için kullanıyor.

Adriana elimi tutuyor ve beni masaların arasından geçirerek tuvaletlerin bulunduğu restoranın karşı tarafına doğru yürümemize rehberlik ediyor. Oraya varmadan önce duruyor ve Louis Vuitton çantasından telefonunu çıkarıyor. Özür dileyerek aramayı cevaplamak için çıkışa doğru yürüyor.

Restoran gürültülü ve burada tek başıma dururken Lex'i bulmaya ve ona sorununun ne olduğunu sormaya karar veriyorum. Tuvaletlerin sıralandığı koridora doğru yürürken, erkekler tuvaletinden çıkıyor ve beni gördüğüne şaşırıyor.

Pek çok nedenden ötürü kızgın bir şekilde göğsünü itiyorum. "Senin derdin ne Lex?"

"Charlotte, bunu burada yapma, yoksa pişman

olursun." "Neye pişman olurum?"

Beni sadece özel personel için işaretlenmiş başka bir tuvalete çekti. Birkaç saniye içinde kapıyı kilitliyor ve beni kapıya yapıştırıyor. "Seni uyarmıştım," diye nefes alıyor,

Dudaklarımdan birkaç santim uzakta.

Gözlerinde yanan ateşle, geçmişimiz ve bugünümüz için ne kadar kızgın ya da incinmiş olursam olayım, Lex'in benim üzerimdeki kontrolünün çok daha büyük olduğunu biliyorum.

Bizler ateş ve benziniz, bir an bile düşünmeden patlamaya hazır ölümcül bir kombinasyon.

Ve işin korkunç tarafı, onun etrafında hiçbir kontrolüm yok.

Kibriti tutuyorum, benzini dökmesini izliyorum, alevler içinde kalmamızı izlemeye hazırım. *Tekrar*.

CHAPTER 33

CHARLIE

Lex dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Sırtımı duvara dayadığımda, beni bu küçük özel banyoya sokma ihtiyacından dolayı neredeyse ciğerlerimi parçalayacaktı.

Vücudunun ağırlığı bedenime baskı yaparken tepki vermek için bir an bile bulamıyorum. Aletinin karnıma baskı yaptığının farkındayım, ağzımın içine girmeden önce dilini dudaklarımın kenarına bastırdığında çaresizliğim derin bir iniltiye dönüşüyor.

Kollarım uzanıp boynuna dolanıyor ve onu kendime çekiyorum. İkimiz de bu ateşli alışverişte kendimizi kaybediyoruz ve bunun ne kadar yanlış olduğuna rağmen duramıyorum, bedenim onu içimde tutma ihtiyacıyla ele geçirilmiş durumda.

Zaman çok önemliydi ve daha fazla gecikmeden elimi kemerine götürdüm, pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmek için kemerini çözdüm. Kendimi geri çekerek küçük bir mesafe yaratıyorum, nefes nefese kalıyorum, aramızda zonklayan güzel sikini görmek için aşağı bakıyorum.

Elimle onu sarıyorum, inlerken onu okşuyorum. O da benim gibi acıyor. Her vuruşta inliyor, zevk ezici. Aşağı kayıyorum ve hepsini ağzıma alıyorum. Geriye doğru eğiliyor, durmam için yalvarıyor yoksa ağzıma boşalacak.

Ben tam bir baş belasıyım.

Boğazımın arkasına hafifçe girdiğini hissedene kadar sikini ağzımda kaydırabildiğim kadar kaydırıyorum. Daha fazla zorlamıyor. Zevkle kıvranışını duydukça onu daha çok içime alıyorum.

"Charlotte..." diye mırıldanıyor, cümleyi toparlamakta zorlanıyor.

Onu ağzımın daha derinlerine alıyorum ama hepsini istiyorum ve cüssesine bakılırsa bunun bu kadar kolay olması ikimizi de şaşırtıyor. Saçlarımı tutuyor, beni içeri ve dışarı yönlendiriyor, artık dayanamayana kadar, zonklama dayanılmaz.

"Şimdi becer beni Lex."

Beni kapıya doğru itiyor, içime girmek için külotumu kenara itiyor. O içeri girdiğinde nefes nefese kalıyorum, sesimi alçaltmaya çalışıyorum ama inlemelerim kontrol edilemiyor.

Kayboldum, onun benim ve bizim üzerimizdeki gücüne yenik düştüm. Elbisemin üst kısmını aşağı doğru itiyor, ağzı dudaklarımı öpmek ve dikleşmiş meme uçlarımı çekiştirmek arasında gidip geliyor. Sadece üç gün oldu ama bana böyle hissettirdiğinden beri sonsuzluk gibi geliyor. Kulağıma değen nefesleri ve fısıltıdan öteye gitmeyen sözleri, aldığım zevki daha da artırıyor.

Homurtuları yoğunlaştıkça ve sıcak bir his vücudumun her santimine hücum ettikçe, seçtiğim kelimelerle tutarsız bir dizi küfür söylüyorum. Gözlerimi kapattığımda, o sessizce bana tutunurken zar zor nefes alabiliyorum. Söylediklerimin gerçekliği ortaya çıkmadan önce kendimi toparlamam bir anımı alıyor.

"Charlotte, ben... konuşmamız gerek."

"Hayır. Bak, üzgünüm. Pişmanlık konusunda haklısın." Kahretsin, ne diyorum ben? Kendimi durduramıyorum. Aptal sangria. Lanet Meksikalılar biz beyazları nasıl sarhoş edeceklerini iyi biliyorlar, orası kesin. "Yapmamalıydık... Söylememeliydim-"

Sözümü kesip geri çekiliyor, öfkesi bir kez daha alevleniyor. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun? Ben seni istiyorum. Duygularını itiraf etmek senin için neden bu kadar zor? Neden benimle konuşamıyorsun?"

"Çünkü işimiz bitti. Bunu sana söylemiştim," diyorum ona, başımı eğerek.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama sadece sevişmemizi mi istiyorsun? Benim de duygularım var ve bu saçmalık. Daha önce nasıl hissettiğin konusunda açık olmakta hiç sorun yaşamamıştın."

"Bu farklıydı," diye mırıldanıyorum, detaylandırmak istemiyorum.

"Neden?" Pantolonunu düzeltiyor, sonra ellerini saçlarında gezdiriyor, sinirli bir şekilde. "Neden şimdi bu kadar taş kalpli bir sürtük oldun?"

Sözleri, onu restoranda gördüğüm ana kadar gömülü olduğum bir yere kadar uzanıyor. Yıllar önce birlikte geçirdiğimiz her an

Acı dolu anılara. Ve bu acı çok keskin, narin tenimi jilet gibi kesiyor. Belki de ben taş kalpli bir sürtüğüm ama onun bilmediği şey, beni parçalara ayıran bıçağı kontrol ettiği.

Beni kırık dökük bir hale getirdi, kendi başıma temizlemek zorunda kaldığım bir pisliğe.

Onun için, sahip olduklarımız için yas tuttum ama artık yas tutmuyorum. Şimdi öfkeliyim. Nasıl olur da bana aramızdaki ilişkinin nasıl bittiğini kontrol edebileceğimi hissettirir. Ve nasıl olur da arkasında bıraktığı kalıcı izleri bu kadar kolay unutabileceğimi düşünür.

"*Sen*..." Çığlık atıyorum, vücudum titriyor. "Bunu bana *sen* yaptın. Beni bir şey hissetmekten korkar hale getirdin."

Orada ağzı bir karış açık dururken ondan uzaklaşıyorum. Elbisemi düzeltip aptal kilitle oynuyorum, gözyaşlarımın eşiğindeyim ama hayır, Charlie erkeklerin dertleri için ağlamıyor, artık değil.

Yüzü değişiyor, birden sakinleşiyor. "Bu gece Julian'ı gördüğün son gece olacak. Sana söyledim, paylaşmıyorum."

"Bana kiminle görüşüp görüşemeyeceğimi söyleme. Bu benim hayatım Lex. Onu terk etmeye karar verdin, sonuçlarına da katlanacaksın," diye karşılık veriyorum.

"Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Bu gece ona her şeyin bittiğini söyle. Sen benimsin. Paylaşmıyorum ve geri adım atmayacağım. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi olur."

Beni korkutan bağırması ya da çığlık atması değil, sesindeki sakinlik.

Bir sürü uğraştan sonra nihayet kilit açılıyor. Özel banyodan aceleyle çıktım ve hızla kadınlar tuvaletine girip Nikki'yle karşılaştım. "Vay... iyi misin, Charlie?"

Bir kabine koşarken ona gitmesini işaret ediyorum. Kapıyı çarparak kapatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın durmasını istiyorum. Bacaklarım yapış yapış olurken, kendimi temizleme ihtiyacı dikkatimi dağıtıyor.

Derin bir nefes alarak tuvalet kağıdını atıp sifonu çekiyorum ve Nikki'nin beklediğini görmek için dışarı çıkıyorum.

"Sende kötü bir şey var... sadece yanlış kişi için."

"Nikki..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için kelimelerimde tökezliyorum.

Ellerimi makyaj masasının üzerine koyarak aynaya bakıyorum. Darmadağınık görünüyorum ve rujum solmuş olsa da dudaklarım kıpkırmızı. Saçlarım düzensiz ve dağınık. Çantamdan makyaj malzemelerimi çıkarıp yüzüme olabildiğince dokunuyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve rujumu yeniden sürüyorum.

"Dinle Charlie, düşüncelerin de dahil olmak üzere her şeyi her zaman kontrol edemezsin. Bazen sırlarımızı paylaşacak birine ihtiyaç duyarız."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum... şimdi olmaz."

Duygularımı içime atmaya alıştım ve doğum günümü geçmişim olarak bilinen solucan kutusunu açarak geçirmeyeceğim. Şimdi biraz eğlenmemiz gerekiyor ve eğer bu, bol miktarda sangria içerek kendim için yaratmayı başardığım tüm dramayı görmezden gelmem anlamına geliyorsa, o zaman öyle olsun.

Masaya geri döndüğümde, Lex'in ortalıkta görünmemesiyle kısa süreli güvenim paniğe dönüşüyor. Birkaç dakika sonra onu Adriana ile birlikte masamıza doğru yürürken görüyorum.

Kadın konuşuyor ama adam şaşkın görünüyor. Bazen insana bunu yapabiliyor ama söylediklerinden dolayı olmadığını biliyorum. Oturduklarında, Rocky onunla beyzbol hakkında konuşmaya başlamadan önce bir an bana bakıyor.

Daha önce onu mümkün olduğunca uzağa itme ihtiyacıma rağmen geri döndüğü için mutluyum. Ama şimdi ne olacak? Ne yapacağım? Ben burada yokmuşum gibi davranmaya devam ediyor ki bu iyi bir şey çünkü Julian hâlâ burada ve bu gece bir karar vermem gerekiyor.

Bu çok aptalca.

Böylesine büyük bir karar doğum gününde sarhoşken bir gecede verilemez.

"İnanılmaz derecede iyi bir iş arkadaşım ESPN için burada Manhattan'da çalışıyor. Her zaman harika koltuklar bulmamın tek nedeni bu. Eğer ilgilenirsen yarın akşamki Yankees maçı için loca biletlerim var. Seni onunla tanıştırmak isterim," diyor Lex yemeğinin son kısmını bitirirken Rocky'ye. Çok acıkmış görünüyor. Banyodaki o sikişten sonra tabii ki aç olacaktı.

"Dostum, sen ciddi misin? Bradley Sanders'tan mı bahsediyorsun?" "Evet, bu o. Hamptons'da bir golf kulübünde hisselerimiz var."

Lex ona söyler.

Eric hediye zamanının geldiğini duyurmadan önce konuşmadan duyduğum tek şey bu. Emma'nın yanındaki koltuktan ayrılıp kendi koltuğuma doğru yürüyorum, sırılsıklam külotumun içinde otururken kendimi ayarlıyorum, bu son derece rahatsız edici. Masadaki herkes az önce Lex tarafından banyo kapısına dayanıp sikildiğimi görebiliyor mu?

Julian farklı davranmıyor, Tanrı'ya şükür. Kolunu tekrar bana doluyor, Lex bu sefer yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni izliyor.

Eric ve Adriana ellerinde kocaman yeşil bir fiyonkla gümüş kâğıda sarılmış bir kutu tutarak hep bir ağızdan konuşurlar. "Bu Elijah ve bizden tabii ki. Mutlu yıllar!"

Hediye kağıdını açtığımda, sadece kutu bile pantolonumu kremlemek istememe neden oluyor. Üzerinde *Christian Louboutin* imzası bulunan taba

renkli kutu

önüme kondu. Yavaşça açıyorum, her anın tadını çıkarıyorum ama bir o kadar da heyecanlıyım. Gözlerimin önünde bir çift zümrüt işlemeli topuklu ayakkabı beliriyor. Işığa tuttuğumda çiviler elmas gibi parlıyor. Nefes kesici.

"Aman Tanrım, çocuklar... Ben bile... *vay* canına*!* Bu inanılmaz, ama ben bunları sonbahar serisinde görmemiştim?"

"Önemli olan ne bildiğin değil, kimi tanıdığındır Char." Adriana, Eric'in mutlu alkışlarıyla aynı anda göz kırpıyor.

Üçünü de kucaklamak için yanlarına gidiyorum. Sindirella gibi arkama yaslanıp ayakkabıları ayağıma geçiriyorum. Tam oturdular. Hediyeler gelmeye devam ediyor ve her seferinde böyle harika bir arkadaş grubuyla çevrili olduğum için daha da minnettar hissediyorum.

Julian hediyemin daha sonra verileceğini duyurdu. "Özel olarak açman için."

Yanağından öpmek için dönüyorum ama dudaklarımız buluşsun diye hareket ediyor.

Nikki gözlerini Lex'e dikerek, "Çok tatlılar, değil mi?" diye soruyor.

Gülümseyerek kendimi geri çekiyorum ve Julian'ın alt dudağını başparmağımla siliyorum. *Nikki'yi çıplak elle öldürmek için not.*

"Sıra bizde!" Nikki ve Rocky bana bir kutu uzattı.

Geçmiş doğum günleri bana bir şey öğrettiyse, o da hediyeleri dikkatle açmaktır. İlk kutunun fiyonkunu çözüyorum, kapağı yavaşça kaydırarak en sevdiğim kitaplardan birinin basılı kopyasını ortaya çıkarıyorum.

"Kitabı aç," diye ikna eder Rocky.

Kitabı açtım, içi yazarın kendisinden başkası tarafından imzalanmamıştı. "Şaka mı yapıyorsun? Bunu nasıl imzalattın?"

"Kimi tanıdığın önemli," diye tekrarlıyor Rocky.

Böyle bir hediye almak beni şaşırttı, parmaklarımı ön kapakta gezdirdim. Oh, kitap sevgilisi, yine karşılaştık.

"Bir sonraki kutuyu unutma, Charlie."

Bir sonrakinin kapağını açıyorum ve bir de ne göreyim, içgüdülerim doğru çıkıyor. Kristal bir vibratöre benzeyen şeyi kaldırıyorum. Nikki, "Kitabın temasına ve tavşanını kırdığın gerçeğine uygun olarak," diye işaret ediyor.

"Kırdığımı hiç söylemedim."

"Aman Tanrım, tıpkı benimki gibi. Değil mi Elijah?"

Lex başını onaylamaz bir şekilde sallayarak yüzünü buruşturur. "Bunu az önce söylemedin." "Devam et, dahası var," diye zorlar Nikki

Mary Poppin'in seks oyuncakları çantası gibi. Kelepçe, popo tıkacı ve kırbaç çıkardım. Her birinin nasıl kullanılması gerektiğine dair bir masa tartışmasından sonra, Nikki ve Rocky'ye teşekkür ediyorum, ne pahasına olursa olsun Lex'e bakmaktan kaçınıyorum.

oyuncaklarla eğleniyorum. Cüzdanım titriyor ve masanın altından gelen mesajı okuyorum.

Lex: *Tüm bu eşyaların senin üzerinde ne zaman ve nerede kullanılacağını çoktan planladım.*

Telefon elimden kayıp yere düşüyor. Onu bulmak için izin istediğimde, Lex'in bacaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Elinin pantolonunun önünü ovuşturmasını izlerken neredeyse kalp krizi geçiriyordum. *Orospu çocuğu!* Doğrulup oturuyorum ve elimden geldiğince kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bana doğru bakmıyor ama yüzündeki sırıtma her şeyi anlatıyor.

"Lex'ten gelen hediyeni açma zamanı." Adriana Lex'in elini bana doğru itiyor. Onun yerine ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve küçük bir kutu uzattı. "Mutlu
Doğum günün kutlu olsun Charlotte."

Lex abartılı hediyeler vermesiyle tanınır. Kahverengi kutunun üstündeki fiyongu elime alıyorum. Gerginim ve tüm masanın beni izlemesi, her hareketimi tahmin etmesi durumu daha da kötüleştiriyor. Fiyonk çözülünce kapağı kaldırıyorum. İçinde bir Tiffany's kutusu var. Şimdiden kalbim elimdeki ikonik mavi kutuya çarpıyor, altında yatan içerikten dehşete düşüyorum. Kutunun kapağını kaldırıyorum ve gözlerim içindekilere takılınca kalbim duruyor. Bu bir kolye, ama beni ağlatan kolye değil, kolyeye iliştirilmiş olan kolye ucu; pırlantalarla süslenmiş beyaz altın bir Anka kuşu.

"Lex... Ben... teşekkür ederim," diye boğuluyorum.

Keşke bunun benim için gerçekten ne anlama geldiğini bilseydi. Bu küçücük kuşun ona şu anda anlatabileceğimden çok daha fazlasını temsil ettiğini. Ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Dövmen. Bunun çok şey ifade ettiğini biliyorum, sadece bana nedenini söylemeni isterdim" diye fısıldıyor.

Dövmeyi ve bana sorduğu geceyi tamamen unutmuştum. Benden uzaklaşıyor, kolyeyi kutudan çıkarıyor ve arkamı dönmemi işaret ediyor. Kolyeyi göğsüme yerleştirip arkasındaki klipsi takıyor. Bir yapbozun eksik parçasını yerine yerleştirmek gibi, o anda her şey doğru geliyor.

Gece devam ediyor ve biz rahatlıyoruz, içiyoruz, hikayeler anlatıyoruz. Karaoke sahnesinin artık açık olduğunu bildiren bir anons geliyor. Restoran alkışlıyor. Tezahüratın bir otobüs dolusu

Sahnenin ön tarafına doğru oturan Japon turistler. İspanyol restoranı olduğu için alışılmadık bir durum.

"Oh-em-gee, Charlie! Duo zamanı!" Eric karaoke kitaplarını kaptığı gibi sahneye koşuyor. Tam olarak beş tane. Arkadaşlarım kitapları karıştırıyor, söylemek istedikleri şarkıları tartışıyorlar. Bir bardak daha sangria içiyorum. Eric'le karaoke yapacaksam buna ihtiyacım var. Julian'ın yanımda eşyalarını hışırdattığını duyuyorum, Lex bana kolyeyi verdiğinden beri sessiz kaldığını şimdi fark ediyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Bak, Charlie, ben gidiyorum." Masadan kalkıyor, gerçekten kalkıp gideceğinden ve kimseye veda etmeyeceğinden habersiz. O dışarı çıkarken ben de peçetemi masanın üzerine atıp onu dışarı kadar takip ediyorum. Serin bir esintiyle karşılaşıyoruz ve hemen arkasını dönüp kısık bir ifadeyle bana bakıyor. "Lex'le aranızda bir şeyler mi var?"

Hazırlıksız yakalandım, zihnim bu soruya nasıl doğru cevap vereceğimi düşünüyor.

"Julian, o sadece bir arkadaş."

"Ben aptal değilim, Charlie. Edwards'ın nasıl bir adam olduğunu biliyorum. İstediğin bu mu?"

"Julian. Lex geçmişte kaldı. Onunla hiçbir şey istemiyorum." Kelimeler ağzımdan çıkarken canımı yakıyor. Burada bu ilişkiyi kurtarmaya çalışıyorum, ama neden? Julian'la aramızdaki ilişkiyi patavatsızlıklarımla mahvetmiştim. Şu andan itibaren ilişkimiz bir yalandan başka bir şey değil. Gerçeği açıklamadığım sürece bu suçluluk duygusu asla dürüstlük ve sevgi üzerine inşa edilmeyecek. Her şeyi mahvettim ve tüm bunlar o restoranda oturan başka biri yüzünden oldu.

Yanaklarında gözle görülür bir kızarıklık var, kollarını göğsünün önünde sıkıca kavuşturmuş. Umutsuzca gerçeği söylemek istiyorum ama kendimi tutuyorum, Julian'ı aniden kaybetmekten korkuyorum.

"Deliriyorum, tamam mı? Bu-"

"Hiçbir şey," diye onu rahatlatıyorum. "Lex bir şey değil."

"Bana hiçbir şeymiş gibi gelmiyor," diye sesini yükseltiyor, ses tonunda kıskançlık kaynıyor. "Seni seviyorum, sana evlenme teklif ettim. Sonra o hayatına tekrar girdi ve ben neyim? Seni tekrar sikmesi ihtimaline karşı B planın mı?"

"Julian..." Koluna uzandım ama geri çekildi.

"Dinle, Charlie..." Tereddüt eder, sonra elini cebine atar ve küçük bir kutu çıkarır. "Mutlu yıllar. Gerçekten kimi istediğine sen karar ver. Ama şimdilik zamana ihtiyacım var... Bunu şu anda yapamam."

O köşeyi dönüp uzaklaşırken ben kaldırımda tek başıma duruyorum. Elim ne yapacağımı bilmeden küçük kutuyu kavrıyor. Restorana geri dönüyorum ve kapının önünde duruyorum. Kutuyu açıyorum, içinde bir anahtar var, üst kısmı Batman sembolü şeklinde. Anahtara iliştirilmiş notu okudum.

Yarasa mağaramın anahtarı. Yeni evimiz.

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken anahtarı kutuya geri koyuyorum. Ne yapıyorum ben ve en önemlisi ne istiyorum?

Ne istediğimi biliyorum ama bunu yüksek sesle söylersem geri dönüşü olmayacağından korkuyorum. Yolun beni başladığım yere geri götüren bir çıkmaz sokak olma ihtimali var.

Masamıza dönüyorum, sangria nihayet damarlarımda yol almayı başardığı için biraz dengesizim. Sonunda herkesi fark ettiğimde, 'Call Me Maybe' şarkısını söyleyen Rocky'ye tezahürat yapıyorlardı.

Nikki mahcup görünüyor, başını eğiyor ve tekrar tekrar sallıyor. Şarkı bittiğinde kalabalık kükrer ve Japon turistler kalemlerini ve imza defterlerini çıkararak ondan imza almak için yalvarırlar. Rocky imzalarken sırıtıyor ve turistlerle fotoğraf çektiriyor. Masamız histerik bir halde. Sonunda Nikki bir kahkaha attı.

Eric hâlâ ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor. Orada oturmuş her şarkının sözlerini söylüyor, sanki *The Voice* için seçmelere katılıyormuş gibi mükemmel olmaya çalışıyor.

Dikkatim Lex'i şarkı söylemeye ikna eden Adriana'ya kayıyor. Lex'in güzel bir sesi var, pürüzsüz ve dinlendirici. Ayağa kalkıp kalabalığın önünde şarkı söyleyecek bir tip değil, ancak ani cesaret patlaması ilgimi çekiyor.

İsmi okunduğunda sahneye doğru yürür ve müzikten sorumlu kişiyle kısa bir konuşma yapar. Sahneye çıkarak piyanonun arkasına yerleşir. Işıklar kararıyor ve o notaları çalmaya başladığında kalabalık kükrüyor. Kalbim çalınan müziğin sesiyle yarışacak kadar yüksek atıyor. Kalabalık hayranlık içinde sessizce otururken, melodi giderek daha tanıdık hale geliyor. Bruno Mars, "When I Was Your Man.

Gözlerimi kapatıyorum, şarkının her kelimesini içime çekiyorum. Bu benim için her şeyden daha anlamlı.

Sonunda affetmenin zamanı geldi mi? Acı çekiyor.

Alex'im acıyor.

O haklı. Onun da duyguları var ve ben bunu kabul edemeyecek kadar soğuk olamam. Konuşmamız gerek ama bu gece olmaz. Benimle değil.

Doğum günü. Nişanlımın beni terk ettiği ve kendisinin de acı çektiğini söylediği gece değil.

Ben yıkım topuyum, gözümün gördüğü her şeyi yok ediyorum. İnsanlar benim yüzümden, benim dikkatsiz davranışlarım yüzünden acı çekiyor.

Kime dönüştüğümü bilmiyorum ama sahnede ona bakarken, herkesin önünde ruhunu bana açma cesaretine hayranlık duyarken, kafamın içindeki ışık yanıyor.

"Söyleyeceğimiz şarkıyı biliyorum," diyorum, sesim ancak

fısıltı halinde çıkıyor. "Nedir o, Charlie?" Eric soruyor.

Eğildim ve ona söyledim. Eğer Lex'le konuşamazsam, onun yolundan gideceğim, duygularımı bu tek şarkıyla ifade edeceğim ve ondan ne istediğimi anlamasını umacağım.

Bizi düzeltmek için ihtiyacım olan şey.

CHAPTER 34

LEX

Küçük mavi kutu komodinimin üzerinde duruyor, sürekli onu hatırlatıyor ve otel odamda oturup ona bakarken bana eziyet ediyor.

Kolyeye işlenecek elmasları almak için Tiffany'de torpil yapmak dün sabahın büyük bir kısmını aldı. Lanet olası şanslı yıldızlarıma şükürler olsun ki müdür beni tanıyor, bu yüzden onlara bir ton para gönderildikten sonra, süitime elden teslim edildi. Bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Ona dövmeyi sorduğumda tipik Charlotte tarzıyla geçiştirdi.

Ne zaman bana açılacak?

Restoranın özel bir bölümünde toplanmış durumdayız. Oda zümrüt rengi balonlarla süslenmişti - tabii ki Adriana'nın fikriydi. Elijah bana Brooklyn'de başlayacağı yeni bir işten bahsederken yanında duruyorum.

"YMCA'da gençler için sanat dersleri vereceğim. Güzel bir değişiklik olacak."

"Kulağa hoş geliyor. Kendini nasıl hissediyorsun? Hazır olduğuna emin misin? Bu mu?"

Elijah kardeşime en yakın kişi, bu yüzden endişelenmemin bir sebebi var. Kanseri ailemizi korkutuyordu ve onu kaybetmemiz mümkün değildi. Neyse ki Cenevre'de tanınmış bir kanser rehabilitasyon kliniğinde onun için bir açık vardı ve daha da minnettarım ki müşterilerimden biri sahibini tanıyordu, bu yüzden tek yapmam gereken AMEX'imi sallamaktı ve aniden bir

Açılış. Para umurumda değildi, sadece yaşamasına ihtiyacımız vardı. İyileşti ama yine de ağırdan alması gerektiğini biliyorum.

"Çok daha iyi. Sana hayatımı borçlu olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Kız kardeşime göz kulak olsan ve beni daha az rahatsız etmesini sağlasan, ödeşmiş olsak nasıl olur?"

"Anlaştık! Ama Adriana'yı bilirsin. Sadece deneyeceğime söz verebilirim." Elijah gülüyor.

Julian içeri girene kadar kendi aramızda sohbet ediyoruz. Nikki kolunu tutmuş, aşık bir genç gibi davranıyor. Ne oluyor lan? Ona iyi davranıyor ama bana dünyanın pisliğiymişim gibi davranıyor. Etrafta dolaşıp herkesi selamlıyor, beni en sona bırakıyor.

"Edwards. Seni burada göreceğimi sanmıyordum." Elimi sıktı. Aptal herif.

"Şey, o benim arkadaşım ve ben davet edildim."

Adriana, Charlotte'un geldiğini duyururken bizi susturuyor. Perdeyi kapatıp ışıkları karartıyoruz. Sürpriz diye bağırdığımızda, yüzü paha biçilemez. Beni görüyor, sonra Julian'a bakıyor. Paniklediğini biliyorum. *İyi,* diye düşünüyorum. Belki şimdi ondan kurtulur. Dar siyah elbisesi ve seksi topuklu ayakkabılarıyla çok ateşli görünüyor. Bacaklarının bana sarılmasını ve dudaklarımda onun tatlı amının tadına bakmak istiyorum.

Ama bunun yerine, hiç de davetkâr olmayan bir kucaklamayla karşılaştım.

Ona mutlu yıllar diliyorum, ardından da elbisesi hakkında bir yorum yapıyorum. Onun üzerindeki etkimi biliyorum. Bu çok açık. Yine de o piçin yanına oturmasına engel olmuyor. Ne yapabilirim ki? Sanki onun malıymış gibi kolunu kıza dolaması beni çok rahatsız ediyor. Çok uzun sürmeyecek, dostum. Zafer anının tadını çıkar çünkü yakında benim yerimde olmayı dileyerek flört sahnesine geri döneceksin.

Grup, Charlotte'la nasıl tanıştıklarına dair hikâyeler anlatır. Görünüşe göre bu masadaki herkes Charlotte için bir şey ifade ediyor, o şerefsiz bile. Olgun olmaya çalışıyorum. Tamam, bu lanet bir yalan. Ona UFC'lik yapmaya hazırım, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Yanımdaki sarışın hatunla flört ediyorum. Cancun seyahati hakkındaki hikâyesine dalmış gibi yaparak gülüyorum. İlgimden memnun olduğu o kadar belli ki, bana var olmayan göğüs dekoltesini göstermek için sürekli göğüslerini birbirine bastırıyor.

Charlotte daha da kıskançlaşıyor ve intikam almanın doğru yol olduğuna karar verip *ona* doğru eğildiğinde ben de oradan ayrılıyorum. Banyodaki klozete tekme atarak zarar vermiş olabilirim ama lanet olsun, damarıma nasıl basacağını çok iyi biliyor. Eminim öfke kontrolü sorunum olduğunun farkındadır. Sonra

Kendimi olabildiğince sakinleştirerek banyodan çıkıp Charlotte'a doğru koşuyorum.

Bana sorunumun ne olduğunu sordu. Onu uyarıyorum ama dinlemek istemiyor. Başka seçeneğim yok. Ona ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu. Dudaklarının tadı bana yeryüzündeki cennet gibi geliyor. Teni beni baştan çıkarıyor, kokusu beni çıldırtıyor. Bağımlılığımı daha da artırıyor ve kendimi tutamıyorum.

Bir restoranın tuvaletinde seviştiğimizi biliyorum, ama onu hiç bu kadar çok istememiştim, kısmen elbiseyi suçluyorum. Charlotte bana başka hiçbir kadının hissettirmediği şeyleri hissettiriyor ve sikimi ağzının derinliklerine alma şekli - o anda ve orada patlamaya hazırım. Lanet olsun, kızın yetenekleri var.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözlerinde saf şehvet var. Bu manzara karşısında nutkum tutuldu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Charlotte'u yakaladım ve kapıya yaslayıp sertçe siktim. Elimden geldiğince kendimi tuttum, yani onun olduğumu söyleyene kadar.

O bana ait.

Bunu kendi ağzından söyledi.

İlk fark ettiğim şey, hemen şimdi onun amına sakso çekmem gerektiğiydi. Yoğunluk dalgaları azaldıkça, sözleri zihnimde yankılanıyor ve duyduklarım hoşuma gidiyor. Hayır, duyduklarımı seviyorum, ta ki o bana tam bir sekiz çizip her şeyi geri alana kadar.

Her şey için kavga ediyoruz. Ne zaman sevişsek, sonrasında tartışıyoruz, bu da onu daha çok istememe neden oluyor. Kafamı toplamaya çalışıyorum. Başka bir ereksiyonla dışarı çıkmamın imkanı yok.

Masaya geri dönüyorum ve onunla göz temasından kaçınıyorum. Kendimizi sürekli içinde bulduğumuz bir kısır döngü olan kavgamızın bitmesini dileyerek oturup Rocky ile spor hakkında sohbet ediyorum. Aslında oldukça düzgün bir adama benziyor, ama ne yazık ki karısı kendini beğenmiş bir sürtük. Adriana karaoke kitabını önüme iterek bizi böldü.

"Hadi Lex, sadece bir şarkı," diye yalvarıyor.

"Kalabalıkların önünde şarkı söylemediğimi biliyorsun."

"Aptal olmayı bırak. Harika bir sesin olduğunu biliyorsun. Sadece yap o."

"İstemediğimi hiç söylemedim. Sadece kalabalığın önünde şarkı söylemek istemiyorum. Sen bana göre olmadığını biliyorum."

Eric hediye zamanının geldiğini anons ediyor, Tanrıya şükür, böylece Adriana'nın dikkati bir anlığına dağılıyor. Charlotte'un harika hediyeler aldığını itiraf etmeliyim. Topuklular yine bacaklarına olan takıntıma yardımcı olmadı. Nikki ona tüm bu sapıkça şeyleri verdiğinde, ona mesaj atmaktan kendimi alamadım. Benden kaçtığını biliyorum, yani Tanrım, az önce beni

ağzına aldı, sonra boşalana kadar onu becerdim. O da

Muhtemelen hala amından döllerim akıyordur. Kahretsin, eğer bu işleri tekrar karıştırmazsa. Telefonunu almak için eğildiğinde sikimi ovma fırsatını değerlendiriyorum. Gördüğünü biliyorum, daha fazla kızarmış olarak geri gelemezdi. Yüzümdeki sırıtışı gizleyemeyerek arkamı dönüyorum.

"Lex'ten gelen hediyeni açma zamanı," diyor Adriana hevesle.

Charlotte endişeli görünüyor. Ona doğru yürüyorum ve doğum gününü kutluyorum. Kutuyu ona uzattığımda yavaşça elimden alıyor. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu ve bizi iyileştirmenin bir yolunu bulmak istediğimi bilmesini istiyorum. Kutunun içinden Anka kuşu kolyesini ve kolyeyi çıkarışını dikkatle izliyorum.

Ellerinde tutuyor ve yeterince yakından bakarsanız ellerinin titrediğini görebilirsiniz. Charlotte bana teşekkür ediyor, sonra ayağa kalkıp bana sıkıca sarılıyor. Bu kadar uzun süre sarılması beni şaşırttı. Bu kuşun onun hayatında önemli bir şeyi temsil ettiğini biliyorum. Google'da anlamını araştırdım. Yeniden doğmak, yeni başlangıçlar. Dövmeyi ben onu terk ettikten sonra mı yaptırdı? Sormak istiyorum ama tekrar zorlarsam onu kaybetme ihtimalim var ya da yanındaki yakışıklı çocuğun kollarına koşacak.

Kolyeyi elinden alıyorum ve klipsi takarken ona arkasını dönmesini işaret ediyorum. Anka kuşu göğsüne tam oturuyor. Kalbi hızla atıyor, göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyorum.

Parti devam ediyor ve birkaç kez Charlotte'u şaşkınlıkla anka kuşuna dokunurken yakalıyorum. Kısa bir süre sonra Julian ayağa kalkıyor ve dışarı çıkıyor. Charlotte onu takip ediyor ama geçen seferki gibi kızgın değilim. Kızgın ve belki biraz da yenilmiş görünüyor. Çizgi roman hikayesinden beri öyle. Aramızda bir şeyler olduğunu anlamaması için en aptal moron olması gerekirdi. Yani, onu banyoda becerdim. Sikim gibi kokuyor. Daha ne kanıta ihtiyacı var?

Bu arada, bir fikrim var. Konuşmayacak ve dolayısıyla dinlemeyecek ama müzik daha anlamlı. Kalabalığın önünde söylemenin verdiği gerginliğe rağmen şarkı söyleyecek cesareti bulacağım.

"Harika Lex," diye ciyaklıyor Adriana ona söylediğimde. "Hangi şarkı?"

Ona cevap vermedim. Onun yerine kalkıp sahneye doğru yürüyorum ve grubun şefiyle konuşuyorum. Ona piyanolarını ödünç alıp alamayacağımı soruyorum. Charlotte masada oturuyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Dışarıda ne olduğunu bilmiyorum ama vakit geldi.

Piyanonun başına oturup derin bir nefes alıyorum. Parmaklarımı tuşların üzerine yerleştiriyorum, ışıklar kararıyor ve kalbim dakikada bin mil hızla atıyor. Kalabalık yüksek sesle alkışlıyor ve bir şekilde, bir yerlerde sesimi buluyorum.

Sözler özgürce akıyor, parmaklarım tuşlarda geziniyor. Bu şarkıyı biliyor olması gerektiğini biliyorum, ben söylerken gözlerim ona odaklanıyor ve o orada öylece oturuyor. Nasıl hissettiğimi, ne kadar acı çektiğimi, onu terk ettiğim için ne kadar pişman olduğumu ve her zaman onun olduğunu ve olacağını bilmesini istiyorum.

Kalabalık bir kükreme ve ardından ıslık sesleriyle patlıyor. Ayağa kalktım ve merdivenlerden aşağı indim. Masamıza dönerken birkaç puma tarafından durduruluyorum, Rocky'nin yorum yapmadan edemediği bir şey.

"Mükemmel iş, adamım," diyor, daha yakına eğilerek. "Kırmızı elbiseli MILF'i gördün mü? Aman Tanrım-"

Nikki kafasının arkasına bir tokat atıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Charlotte sessizce oturuyor, gözleri sanki bir şey söyleyecekmiş gibi benimkilerden hiç ayrılmıyor. Keşke aklını okuyabilseydim. Lanet olsun, sonunda ona ulaşabildim mi? Eğilip Eric'e bir şeyler fısıldıyor. Eric hemen ayağa kalkıyor ve müziği düzenleyen adama doğru yürüyor.

Bir bardak sangria içmesini izliyorum ve neredeyse anında daha sakin görünüyor. Eric ve Charlotte'un isimleri okundu ve sahneye doğru ilerlediler. Yanımdan geçip giderken onun çarpıcı fiziğine hayran olmaktan kendimi alamıyorum. O zümrüt yeşili ayakkabılar bronzlaşmış bacaklarında harika görünüyor. Yanımdan geçerken bileğini tutuyorum. "İyi şanslar Charlotte," diyorum.

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor, sanki bir şey arıyor gibi ama hiçbir fikrim yok çünkü bana söylemiyor. Eric ona eşlik ediyor ve sahneye doğru yürüyorlar. Vücudu daha rahat görünüyor.

Evet, o lanet *olası sarhoş.*

Şarkıyı hemen tanıdım. Sesi melek gibi ve kendi bölümünü söylerken gözlerini kapatıyor. O 'Just Give Me A Reason'ı söylemeye başladığında oturup bakıyorum, her kelimeyi içime çekiyorum.

Eric erkek kısmını söylüyor, ama ben duygularımın akışında kaybolmuş bir şekilde sesimi çıkarmaya başlıyorum.

Böyle mi hissediyor?

Kırıldığımızı.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

Tabii ki düzeltilebiliriz, sonuçta biziz. Bu bir lise kaçamağı değil. Eğer bizi terk ederek bozan bensem, o zaman bizi düzeltmek için benden tam olarak ne istiyor?

Şarkı biterken kalabalık alkışlar ve ıslıklar çalar. Sözler sade ve basitti. Yeniden sevmeyi öğrenebiliriz ve biz kırılmadık.

En azından yaptığım ve yapmaya devam ettiğim hataları kabul ediyorum. En azından deniyorum. Bunu görmek zorunda, yoksa bu şarkıyı bu kadar açıkça söylemezdi.

Charlotte masaya geri gelir ve sandalyesine oturur. Eric ona biraz sangria koyuyor, neden hiçbir fikrim yok. İçmeyi bırakması lazım.

O bana bakmaya devam ederken ben de onu izliyorum, göz temasını ilk kimin keseceğini bilemiyorum, sanki ikimiz de birbirimizin aklını okumaya çalışıyoruz. Gözlerini kaçıran ilk kişi ben oluyorum çünkü yanımdaki bir bayan ateş istiyor ve ben de kibarca sigara içmediğimi belirtiyorum.

Müzik çalıyor ve kalabalık dans etmek için ayağa kalkıyor. Atmosfer rahattır. Sangria ölümcüldür; hiç beklemediğiniz bir anda sizi ele geçirir. Adriana ve Elijah dans pistinde. Eric turistlere Macarena'nın nasıl yapıldığını öğretiyor, itiraf etmeliyim ki izlemeye değer. Nikki ve Rocky ortadan kayboluyor ama eşyaları hâlâ burada. Şüphesiz banyoda hızlı bir sevişme.

"Leexxx," Charlotte gelip kucağıma otururken kelimeleri geveliyor.

"Charlotte, sen sarhoşsun."

"Hayır, değilim. Ben sadece gerçekten, gerçekten, gerçekten mutluyum, anlıyor musun?" Bir içki daha alırken gülümsüyor.

"Sana bu kadar sangria yeter."

Bardağı çekiyorum, ama o sızlanıyor.

"Hayır, Leexxx... bak, ben iyiyim. Bak, şu anda senden hoşlanıyorum bile." "Yani, benden daha önce hoşlanmıyor muydun?"

"Hayır, senden nefret ettim... beni yalnız bıraktığın için senden nefret ettim... bizi bıraktığın için." "Benden nefret mi ediyordun, Charlotte?" Dikkatle sordum.

Ellerini boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor, tenimi kokluyor.

"Elbette senden nefret ediyordum... ama şimdi senden tekrar hoşlanıyorum." Alnımdan öpüyor, sonra gülümsüyor. Kollarım beline dolanıyor, kendini toparlamaya çalışırken ona tutunuyorum.

"Biz derken neyi kastediyorsun Charlotte?"

"Sen ve ben, *biz*." Sesi değişir. "Hadi dans edelim... lütfen, Lex."

Kucağımdan atlıyor ve beni dans pistine sürüklüyor. Dans ediyoruz ve bana sıkıca sarılıyor. O bana şarkı söylüyor, ben de ona şarkı söylüyorum. Birbirimizle konuşmamızın tek yolu bu. Şarkının ne olduğunu bile hatırlayamıyorum çünkü onunla bu anın içinde kaybolmuş durumdayım. Grup gecenin son şarkısı olduğunu anons ediyor, peki ne çalıyorlar? Whitney Houston. Charlotte'un kızlarla 80'ler müziği eşliğinde dans ederek eğlenmesine izin veriyorum.

Masaya geri döndüğümde Eric, Rocky ve Elijah'ı bana bakıp gülerken buluyorum.

"Ne?"

"Neden öpüşüp barışmıyorsunuz ki?" Eric güler. "Ya da öpüşün ve sevişin," diye ekliyor Rocky.

Elijah, "Durun, çok geç, siz bunu zaten yaptınız," diye takılır. "Çok komik çocuklar. Madem üçünüz de bu kadar ilgilisiniz, neden Charlotte'a da aynı soruları sorar mısın?"

"Dostum, bunu ona sorarsam taşaklarımı koparır."

"Nikki'nin onları zaten küpe olarak taktığını sanıyordum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Ohhh, şak!" Eric alkışlıyor.

"Kusura bakma dostum ama haklı. Hem sen neden bu kadar kırbaçlandın ki?" Elijah şaka yapıyor.

"Dostum, karım çok seksi. O benim bebek annem, ayrıca yatak odasında da çok sapık. Bir keresinde-" Nikki arkasından yaklaşıyor ve yaramaz bir birinci sınıf öğrencisi gibi kulağını çimdikliyor.

"Benim hakkımda ne diyordun?"

"Ah, hiçbir şey... çok güzel olduğunu... harika bir anne ve nazik bir insan olduğunu."

Eric neredeyse sangria'sını tükürüyordu. Kahkahalarımı elimdeki şarap bardağının arkasına saklıyorum. Elijah suratını asmamak için elinden geleni yapıyor ama pek başarılı olamıyor.

"Seninle sonra ilgileneceğim," diye karşılık veriyor emredici bir ses tonuyla. Rocky'nin gözleri parlıyor, elleri sevinçle birbirine sürtünüyor.

"Tamam, ben çıktım çocuklar," diye cıvıldıyor Eric. "Arkadaşım bana mesaj attı ve meğer çok seksi bir model bir kulüpte görülmüş. Sadece nerede olduğunu öğrenmeyi bekliyorum." Işık hızından daha hızlı bir şekilde telefonuyla mesajlaşmaya devam ediyor. Charlotte ve Adriana masaya geri dönüyor, ikisi de rahatlamış ve sakin görünüyor.

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Adriana Elijah'a sorar. "Sen hazır olduğunda, prenses," diye mırıldanıyor Elijah.

"Dostum, taşakları olmayan tek kişi ben değilim." Rocky kıkırdar.

"Ne diyebilirim ki? Yaşayan en şanslı adamım..." diye durakladıktan sonra devam ediyor, "... taşaksız."

Adriana onun yanına sokuluyor ve herkese veda ediyor. Sonra beni hızla kenara çekti. "İyi misin Lex?"

"Evet, öyle. Lütfen Elijah'ı eve götürün ve siz genç çocuklar bugünlerde ne yapıyorsanız onu yapın."

"Şey, aslında biz düşünüyorduk-"

"Adriana, bu bir deyim. Bilmek istemiyorum." Bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, ağabey."

"Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim."

Başımın belası olabilir ama ondan daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim. Bazen onsuz nasıl yaşardım bilmiyorum. Ayrıca ne zaman ihtiyacım olsa imdadıma yetişiyor ve tüm saçmalıklarıma katlanabilecek tek kişi o. Ona karşı bir pislik gibi davrandım, şimdi pişman olduğum bir şey.

"Charlie, bizimle eve gelmek ister misin?" Nikki sorar.

"Uh, hayır teşekkürler. Siz sapık şerefsizler keyfimi kaçıracaksınız." "Seni eve götüreceğim," diye teklif ediyorum.

Nikki, "Bence bizimle daha güvende," diye savunuyor.

"*Arkadaşım* olduğu için onu eve sağ salim götürebileceğime eminim." Nikki tam bir kaltak olduğu için 'arkadaş' kısmını vurguluyorum.

"Bebeğim, onu alabilir. Yarın gece, tamam mı? Yankee Stadyumu'na?"

"Sana bir araba gönderiririm, birlikte gideriz."

"Çok tatlısın, kardeşim."

Vedalaşıyorlar ve ben yürümekte zorlanan Charlotte'un elini tutuyorum. Gözleri cam gibi ama hâlâ çok güzel görünüyor. Üzerime kusmaması için dua ediyorum.

"Kendimi eve götürebilirim, biliyorsun. Bu benim ilk partim değil. *1999'daymışız gibi*."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bir anlamı yok. Dışarı çıktık ve bir taksi çağırdım. Bağımsız bir kadın olmakla ilgili tutarsız bir tartışmadan sonra onu içeri sokmayı başarıyorum, şoföre adresini veriyorum ve yola koyuluyoruz.

Sadece on beş dakikalık bir taksi yolculuğu ve bir yanım merak ediyor. Sonunda onun yaşadığı yeri göreceğim. Gördüğüm şey ne olursa olsun onu temsil edeceğini biliyorum. Sadece on beş dakika sürmüş olabilir ama vardığımızda bayılmıştı. Onu taksiden çıkarıp binasının girişine kadar taşıdım. Kapıcısı hoş, yaşlı bir adam ve ben dışarı çıkarken beni selamlıyor.

"Ahh, Bayan Mason... Başını nasıl bir belaya soktu?"

"Özür dilerim efendim. İçeri girmemize izin verir misiniz? Charlotte'un çantasını karıştırırken kendimi rahat hissetmiyorum. Bugünlerde kadınların ne kadar ıvır zıvır taşıdığını biliyorsunuz. Ayrıca, onu uyandırmak istemiyorum."

"İşte yedek parça. Çıkarken lütfen geri getirir misin?" Anahtarı bana verdi. Sanırım *onu iyi tanıyor olmalı.*

"Teşekkür ederim. Tabii ki edeceğim."

Onun katına vardık. Ön kapısını açmayı ve ışığı yakmayı başardım. Durup her şeyi anlamaya fırsat bulamadan, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere ulaşana kadar koridorda yolumu buluyorum. Kapıyı açtığımda, varsayımımın doğru olduğunu gördüm.

Onu nazikçe yatırdığımda, ayakkabılarını çıkarıp battaniyeyle örttüğümde, mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı odanın ortasında duruyordu. Top gibi kıvrılmış, huzur içinde yatıyor. Odanın içindeki tek ses onun yumuşak nefes alış verişi. Huzurlu, nefes kesici görünüyor ve onu kendi bencil nedenlerim için uyandırmaya cesaret edemiyorum.

Hafif bir kedi sesi geliyor ve gölgeler içinde perdenin arkasından çıkıp onun yanındaki yatağa tırmanıyor. Evinde bir yabancı olduğum için bana saldırma ihtimaline karşı onu sevmemeye karar veriyorum.

Gözlerim odanın içinde geziniyor. Dekoratif açıdan sıcak hissettiriyor. Tüm bu parfümlerin ve kızlara özgü şeylerin mükemmel bir şekilde yerleştirildiği ve düzgünce düzenlendiği büyük bir makyaj masası var. Kahretsin, o da en az benim kadar anal. Komodininin üzerinde bir lamba, dock ve bir kitap var. Oda biraz aydınlık, ben de yer imi koyduğum sayfayı açıyorum.

Lanet olsun, porno gibi. Hafifçe kıkırdıyorum, tatmin edemeyeceğim bir soruna yol açmadan önce kitabı yere bırakıyorum.

Çantasını komodinin üzerine koyuyorum ve ihtiyacı olabilir diye telefonunu çıkarıyorum, ekranda bir mesaj fark ediyorum.

> *Elimizde iyi bir şey olduğunu biliyorsun Charlie. Perşembe günü ofisinde kendin bile söyledin. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni seviyorum, Charlie Mason. Karım olmanı istiyorum, bundan asla şüphe etme.*

Ne oluyor lan? Onunla kavga ettiğimin ertesi günü, ona koştu. Yine. Kendimi durduramadım, mesajlarına girdim, konuşmalarının izlerini okudum.

> *Doğum günün kutlu olsun, güzelim. Üzgünüm, bu akşam yemeğe gelemeyeceğim ama sonrasında müsait olacağım. Yarasa mağarası hazır... ve ben de hazırım bebeğim. Sadece seni tekrar tatmak, kendimi içinde hissetmek istiyorum. Burada kal ve belki yatakta kahvaltı yaparsın, tam istediğin gibi.*

Yatağın kenarına oturuyorum, telefonu tutarken başımı öne eğiyorum. Kalbim hızla atıyor, öfke damarlarımda dolaşıyor.

Hala onunla yatıyor mu?

Onu sarsmak, uyandırmak ve cevap vermesini istemek istiyorum.

Beni ele geçiren sadece öfke değil, ona dokunduğu, onun içinde olduğu ve onunla uyanacağı için duyduğum kıskançlık. Daha önce hiç yaşamadığımız bir şey.

O günlerde bile her zaman tedbirli olmaya çalışıyorduk. Bir kez bile onu bütün gece kollarımda tutma ve yanında uyanma onuruna erişmedim. Bu benim için başa çıkılamayacak bir hal aldı. Mantıklı düşünemiyorum, ham duygular beni kontrol ediyor ve hasar geri döndürülemez hale gelmeden ayrılmam gerekiyor.

Sözlerini gevelerken uzaklaşmak için ayağa kalkıyorum. "Lex, seni seviyorum... lütfen bizi bırakma."

Us, işte yine o kelime. *Seni seviyorum*. Bu kelimelerin onun ağzından çıkmasını ne kadar çok istemiştim.

Gerçek olmasını istiyorum, kalbimin tekrar duymaya ihtiyaç duyduğu kelimeleri söylediğinde gözlerinin benimkilerle birleşmesine umutsuzca ihtiyaç duyuyorum.

Omuzlarım çökmüş, uzun gecenin yenilgisiyle odadan çıkmaya karar veriyorum ama oturma alanının içinde duruyorum. Raflarda bir sürü kitap ve çerçevelerle dolu bir duvarın olduğu rahat bir oda. Oraya doğru yürüyorum ve her bir resme bakıyorum. Her birinde mutlu görünüyor, sözde geride bıraktığım mutsuz kız gibi değil.

İlgimi çeken siyah beyaz bir fotoğraf var. Başını verandadaki salıncakta oturan yaşlı bir kadının kucağına koymuş. Charlotte'un üzeri ev yapımı tığ işi battaniyelerden biriyle örtülmüş. Cılız görünüyor, gözleri neredeyse simsiyah, ama bir gülümseme var. Yaşlı kadın elini onun yanağına koyuyor. Bahsettiği kişi büyükannesi olmalı.

Ve bu resme bir kez bakmak bile verdiğim zararı pekiştiriyor. *Bizi* hayal kırıklığına uğrattım.

onun deyimiyle.

Her şeyin eski haline kolayca dönebileceğini düşünecek kadar aptalım.

Charlotte'u istemekten asla vazgeçmeyeceğim ama *bizi* nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Şimdilik, kafamı boşaltmak ve *bizi* tekrar bir araya getirmenin doğru yolunu düşünmek için bir molaya ihtiyacım var.

Onun yanında olmanın büyük bir soruna yol açtığına şüphe yok - ya tartışıyoruz ya da onunla yatıyorum. Ve bunların hiçbiri bizi çözüme yaklaştırmıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp onun dairesinden çıkıyorum, kafam suçluluk duygusuyla delik deşik.

Otele döndüğümde, Jack Daniels şişesini bitiriyorum, içki bağımlılığının başımı ciddi bir belaya sokacağını bildiğim için kararsızca bir şişe daha açıyorum.

Suçluluk duygusu şimdi kızgınlığa dönüşüyor ve öfke içimde bir dalga gibi yükseliyor.

Elimde telefonumla Bryce'ı arıyorum, gecenin bir yarısı aramamı bahane ederek benim için bir şeyler bulmasını umuyorum.

"Emin misiniz, Bay Edwards?"

Göğsüm sıkışmış ve damarlarımdan sızan sert likör yüzünden görüşüm bozulmuş bir halde boş duvara bakıyorum, dudaklarım memnun bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılıyor.

Julian*'ın gitmesini* istiyorum.

Ve şimdi, beni durduran yok.

CHAPTER 35

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

"Tamam, özür dilerim, söz veriyorum şimdi dinliyorum. Bu akşamki konsere kimler gidiyor?"

Benimle defalarca iletişime geçmeye çalışmasına rağmen onunla konuşmamıştım. Adriana'nın gördüklerini açıklama konusundaki çaresizliği gönderdiği her mesajda kendini belli ediyordu.

Açıklanacak ne vardı ki?

Ben gittikten iki dakika sonra karısını piyanonun üzerinde sikerken yakalandı.

O gece, kafatası dövmeli adam ve ben bir karışımla tamamen sarhoşken sahilde bir saat kadar öpüştük. Daha fazlasını istedi, ama son dakikada dönem kartını çıkardım. Bu onu vazgeçirmek için yeterliydi, ama oral seks için yalvarmadan önce değil, çok isteyerek reddettiğim başka bir şey.

"Ben, Elijah, Finn, Jennifer, şu İngilizce sınıfındaki kocaman göğüslü hatun."

"Lily'yi mi kastediyorsun?"

"Evet, adı bu."

Kaliforniya yılda bir kez en iyi yeni yetenekleri sergiler ve konserler her zaman kapalı gişe geçerdi. Dört saatlik bir yolculuktu, bu yüzden Dr. Edwards

Babamın gitmeme izin vermesinin tek nedeni de bu.

"Peki ya senin..." Boğazımı temizledim, kötü bir öksürükmüş gibi davrandım, "... kardeşim?"

"O ve Samantha'nın gitmesi gereken bir etkinlik var."

Bir çift gibi.

Tamam, benden bu kadar.

O anda ondan ne kadar nefret etsem de, bir yanım onu görmek istiyordu, böylece onu affetmem için bana yalvarabilirdi. Böyle bir ruh hali içinde olmak doğru değildi. Bir anket doldurmuş ve *Cosmo* dergisindeki sayısız makaleyi okumuştum. Hepsinin cevabı aynıydı: O lanet olası bir pislikti, bu yüzden aptal durumuna düşmeden önce onu hemen terk edin. Evet, beni bir kez kandırırsan utan, iki kez kandırırsan utan. Ne yazık ki aptal, Adriana'nın odasında oturmuş hâlâ onu ne kadar özlediğimi düşünüyordu. Adriana'nın dergilerini karıştırmaya başladım, zihnim onlara değil, masasının üzerindeki ilan panosuna odaklanmıştı. Fotoğraflar her yere dağılmıştı, bir ton fotoğrafımız vardı ama dikkatimi çeken Alex'in fotoğraflarıydı. Bir insan nasıl olur da her fotoğrafta bu kadar fotojenik olabilirdi? Lanet olası bir erkek süper model gibiydi. Resimlere bakmak bir kıvılcımı ateşledi, Acı ve aşağılanma ile birlikte gömmeye çalıştığım bir şey.

Alex ve Samantha'nın düğün gününde çekilmiş bir fotoğrafı var. Midemde düğümler oluşmaya başladığını hissettim, yüz ifadesini incelerken gerçekler içime işliyordu. Onu seviyordu, değil mi? Yoksa neden onunla evlensin ve piyanonun üzerinde onu becersin ki? İşte yine öfke çirkin yüzünü gösteriyordu.

"O fotoğraflarına bayılıyorum," diye iç geçirdi Adriana. "Nasıl tanışmışlar?"

"Üniversitede. Birinci sınıftaydım sanırım. Kardeşimi bilirsin, Carmel'de bir erkek fahişeydi. Yuva kurmasına şaşırdım. Nasıl başardı bilmiyorum ama başardı."

Bu soruyu sorduğun için tebrikler. Alex bir erkek fahişesiydi. O zamanlar pek dikkat ettiğimi söyleyemem ama şu anda biraz daha küçük hissedebilseydim, lanet olası bir karınca olurdum.

"Hoş biri." Söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Evet, öyle. Beni yanlış anlamayın, ondan hoşlanıyorum ama bazen ondan çok fazla şey istediğini düşünüyorum. Sanki 1950'de erkekler eve ekmek getirirken kadınların evde kalıp turta yaptığı ve soğumaları için pencere kenarlarına bıraktığı günlere geri dönmüş gibiyiz."

"Belki de bundan hoşlanıyordur. Bilirsin işte... ben mağara adamı olacağım, sen de mağara kadını ol," diye mırıldandım.

"Sanırım... belki. Alex öyle biri değil. Evet, o benim kardeşim ve beni çok kızdırıyor ama özünde çok iyi kalpli bir adam. Kimseyi kasıtlı olarak incitmez ve bir kadına asla böyle davranmaz. Elbette lisede birileriyle takıldı ama kim takılmadı ki?" Adriana müzik setine doğru yürüdü ve en son Rihanna şarkısını açtı.

İkimiz de avazımız çıktığı kadar şarkı söylerken kapı çalındı ve odanın içinde yankılandı. Adriana'nın yatağında uzanmış, tavana çarpıp bana geri dönen lastik bir topu fırlatıyordum. Evet, o kadar sinirlenmiştim.

"Adriana, burada seni görmek isteyen biri var." Sesi yakaladığım topu kaybetmeme neden oldu ve top onun ayaklarına doğru yuvarlandı. "Ben Finn."

Bana sinirli bir şekilde bakarken doğruldum. *Ne halt etmiştim ben?* Karımı piyanonun üzerinde beceren ben değildim.

"Güzel. Char, eşyalarını topla da gidelim. Ben av tüfeğini çağırıyorum," diye tezahürat yaptı.

Eşyalarımı ve telefonumu sessizce topladım ve Alex kapıda durup girişi engellerken göz göze gelmemek için elimden geleni yaptım. Buradaki gerilimi elektrikli testereyle bile kesebilirdiniz. Gitmesi için dua ediyordum, böylece onun yanından geçmek zorunda kalmadan çıkabilecektim.

"Hadi, konser birkaç saat içinde başlayacak ve iyi bir yer bulmamız gerekiyor. Tanrı'ya şükür Finn arabayı kullanıyor da ben DJ'lik yapabiliyorum."

Adriana'nın araba DJ'i olmasını dört gözle bekliyordum ama bu Finn'in canını sıktı. Ufak tefek şeyler yüzünden yaptıkları tartışmalar arka koltukta otururken iyi bir eğlence sağlıyordu.

Alex kapının yanında hareketsiz duruyordu ve yanından geçip gitmekten başka çarem yoktu. Herhangi bir fiziksel temasta bulunmamaya dikkat ederek kapıya doğru ilerlerken, hızla koluma tutundu.

"Bu gece onu sen mi davet ettin?" diye sordu, derin sesinde acı bir ton vardı. "Sana ne bundan? Git karını sikmeye devam et." Kolumu çektim ve merdivenlerden aşağı fırladı.

Finn yüzünde kocaman bir sırıtışla beni karşıladı ve ayı gibi sarıldı. Beni, bu arada erkek teri gibi kokan göğsünde boğarken, Alex merdivenlerden yavaşça indi. Düz bir bakışla gözlerini kısmış, Adriana'nın banyodaki tüm sabunu kullanmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

Samantha güldü. "Zavallı bebeğim. En büyük sorunun sabunsa, eminim annen bir dahaki sefere şişeyi senin için yeniden doldurabilir."

Adriana da onunla birlikte güldü. Başımı eğdim, ikisini de görmezden geldim, sonra Adriana'yı gitmesi için cesaretlendirdim yoksa geç kalacaktık.

Telefonumun çalması tam olarak beş dakika yirmi bir saniye sürdü. Arabanın arkasında tek başıma oturuyordum. Finn, Adriana'yı Madonna'nın "Like A Prayer" şarkısını çaldığı için azarlıyordu.

Alex: *Soruma cevap vermedin.*

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden birkaç dakika sessizce oturdum. Pencerenin dışında, otoyol önümüzde sonsuz bir yol gibi görünüyordu.

Ben: *Sana kendimi açıklamama gerek yok. Parmağımda yüzük yok. Lütfen bana mesaj atmayı kes. Anlıyorum, Alex. Sürdüğü sürece eğlenceliydi. İyi bir hayatın olsun.*

"Charlie, hadi!" Finn bağırdı.

Odaklanmak için başımı salladım. "Ne var, Finn?"

"Lütfen Adriana'ya konsere giderken 'Immaculate Collection' dinlemediğimizi söyle," diye sızlandı.

Bu konuda söz hakkım yoktu ve dürüst olmak gerekirse o CD'yi seviyordum. Telefonum yine çaldı. Bakmak için gergindim. Ne söylemesini istediğimi bilmiyordum. Hislerimi değiştirecek bir şey söyleyebilir miydi?

Konuşmamız gerek. Başka seçeneğim yoktu, Charlotte.

Tabii ki yaptı. Her zaman bir seçeneğin vardır. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama sadece bu gece için bu duyguyu bastırmak istiyordum. En iyi arkadaşımın kardeşi olan evli bir adamla görüştüğümü unutmak ve beni tüketen adama gidip güzel bir hayat sürmesini söylediğimi unutmak.

Oraya varmamız birkaç saatimizi aldı, arabada sürekli tartıştık ve Finn Carmel'den ayrılırken bir Big Gulp içmeye karar verdiği için binlerce pit stop yaptık.

Elijah ve grubun geri kalanıyla buluştuk ve kalabalık etrafımı sarmışken, müzik çalarken daha mutlu olamazdım.

Kalabalık dans ediyor, insanlar tezahürat yapıyor, gruplar dönüyor ve biz eğleniyorduk - endişe yok, drama yok, sadece saf ve katıksız eğlence. Finn ve ben dans etmiştik, bu sefer cinsel bir şey yoktu, sadece kahkaha ve eğlence, geçen yıl boyunca özlediğim bir şeydi. Son sınıf zor geçmişti ve henüz bitmemişti.

Konser bitti, biz de bir şeyler atıştırıp otele dönmeye ve üstümüzü değiştirmeye karar verdik. Adriana'yla aynı odayı paylaşıyordum ama tabii ki o Elijah'la yatıyordu. Dr. Edwards öğrenirse onu öldürürdü, ben de onun suç ortağı olurdum, dolayısıyla babam da beni öldürürdü.

Adriana'nın birkaç hafta önce seçtiği siyah bir elbise giydim. Durum gerektirmedikçe elbise giymeyi pek sevmem. Kıyafetimi tamamlamak için elbiseyi askılı siyah topuklu ayakkabılarla eşleştirdim. Babam onları görürse beni öldürürdü, bu yüzden onları spor çantamın en altına koyup evden gizlice çıkardım.

Biraz dudak parlatıcısı ve az miktarda maskara sürdükten sonra saçlarımı sırtımdan aşağıya dökülmeleri için serbest bıraktım. Aynaya bakarak, en azından bu gece için *onun* varlığını unutmak için kendime yalvardım.

Kulüp tıklım tıklımdı. Konserdeki tüm gençler buradaydı. Burası 21 yaş altı bir kulüptü, bu yüzden alkol yoktu elbette, ama bu devam eden çarpışma ve sürtünmeyi durdurmadı. Adriana dans pistinde bir yerlerde kaybolmuş, kıçını Elijah'a sürtüyordu.

Finn, Carmel'den gelen diğer çocuklarla sohbet ediyordu. Uzun boylu, zayıf bir adam yanımda durana kadar tanıdığım birkaç kızla takıldım. Çok sevimliydi ve bana biraz *Romeo ve Juliet*'te rol alan Leonardo DiCaprio'yu hatırlatıyordu.

O bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Eğilerek kulağıma fısıldadı, "Sevimsiz sözler söylemem ama bu şarkıya bayılıyorum. Dans etmek ister misin?"

Dediğim gibi, sevimliydi ve sadece zararsız bir danstı. Parmağımda bir yüzük varmış ve her gece hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeye yemin ettiğim kişiyle yatağa giriyormuşum gibi değildi. Elini tuttum ve birkaç şarkıda dans ettik. O iyi bir dansçıydı -pürüzsüzdü- ve ben de vücudumu ritimlerin gümbürtüsünden zevk alarak hareket ettirdim.

Beni çeken bir güç vardı ve birinin beni izlediğini biliyordum. Odanın etrafına bakındım, bedenler sıkışıktı, herkes kendi küçük dünyasında meşguldü. Leo'ya kaba davranmadan tekrar odaklanmaya çalıştım.

O tanıdık çekimi hissettim, sanki zemin altıma çökmek üzereydi ve farklı bir yöne doğru çekilmek üzereydim ama hiçbir şey göremiyordum. Bir kez daha hayal gücüm bana oyun oynuyordu.

Leo ile dans etmeye devam ettim, ta ki o zümrüt yeşili gözler beni bulana, köşede durup dikkatle bana bakana kadar.

O burada.

Çabucak özür dileyerek, Leo nezaketle hemen yanımda onunla göz göze gelen başka bir kıza geçti.

Ona doğru attığım her adımda adımlarım küçük ama ağırdı. Ne söyleyeceğimi bilemediğim ve çevremden de çekindiğim için şüphe uyandırmayacak kadar uzakta durdum. Gözleri karanlıktı - kulübün emin olmak için çok karanlık olması önemli değildi. *Bunu hissedebiliyordum.*

Müzik bangır bangır çalıyordu, kulağıma eğildi. "Bana cevap vermedin."

İçimi çektim, kokusu karşı konulmazdı ve örmeye çalıştığım duvarları yıkıyordu. Onu özlemiştim ve hemen şimdi, burada öpmek istiyordum.

Kısıtlama, bu konuda bu kadar iyi olduğumu kim düşünebilirdi ki?

"Evet, onu ben davet ettim. O benim arkadaşım. Aslında en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Charlotte, özür dilerim. Bana seninle ilgili sorular sormaya devam etti ve ben de panikledim. Ona neden dokunmadığımı ve bunun başka biri yüzünden olup olmadığını öğrenmek istedi. Bunu yapmak istemedim, ilk hamleyi o yaptı ama b u n u n onu benden uzaklaştıracağını düşündüm. Devam etmedik. Senden önce onu hâlâ sikmemiştim. Bana inanmak zorundasın," diye yalvardı, sesini çaresizlik kaplamıştı.

Başımı eğerek, içimde tuttuğum uzun nefesi dışarı verdim. Bana yalan söylemeyeceğini biliyordum ama yine de her şey canımı acıtıyordu. Adriana açık ve net bir şekilde söylemişti, o bir erkek fahişesiydi.

Peki benim o A alan öğrenci beynim nerede saklanıyordu?

Evet, pantolonunun altında.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Alex orada durmuş, sessizce bana bakıyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum ve bu beni çıldırtıyordu. DJ şarkıları karıştırdı ve tekrar müzik çalmaya başladı. Kalabalık tezahürat yaptı ve ışıklar daha da kararda. Karanlıktı, insanlar dans ediyor, şarkı söylüyordu ve ben Alex beni yabancılarla çevrili bir köşeye sürükleyene kadar kıpırdamadan durdum. Beni kendine çekti ve sallanmaya başladı. Ellerini kalçalarıma koyarak ben de onunla birlikte sallandım. Onu o kadar çok istiyordum ki, beni itene kadar bizi kimin gördüğü artık umurumda değildi. Alex'ten birkaç adım uzaklaştığımda, sonunda kaslı tişört giyen bir adama çarptım.

"Çok özür dilerim," diye özür diledim göğsünü tutarak. "Ayağım takıldı."

Adriana benim durduğum yerde duruyordu, belli ki Alex beni ittikten sonra içeri girmişti ve Alex'e sarılmadan önce hararetli bir şekilde konuşuyordu. Birbirlerinden uzaklaştıktan sonra konuşmaya devam ettiler, sonra ikisinin de gözleri bana takıldı.

Beni uzaklaştırmak için yaptığı ani harekete sinirlenerek döndüğümde Leo tarafından karşılandım.

Tam bir şey söyleyecekken Adriana aramıza daldı.

"Char! İşte buradasın. Merhaba, ben Adriana." Kadın elini uzattı, bu tuhaftı ama kibar bir adam olarak o da elini sıktı.

"Ben David."

"Bizimle yemeğe gelmek ister misin David?" Adriana bana sonra teşekkür edersin bakışı atarak sordu.

"Kulağa hoş geliyor."

Adriana fısıldamadan önce kolunu benimkine doladı, "Char, bu gece onunla kesinlikle yatacaksın. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

Adriana'nın kemikleri gerçeklerden daha uzak olamazdı.

David'in hiç şansı yoktu, cehennemde hiç kimsenin.

İstediğim tek erkek, bana öfkeli bakışlarla bakan ve yanıma yaklaştığı takdirde David'i tek bir hareketle parçalara ayırmaya hazır olan adamdı.

Buna intikam diyecektim ve içten içe bunun her dakikasını seviyordum.

CHAPTER 36

ALEX

Dokuz Yıl Önce

"Alex, madem burada olmak istemiyorsun, neden geldin?"

Samantha bebek muhabbeti yapmaya hevesli olmayışımdan rahatsız oldu. Galeri arkadaşlarından birinin verdiği bu aptal akşam yemeği partisinde yaptığımız tek şey buydu.

"Partiye gelmeyi bütün gece bebek muhabbeti yapalım diye kabul etmedim. Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun," diye cevap verdim, sinirli bir şekilde.

Finn ve Charlotte olayı kafamda dönüp duruyordu. Bunun bir gecelik bir şey olduğunu biliyordum ve o nerede uyuyacaktı? Çok fazla soru vardı ve benim cevaplarım yoktu.

Charlotte ona mesaj attığımda soruma cevap vermedi, bu da beni gerçekten kızdırdı, geçen hafta ailemin evinde olanları açıklamaya çalışırken ona gönderdiğim düzinelerce mesajdan bahsetmiyorum bile.

Sonra onun mesajını aldım, bana *güzel bir hayat yaşamamı* söylüyordu.

Öfke ve korku beni tüketirken konsantrasyonum sıfıra indi. Her şeyi berbat etmiştim ve soğuk davranılmasını hak etmiştim. Ama en azından beni dinleyebilirdi, onun yerine ayakta durmuş hiç ilgimi çekmeyen bir şeyi dinliyordum.

Samantha tırnaklarını koluma geçirerek beni kenara çekti. "Bu saçmalığı aştım, Alex. Kendine çeki düzen ver ve lanet olası kocam gibi davran. Beni utandırıyorsun," diye tükürdü, dişlerini kinle sıkarak.

"Seni utandırıyor muyum?" Yüzüne doğru güldüm. "Bebek yapmak için en iyi pozisyonun hangisi olduğu hakkında konuşmak utanç verici Samantha."

"Ne istiyorsun?"

"Burada olmak istemiyorum." Ellerimi salladım. "O

zaman git," diye bağırdı ve uzaklaştı.

Anahtarlarımı aldım ve veda etmeden ayrıldım. Otomatik pilotta, arabamı tam olarak olmak istediğim yere sürdüm. Charlotte'la birlikte.

Elijah daha önce Adriana'nın iyi olduğunu bildirmek için bana mesaj atmıştı. Babam ise annemin Adriana'nın gitmesine izin vermesiyle ilgili uzun bir söylev çekti. Bir hevesle babamı aradım ve ona gözetmenlik yapacağımı söyledim. Bana teşekkür etti, ardından ona göz kulak olmam ve Elijah'ın onunla aynı odada uyumadığından emin olmam konusunda beni uyardı.

Kulübe doğru ilerledim, içeri girebildiğim için şanslıydım çünkü yirmi beş yaşındaydım ve reşit olmayanların gittiği bir kulüptü.

Charlotte dans pistinde kendi yaşlarında bir adamla dans ediyordu. İlk başta barda durup onları izledim, bir içki içmek istiyordum ama alkol servisi yoktu.

Sonunda beni fark etti ve dans eden insan kalabalığının arasından geçerken kendini affettirdi.

Ona elbisenin ve topuklu ayakkabıların içinde ne kadar seksi göründüğünü söylemek istedim ama bunun yerine kavga ettik, ikimiz de hüsrana uğramıştık. Onu kulübün karanlık bir köşesine götürdüm ve kendime çektim. Kimse göremiyordu ve onu o kadar çok istiyordum ki artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece birkaç dakika dans ettik ve sürtündük, ama Adriana'yı görene kadar beni kaya gibi sertleştirmek için yeterliydi. Anlayacağını umarak Charlotte'u kenara ittim. Kaybolmadan önce fark etmesi bir anını aldı. Adriana geldiğim için mutluydu ve Charlotte'u görüp görmediğimi sordu.

"İşte orada." Adriana onu gördü. "Sonunda biriyle tanıştığına sevindim... ve ne kadar seksi!"

Bu adam mı? Ne halt ettiğini sanıyordu?

Adriana beni ateşli düşüncelerimle baş başa bırakarak Charlotte'a doğru yürüdü. O bir pislikti, tek bildiğim buydu. Adriana onları takip etmemi işaret etti ve attığım her adımda kıskançlık içime binlerce kurşun gibi saplandı.

"Alex, bir şeyler yemek için dışarı çıkıyoruz. Sen de geliyor musun?"

Adriana sordu. "Tabii, neden olmasın."

Kulüpten ayrıldık ve alt katında bir restoran bulunan otele doğru yürüdük. Bir masaya oturduk, Charlotte o adamın yanındaydı ve Adriana da Elijah ile benim aramda sıkışmıştı.

Adriana menüyü okurken, "Mega burger ve patates kızartması çok güzel görünüyor," dedi.

"Paylaşmadığını biliyorum," diye devam etti Elijah. "O yüzden ben hindi burger alacağım." "Ben de aynısından alacağım."

Adriana menüyü yere bırakarak, "Charlotte, bizi arkadaşınla tanıştır," diye ısrar etti.

Adı David'di. Ben orada sessizce oturup çok belli etmeden Charlotte'u izlerken o Elijah ile futbol konuşuyordu. Üniversiteyle ilgili sıkıcı bir sohbetten sonra Finn içeri girip Charlotte'un yanına çömelirken garson da yemeği getirdi.

"Finn, o benim turşumdu. Bunu en sona saklıyordum," diye sızlandı Charlotte. "Üzgünüm Charlie... uyursan kaybedersin," diye şaka yaparak turşuyu
Ağız.

"Seni pislik," diye mırıldanarak adamın omzuna vurdu.

"Teşekkürler Charlie, ben de seni seviyorum." Adam sırıttı ve kadın boyun eğip gülümseyene kadar ona sıkıca sarıldı.

Onları görünce kaslarım gerildi ama bu sefer kıskançlığım arkadaşlıklarından kaynaklanıyordu. Kimse nedenlerini sorgulamadan dostluklarını açıkça sergilemeleri ne kadar da kolaydı. Benim dışımda, ama Finn'in etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, onun potansiyel bir sevgiliden ziyade bir koruyucu olduğunu o kadar çok fark ettim.

"Sizi eve bırakabilir miyim? Jen'in ailesi kavga etmiş, o yüzden bende kalmak istiyor."

"Alex bizi eve bırakabilir," diye teklif etti Adriana ama çok geçmeden bir uyku düzeni sorunumuz olduğunu fark etti. "Kahretsin, Alex, bir oda bulabilir misin? Olmazsa belki Charlie'yle kalabilirsin. Ya da Elijah'la kalabilirsin."

Önerisi masumdu ama Charlotte'la 'çarpışma' düşüncesi bana tek bir şey düşündürdü.

Masaya birkaç banknot atarak yürüyüşe çıkacaklarını söyleyen Adriana ve Elijah beni Charlotte ve David'le yalnız bırakarak masadan kalktı. Kahretsin, bu çok garipti. *Onun için yani.*

"Charlie, sen de yürüyüşe falan çıkmak ister misin?" diye sordu, tam karşılarında oturan beni görmezden gelerek.

"İstemediğimden değil, ama gerçekten uzun bir gün oldu ve ben..." Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Üzgünüm dostum, onun bir yabancıyla yalnız dolaşmasına izin veremem. Babası beni öldürür."

"Evet, kesinlikle anlıyorum. Özür dilerim," diye somurttu.

David bir kâğıt ve kalem aldı, telefon numarasına benzeyen bir şeyi not ettikten sonra kadına uzattı. "Bir ara beni ara. Müsait olduğunda buluşalım." Onu yanağından öptü, hoşça kal dedi ve restorandan çıktı.

"Sanırım dışarı çıkar çıkmaz o numarayı atacaksın," diye azarladım.

"Affedersiniz?"

"Ne? Gerçekten onunla buluşacağını mı düşünüyorsun?" "Canın cehenneme, Alex. 'Evet' diyen ben değilim!"

Kabinden kayarak çıkan Charlotte, beni yalnız bırakarak restorandan hızla uzaklaştı.

Başımı ellerimin arasına gömüp henüz onu takip etmedim. Kızgın olmakta sonuna kadar haklıydı ve roller tersine dönseydi ben de aynı şekilde hissederdim.

Bir süre otelde dolaşıp ne yapacağımı düşündüm. Onu görmeye gitmeye ve haklı olduğu halde elimde destekleyecek bir şey olmadan iddiamı ortaya koymaya çalıştığım için özür dilemeye karar verdim.

Elimi kapıya doğru uzattım ama korkuyla geri çektim. Eğer bu kapıdan hemen şimdi geçersem, hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı. Geri dönüşü olmayacaktı. Kaderimizi mühürlemiş olurdum.

Başımı eğerek hafifçe vurdum. Belki dakikalardı, belki saniyelerdi ama sonunda açtı.

Yüzündeki çalkantıyı ve endişeyi görebiliyordum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu? Bizim için?

Sessizce onu takip ettim ve loş odaya girdim. Gece yarısını biraz geçiyordu, ay şeffaf perdelerin arasından parlıyordu ve dış dünyanın gürültüsü yavaş yavaş kayboluyordu. Belki de bunun nedeni duyabildiğim tek şeyin onun kalp atışları olmasıydı. Benden sadece birkaç santim uzaktaydı ama sanki bir mil uzakta gibiydi.

"Özür dilerim Charlotte."

"Alex, korkuyorum," diye fısıldadı.

Kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim. Cennet gibi kokuyordu, sarhoş ediciydi, hayatımın geri kalanında ihtiyaç duyacağım her şeydi.

"Korktun mu?"

Her ne kadar geçmişteki cinsel kaçamakların kasasını açmanın zamanı olmasa da, onun ilk cinsel kaçamağı olmadığımı biliyordum.

"Durabilir miyim bilmiyorum. Yani bu... biz. Bunu daha ileri götürürsek, nereye gider? Nerede biter?"

Elini kalbinin üzerine koydum. "Sadece bunu takip

et." "Beni doğrudan sana götürüyor," diye fısıldadı.

Ellerim yukarı doğru hareket etti ve yanaklarına yerleşerek ağzını yaklaştırdı. Yumuşak pembe dudakları dudaklarımı okşadı, hareketlerimiz o kadar yavaştı ki her öpücük daha önce hiç hissetmediğim yeni bir duyguyu uyandırdı. Ağzımdaki yumuşak inlemelerinin sesi beni tahrik etti ama zorlamadım. Bu gecenin her anının, onun her parçasının tadını çıkarmak istiyordum. *Benim Charlotte'um.*

Hiç ayrılmadan onu yatağa götürdüm. Yatağa yatırırken ona tutundum ve yavaşça yanına tırmanıp dudaklarını yavaşça öpmeye devam ettim. Dillerimiz yumuşak bir şekilde savaşıyor, nefes almak için hiç durmuyordu. Yavaşça öpücüğü kestim ve boynuna doğru ilerledim, başını geriye doğru eğerken yumuşak öpücükler yaydım. Hafifçe inledi. Hazırdı, hem de fazlasıyla hazırdı.

Ellerim karnında geziniyor, vücudunun çıkardığı sesleri dinlerken karnını okşuyordu. Bir an için fikrini değiştirdiğini düşündüm, ama elbisesini başının üzerine çekmek için sadece bir saniyeliğine geri çekildi. Göğsünün sadece sütyenle kaplı olduğunu görmek boşalmam için yeterliydi ama bunun bir koşu değil, maraton olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Parmaklarımın ucu göğüslerini sıyırdı, ay ışığında onları seyrettim. Sırtına doğru ilerledim, tokasını çözdüm ve beline düşmesini izledim. Ay ışığında yıkanan göğüslerinin ne kadar güzel göründüğünü hiçbir kelime tarif edemezdi, hayatımda gördüğüm en mükemmel doğal çiftti.

Direnmek nafileydi. Onları içime çekebilmek için kendimi alçalttım. Tadı tatlı bir cennet gibiydi ve hareketlerimi yavaşlatmaya çalıştım ama kendimi kaybetmiştim. Şehvet beni ele geçiriyordu ve dilim onları daha sert emdi, saçımı çekip durmamı isteyene kadar hafif küfürler fısıldarken zevki artıyordu.

"İyi misin?"

Tereddüt etti ama sadece bir anlığına. "Çok fazla kıyafet giyiyorsun ve sana içimde ihtiyacım var, şimdi."

Çok kısa bir süre içinde benim pantolonum ve boxerım da onunki gibi çıkmıştı. İkimiz de sessizce uzanıp birbirimizin vücuduna hayran hayran baktık.

"Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Sik konusunda kutsanmış olduğumu biliyordum, bu yüzden yavaştan almam gerektiğinin bilincindeydim. Kendimi içeri kaydırdım, vücudunun gevşemesini beklerken omzunu öptüm. İnledi, kalçalarımı tuttu ve beni daha da içeri itti. Benim için bu dünyadaki herkesten daha önemli olan kızın karşımda olduğuna inanamıyordum.

Bu anda sahip olduğum az miktarda kontrolü kullanarak sabırlı olmaya ve yavaş hareket etmeye çalıştım, ama ele geçirilmiş bir adam gibi, şehvet ve açgözlülük devraldı. İticilerim hızlandı ve çıkardığı her sesle yakın olduğunu anladım. Daha fazlası için çaresiz yüzünü, öpücüklerinin gücünü, kalçalarının bükülme şeklini izledim, sonra benimkine daha sert çarptı.

"Alex, özür dilerim. Yapamam... Ben gidiyorum..."

Birlikte ilk orgazmımızı yaşamasına izin vererek daha hızlı hareket ettim ve onu takip etmem sadece bir saniye sürdü. Tüm bunların yoğunluğunu kavramaya çalışırken omzunu ısırdım. Nefesimi tutmaya çalışarak ona sıkıca sarıldım. Vücutlarımızda boncuk boncuk terler oluşmuştu ve bu da az önce olanların farkına varmamı kolaylaştırıyordu.

"Kahretsin, sana sormalıydım..."

"Ne oldu?" Başım hâlâ boynuna gömülüyken mırıldandım.

"Prezervatif kullanmak."

Geri çekildim ve yavaşça kendimi onun içinden çıkardım. Sırt üstü düşerek onu kendime yaklaştırdım.

"Özür dilerim, haklısınız. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sadece seni hissetmek istedim. Havayı bozmak istemem ama endişelenecek bir şey yok."

"Ama sen evlisin, yani başka biriyle yatıyorsun." sesini alçalttı.

"Charlotte, bana bak." Gözlerimiz buluştuğunda başımı eğdim. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle pişmanlığını hissettim. "Samantha ve ben aylardır seks yapmıyoruz. Hastane protokolü gereği her altı ayda bir test yaptırıyorum. Birlikte olmak istediğim tek kişi sensin ama bir dahaki sefere seni rahatlatacak bir şey kullanabiliriz."

"Bir dahaki sefere mi?"

Egom bir an için biraz darbe aldı. *Onun için de aynı şey geçerli değil miydi?*

"Uh, evet. Senin için iyi değil miydi Charlotte?"

Sessiz kaldı. Bu beni öldürdü ama sonra o kadar güçlü sözler söyledi ki. Beni tekrar o yere çeken kelimeler.

"Alex, mutfakta karşılaştığımızdan beri bu anın hayalini kuruyorum ve hiçbir şey bunun ne kadar harika hissettirdiğiyle kıyaslanamaz. Hiçbir zaman

Hayatımda hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim ya da bu kadar samimi bir şey paylaşmamıştım, ama korkularımı doğruladı... Duramıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Tüm bunları seninle yaşamak istiyorum. Seni içimde hissetmek, vücudumun her yerine dokunmak ve keşfetmek istiyorum. Sana sadece hayal gücümün deneyimlememe izin verdiği çok kirli şeyler yapmak istiyorum."

"Sanırım bir sorunumuz var." Güldüm. "Neymiş o?"

Elini tuttum ve anında sertleşen sikimin üzerine koydum.

İnledi ama bu sefer farklıydı.

"Ben hallederim," diye mırıldandı kendini çarşafın altına bırakırken.

Oh lanet olsun. Dudakları sikimin etrafına sarılmıştı ve lanet olsun, kızım hayatımda yaşadığım en iyi kafayı verdi. Yine daha fazlasını istiyordum, amını hissedebilmek için kendini açması için yalvarıyordum. Ulaşabileceğim şekilde hafifçe sola doğru hareket etti ve ben de parmaklarımı içeri sokarak onun inlemelerini daha da tahrik edici hale getirdim. Onları dışarı kaydırdım ve klitorisinin her yerine dölümü sürdüm. Beni daha derine aldı. Yaklaşmıştım, bu yüzden onu uyardım çünkü bir çeşit beyefendiydim ve ne kadar alabileceğini bilmiyordum.

"Seni tatmak istiyorum."

İşim bitmişti.

Parmaklarımı bir kez daha içine soktum, duvarları parmaklarımın etrafında kasılırken boşaldım. Her şeyimi, döllerimin her damlasını aldı ve bir profesyonel gibi yuttu. Samantha bunu hiç yapmamıştı, düşününce, şimdiye kadar birlikte olduğum kızların hiçbiri yapmamıştı. Bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi ve bunu kız arkadaşımla ilk kez yaşadığım için çok mutluydum.

"Orada iyi misin, asker?"

"Sen harikasın, bunu biliyor musun?"

"Çok fazla porno izlememin yardımı oluyor." Gururla sırıttı.

"Bekle! Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledin?"

"Evet, doğru duydun. Ne? Görsellere ihtiyaç duymadan önce hayal gücüm ancak bu kadarını düşünebilir."

Kollarım ona sıkıca sarılmıştı, onu asla bırakmak istemiyordum. Bu mükemmeldi, biz mükemmeldik. Bir şey dışında, ben evliydim. Ve şimdi resmen aldatmıştım. Bir ilişkim vardı ve geri dönemiyordum. Karanlık tarafa geçmiştim ama karanlık yerine ılık, güneşli, gökkuşaklarıyla dolu bir taraftı ve çıplak Charlotte beni üzümle beslerken bulutların üzerinde saçlarını savurmuş beni bekliyordu.

"Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik ama Adriana içeri dalmadan önce giyinmem gerek."

İsteksizce kendini benden kurtardı ve giyindi. Elbisesinin fermuarını kapattıktan sonra onu yatağa geri çektim ve bu da küçük bir çığlıkla karşılandı.

"Alex, gitmen gerek."

"Bir dakika daha. Lütfen? O kapıdan çıktıktan sonra, Tanrı bilir ne zamana kadar kollarımda olmayacaksın."

Acı verse de gerçek buydu.

"Yakalanamayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tabii ki bunu biliyordum. Ayrıca onu her zamankinden daha çok istediğimi de biliyordum ve evli olmakla onunla birlikte olmayı nasıl dengeleyeceğimi bilmiyordum.

***

Ertesi sabah Elijah ile lobide oturmuş kızların gelmesini bekliyorduk. Gergindim. Dün geceden sonra nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve Adriana ile Elijah'ın bunu hissetmemesini umuyordum. Asansörün sesi duyuldu ve dışarı çıktılar. Adriana bir dakika içinde bir mil konuşurken Charlotte başını eğdi.

"Hadi ama Charlie, Leo görünümlü adam mıydı? Bana söyleyebilirsin. Argh, ben haklıyım, değil mi?"

Charlotte sessiz kaldı. Çantalarını yere bıraktıktan sonra nihayet küçük bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı.

"Neler oluyor?" Elijah sordu.

"Charlie geceyi k i m i n l e geçirdiğini bana söylemiyor. Leo'yla. Sadece söyle?"

"Adriana! Bunu herkesin önünde ağzından kaçırdığına inanamıyorum," diye tersledi Charlotte.

"Herkes kim? Elijah ve Alex'in umurunda değil. İnkâr etmeyi bırak, seks saçın var."

"Adriana! Onu rahat bırak. *Lütfen*."

Orada öylece durdum, önümde gerçekleşmek üzere olan tartışmayla eğleniyordum. Adriana'nın bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum, kemiği olan bir köpek gibiydi ve tekrar başlaması an meselesiydi.

Araba yolculuğu uzundu ve tabii ki şoför olarak ben görevlendirilmiştim. Filmler, müzik grupları gibi sıradan konular hakkında konuştuk ama tahmin ettiğim gibi konunun tekrar gündeme gelmesi an meselesiydi.

"Cidden, bana Leo ile olan her şeyi anlatır mısın?" Adriana tekrar sordu, ikisi arkadaydı.

"Adriana, kes şunu," diye cevap verdi Charlotte, yorgunluğu sesinden belli oluyordu. "Bana söyleyemeyeceğin kadar büyük bir sır nedir?"

"Tamam. Onun otel odasında yaptık. Bir kez seviştik, sonra ben ayrıldım çünkü o tekrar gitmek istedi ama ben istemedim."

"Neden olmasın?" "Ne neden olmasın?"

"Neden tekrar gitmek istemedin? Yani, çok seksiydi. Üzgünüm bebeğim," diye özür diledi Adriana Elijah'a bakarak.

"Çünkü hoşuma gitmedi, Adriana. İlk seferinde zevk almadıysam neden ikinci kez geri döneyim?"

"Char, sana neler oluyor böyle? Finn de seni boşaltamadı. Doğru yaptığından emin misin?"

Çiğnediğim sakız neredeyse boğazıma kaçıyordu. Bu konuşma can sıkıcı olmaktan çıkıp ilginç bir hal almıştı. Charlotte'un kesinlikle orgazm olmak gibi bir sorunu yoktu - dün gece tam olarak on dakika içinde iki kez orgazm olmuştu.

"Belki de henüz doğru adamla tanışmadım. Her gün onunla sevişmeyi hayal edeceğiniz kadar doğru düğmelere basan biriyle."

Koltuğumda kıpırdandım. *O adam ben miydim?*

Adriana yüzünde bir sırıtışla, "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye karşılık verdi.

Varış noktamız olan Charlotte'un evine ulaştık. Ona veda öpücüğü verememek, hatta arabada onunla konuşamamak işkence gibiydi. Bana dönmeden önce Adriana ve Elijah'a veda etti. "Bıraktığın için teşekkürler Alex," dedi yüzünde hafif bir sırıtışla.

"Ne zaman istersen."

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi gizleyemeyen Elijah dönüp tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Çenesindeki kirli sakalı ovuştururken kaşlarını kaldırdı.

"Dün gece eğlendin mi Alex?"

"Evet, öyle de denebilir. Değişiklik olsun diye dışarı çıkmak güzel," diye cevap verdim, bakışları beni rahatsız etmeye başladığında başka soruları geçiştirmeye çalıştım.

"Bazen değişime ihtiyaç duyarsınız. Her şeyi bir perspektife oturtur," diye mırıldandı.

Eve geldiğimde arabayı garaj yoluna park ettim ve on dakika boyunca eve baktım.

O kapılardan içeri girdiğimde farklı hisseder miydim?

Geceyi sevgilimle tatlı tatlı sevişerek geçirdiğimi hisseder miydi?

Düğmeyi çevirdim, kalbim düzensiz atıyordu. Ya şimdi ya da asla. Pişmanlığın üzerime çökmesinden korkarak içeri girdim ve neredeyse anında kendimi yanlış hissettim.

Artık *evim* gibi hissetmiyordum.

CHAPTER 37

CHARLIE

Mevcut

Bugün resmi olarak doğum günü akşamdan kalma günü olarak biliniyor.

Son üç saattir kanepemde oturmuş utanç verici bedenlerle ilgili bir program izliyorum. Aslında tam olarak izlemiyorum, daha çok yaşayan bir koma gibi, ama arada bir korkunç bir şey ekrana geliyor ve ben de ona yapışıp kalıyorum.

Telefonumun ekranına milyonlarca kez bakıyorum, Eric, Nikki ve Adriana'dan aynı eski mesajlar g e l i y o r, ama beklediğim ne ya da kim değil.

Cesaretimi toplayıp ona mesaj attım ve beni sarhoş halimle eve getirdiği için teşekkür ettim. En iyi anım değildi ve son zamanlarda, hepsinin ortak noktası alkol olan çok fazla küçük düşürücü an yaşadım.

Onun burada, evimde olduğu gerçeğine dair tam olarak anlamlandıramadığım garip bir his var. Tabii ki hiçbir şey hatırlamıyorum ve Coco da hiçbir şey anlatmıyor.

Hatırladığım son şey sahneye çıkıp P!nk'e şarkı söylediğim. Gerçeklerden kaçmak için alkol kullanma gibi korkunç bir alışkanlık edindim ve bir kez daha bunun bedelini ödüyorum.

Dün geceyi düşündükçe başım daha çok ağrıyor. Tüm partinin sürpriz olması bir yana, hem Julian hem de Lex'in orada olması, tuvalette Lex'le sevişmek, tuvalette Lex'le tartışmak, sinirlenip çekip giden Julian'la uğraşmak, sonra da Lex'in bana verdiği ve hala göğsümde ağır bir şekilde duran hediyenin duygularıyla uğraşmak zorunda kaldım.

Kolyeye uzanarak parmaklarımın arasında oynuyorum, onu kendimden uzaklaştırıp uzaklaştırmadığımı merak ediyorum. Bir zamanlar onun tam olarak aynı pozisyonda olduğumu hatırlıyorum. Tıpkı şimdi bana yalvardığı gibi dua ediyor ve onu terk etmesini diliyordum. Kenardaki kişi olmanın verdiği aşağılanma kolay kolay göz ardı edilebilecek bir şey değil. Neredeyse bir ömür boyu sizinle kalır.

Çaresizliği derindi, onunla konuşmam için bana yalvarıyordu. Keşke bu kadar kolay olsaydı, keşke duygularım beni geri dönmeyi reddettiğim karanlık bir yere sürüklemeden tüm ruhumu ona açabilseydim.

Telefonum yanımda çalıyor ve rahatlamış Coco'yu ürkütüyor.

> *Rocky beni bu akşamki Yankees maçına götürecek. Sözde arkadaşın bunu organize ettiğine göre, saat tam altıda benim evimde olsan iyi olur.*

Saat tam altı ve ben kot pantolonum, kapüşonlu tişörtüm ve Converse'lerimle kapıyı çalıyorum. Kapı açılıyor ve heyecanlı Will küçük kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarılıyor. Dakikada bir mil konuşuyor ve benim duyduğum tek şey 'Yankees', 'köpekbalığı projesi' ve 'rocky road dondurması' kelimeleri. Bu üçünün birbiriyle nasıl bağlantılı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu çözmek için koca bir gecem var.

"Harika, Charlie burada. Hadi, kadın. Gidelim." Rocky bizi sabırsızca kapıdan dışarı itti.

Kaldırıma çıktığımda nefes alışım hızlanıyor ve sığlaşıyor. Nabzım şakaklarımda atıyor, Lex'le tekrar yüzleşeceğim için gerginim. İçimde dün gece yanlış bir şey söylediğime ya da yaptığıma dair hoş olmayan bir his var. Ve bir kez daha, buna cevap verebilecek tek kişi o.

Siyah SUV kaldırımın kenarına yanaşır. Rocky, Nikki'nin onaylamamasına rağmen, 'önce bayanlar' kuralını hiçe sayarak ilk atlayan oldu. Will, Nikki'yle birlikte arkaya tırmanıyor ve beni Lex'in yanına oturtuyor. Gözlerimiz buluşur buluşmaz, bir şey beni farklı bir yöne çekiyor. Hoş bir gülümsemeyle omuzlarım gevşiyor ve taşıdığım gerginlikten kurtuluyorum.

"Merhaba." Ellerini bir kez olsun kendine saklayarak sırıtıyor.

Kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve tişört giymiş. Başında Yankees şapkası var. Taraftar olduğunu bilmiyordum ama bu beni şaşırtmadı da. Lex her zaman atletikti ve her tür sporu severdi.

"Merhaba, sen."

"Hey, sen parkta karşılaştığımız adam değil misin? Charlie'nin arkadaşı?" Will arkamızdan soruyor.

Lex kibarca, "Evet, haklısın," diye cevap verir. "Seni tekrar görmek güzel. Maç için heyecanlı mısın, dostum?"

Rocky, yanında getirdiği Budweiser'ın kapağını çevirerek, "Ben," diye kükrüyor.

Herkes gülüyor ve Will zaman zaman babasından daha olgun davranıyor. Yol boyunca beyzbol konuşuyoruz, her görüş farklı ve stadyuma yaklaştıkça sohbet daha tutkulu hale geliyor.

"Ne zamandan beri sporla ilgileniyorsun? Tüm bunlardan nefret ederdin." Lex merakla kaşlarını kaldırır.

"Üniversitedeyken Bayan Stalker sayesinde her maça gitmek zorunda kaldığımdan beri."

Nikki, "Erkeğini spor yaparken izlemekten daha ateşli bir şey yoktur,"

diye takılıyor. "Anne, bu da ne demek?"

Rocky gülerek Will'e cevap vermeye çalışır. "Bu, babanın sahayı tamamen salladığı ve annenin de bu yüzden benimle evlendiği anlamına geliyor."

"Hamile kaldığı için olduğunu sanıyordum," diye ağzından

kaçırıyor. "Will!" diye bağırıyor üçümüz de şok içinde.

"Ne?" Will ellerini kaldırıp omuzlarını silkiyor. "Annemle kavga ettiğiniz zamanı hatırlıyor musun, kafede seninle birlikte üniversiteye giden o güzel kadın sana telefon numarasının yazılı olduğu bir kağıt vermişti? Siz kavga ederken annemin, eğer hamile olmasaydı evlenmeyeceğinizi söylediğini duydum. Hamile ne demek ki?"

Lex ve ben birbirimize bakıp Nikki ve Rocky'nin bu işten nasıl sıyrılacaklarını merak ediyoruz.

"Görüyorsunuz, annem ve babam o gün birbirlerine inanılmaz derecede kızgındılar ve bazı kötü şeyler söylediler. Daha sonra konuştuk ve birbirimizden özür diledik," diyor Nikki gülümsemesini hoş tutmaya çalışarak. "Bunu duyduğunuz için üzgünüm çünkü çok aptalca bir kavgaydı."

Will anlamış gibi başını sallıyor. "Ama bu hamile kalma kısmını açıklamıyor mu?"

Lex stadyumu göstererek, "Bakın, buradayız," diye anons eder.

"Vay canına," diye haykırıyor Will, yüzü cama yaslanmış. "Lex, maç sırasında yanıma oturur musun? Tıpkı babam gibi yorumculuk pratiği yapmak istiyorum."

"Elbette, dostum."

Rocky, Lex'e teşekkür eder ve tipik Nikki hiçbir şey söylemez.

Stadyum tıklım tıklımdı ve tabii ki Lex normal bölümde oturmadığımızdan emin olarak bize loca koltukları ayarladı. Nikki ve Will'in arasına oturdum. Rocky şimdiden Lex'in kulağına istatistiklerden bahsediyor ama Lex pek aldırmıyor gibi. Aslında, bundan zevk alıyor gibi görünüyordu.

Bir ton yemek sipariş ediyoruz - sosisli sandviç, patates kızartması ve nachos - ve bunun sadece Rocky için olduğunu söylemiş miydim? Will de maçın tadını çıkarıyor, her fırsatta koltuğunda zıplıyor ve Lex'e nerede büyüdüğü, en sevdiği renk, tuttuğu takım gibi bir sürü soru soruyor. Nikki bile eğleniyor gibi görünüyor ama onun eğlencesi seksi oyuncuları işaret etmek. Kıkırdıyoruz ve Rocky hemen erkeklerden bahsettiğimizi anlıyor.

"Bana karşı hiçbir şeyi yok," diye bağırıyor arada bir.

Yedinci devrede bir ara Rocky Will'i tuvalete götürdü ve Nikki de onlara katılarak Lex'le beni yalnız bıraktı. Görünüşe göre soğuk bir kaltak olmamaya kararlıyım ve dostane bir sohbeti memnuniyetle karşılıyorum.

"Yani..." ikimiz de aynı anda söylüyoruz ve ardından bir kahkaha atıyoruz.

"Dün gece için özür dilerim," diye araya giriyorum, içimi dökmek için çırpınıyorum. "Sarhoştum ve pek bir şey hatırlamıyorum. Ama hatırladığım kadarıyla, seni incitmek için söylememem gereken bazı şeyler söyledim."

Yüz ifadesi sabit, ama yakından bakınca gözlerinde bir rahatlama belirtisi var. Son birkaç saattir beni sözleriyle zorlamıyor ya da sadece kendisinin bildiği yollarla kontrol etmiyor. Son birkaç haftadır alıştığım Lex, yanımda oturan adam değil. Bir gecede bir şeyler değişti ve eskiden tanıdığım ve sevdiğim eski Alex'i geri getirdi.

"Charlotte, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Seni hayal edebileceğimden çok daha fazla şekilde incittim. Artık işleri nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum. Ne istediğini bilmiyorum."

"Bizimle ilgili her şey her zaman alışılmadık oldu. Duyguları işin içine katmadan arkadaş olma şansımız hiç olmadı. Ben de bunu istiyorum."

"Sadece arkadaş olmak için mi?" diye sorar, gözlerinde hafif bir incinme belirir.

"Hayır, bu şekilde başlamasını istiyorum. Sana hiçbir şey için söz veremem, gelecekte ne olacağına dair söz veremem ama sadece seni yeniden tanımak istiyorum. Bunu istemezsen anlarım."

"Aslında bu gerçekten iyi bir fikre benziyor. Yani artık ofisime gece geç saatlerde gelmek yok mu?" diye takılıyor.

"Mmm... Bunun şu an için en iyi fikir olduğunu sanmıyorum." Aramızda yersiz bir tartışma yaratmak istemediğim için gülümsüyorum. "Aramızda sürtüşme yaratacak gibi görünüyor."

"Evet, seni masanda becermediğim zaman daha iyi anlaşıyoruz gibi görünüyor."

Dudaklarımı kıvırarak küçük bir kahkaha atıyorum. "Evet, öyle görünüyor."

Üçü geri dönüyor ve Lex'in Rocky'yi bazı spor yorumcuları ve diğer kodamanlarla tanışması için şirket locasına götürmesi uzun sürmüyor. Will, şapkasını imzalayabilmek için oyuncuların gelmesini beklemek üzere birkaç sıra aşağı inerken Nikki ve ben orada oturuyoruz.

"Konuşmam gerektiğini biliyorum Nikki. Uzun lafın kısası, şimdilik ona yeni bir başlangıca ihtiyacımız olduğunu söyledim. Nasıl arkadaş olacağımızı öğrenmeliyiz."

"Kabul ediyorum. Yani, evet, seksin ateşli olduğunu anlıyorum ve kanımı kaynatsa da onun ateşli bir serseri olduğunu kabul etmek istemiyorum, ama istediğin buysa Charlie, o zaman temel şeylerle başlamalısın. Burası artık lise değil, ikiniz de yetişkinsiniz," diyerek yüz ifadesini soğuk tuttu. "O yüzden, seni terk ettiğinden beri kaç kadınla yattığı gibi önemli sorularla başla."

Yüzümü ona dönüyorum - elinde bir dirgen olduğundan eminim. "Öncelikle, bu önemli bir soru değil. Bir çeşit ölüm arzum olduğunu mu düşünüyorsun? Ayrıca, ya bana sorarsa?"

"O zaman sen söyle."

"Buna oral seks de dahil mi?"

"Hiç bu kadar teknik olmamıştım. Sanırım öyle." "Peki, sihirli sayınız nedir?"

"Bir bakalım. Bekaretimi kaybettiğim bir çocuk vardı, sonra lisede bir yıl boyunca onunla çıktım. Beni aldattı, ben de en iyi arkadaşını becerdim. Kaba, biliyorum. Sonra Rocky ile tanışmadan önce birkaç erkekle daha çıktım. Sanırım toplam altı."

"Ya Rocky?"

"Manwhore Rocky? Hatırlayamıyor bile... Sanırım otuzdan sonra saymayı bıraktı."

Güldüm. "Daha önce de böyle davranmış olabilir ama vay be kızım, erkeğini fena benzetmişsin."

"Onu nasıl eğlendireceğimi biliyorum." Kaşlarını oynatıyor.

Adamlar Rocky'nin Nikki'ye tanıştığı spor ekibinden ve Pazartesi günü onlarla öğle yemeği yemekten bahsetmesiyle geri dönerler. Yürümek

Will yavaşça bize dönerken, heyecanı geçtiği için yorgun görünüyor.

"Siz cipi eve götürün. Lex için bir sakıncası yoksa onu dışarı çıkarmak istiyorum."

Lex şaşkınlıkla başını yana eğerek bana bakıyor. Vedalaşıyoruz ve Lex'e Rockefeller Center'da bir yürüyüş yapmak isteyip istemediğini soruyorum.

Taksiye biniyoruz, varacağımız yere ulaşana kadar sessizce oyun hakkında konuşuyoruz.

Lex bize bazı sanatçıların müzik yaptığı yerin yakınında oturacak bir bank buluyor. Küçük bir kalabalık toplanıyor, aileler mutlu bir şekilde etrafta dolaşıyor ve turistler gördükleri her şeyi çekiyorlar.

"Burayı seviyorum," diyorum etrafımızdaki kalabalığı izlerken. "Şehre ilk geldiğimde burada saatlerce oturur ve sadece insanların yürüyüşünü izlerdim. Sakinleştirici bir yanı var."

"Bir keresinde, sanırım on iki yaşındaydım, annem ve babam bizi buraya getirmişlerdi ve buz patenine gitmiştik. Adriana çok kötü düşmüştü... kafasına dikiş atılması gerekiyordu, o kadar kötüydü. Buzun her tarafı kan içindeydi. Buraya her geldiğimde bunu hatırlamaktan kendimi alamıyorum."

"New York'a ne sıklıkla geliyorsunuz?"

"En az üç ayda bir. İşe bağlı tabii ki. Aslında buraya hiç zevk için gelmedim..." Duraklıyor, sonra gülüyor.

"Bunu tartışabilirim."

"Ne kadar kirli bir zihin, Bayan Mason," diye dalga geçerek gözlerini yanımızdan geçen insanlara çeviriyor.

"Annenle baban nasıl? Hala Carmel'de mi yaşıyorlar?"

"Yazları orada geçiriyorlar ama çoğu zaman yoldalar. Hastaneye yerleşmek yerine, babam dünyanın dört bir yanını dolaşarak tıbbi tedavi için yeterli imkânı olmayan insanlara yardım ediyor."

Eskiden yaptığımız sohbetlerde tanıdığım Alex doktor olma konusunda tutkuluydu. Babasıyla benzer nitelikleri paylaşıyor, sık sık doktorluk yapmanın yoğunluğundan ve onu hayal bile edemeyeceği şekilde nasıl değiştirdiğinden bahsediyordu.

"O sen de olabilirdin," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Sonunda bırakmana ne sebep oldu?"

Bankta kaykılmış, ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, önümüzde selfie çeken bir çiftin öpüşmesini izliyor. Ham ama bir amaca yönelik sorum aramızdaki sınırı zorluyor. Onu yeniden tanımam gerekiyor çünkü cevapsız sorular zihnimin kontrolden çıkmasına neden oluyor.

"Samantha'yı ve bebek hakkında yalan söylediğini öğrendikten sonraydı. Seni aramaktan döndüğümde herkes bana seni rahat bırakmamı, hayatını hak ettiğin gibi yaşamana izin vermemi söyledi. Elbette karşı çıktım ama sonunda haklı olduklarını düşünerek dinledim." Gözlerini bir anlığına kapatıyor, tekrar açmadan önce burun kemiğini sıkıyor. "İçinde bulunduğum ruh haliyle insanlara yardım edemezdim. Önce büyükbabamla yüzleştim. İşinin dizginlerini devretmekten mutluluk duydu. Geri dönüp çalışmayı kabul ettim, başlangıçta işin sadece küçük bir kısmını üstlendim."

"Sonra ne oldu?" Her şeyi anlamaya çalışarak soruyorum.

"Kârımızı üç katına çıkardım ve şirket büyüdü. Memnun oldu ve geri kalanını bana devretmek istedi. Hayır dedim, sadece benim olan kısma odaklanmak istiyordum. O zaman babam benimle konuşmayı kesti. Sonunda, bir hayatım olmadığı ve yirmi dört saat çalıştığım için çok iyi gidiyordum. Bir yıl sonra büyükbabam vefat etti ve şirket bana kaldı."

Söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Pek çok şey değişmemişti ama pek çok şey de tamamen farklıydı.

"Ve sen zenginsin. Her şeyin karşılığını aldın," diyorum, azmine hayran kalarak.

"Durdurulamazdım," diye nefes alıyor, sanki bu bir lanetmiş gibi. "Para, güç, kontrol... Bunları yaşadım ve soludum ama yalnız olduğumu da inkar edemezdim."

"Ama Lex, şu haline bak..." Yüzümü ona dönüp dizimi bacağımın altına sıkıştırıyorum, "... istediğin kadına sahip olabilirsin. Neden durulup birini bulmadın?"

Başını eğip sırıtarak bana bakıyor. "İşte burada yanılıyorsun. İstediğim her kadına sahip olamam. Aksi takdirde, burada sadece arkadaş olarak oturuyor olmazdık."

Sessiz kaldım, son yorumunu düşündüm, onu uzaklaştırmadan cevap vermenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Sadece zamana ihtiyacım var."

"Anlamaya çalışıyorum, Charlotte. İnan bana."

"Öyle olduğunu biliyorum." Pantolonumdaki gevşek bir iplikle oynayarak başımı eğiyorum. "Ve bunu bana verdiğin için sana teşekkür ederim."

Serin bir esinti yanımızdan geçip gidiyor. Lex ürpererek, beni sıcak tutmak için kolunu bana dolamak üzere olduğu konusunda beni uyarıyor. İyi arkadaşlar bunu yapar. Acınası bahanesine gülüyorum ama yine de yapmasına izin veriyorum, ne kadar güzel hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum.

"Bu hafta heyecan verici bir şey var mı?"

"Heyecan verici, hayır. Meşgul, evet..." tereddüt ediyor ama nedenini bilmiyorum. "Pazartesi günü Londra'ya uçuyorum. İki hafta orada kaldıktan sonra yeni ofisin açılışı için çalışmak üzere buraya döneceğim."

Şimdi mantıklı geliyor. Bana Londra'ya gideceğini son söylediğinde şımarık bir velet gibi davrandım ve onu bırakıp kaçtım.

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır. En son ayrılmak zorunda kaldığında huysuz bir çocuk gibi davrandığım için özür dilerim. İş taahhütlerinizi tamamen anlıyorum. Her zaman e-posta, mesajlaşma, Facebook, Skype ve tweet var. Birbirimizle konuşmanın yollarını bulabileceğimize eminim."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Sosyal medya için zamanım yok." "O

zaman eski moda mesajlaşmaya devam edebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Geceyi bitirmek istemiyorum ama geç oldu ve dün geceden sonra çok yorgunum. Kalabalık yavaşça dağılıyor ve bizi önümüzde uzanan güzel manzarayı seyretmek için neredeyse yalnız bırakıyor. Gökdelenler ışıl ışıl ve kendimi hiç bu kadar evimde, burada, bu büyük şehirde hissetmemiştim.

Ama belki de sorun şehir değildir.

Belki de yanımdaki kişidir.

"Buradayken nerede kalıyorsun?"

"Waldorf, evimden uzaktaki evim. Baş aşçı ne yediğinizi tam olarak biliyorsa, iyi bir şey yediğinizi bilirsiniz."

"Ya da çok para," diye ekliyorum.

"Evet, o da var. Yarın öğle yemeği için müsait misin?"

Bu gece çok iyi gidiyor ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Yalan söyleyebilirim, ama yalanlar ve aldatmalar üzerine nasıl bir arkadaşlık kurmaya çalışıyorum? Ya şimdi ya da asla.

"Kavga etmek istemiyorum Lex," diyerek temkinli adımlarla ilerledim. "Ama Samantha'yla brunch yapacağım."

"Samantha. Doğru." İfadesi gerginleşiyor, kollarını aniden kavuşturması memnun olmadığını belli ediyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

"İş. Gizli konular. Yasal... eğer satır aralarını okuyabilirseniz."

"Doğru."

"Ama yarın gece boşum?"

Umut verici bir gülümsemeyle ellerini tekrar ceplerine sokuyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Bu bir randevu. Hayır, üzgünüm, bu yanlış bir terim... lezzetli bir şeyler yemeyi de içeren arkadaşça bir buluşma."

Güzel yüzüne yayılan muzip sırıtışını gizleyemeyerek başını eğiyor ve küçük bir kahkaha atıyor. Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum, ta ki sonunda bir şey tıklayana kadar ve kahkahalarım beni tüketene kadar.

"Tamam, biliyorum. Bunun içine doğru yürüdüm." Alnımı şapırdatıyorum, utanarak başımı sallıyorum. "Kirli zihne sahip tek kişinin ben olmadığımı görmek güzel Bay Edwards."

Ayağa kalkıyoruz ve taksilerin sıralandığı caddeye doğru yürüyoruz. Veda etmek istemiyorum ama kendimi dizginlemeyi öğrenerek buna mecburum. Eğer arkadaş olacaksak, kendi kurallarıma uymak zorundayım.

Birinci kural: Her türlü fiziksel temastan kaçının.

"Teşekkür ederim Charlotte. Bu gece için." Eğildi ve yanağımı usulca öptü.

Her parçam onu yakalayıp evime götürmek ve onunla tatlı bir aşk yaşamak istiyor. Ama bu "arkadaşlar" meselesi, geleceğimiz için çok önemli.

Onun tekrar hayatımda olmasının beni mutlu etmediğini artık inkar edemem.

Bu da daha büyük bir sorunun parçası haline geliyor.

Mutluluğum ona, *bize* bağlı hale geldi. Tekrar.

CHAPTER 38

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

Konser gecesinin, daha doğrusu Alex'le nihayet seviştiğimiz gecenin üzerinden bir ay geçmişti.

Bir ay içinde, kim bilir kaç kez farklı yerlerde ve bir Kama Sutra devam filmini gerektirecek kadar çok pozisyonda seviştik. Alex doyumsuzdu ve benim her parçam daha fazlası için çaresizdi. Birkaç kez yakalanacağımızdan endişelendim, ama bir şekilde bir mazeret bulduk. Ta ki müdür iki hafta içinde üç kez devamsızlık yaptığım için babamla iletişime geçip iyi olduğumdan emin olmak isteyene kadar.

"Charlie, lütfen bunu açıklayabilir misin?" Babam notu masaya doğru kaydırdı. Babama hitaben yazılmış, okulda devamsızlık yapmama izin vermesini talep eden bir mektuptu. "Bak Charlie, neler oluyor? Sen A alan bir öğrencisin. Adriana seni okuldan mı kaçırıyor?"

Tereddüt ettim, geçerli bir mazeret arıyordum. "Bu aptalca ve üzgünüm baba. Okulda bir çocuk var. Ondan hoşlanıyorum ama pek de hoş olmayan şeyler söyledi, o yüzden ondan uzak duruyorum," diye yalan söyledim.

Hayal kırıklığıyla başını salladı, burnunun kenarını sıkarken başını eğdi. "Charlie, ne zamandan beri bir çocuk sana bunu yapıyor? Ben

seni bundan daha iyi yetiştirdi. Finn'le nasıl olduğunu görüyorum. Kimse sana bir bok vermiyor."

"Biliyorum baba. Özür dilerim, bir daha olmayacak. Haklısın. Kız gücümü bulmalı ve bir erkeğin beni etkilemesine izin vermemeliyim."

Sakalını ovuşturdu ve mektubu imzalamak için eğilmeden önce bana baktı. "Sana güveniyorum Charlie, bu bir daha olmasa iyi olur. Beni anlıyor musun?"

"Evet, baba. Özür dilerim."

Öğle yemeği bittikten ve bulaşıklar yıkandıktan sonra babama odamda ders çalışacağımı söyledim. Sürekli yalan söylemenin yorucu olduğunu kabul etmek zorundaydım ama yakalanmaya ya da Alex'ten vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Onunla iletişime geçmem gerekiyordu, sadece bir mesaj yeterli olacaktı. Onunla birlikte olma ihtimaline karşı kodumuzu kullandım.

Ben: *Merhaba Alex, Adriana senden İngilizce çalıştığımız kitabı istedi mi? Evde yedek bir kopyası olduğunu söyledi.*

Sabırsızlıkla cevap vermesini bekledim, ders çalışmaya konsantre olamıyordum. Ona ihtiyacım vardı, sadece bir anlığına ve sonra tarih ödevimi bitirecektim.

Selam bebeğim, bir saat içinde çıkıyorum. Buluşma şansımız var mı? Seni özledim.

Dudaklarımı bir gülümseme süsledi. Cumartesi öğleden sonra olduğu ve babam gece için izinli olduğu için şimdi nasıl dışarı çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Benimle kütüphanenin arkasında buluş.

Kitaplarımı ve sırt çantamı hızlıca kaparak, evli erkek arkadaşımla buluşmak için acele etmeden normal bir insan gibi yürümeye çalıştım. Bağcıklarım çözüldüğü için son birkaç basamakta neredeyse düşecekken merdivenler beni zorladı.

"Baba, kapanmadan önce bir iki saatliğine kütüphaneye gideceğim. İstersen akşam yemeği için bir şeyler alırım?" Ön kapıdan bağırdım.

Ayaklarını beceriksizce sürüyerek oturma odasına girdi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra kapattı.

"Evet mi? Hayır mı?" Acele etmeye çalışarak sordum.

"Ben, uh... biraz... uh... bu akşam yemek planlarım var," diye mırıldandı.

"Oh, anlıyorum." Kıkırdadım çünkü utangaç olmak babama hiç yakışmıyordu. "Tamam. Randevunda iyi eğlenceler baba."

Kütüphanenin arkasında buluştuk ama onun yerine beni bir yere götürmek istedi. Önüme güzel bir uçurum çıkana kadar bir patikada yaklaşık on beş dakika yürüdük. Düzdü ama etrafımız çiçek açan orkidelerle kaplıydı. Güneş mükemmel bir şekilde parlıyordu ve havada kelebekler uçuşuyordu. Cennet gibi görünüyordu, çok gerçeküstüydü.

"Alex, bu çok güzel," diye nefes nefese kaldım.

"Tıpkı senin gibi." Arkamda durup boynumdan aşağı öpücükler bıraktı. Havada taze orkide kokusuyla birlikte sıcak nefesini tenimde hissederek gözlerimi kapattım. Elimden tuttu ve ceketini yere bıraktı.

İkimiz de otururken bana sarıldı ve bir melodi

mırıldandı. "Bebeğim?" diye mırıldandı kulağıma.

"Evet?"

Bana 'bebeğim' demek gibi basit jestlerin içimde daha önce hiç hissetmediğim şeyleri uyandırdığının farkında değildi. Sanki ruhumun umutsuzca tutunmaya çalıştığım o parçasına ulaşıyordu, eğer bırakırsam sonsuza dek onunla olacağını ve başka hiç kimseyle olmayacağını bildiğim bir parçasına.

"Arkanı dön, bana bak," diye yalvardı.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yer değiştirdim. Bir parçam bana başından beri korktuğum şeyi, durmamız gerektiğini söyleyeceğinden korkuyordu. Gözleri her seferinde beni büyüleyen, transa geçiren parlak, güzel bir zümrüt gibi parlıyordu.

Gözleri benimkilere bakarken dakikalar geçmiş gibiydi, sanki kim önce göz kırpacak oyunu oynuyorduk, ama ürkütücü bir sakinlik vardı ve ikimiz de geri adım atmıyorduk.

"Te amo mi niña, seni seviyorum kızım," diye nefes aldı.

Gözleri hala bana sabitlenmişken kalbim durdu çünkü o sözleri söylemişti. Başka hiç kimsenin bana söylemediği o sözler, kim olduğumuz ve ne yaptığımızla ilgili her şeyi değiştiren o sözler. Bunu yaptığımın farkında olmadan nefesimi tuttum.

"Seni seviyorum kızım. Geri döndüğüm gece karşılaştığımızdan beri seviyorum. Sensin, her zaman sen oldun." Durdu, bir şey söylememi bekledi. "Bir şey söylemene gerek yok. Sadece sana söylemem gerekiyordu. Daha fazla içimde tutamadım."

"Ben de seni

seviyorum Alex."

"Seviyor musun?"

"Artık inkâr edemiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ve normal bir insan olamıyorum. Sanki her şeyimi tüketmiş gibi."

Alex alçakgönüllü bir sırıtışla parmak eklemlerimi öptü. Şarkı söylemeye devam etti, o gün piyanoda bana söylediği şarkının aynısını. Bu şarkıyla ilgili acı dolu anıları görmezden geldim - kalbimin resmen durduğunu düşündüğüm gündü.

Bunun yerine, o bu sözleri söylerken içime bir sıcaklık dolmasına izin verdim ve elimde olmadan onunla birlikte şarkı söyledim. Melodi sadece dünyada Alex ve benden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu büyülü ana katkıda bulundu.

Orada, çayırın ortasında, güneş üzerimizde parlarken, sevdiğim ve onun da beni sevdiği adam benimle tatlı ve tutkulu bir aşk yaşadı.

CHAPTER 39

LEX

Mevcut

Hayatımda asla unutamayacağım bazı anlar vardır, hafızama kazınmaya mahkumdur ve hiçbir zaman ölçüsü onları silemez.

Bu da o anlardan biri.

Charlotte bana doğru yürüyor ve sanki zamanda asılı kalmışım gibi, güzelliği beni hipnotize ediyor. Giydiği kırmızı elbise sade ama zarif, çarpıcı vücudunu vurguluyor. Uzun kahverengi saçları omzunun üzerinden aşağıya doğru akıyor ve güzel yüzünü çerçeveleyen yumuşak dallarla bir tarafa sokuluyor. Yüzüne yayılan gülümsemesi gözlerine kadar ulaşırken gözleri benimkileri yansıtıyor, ışıl ışıl parlıyor.

Asla nutku tutulacak biri değilimdir ama onun güzelliği beni şaşırtmaya devam ediyor. Bu gece benim olacak, her ne kadar arkadaş olmayı kabul etmiş olsam da.

Koşullara rağmen onu hayatımda tutmaya yönelik çaresizliğim son derece zor olacak. Yanımda olsa bile ona uzanıp dokunamam. Özel hayatına girip ondan ayrılıp ayrılmadığını soramayacağım - muhtemelen bu konuda dudaklarımı ısıracağım. Ne yapacağımı her zaman kontrol ettim, kimse bana şartlar dikte edemez, ama işte dokuz yıl sonra benim varoluş sebebim olan kızla bir arkadaşlık kurmaya çalışıyorum.

Nefes alıyorum. Onu arabada parçalamadan bu geceyi nasıl atlatacağım?

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun Charlotte?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım ama gözleriniz bu elbiseden ayrılmadığına göre cevabım hayır. Bu elbiseyi gerçekten çok beğendim ve bir arkadaş başka bir arkadaşı öldürmez, değil mi?" Kirpiklerini kırpıştırarak cazibesini ortaya koyuyor.

"Yani, evet, beni öldürmeye çalışıyorsun."

Arabanın içinde, aramızdaki orta koltuk boş kalacak şekilde oturuyoruz. Arada sırada hafif bir esinti bana doğru geliyor ve onun kokusu her türlü rahatsızlığa neden oluyor. Bu düşündüğümden daha zor ve sadece yirmi dakika oldu.

"Peki bu gece beni nereye götürüyorsun?" "Göreceksin."

Bilmek için yanıp tutuştuğunu bilmeme rağmen varış noktamızı gizli tutmayı tercih ediyorum. Bunun yerine sessizce oturup şehrin yanımızdan geçişini izliyor. Rıhtıma vardığımızda, cevap almak için bana dönmeden önce yüzünü buruşturarak gözlerini kısıyor.

"Şimdi, bana söyleyecek misin?"

Araba duruyor ve kapısını açmak için dışarı çıkıyorum, inerken elini tutuyorum.

"Şuradaki yatı görüyor musun?" Ben işaret ediyorum. "Ördeklerle işaretlenmiş olanı mı?"

"Hayır, Charlotte. Arkasındaki."

Sonunda yatı gördüğünde ağzı bir karış açık, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bay Vandercamp yardım balosunun olduğu gece yatı bana ödünç verme nezaketini gösterdi çünkü daha ne kadar elinde kalacağından emin değildi.

"Aman Tanrım, Lex, bu çok büyük!" "Teşekkürler, böyle düşünmene sevindim."

Kolumu hafifçe yumrukluyor, bu yorumu görmezden gelemeyeceğimi çok iyi biliyordu.

Kaptanın bizi selamladığı rıhtıma doğru yürüyoruz, ardından yata binip yelkenlinin yanında bir yere oturuyoruz. Denize açılmaya başladığımızda Charlotte omuzlarını gevşetiyor, okyanus esintisi güzelce şekillendirilmiş saçlarını karıştırıyor. Bu durum onu rahatsız etmiş gibi görünmüyor ve ikimiz de sessizce şehrin yanımızdan geçişini izlerken ben de bu serin havayı memnuniyetle karşılıyorum.

Kaptan yanaşacak bir yer buldu. Elini sabit bir şekilde tutarak onu yemek masasının kurulduğu güverteye götürüyorum. Tamam, biraz abarttım ve

mum ışığında bir akşam yemeği bekliyordu. Para seks hayatınız için harika şeyler yapabilir.

"Lex," diye nefes nefese kalır.

Ona oturması için yer gösteriyorum ve sandalyesine kayıyorum. Alt güverteden bir garson beliriyor, bize şarap servisi yapıyor, ardından mutfağa geri dönmeden önce kısa bir süre sonra servis etmeye başlayacağı farklı yemekleri okuyor.

"Bu harika, ama biliyorsun bu arkadaşça bir akşam yemeğinden çok bir randevuya benziyor," diye takılıyor.

"Şey, sen benim ilk arkadaşım olabilirsin, bu yüzden neyin flört ya da arkadaşlık olarak sınıflandırıldığından emin değilim. Kadınlarla çıkmıyorum ve arkadaşlarım da yok."

"Lex, bu çok saçma. Elbette arkadaşların var ve lütfen... sanki sekiz yıldır kimseyle çıkmamışsın gibi."

"Arkadaşlarım için hiç zamanım yok. İş benim hayatım. Evet, belki arkadaş olarak adlandırılabilecek insanlar var, ancak şehirde BFF'lerle ya da bugünlerde siz buna ne diyorsanız onunla dolaşmıyorum."

"Peki ya çıkmak? Sekiz yıl içinde seks
yapmışsınızdır." "Seks yapmadığımı hiç
söylemedim. Çıkmadığımı söyledim." "Oh."
"Tükür onu," diye
emrediyorum. "Neyi
tükür?"

"Seni tanıdığım için bana soracağın şey her neyse, yüzün çok açık."

"Önemli bir şey değil. Bu sadece Nikki'nin söylediği bir şey ve inanın bana, muhtemelen tartışmak isteyeceğiniz bir şey değil."

"Tamam, şimdi beni meraklandırdın."

"Lex, güven bana, bunu tartışmak istemezsin."

"Hayır Charlotte, arkadaş olduğumuzu söylemiştin. Arkadaşlar kalplerine yakın konularla ilgili ayrıntıları paylaşırlar."

Ben sabırsızca ayağımı yere vururken o tereddüt ediyor. Bütün gecemiz var ve bu 'arkadaş' olayının bütün amacı birbirimizi yeniden tanımaya çalışmak değil mi?

"Nikki, eğer arkadaş olacaksak ve birbirimize karşı açık olacaksak, birbirimize cinsel numaralarımızı vererek başlamamız gerektiğini düşündü. Bu benim fikrim değil ve seni uyarmıştım."

Hay sikeyim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve şimdi tek düşünebildiğim bu. Kaç kadınla birlikte olduğumu bile bilmiyorum ama en önemlisi, onun numarasını düşündükçe midem bulanıyor. Charlotte seksi, istediği her erkeğe sahip olabilir. Tabii ki, listesi çok kabarık. Hayır, bekle, ama o öyle biri değil.

Neden onu bana açılması için zorladım ki?

"Sana söylemiştim." Kollarını kavuşturarak sırıtıyor.

"Numaran kaç?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Hangi sayı beni mutlu eder? Sıfır ama büyük ihtimalle.

Onunla nişanlı.

Önümdeki şişeyi kırmamak için elimden geleni yaparak yumruğumu bir top haline getiriyorum. *Öfkeni kontrol et.*

"Ölmek istemiyorum. Bu konuyu kapatmamız gerekiyor."

"Cevap ver bana Charlotte," diyorum alçak bir sesle. "Dürüst olmak mı istiyorsun? Bu senin şansın. Ayrıca, daha kötü ne yapabilirim ki?"

Bu sorunun bir cevabı yok. Hayatımda pek çoğundan gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Bir şeyler gördüm, yeraltı dünyasında insanlar tanıdım ve hayatımda benim için her şeyden daha önemli olan tek şeyi kaybetme şansım varsa, iyi ya da kötü ne gerekiyorsa yaparım.

"Düşündüğün kadar çok değil, o

yüzden bırak." "Sayı."

"Güzel! Beş. Şimdi mutlu musun?"

Göğsümde öfke kabarıyor. Parmaklarımı esneterek derin bir nefes alıyorum ve sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Onu şimdi kaybedemem, davranışım yüzünden değil.

"Hayır, değilim Charlotte. Neden başka birinin ellerinin senin üzerinde olmasından mutlu olayım ki?"

"Tamam, seninkini ver o zaman? Alabilirim. Ben büyük bir kızım. Ne gibi? Yüzün üzerinde mi?"

Hiçbir fikrim yok çünkü hiç umursamadım, isim sormadım, geceyi geçirmedim, sarılmadım ya da böyle bir şey yapmadım. Prezervatif taktım ve onları mutlu yollarına gönderdim. "Bırakalım artık."

"Saçmalık. Eğer sana söylemek zorundaysam, bu adil olur."

"Charlotte, bilmiyorum. Seks sadece anlamsız bir seksti. Bağlılık yok, isim yok, bir kereden fazla değil."

"Vay canına."

"Vay canına, ne?"

"Bilmiyorum." Başını eğiyor. "Yani, tabii ki seks yaptınız... ama *ah*."

"Bana bak, Charlotte." Çenesini kavrayıp gözlerini benimkilerle buluşacak şekilde kaldırıyorum. "Seni çok özledim ve bu çok acıttı. Bana unutturacaklarını sanmıştım ama unutturmadılar. Eğer istediğimi yapabilseydim hayatımın geri kalanında sadece sen olurdun ama burada kararları veren ben değilim."

Charlotte sessizce oturuyor, gergin bir şekilde ona verdiğim kolyeyi kurcalıyor. Sessizlik sağır edici, bu yüzden benim gibi bir aptalın yapacağı tek şeyi yaptım, konuşmayı ona, beş numaraya geri çevirdim.

"Ee, beş o zaman?"

"Lex, yapma... lütfen."

"Ama biz arkadaşız ve birbirimizden bir şeyler saklamanın anlamı yok. Kimdi onlar?"

"Cidden, bunu bana çevireceksin. Tüm Birleşik Devletler'i mahveden ben değilim."

"Charlotte, lütfen yapma. Özür dilerim."

"Peki, biliyor musun?" diye başlıyor, gözleri öfkeli bir alevle yanıyor. "Madem soruyu sordun, söyleyeyim. Sen beni terk ettikten sonra başka birini öpebilmem iki yıl yirmi altı günümü aldı. Başka bir erkekle seks yapabilmem için beni terk ettiğin günden bu yana tam üç yıl seksen altı gün geçti. Ve o zaman bile, birlikte olduğum her insan, beşinin tamamı, beni bıraktığın o boktan delikten kaçmak içindi."

Sözleri beni derinden yaralıyor, tüm hareketleri benim yüzümden önceden planlanmış. Onu kollarıma alıp tüm yaralarını öpmek istiyorum ama kıskançlık hesaba katılması gereken bir güç. Çirkin, kontrol edilemez ve benim durumumda içime işlemiş.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattıktan sonra daha net bir görüşle açılıyorlar. "Justin Timberlake o beş kişiden biri miydi?"

Biraz zaman alıyor ama sonunda ağzının kenarlarında küçük bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum.

"Eğer öyle olsaydı, parmağımda bir yüzük olurdu ve sen de Bayan Timberlake ile resmen akşam yemeği yiyor olurdun."

"Bu konuyu açmak bizim için aptalca bir şeydi ama artık açıkta ve bunu bir daha asla açılmaması gereken konuşmalar arasına koymaktan mutluluk duyuyorum," diyorum kibarca.

"Ben de üzgünüm Lex. Sen bir erkeksin. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Yani, Tanrım, şu haline bak. Senin için bekâr olmak imkânsız olurdu."

"Burada deniyorum, Charlotte. Bu düşündüğümden daha zor. Senin, hepinizin benim olmanızı istediğim gerçeğini inkâr edemem." Bu sözleri söylerken elini tutuyorum ve geri çekilmeden önce bir dakika boyunca elini tutmama izin veriyor.

"Zamana ihtiyacım var Lex. Lütfen beni zorlama."

Bu ilişki işinde acemiyim. Yani, lanet olsun, bir ilişki yaşamadan evliliğimi bile sürdüremedim. Bazı şeyleri hiç bilmiyorum.

üzerinde kontrol.

Garson başlangıç yemeğimizle birlikte tekrar beliriyor, ikimiz de sessizce yemeğimizi yiyoruz ve o başlangıç yemeğiyle dönmeden önce küçük bir sohbete dalıyoruz.

"Her neyse, doğum günü hediyem için sana tekrar teşekkür etmek istedim. Benim için anlamı çok büyük."

Parmaklarının arasındaki kolyeyle oynarken bakışları denize doğru kayıyor, açık bir bakışın ardından sessizlik geliyor. Konuyu en başta açmış olması beni şaşırttı. Onu rahatsız eden şey her neyse konuşmaya hazır mıydı?

"Senin için bir anlamı olduğunu biliyorum. Aksi takdirde derine bunu yazdırmazdın. İğnelerden nefret ediyorsun." Küçük bir kahkaha atarak, ona grip aşısı yapmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyorum.

"Doğru, ama zamanla daha iyi oldum. Hayat karşınıza ne çıkarırsa çıkarsın, yeniden doğmak ve olabileceğinizin en iyisi olmak için her zaman zaman olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

"İnanılmazsın. Yani, senin yaşında olanlara rağmen bu kadar çok şey başarmış olmak..." Tereddüt ediyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Sanki aklı başka bir şeyle meşgulmüş gibi, onu zorlamak istemediğim için bir süre daha bekledim. Dakikalar tek kelime etmeden geçti ve sonunda ana güverteye çıkmamızı önerdim.

"Londra'da mı yaşıyorsun? Evin neye benziyor? Eminim minimalist ve sıcaktır." Konuyu değiştiriyor ki bunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Soğuk ve yaşanmamış bir yer. Binamın çatı katında yaşıyorum. Büyük ama açıkçası orada nadiren bulunuyorum."

"Peki, ziyaret ettiğiniz en iyi yer neresi?" "Mmm,

Yunan Adaları diyebilirim."

"Tatil için mi, iş için mi?"

"Her zaman çalışın. Yunanistan'da yeni bir müşterimiz var. Oraya gittiğimde CEO toplantıların adalarda yapılmasını sağladı, böylece pazarın ve kültürün tadına bakabildim. İnsanlar son derece arkadaş canlısıydı ve yemekler harikaydı."

"Bu yüzden mi bu kadar bronzlaştın?" diye alay ediyor şakacı bir

sırıtışla. "Birkaç ay önce Tayland'a yaptığım iş gezisi sayesinde olmalı."

Kıkırdıyor ve ben bu kadar komik olanın ne olduğundan emin değilim.

"Tayland ladyboylarıyla ünlüdür. Sizi görselerdi ladyboy cennetine giderlerdi."

"Charlotte, ne ima ettiğini bilmiyorum ama seks için para ödemiyorum ve bence hangilerinin erkek hangilerinin kız olduğu gayet açık."

"Öyle düşünmek istiyorsun, değil mi? Rocky'ye sor." Karnını tutarak bir kahkaha yumağına dönüşür.

Ben de katıldım ama şok çok fazlaydı. "Olamaz!"

"Biriyle yatmadı ama yakın teması onu günlerce saklanmaya itmeye yetti."

Bu düşünce çok komik ve sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir kahkaha atıyoruz. "Burası çok güzel," diye mırıldanıyor yıldızlara bakarak.

Okyanus sakinliğini koruyor. Ay parlıyor ve şehrin ışıkları ufuk çizgisinde parıldıyor. Bu harika bir manzara, ama onun yanımda oturması bunu milyonlarca kez daha iyi hale getiriyor. Hafifçe titriyor, ben de ceketimi çıkarıp omuzlarına yerleştiriyorum. Bir an için gözlerini kapatıyor ve açtığında memnun görünüyor.

Orada oturup iş hakkında konuşuyoruz, Rocky ve genel olarak hayat hakkında daha komik hikayeler anlatıyoruz. Geç oluyor ve gecenin bitmesini istemiyorum ama yatın geri dönmesi gerekiyor ve benim de sabah uçağım var.

Bir saat sonra binasının önünde durmuş vedalaşmaya çalışıyorduk. Onu iki hafta boyunca görmeyeceğimi bildiğimden, midemin çukurunda oluşan korkunç duygudan kendimi uzaklaştırmaya çalışarak gevşek bir kıvrımı kulağının arkasına hafifçe sıkıştırıyorum.

"Bu gece için teşekkür ederim Lex. Sorunsuz başlamadığını biliyorum ama harika bitti."

Elim yanağında kalıyor. O da benim kadar çaresiz mi hissediyor? Bir işaret bekliyorum çünkü ben sabırsız bir orospu çocuğuyum.

"Charlotte..."

"Gitmem gerekiyor." Gülümseyerek ceketimi bana uzattı. "İyi yolculuklar Lex."

O apartmanda kaybolurken ben de omuzlarımda ağır bir yükle arabaya doğru yürüyorum.

Bu düşündüğümden çok daha zormuş.

Uykuya dalmak için üç kez mastürbasyon yaptım. Bileğim acı içinde kıvranıyor ama lanet şey birinci ya da ikinci seferden sonra inmiyor. Üçüncüsünde bitkin düştüm ve mendillerle çevrili bir şekilde uykuya daldım.

Ama o gece rüyamda Charlotte'u gördüm, saçları tenine dökülüyordu, yanımda çıplak yatıyordu. Yumuşak dudaklarını öpmek için öne doğru eğildiğimde, bir engelin farkında olmadan durdum. Bakışlarımı indirdiğimde, karnının tamamen çiçek açtığını gördüm.

Bir bebek taşıyor ve o benim. Birlikte bir hayat yarattık.

Sabah güneş doğarken, boş bir yatağa uyanıyorum.

Sadece ben, o olmadan ve uykumda beni rahatsız eden rüyalara yaklaşmadan.

CHAPTER 40

CHARLIE

Ona tutundum, nefeslerim sığlaştı, başımı arkaya attım ve o yavaşça kendini bana doğru çekerken gözlerim yarı kapalı kaldı.

Acele etmedi, vücudumun her parçasının tadını çıkardı. Parmakları vücudumda gezinerek titrememe neden oldu. Meme uçlarım dikleşti, bunu sevdiğini biliyordum. Aç bir canavar gibi ellerini tekrar yukarı kaydırdı, göğüslerimi avuçladı ve sonra hafifçe çimdikledi.

Vücudum ele geçirilmiş gibi, daha hızlı hareket ettim, kendimi daha fazla aşağı ittim ve o his, tırmanıyor, yükseliyor, neredeyse orada.

Beni kendine doğru çekerek durdu. Dudaklarımı usulca okşayarak beni ilk öpücüğümüzmüş gibi öptü. Yumuşak dili benimkinin üzerinde yuvarlandı, beni tattı ve yavaşça kalçalarını hareket ettirdi.

Tırmanış tekrar yükselmeye başladı.

Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere doladı. Tutundum ve sonra beni parmağımdaki altın bandın olduğu yerden öptü.

"Seni seviyorum karıcığım."

İrkilerek uyanıyorum, terden sırılsıklam olmuşum, nerede olduğumu kestiremiyorum. Bu sadece bir rüya.

Gözlerimi kapatarak o muhteşem rüyaya geri dönmeye çalışıyorum, battaniyeyi başımın üzerine atarak o mutlu kaçışı arıyorum. Ama nafile. Ben geniş

Uyandım ve şimdi rüyanın ne anlama geldiğini yorumlamaya çalışıyorum.

Evlilik ve Lex. İstediğim bu mu?

Onun kız arkadaşı olabilir ve bununla mutlu olabilir miydim?

Bunu cidden fazla düşünüyorum.

Dün akşamki yemeğimizden sonra, durumla ilgili daha da çelişkili hissederek ayrıldım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde battaniyemi atıp koşuya çıktım.

Saat sabahın beşi, büyük olasılıkla şimdiye kadarki en erken antrenmanım, ama yatakta uzanıp hayal kırıklığını gidermeye çalışırsam lanetleneceğim. Dün geceki hafif ve tatmin edici olmayan üç denemeden sonra, bileğim artık fiziksel olarak hareket edemeyince ve o lanet kristal vibratör beni ağırlaştırınca günü sonlandırdım.

Hiçbir şeyin gerçeğiyle boy ölçüşemeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım.

Bacaklarım titreyene ve terlerim kokmaya başlayana kadar bir saat boyunca koşuyorum.

"Charlie... *Charlie," diye* adımı duyuyorum, adımlarımı yavaşlatıyorum.

Arayan Kate ve tıpkı benim gibi o da terliyor ve biz yetişirken nefes almaya çalışıyor.

"Selam Kate. Üzgünüm, yine la-la diyarına dalmışım."

En yakın banka oturuyoruz, ikimiz de iç geçiriyoruz. Diğer koşucular süslü koşu kıyafetleri ve gülünç kol ağırlıklarıyla olimpiyat madalyası kazanmış gibi görünerek hızlanırken ne kadar zavallı göründüğümüzü fark edip gülüyoruz.

"Olamaz, aşk üçgenini hâlâ çözemedin mi?" Hâlâ nefesini tutmaya çalışarak pantolonunu çekiyor.

"Argh, ne yaptığımı bilmiyorum. Olgun davranmaya ve onlardan biriyle arkadaş olmaya çalışıyorum ama bu geri tepiyor. Onu özlüyorum ve yoksunluk çekiyorum," diye inliyorum.

"Büyük seks size bunu yapar."

"Acaba rehabilitasyondaki bir uyuşturucu bağımlısı olmak böyle bir şey mi? Bu kadar çok düşmelerine şaşmamalı" diye yüksek sesle merak ediyorum.

"Peki, sen hala vagondan düşmedin mi?"

"Hayır, ama dün gece ona geceyi birlikte geçirmeyi teklif etmeye çok yaklaşmıştım. Yani kelimeler dilimden dökülüyordu. Vücudum cehennem gibiydi çünkü o bir seks tanrısına benziyordu. Ve bütün gece, flörtleşmeler..." Kafamı sallıyorum, görüntüyü temizlemeye çalışıyorum.

"Aferin sana. Biraz iradenin kimseye zararı olmaz. Peki ya diğer adam?"

"Bana doğum günü hediyesi olarak evinin anahtarını verdi. Julian kusursuz biri, biliyorsun. Ondan daha mükemmel bir nişanlı isteyemezdim." Başımı eğerek, zaten bildiğim bir şeyi itiraf etmek istemiyorum.

"Ama dünyanı o kadar kötü sallayan o değil ki, son sekiz saatini onu hayal ederek geçirdiğin için sabahları ter içinde uyanmadan kalkamıyorsun."

Cidden medyum mu?

"Sen söyledin kızım. Balınla işler nasıl gidiyor?"

"Kafam karıştı. Ona güvendiğimi sanıyordum ama arkadaşlarımdan hikayeler duymaya devam ediyorum ve bunlar onun bana anlattıklarıyla uyuşmuyor ve bu yüzden... Emin değilim." Başını ellerinin arasına gömüyor, birkaç dakika sonra bakışlarını kaldırıyor, yüzü sıkıntılı. "Mesela ben aradım, annesi uyuduğunu söyledi, sonra Instagram'a baktım. Arkadaşlarımdan biri onun birkaç kızla kulüpte çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmıştı ve arka planda onun ensesini gördüm. O olduğunu biliyordum çünkü köpekbalığı dövmesini fark etmek çok kolaydı. Onu aramaya çalıştım ve o da 'evet, üzgünüm bebeğim, başım ağrıyordu ve yatmaya gittim' dedi."

"Özür dilerim Kate. Kulağa doğru gelmiyor. Ben de seninle aynı şekilde hissederdim. Bak, onunla yüzleşmelisin. Eğer bunu yapıyorsa, o zaman uzaklaşmalı ve zamanını boşa harcamamalısın."

"Biliyorum ama onunla yüz yüze görüşmek istiyorum. Üç hafta sonra bir sörfçü kongresi için Amerika'ya gelecek, ben de o zaman yapacağım. İşin üstüne bir de bu konuda endişelenmekten bıktım. Vay canına, lanet bir tatile ihtiyacım var." Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini havaya kaldırıyor.

"Piç patron hala garip davranıyor mu?"

"Evet, ona bunu sormak istiyorum. Son zamanlardaki davranışları beni çok meraklandırıyor ama ona özel hayatıyla ilgili sorular soramazsın. Onu geçen hafta boyunca görmeliydiniz. Telefonda bağırıyor, kapıları çarpıyor... Yemin ederim bu kuş onun tüylerini diken diken ediyor ve bunu görmemek için aptal olmak lazım."

"Belki aşk hayatım suya düşerse, dediğin kadar yakışıklıysa bana onu ayarlayabilirsin." Kıkırdıyorum.

"Ha! İçimden bir ses kız onun olana kadar durmayacağını söylüyor. O kadar kararlı. Dinle, yapmam gereken birkaç iş var ama birkaç hafta içinde şehre döneceğim. Bir kahve falan içmek ister misin?"

"Kulağa harika geliyor."

Ona numaramı verdim, o da kendi numarasını verdi. Şehre döndüğünde buluşmak üzere anlaştık. Dört gözle bekliyorum. Kate diğer arkadaşlarımdan farklı, o kadar dramatik değil. Evet, Nikki, Eric ve Adriana drama kraliçeleri.

"Dinlediğiniz için teşekkürler. Umarım Bay Yanlış'ı oynayan ama aslında Bay Doğru olan Bay Doğru ile olan probleminizi çözmeye yaklaşırsınız."

El sallıyor ve kaçıyor.

***

Pazartesi sabahı toplantımıza dalmak ve dikkatimi işle dağıtmak için elimden geleni yapıyorum ama o rüya zihnimde tekrarlanmaya devam ediyor. Öğle yemeğinden sonra pes ettim ve ona mesaj attım. Uçakta olacağını biliyorum, bu yüzden anında bir yanıt beklemiyorum, ama sonunda mesajı geldiğinde, kalbim aşk hastası bir moron gibi zıplıyor.

Günün geri kalanında, bana onu özleyip özlemediğimi sorana kadar mesajlaşıyoruz. Onu arayıp hayallerimden, bunların gerçeğe dönüşme düşüncesinin içimi nasıl ürperttiğinden ama iyi anlamda bahsetmek istiyorum. Yine de tam olarak ne tür bir ilişki istediğini bilmiyorum ve bu yüzden gardım düşmüyor. Bana her gün temkinli olmamı, incinmememi hatırlatıyor çünkü eğer bu bir daha olursa, bir daha toparlanmam mümkün değil.

Uzun bir günün ardından eve dönüyorum ve gerçekten uyuyup uyumadığımdan emin olamadan bütün gece dönüp durarak yatağa düşüyorum. Telefonumu elime alıyorum ve çaresizce yapmak istediğim şeyi yapıyorum: sorusuna cevap veriyorum ve onu özlediğimi söylüyorum.

Sonraki birkaç gün uzuyor ama kendimi olabildiğince meşgul tutuyorum.

Will ile vakit geçirmek ruh halimi düzeltiyor.

Eric'le alışveriş yapmak, Eric'in Lex'in üzerimde görmesi için bir şeyler satın alma niyetiyle Victoria's Secret'a girene kadar stres atıcı olduğunu kanıtlıyor.

"Charlie, cidden, buna bayılırsın." Aslında sadece bir ip parçası olan floresan pembe bir tanga tutuyor.

"Eric, sence bunun amacı ne?" "Bilmem...

kıvrımları temizlemek için mi?"

Kendimi kontrol edemeyerek kahkahayı patlattım. Eric de bana katıldı. Cidden kadınlar ya da orada neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Buna ne dersin?" Dantelli bir numara tutuyor.

"Hadi gidelim buradan," diyorum ona, külotu kapıp tezgâha götürürken.

Günler geçtikçe, ne kadar çok iş başardığıma şaşırıyorum. Tate sonunda Vandercamp davasını kapatıyor ve tabii ki Bayan Vandercamp çok seviniyor. Bay Vandercamp'ın metresinin de onu terk ettiği ortaya çıktı, bu yüzden iki nedenden dolayı kutlama yapıyor. Normalde işle eğlenceyi karıştırmam, ama beni kutlama içkisine davet ettiğinde tereddüt etmedim.

Muhtemelen kim bilir ne kadar zamandır tek başıma geçirdiğim ilk hafta sonum. Cumartesi sabahı Will'in maçına gitmenin dışında, günün çoğunu sıkıcı şeyler yaparak geçiriyorum. Her zamanki çamaşır yıkama, daireyi temizleme ve benzeri şeyler. Cumartesi öğleden sonra geç saatlerde kendimi huzursuz hissediyorum ve Adriana'ya mesaj atarak ona gelip gelemeyeceğimi soruyorum.

Bir kot pantolon ve deri ceketimi giydim, kaskımı aldım ve aşağıya garaja indim. Rocky ve Nikki'nin, yıllar önce yatırım yaptığım bazı hisseleri sattıktan bir yıl sonra ani bir kararla motosiklet aldığım için beni azarladıkları günü hala hatırlıyorum.

Lise yıllarımda Finn'in bisikletinin arkasına atlamış ve adrenalin patlamasına bayılmıştım. Bir bisiklete sahip olmak her zaman yapılacaklar listemdeydi ve Nikki'ye ders alacağıma söz verdim.

Eğitmen çok ateşliydi ve evet, o benim beşimden biriydi. Üç dakika sürdü. Hayatımın asla geri alamayacağım üç dakikası.

Motosikleti devirdiğimde, adrenalin içime işliyor. Kaskımı takıp garajımdan çıkıyorum ve şehrin içinden geçip Williamsburg Köprüsü'nden geçiyorum. Sürüşün verdiği heyecan tam da ihtiyacım olan şey. Bunu neden daha sık yapmadığımı bilmiyorum; sanırım zamanım yok.

Bisikleti park edip kaskımı çıkarıyorum ve saçlarımı serbest bırakıyorum. Bisikleti emniyete alarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum, sonra kahverengi taş binanın ziline basıyorum ve Adriana tarafından karşılanıyorum.

"Char, bu çok hızlı oldu. Nasıl oldu da... Yok artık!" Merdivenlerden bisikletime doğru koşuyor. "Aman Tanrım, bayıldım! *90210* günlerindeki Dylan McKay gibi."

Bisikletin üzerine oturmuş, biniyormuş gibi yapıyor. "Beni gezdirir misin, lütfen?"

"Diğer kaskımı getirmedim. Aslında o artık kalıcı olarak Rocky'nin dolabında. Bisiklete benden çok o biniyor."

Adriana kendini soymadan önce suratını astı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde beni üst kata çıkardı.

Elijah kanepede bir Xbox oyunu oynuyor. Bana sarılmak için durdu, sonra baltalı bir deliyle savaşına devam etti. Adriana beni misafir odasına götürüyor. İçeri girdiğimde, buranın düğün merkezine dönüştürülmüş olmasına şaşırmadım.

"Tamam, soluk pembe ya da leylak rengi elbiseye karar verdim. Lütfen onları deneyebilir misiniz?"

Adriana sonunda peri masalı düğününe kavuşacağı için mutluyum. Gerçek Adriana tarzında, bu abartılı bir etkinlik olacak. Her küçük detay yazıldı,

Çizim tahtasında çizilmiş ya da resmedilmiş. "Elbisen nerede, Adriana?"

Bunu görmek için bir ömür boyu bekledim. Sekiz yaşımızdan beri gelinlik seçiyor, ancak o zamandan beri zevkinin çok değiştiğini varsayabilirim.

"Ahh, evet, her şey ortaya çıkacak. Seni, Eric'i ve Nikki'yi son provada görmek istiyorum."

"Orada olacağız. Hayatta kaçırmazdım." Gülümsüyorum.

Her iki elbiseyi de denediğimde, pembe olanın doğru elbise olduğu konusunda hemfikir oluyoruz, ancak tabii ki göğüs bölgesi biraz dar.

"Char, harika bir vücudun var. Senin göğüslerine sahip olmak için ölürüm. Çok dolgunlar." Beni hazırlıksız yakalayarak göğüslerimi avuçluyor, ben de ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Lex'in şikayet etmediğini tahmin ediyorum."

"Haha, çok komik."

Adriana yerde oturmuş, elbiseyi değiştireceği etek ucuna iğneler yerleştiriyor. Kıpırdamadan duruyorum, biraz da o ana kendimi kaptırmışım. Bir gün kendi gelinliğimi giyerken ayakta durmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Dantel olacak, sade ama klasik bir şey. Büyük düğünlerden yana değilim, sadece yakın aile ve arkadaşlarla samimi bir şey.

Kahretsin! Neden yine bunu düşünüyorum?

"Bir gün onunla evleneceğini düşünüyor musun?" diye soruyor hafifçe tereddüt ederek.

"Bilmiyorum. Biliyorsun, ben hiçbir zaman senin gibi doğduğu günden beri düğün gününü hayal eden kızlardan olmadım." Ona bilerek sırıttım. "Geleceği düşünmedim, sadece o anı düşündüm. Gençtik... yani ben gençtim. On sekiz yaş evliliği düşünmem için çok gençti."

"Peki ya şimdi?" "Adriana, durum biraz karışık."

"Bu kadar karmaşık olan ne? Julian'dan ayrıl. Lex seni seviyor... sen de onu seviyorsun. Onu affettin. Hayatınıza devam etme ve hayatınızın geri kalanını birbirinizle geçirme ve benim şımartabileceğim güzel bebekler yapma zamanı."

Sözlerinin ağırlığı ruhuma ağır geliyor. Lex ile evlilik ve bebekler hakkında bu konuşmayı yapmak çok gerçeküstü görünüyor. Duygularımı saklamaya çalışıyorum, ama panik dalgası vahşi bir fırtına gibi içimden geçerek kalbimi aşırı hızda çalıştırıyor.

"Char, iyi misin?"

Yere diz çöküyorum ve ellerimi yüzüme koyuyorum. Ben ileri geri sallanırken anka kuşunun ağırlığı sallanıyor. Gözyaşlarım akıyor ve ağlamayı bırakmam, daha fazla yıkılmamam için kendime yalvarıyorum ama duygularım çok güçlü.

Adriana dikiş setini bırakıp bana sıkıca sarıldı. Ne o soruyor, ne de ben teklif ediyorum. Sadece bana sarıldı. O anda, tüm bu üzücü olaydan duyduğum endişeyi gidermek için onu, en iyi arkadaşımı ne kadar özlediğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Çok üzgünüm Adriana," diye boğuluyorum. "Charlie, bana bak." Anlaması için dua ederek gözlerinin içine bakıyorum.

Adriana beni bazen kendimden daha iyi tanıyor. "Açılman gerek. Taşıdığın bu şeytanı serbest bırakmalısın."

"Öyle sanıyordum. İyiydim ve hayatıma devam ediyordum ama sonra o hayatıma geri döndü ve ben darmadağın oldum. Onu çok özlüyorum ama aynı zamanda ondan nefret ediyorum. Beni tekrar incitmesini istemiyorum."

Kendimi toparlayana kadar sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlikle bana sarılıyor. Bana bir kutu mendil uzatıyor, yüzümü temizliyorum, sonra saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gülümsüyor.

"Seni zorlamak istememiştim. Özür dilerim. Ama Charlie, Lex'in yaptığı hatanın farkında olduğunu ve sana bunu yaşattığı için her gün acı çektiğini anlamalısın. Dünyada senin için yapamayacağı hiçbir şey yok ve seni tekrar incitmek gibi bir seçeneği yok. Seni çok seviyor."

"Ama Adriana-"

"Charlie, Lex sen gittikten sonra ailemize yabancı oldu. İşle ilgili olmadığı sürece bizimle ya da herhangi biriyle neredeyse hiç konuşmazdı. Kendini dünyaya kapattı. Annemin sonsuz endişelenmesine neden oldu. Birdenbire, onu tekrar bütün olarak ortaya çıkardınız ve..." boğuluyor, bir mendil kapıyor, "... Size ne kadar teşekkür etsem az. Onu çok özledik."

"Ailen beni biliyor mu?" Bu düşünce karşısında şok olmuş bir halde soruyorum.

Yıllar önce olmuş olabilir ama onlara davranışımdan dolayı hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Onlar çok iyi insanlardı, bana kendi çocuklarıymışım gibi davrandılar ve ben onların ailesini mahvettim.

"Son birkaç haftadır Lex'te bir değişiklik gördüler ve bana neler olduğunu sordular. Ben de onlara senden bahsettim."

"Ve?"

"Annem mutluydu. O gün sokakta sana nasıl davrandığı için kendini hep kötü hissetti. Babamı anlamak çok zor... Tıpkı Lex gibi bazen."

"Adriana, onu tamamen affedip affetmediğimi bilmiyorum. Ne zaman yanıma gelse o acıyı hatırlıyorum. Bunu nasıl atlatabilirim ki?"

"Onunla konuş. Ona tam olarak nasıl hissettiğini, o zamanlar nasıl hissettiğini anlat. Ona karşı yüzde yüz dürüst olun."

"Daha çok erken. Henüz içimi dökemem. Hazır değilim."

"Bir ay oldu. Anlamıyorum..." diye kekeliyor.

"Çünkü bunu yaptığım anda bana farklı gözle bakacağından korkuyorum. Buna hazırlıklı olmam, ona karşı dürüst olmakla doğru kararı verdiğimi bilmem ve tepkisiyle başa çıkabilmem gerekiyor." Gerçek bu. Bilmediği daha çok şey var ve kaçmasından korkuyorum. Güçlü olmalıyım, taşıdığım bu sözde şeytanla savaşabilmemin tek yolu bu.

"Anlıyorum, Char."

Düğün, resepsiyon ve tabii ki balayı hakkında daha fazla konuşuyoruz. Lex'in düğün hediyesi olarak Virgin Adaları'nda özel bir tesiste kalıyorlar. Görünüşe göre Richard Branson ile sıkı fıkıymış. Bazen onu hiç tanımıyormuşum gibi geliyor. Dünyanın seçkinleriyle takılan milyarder bir patron.

"Adriana, Lex gerçekten o kadar zengin mi?"

"Yıllar önce saymayı bıraktık. Tanrı bilir kaç tane mülkü ya da yatırımı vardır. Büyükbabam öldüğünde hepimiz adil bir pay aldık ama Lex bu imparatorluğu kurdu. Durdurulamazdı, ama bunu söylerken parasını da asla harcamazdı. Ya çalışırdı, ya da... hayır bekle, o her zaman çalışırdı. Sekiz yıl boyunca tatile bile çıktığını sanmıyorum."

"Vay canına. Daha önce hiç bu para işlerine bulaşmamıştı," diye mırıldandım.

"Hayır, değildi, ama sanki onu ele geçirmiş gibiydi. Para değil ama kontrol. Hayatında kontrol edebildiği tek şey buydu."

Konuyu hızlıca değiştiriyorum, Lex'in zenginliği hakkında konuşmaktan biraz rahatsız oluyorum, her ne kadar bu konuyu açan ben olsam da. Muhtemelen kendime ait bir param olduğu için paraya takılan kadınlardan değilim. Büyükannem vefat ettiğinde bana Connecticut'taki evini ve babasından miras kalan bir miktar parayı bıraktı. Evi satmayı asla kendime yediremiyorum, bu yüzden evi iyi bakan bir aileye kiraya veriyorum. Üniversite masraflarımı karşıladım, dairem için depozito yatırdım ve bir kısmını da muayenehanemizi açmak için kullandım. Geri kalanını bir tasarruf hesabına yatırdım. Çoğu zaman orada olduğunu bile unutuyorum. Kendimi zengin falan saymıyorum ama para konusunda endişelenmeme de gerek yok.

"Her neyse, sana söylemeyi unuttum... tasarımcılarımdan birinin İstanbul'da bir evi var. Hamptons'da, gelecek hafta sonu kullanmamızı teklif etti. Müsait misin? Rocky ve Nikki'ye sordum bile, tabii ki Will'le birlikte geliyorlar. Eric'in festivalle ilgili bir işi var, o yüzden gelemeyecek."

"Ya Lex?"

Onu görmek için yanıp tutuşuyorum, umarım beklediğimden daha erken gelir. Birkaç kez birkaç günlüğüne Londra'ya uçmayı düşündüm ama ona vereceğim karışık mesajlar yarardan çok zarar getirebilirdi.

"Bu hafta ona ulaşamadım. Meşgul falan olmalı. Tekrar deneyeceğim ya da belki asistanıyla konuşurum. Beni görmezden geldiğinde o benim yardımcım oluyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum ona sırıtarak. "Beni de say."

CHAPTER 41

LEX

Otelin spor salonunda kısa bir seans yaptıktan sonra havaalanına gitmek üzere bavulumu hazırlıyorum.

Uçağımız havalandığında saat dokuzu biraz geçiyordu. Gece geç saatlere kadar çalıştığım için yorgunum ama yine de iş e-postalarımı yanıtlamak için telefonumu kontrol ediyorum. Kate yanımda oturmuş dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyor. Belli ki bir şeye sinirlenmiş, kapatmadan önce yaklaşık bir saat sürüyor.

Normalde onu görmezden gelirdim ama konsantre de olamıyorum. New York'tan ayrılmak artık bana alıştığım rahatlığı sağlamıyor. Ve bu endişe hissi hiç de rahat olmadığım bir şey. Sorular, senaryolar, geçmişin yansımaları aklımı kurcalıyor. *Onu* geride bırakıyorum*, onunla* birlikte. Onu deli gibi özlüyorum ve onu bir daha görmeme iki hafta var ve ben şimdiden günleri sayıyorum.

"Bir sorun mu var?" Kate'e soruyorum, bu duygu onu şaşırtıyor. "Bir şey yok, efendim."

"Bak, etrafında bulunmaktan pek hoşlanmadığımın farkındayım ama içini dökmek istersen seni dinleyebilirim. Kız kardeşimle tanıştın mı? Sabır bir erdemdir."

Kate diğer yolcuları rahatsız etmemeye dikkat ederek usulca güler. Telefonunu

Önündeki koltuğun cebinde, ellerini gergin bir şekilde sıkıyor.

"Tipik bir kadın değilim. Güvene inanırım ama bu uzun mesafe meselesi zor ve insanlar zihninizi bir şeylerle doldurmaya başladığında kararlarınızı sorguluyorsunuz, özellikle de her gece işemeye gittiklerini bildiğinizde."

Onun İngiliz argosu beni şaşırtmadı. Tavsiye verecek en iyi kişi ben değilim ama ben bir erkeğim ve bir erkek bakış açısı sunabilirim.

"Dürüst olmadığını düşünüyorsanız ona doğrudan sorun. Ona böyle hissettiğini söyle. Doğruyu söyleyip söylemediğini sadece siz bileceksiniz. İçgüdülerinle hareket et."

"Telefonda biraz zor. Geri gelene kadar bekleyeceğim. Bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim, böylece yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirim."

"Domuzlar mı?"

"Domuz turtaları... um, yalanlar," diye gülümseyerek cevap veriyor.

Yine tereddüt ediyor, başka bir şey söylemek istiyor ama sessiz kalıyor, ben de konuşmanın bittiğini varsayıyorum.

Bir an için gözlerimi kapatıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Peki... senin... şey... bayan arkadaşınla aranız nasıl?"

Sessizce gülüyorum. Geçen haftanın olaylarından, uykusuzluktan ve otuz bir çekmekten dolayı yenilmiş ve sayıklıyordum, makul bir yanıt düşünüyorum. "Tamam, sanırım." Havada binlerce mil uzakta, onun bulunduğu yerin tam tersi yönde seyahat ederken detaylandırmak istemiyorum. Bu yüzden konuyu değiştiriyorum, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. "New York'ta arkadaşların var mı?"

"Birkaç yıl önce Contiki turunda tanıştığım birkaç kız ve erkek. Bunun dışında sosyal hayat için pek vaktim olmadı. Sabah koşumda bir kadınla tanıştım, gerçekten hoş ve çok güzeldi ama vay canına, berbat bir aşk hayatı var."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Uçuş görevlisi gelip bize içecek bir şeyler ikram ediyor. Kate Preston Enterprises projesindeki son gelişmelerden bahsetmeye karar vermeden önce sessizce oturup yemek yiyoruz. Bir süre projenin nasıl ilerlediğini ve uygulamaya konulan yeni fikirleri konuşuyoruz.

"Bayan Preston'ın tüm toplantı taleplerini asistanı aracılığıyla bana göndermek yerine doğrudan size gönderdiğini fark ettim. Normalde bu şekilde mi çalışıyor?" diye soruyor resmi bir şekilde.

"Victoria her durumu kontrol etmeyi seven kadınlardan biri."

Sanırım *benim gibi,* bu yüzden çatışıyoruz. Bir de sürekli sikimi ellemeye çalışması var.

Emniyet kemeri işareti yanıyor ve inişe hazırlanıyoruz. İndiğimizde, kapıdan çıkıp arabaya bindiğimizde Charlotte'a bir mesaj göndermeye karar veriyorum ama onun benden önce davrandığını görünce çok seviniyorum.

Charlotte: *Bugün öğle yemeğindeydim ve müşterim ıstakoz sipariş etti. Yardım edemedim ama Los Angeles'taki o restoranda yediğimiz, ıstakozla benimle dalga geçtiğin ve kaldırıma kustuğum zamanı hatırladım.*

Not: Umarım güvenli bir uçuşla dönmüşsünüzdür.

Kendi kendime gülüyorum, pek de hoş olmayan bu anı karşısında sırıtışımı gizleyemiyorum. Adriana, Elijah, Charlotte ve ben Adriana için araba alışverişine çıktıktan sonra bir restoranda yemek yiyorduk. Charlotte bize daha önce hiç ıstakoz yemediğini çünkü annesinin alerjik reaksiyon gösterdiğini söyledi. Tabii ki onu denemeye ikna ettik, o sırada zararsız görünüyordu. Önce benim ve Adriana'nın ıstakozları geldi ve ıstakozlarımızı alıp Charlotte'un önünde kukla gösterisi yaptığımızı, "lütfen beni yemeyin" diyerek onunla dalga geçtiğimizi hatırlıyorum. Sonunda onunki geldiğinde, ona nasıl yiyeceğine dair talimatlar verdik. Orada oturmuş sessizce ıstakozu izliyordu. Adriana ve ben neyi beklediğini merak ederek birbirimize baktık. Sonunda cesaretini topladı ve ıstakozu ikiye böldü ama hemen dışarı koştu ve kaldırımın her yerine kustu.

Ben: *Yüzünü hala hatırlıyorum, o ıstakozu kırmayı beklerken çok solgundu. İyi tarafından bak. Aslında seninle Dr. Edwards'ı oynadım ve hatırladığım kadarıyla oldukça yaramaz bir hastaydın.*

Not: New York'tan ayrılmayı sevmiyorum.

Charlotte: *Sanırım doğru hikaye, beni 'muayene' edebilmek için çırılçıplak soyunmamı istemeniz. Hasta olduğum düşünüldüğünde, zavallı bir hastadan faydalanmanız hiç profesyonelce değildi.*

Not: New York da seni özlüyor.

Ben: *Kesinlikle doktorun emri. Bir kere bile şikayet ettiğini duymadım, ama beş dakika içinde iki kez orgazm olmuşken neden olasın ki?*

P.S. Ya sen?

Günün geri kalanı son dakika toplantıları ve tekrar Londra ofisinde olmaya alışmaya çalışmakla geçiyor. Gece çöktüğünde, beni

En zoru. Tek başıma, dairemde, her şey çok soğuk ve yalnız hissettiriyor. Bu kocaman yatakta tek başıma yatmak artık hayatımı yaşamak istediğim yol değil.

Ona her gece kollarımda ihtiyacım var ve her sabah onunla uyanmak istiyorum. Arada, umutsuzca onu bütün gece boyunca mümkün olan her şekilde becermeye ihtiyacım var.

Gerçekleştirilmesi gereken her fantezi sadece onu içerir.

Sikim ağrımaya başladı, ama yeni olan ne? Mastürbasyon yapmak, her şey yeniden başlamadan önce ağrıyı on dakika kadar hafifletmekten başka bir işe yaramıyor.

Ona mesaj atmak için çok geç. Kendimi tutmaya çalışarak, karanlık oda aydınlanana kadar telefonumu yanımdaki masanın üzerine koyuyorum. Elimi attığımda telefon elimden kayıp yere düşüyor. Lambayı açarak, yatağımın ayakucunda bulmak için umutsuzca etrafımı araştırıyorum.

Charlotte: *Ben de seni özledim.*

Telefonumu elimden bırakmıyor, mesajı tekrar tekrar okuyorum.

Uyku yaklaşana kadar, onu hayal ederek tekrar uykuya dalıyorum.

***

Önümüzdeki birkaç gün yoğun geçecek. Yönetim kurulu toplantıları sıradan, heyecan verici hiçbir şey olmuyor. Belli ki kafam doğru yerde değil. Yani, nasıl olabilir ki? Ofisteki kızlar bende bir değişiklik görüyor ve ofis dedikodularının bir kız arkadaşım olduğuna dair konuşmalarla çalkalandığını biliyorum. Dedikoduları çıkaran Kate değil, Charlotte ve benim yardım balosunda dans ederken çekilmiş fotoğraflarımızı yayınlayan değersiz bir magazin gazetesi. Bana farklı baktıklarını görmeye başladığımda dizginleri elime alıyorum ve Bay Hıyar CEO'ya geri dönüyorum. Görünüşe göre işe yaradı ve denge yeniden sağlandı.

Preston Enterprises ile sürekli toplantılar yapmak can sıkıcı olmaya başladı. Mümkün olduğunda, yöneticilerimi kirli işleri yapmaları için gönderiyorum, ancak Victoria tam bir sürtük olduğu için bu konuda beni uyarıyor. Akşam yemeği denilen iş etkinlikleri beni rahatsız ediyor, özellikle de paydaşlarla akşam yemeği yediğimizde ve Victoria her zaman *biz* ve *bizlerden* bahseden lanet olası bir çiftmişiz gibi davrandığında.

Şu lanet ipucunu al artık.

Kötü bir oyun oynuyor, ama ben her zaman ondan bir adım öndeyim. Hiçbir ahlaki değeri olmayan bir şirretle uğraşırken öyle olmak zorundasın.

Bir hafta sonra Adriana'dan bir telefon aldım.

"Vay, vay, vay, nerede saklanıyordun, sevgili kardeşim?" "Şey, merhaba. Evet, ben de seni özledim, sevgili kardeşim."

"Her şeyin yerli yerinde olduğunu bilmenizi isterim. Tarih belirlendi. O yüzden siz İngilizlerin deyimiyle, Kasım ayı başında prova için Amerika'ya geri döndüğünüzden emin olun."

"Kasım mı?" Sinirli bir of çektim. "Adriana, düğün Sevgililer Günü'ne kadar değil."

"Tarihi yine değiştirdim. 1 Aralık. Sevdiğim adamla evlenmek için dokuz yıl bekledim, neden daha fazla bekleyeyim ki?"

"Kate'e ayrıntıları gönderin, ben de ona tüm randevuları ayarlamasını söyleyeyim."

Planladıkları şeyler, balayı ve elbisesi hakkında bir süre daha saçmaladı. Charlotte'un baş nedimesi olacağından bahsedinceye kadar yarım yamalak dinliyordum. Tabii ki olacaktı, bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Bir an kalbim sıkıştı.

Neden mihrapta biz olamıyoruz?

Bekle! Siktir! Lex Edwards yine evlilikten mi bahsediyor? "Lex, beni dinliyor musun?"

"Pardon, ne diyordunuz?"

"Sana Elijah ve benim önümüzdeki hafta sonu Hamptons'da olacağımızı söylüyordum. Biz, Nikki, Rocky, Will ve Charlie olacağız. Eric'in bir festivali var, o yüzden gelemeyecek."

"Gelecek hafta sonu mu?"

Cumartesi günü Lexed'in ev sahipliğini yaptığı yıllık golf etkinliği var. Orada olmak zorundayım. Bu ruh halimi bozmazsa kahretsin.

"Evet, Cumartesi gecesi ayrılıyoruz çünkü uzun bir hafta sonu ve Elijah'ın öğlen bir dövüş sanatları turnuvası var."

"Özür dilerim, bu şirketin yıllık golf etkinliği. Orada müşterilerimiz ve paydaşlarımız var. Katılmak zorundayım" diye cevap veriyorum, kaçırdığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

"Anlıyorum Lex. Ne yazık."

Ruh halimin normalden ekşiye döndüğünü söylemek hafif kalır. Hamptons'a gidemediğim için çok sinirliydim, ofiste kapıları çarparak ve herkese emirler yağdırarak dolaşıyordum. İşten çıkarılmak üzere radarımda olan birkaç çalışanın işine anında son verdim. Sabrın ve zamanımı boşa harcamanın canı cehenneme.

Savaş yolundayım ve yoluma çıkan herkesin canı yanacak.

***

Çimenlerin üzerinde durmuş, özellikle önemli bir müşterimiz olan Bolton Group'tan Bay Bolton ile konuşuyoruz. Victoria yine bizden, onunla ve eşiyle yemeğe çıkmamızın ne kadar güzel olacağından bahsediyor. Dönüp ona bakıyorum, bu kadar profesyonelce davranması beni sinirlendiriyor. Hoş olmayan bir şey söylemek için ağzımı açmak üzereyken topuğu çimlere takılıyor ve bana doğru düşüyor. Onu tutuyorum ve gerçek Victoria tarzında, utanç verici düşüşünü mazur göstermek için elini sikime sürtüyor. *Aptal sürtük.*

Kate sözümüzü keserek benimle özel olarak görüşüp görüşemeyeceğini soruyor. Kapalı bir toplantı odasının içinde beni dinlememi talep ediyor.

"Şu anda öğleni çeyrek geçiyor. Tam on beş dakika sonra, otuz dakikanızı diğer hissedarlarımızı selamlayarak geçireceksiniz. Saat tam birde yeni iş planını açıklayacağız ve konuşmanıza göre bu tam yirmi dakika sürecek." Derin bir nefes alıyor ve telefonundan bir şeyler okuyor. "Etrafta dolaşmak ve her bir kişiyle toplantı ayarlamak için otuz dakikanız daha var. Müşterilerin taahhüdümüzü anlamaları için size bu konuda yardımcı olacağım."

"Kate, ben aptal değilim, neye ihtiyacım olduğunu biliyorum-"

"Saat tam ikide bir araba resepsiyonun önünde olacak ve sizi havaalanına götürecek. Uçağınız saat iki buçukta kalkacak. Hiçbir şeyi check-in yaptırmanıza gerek yok, kız kardeşiniz New York'ta sizin için tüm kıyafet ve ihtiyaçlarınızı organize etti. Uçağınız yediyi biraz geçe varacak ve kız kardeşiniz sizi terminalde bekliyor olacak. Oradan Hamptons'a gideceksiniz, kız kardeşiniz nasıl gideceğinizi henüz teyit etmedi."

Elimi kaldırarak durması için yalvardım. "Hamptons?"

"Çarşamba gününe kadar programınız temizlendi. Yönetim kurulunun ilgili tüm üyelerine Manhattan'da bulunmanız gerektiği ve tüm meselelerin New York ofisinden ele alınacağı bildirilmiştir. IT altyapısı hızlı bir şekilde tamamlandı ve yarın tamamlanması bekleniyor. Preston'ın projesi programa uygun ilerliyor ve Victoria önümüzdeki hafta Perşembe gününe kadar herhangi bir toplantı talebinde bulunmadı."

Çenem düştü ve nutkum tutuldu. *Yani, bekle, Kate bunu benim gitmem için mi planladı?* Şu anda onu kovmalı mıyım yoksa sarılmalı mıyım bilemiyorum. Çenemi ovuşturuyorum, az önce bana söylediği her şeyi sindiremiyorum. Charlotte'un Hamptons'da bikinili görüntüsü kararımı vermem için yeterli.

"Git... onunla birlikte ol," diyor alçak ama baskın bir sesle.

Hiç tereddüt etmeden odadan çıktığımda Victoria yolumu kesiyor. "Gitmiyorsun," diye tıslıyor.

"Victoria. İzin verirseniz, görüşmem gereken müşterilerim var."

"Hepsini duydum Lex. Ne olmuş yani? Bir kadın için neredeyse elli milyon dolarlık bir anlaşmayı mahvediyordun?"

"Benim özel hayatım seni ilgilendirmez," diye onu uyarıyorum.

"Preston Enterprises'ı etkiliyorsa öyle sayılır." Yumuşuyor ve bir an için, bir yerlerde şefkatli bir Victoria'nın saklı olabileceğini düşünüyorum.

Kapının önünde dururken kollarını boynuma doluyor. Adımı mırıldanırken, ellerine uzanıyorum ve o sıkıca kavramadan önce onları çekmeye çalışıyorum.

"Hadi Lex, birlikte çok iyi olabiliriz. Sen ve ben, durdurulamaz oluruz. Beni istediğini biliyorum. Beni hep istedin. Kontrol istiyorsun ve Preston Enterprises ile Lexed'in birleşmesi senin hayallerinin gerçekleşmesi olur."

Ellerimi kısa bir süre için kalçalarına koyuyorum. "Victoria, belki de beni yanlış anlıyorsun. İlgilenmiyorum ve bir dahaki sefere zorba bir cadaloz gibi davranmak istediğinde, babama değerli prensesinin geçen yıl en iyi arkadaşını Merc'in arkasında becerdiğini ve Preston Enterprises'ın o büyük ihaleyi kazanmasının tek sebebinin bu olduğunu söylemekten mutluluk duyarım." Memnun bir sırıtışla çenesini kavrıyorum. "Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken bir konuşma var."

Sözlerim karşısında ağzı bir karış açık, sersemlemiş bir halde onu orada bırakıyorum. Evet, böyle zamanlarda yanımda bir özel dedektif bulundurmak işe yarıyor. Victoria eline geçirdiği her siki dizlerine kadar batırıyor ve babamın prensesin küçük bir *sürtük* olduğundan haberi yok.

Konuşmamı yapıyorum ve Kate'in bana verdiği tüm talimatlara uyuyorum. İki saat sonra, onu görmeye giderken uçakta oturuyordum.

Sadece on gün geçmiş olabilir ama hayatımın en uzun on günüydü. Gözlerimi kapatarak onu tekrar görmeyi, dürüst olmayı ve ona tam olarak ne istediğimi söylemeyi düşünüyorum.

Artık arkadaş saçmalığı
yok. Bize bir şans vermenin
zamanı geldi.

Göğsümün içindeki sızı artık görmezden gelinemez. Bu acıyı çok iyi biliyorum. Bana hala ona aşık olduğumu söylüyor, ama bu sefer onu kaybetmeyeceğim.

Gizli mesaj yok, bir şarkı aracılığıyla değil.

Kelimelerin dudaklarımdan çıkmasını istiyorum, '*Seni seviyorum'* kelimeleri ağzımdan çıkarken onun yüzünü izlemek ve belki de, eğer bu dünyada yürüyen en şanslı adamsam, bu kelimelerin karşılığında söylendiğini duymak istiyorum.

Kaderimizi belirleyecek üç basit kelime.

CHAPTER 42

CHARLIE

Bu hafta yeni bir büyük müşteri kazandık ve iş yoğunluğu yaşıyoruz.

Velayet davası karmaşıktır-iki çocuk, aynı cinsiyetten bir çift ve sperm donörü de bu karışıma eklenebilir.

Zar zor çalışıyorum, toplantılarla hokkabazlık yapıyorum ve mahkeme duruşmalarından bahsetmiyorum bile. Cuma günü geldiğinde yorgunluktan ölüyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bugün Cuma olduğu için Tanrı'ya şükretmeye başladığımda Julian habersizce ofisime girdi. "Charlie." Bana muhteşemim demiyor, ses tonu da davetkâr değil. Bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerinin etrafındaki koyu halkaları ve hafif dağınık saçlarını hemen fark ediyorum.

"Julian," diyorum gülümseyerek.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve ona sarılıyorum ki bu yapılacak en doğru şey gibi görünüyor. Kollarımı ondan çekmeden önce ona sarılmama izin veriyor.

"Nerelerdeydin?" "İşte,
evde."
"Neden beni aramadın?" "Biraz
zamana ihtiyacın olduğunu
söylemiştin."

"Charlie, *sana* ne istediğini düşünmen gerektiğini söyledim," diye beni düzelttikten sonra elini göğsüme koydu. Köprücük kemiğimin üzerinde duran anka kuşunu kaldırıyor. "Sana bir anka kuşu alacağını nereden bildi?"

"Affedersiniz?" Midemdeki çukurlar sinirden karıncalanırken soruyorum.

"Tam şuranda bir dövme var," diye mırıldanıyor, mürekkepli yerimi göstererek. "Bunu nereden bilebilir ki?"

Kalbim hızla atıyor, güm güm atıyor ve nefes almamı engelliyor.

Düşün ve çabuk yap!

"O bunu bilmiyor. Facebook profil resmim bir anka kuşu. Bu şekilde biliyor," diye sakince cevap veriyorum ama içimdeki ses vajinama gidip Julian'ın arkasından Lex'i becerdiği için yaramazlar köşesine oturması için bağırıyor.

"Onu becerdin mi?"

"Endişelenecek bir şey yok," diye yalan söyledim.

Bunu şu anda kolayca bitirebilir, dürüst olabilir ve Lex'le yoluma devam edebilirdim ama Julian'ı seviyorum. O benim nişanlım ve Lex de şu anda eski erkek arkadaşımdan başka bir şey değil. İkisini de kaybetmek istemediğim için yanlış bir karar vermekten korkuyorum. Bencil olduğum için kendimden nefret ediyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Hukuk fakültesinde öğrendiğim taktikleri yüzüm kızarmadan kullanırım. Asla duygularınızı göstermeyin ve rakibinizin zayıflığınızı görmesine izin vermeyin.

Julian elimi kendine doğru çekip yüzüğü inceliyor. Birkaç dakika sonra parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni kendine yaklaştırıyor. Dudaklarını üzerime yerleştirerek beni derinden, aceleyle ve kuvvetle öpüyor. Bunu yapmasına izin veriyorum, çok yaklaştığı izden onu uzaklaştırmak için dudağını hafifçe emiyorum.

"Güzelim, seni seviyorum. Bütün bu düğün olayını atlayalım ve bu gece Vegas'a gidelim. Sen ve ben."

"Julian, saçmalama. Bu gece öylece kaçıp evlenemeyiz." "Neden olmasın?"

"Çünkü biz hazır değiliz. Arkadaşlarımız ve ailemiz orada olmak isteyecektir. Lütfen sakin olun."

"Bu hafta sonu seni Vermont'a götürmek istiyorum. Sadece sen ve ben." "Gelemem, Julian. Planlarım var."

Normalde güzel olan yüzünde öfke alev alev yanarken bedenini geri çekerek bir mesafe yaratıyor. Çenesi sıkılmış ve yumrukları top haline gelmiş, öyle ki neredeyse vücudunun titrediğini görebiliyorum.

"Lex ile mi?"

"Hayır, orada olmayacak. Hamptons'da olacağım. Gelecek haftasonuna ne dersin?"

Bana bakmaya devam ediyor, baskı altında çatlamamı bekliyor. Yıllarımı çatlamamayı öğrenmek için harcadım ve şu anda karşılığını alıyorum.

Kolumu sıkıca kavradığında, sahiplenici doğası beni biraz şaşırtıyor. "Sana inanıyorum ama beni dinle Charlie... Lex senin düşündüğün gibi biri değil. O acımasız bir adam. Bugün bulunduğu yere iyi davranarak gelemezsin. Şu anda içinde bulunduğu 50 milyon dolarlık anlaşmanın bir sürü şartı var. Onun lisede tanıdığın Alex olduğunu mu sanıyorsun? Tekrar düşün, Charlie. Seni elde edene kadar durmayacağından hiç şüphem yok, ama onu seçersen, hayatındaki tek kadın olmayı bekleme."

Bunu söyledikten sonra kolumdaki tutuşunu bıraktı ve kapıdan çıkıp gitti.

***

Elijah ve ben bir kafede oturmuş, hafta sonu kaçamağımız için bir şeyler alması gerektiğini söyleyen Adriana'yı bekliyoruz. Ona Hamptons'da mağazalar olduğunu hatırlatıyorum, ama ihtiyacı olan şeyi sadece şehirde bulabileceği konusunda kararlı. Daha fazla soru sormuyorum, muhtemelen bir seks oyuncağıdır.

Nikki, Rocky ve Will, bizden birkaç ev ötede kalan bir arkadaşlarıyla birlikte bu sabah erkenden geldiler. Nikki bana mesaj atarak buranın muhteşem olduğunu ve Eylül ortası olduğu düşünüldüğünde havanın da öyle olduğunu söyledi.

Rahatlatıcı bir hafta sonu geçirmek için sabırsızlanıyorum, özellikle de Julian'ın bana söylediklerinden sonra. Bu düşünceleri ve tehditlerini bir kenara itmeye karar verdim. Kıskanıyor ve beni korkutmak istiyor. En azından kendime sürekli bunu söylüyorum. Kendime zihinsel bir mola vermek için nişan yüzüğümü evde bırakmayı seçiyorum. Elime her baktığımda Julian'ı hatırlatmasına ihtiyacım yok.

"Yani, Bronx bölgesinden, normalde ders almaya gücü yetmeyen çocuklar her Cuma akşamı geliyorlar. Temel bilgilerden bahsediyoruz ama size söyleyeyim, son derece yetenekli çocuklar" diyor Elijah.

"Hayallerinin ve başkalarına yardım etme tutkunun peşinden gittiğin için sana hayranım Elijah."

"Ama bunu da yapıyorsun, Charlie. Yaptığın işi sevmiyor musun?"

"Evet. Yine de aile hukuku zor ve duygusal olarak yorucu. Duygularımın kararlarımı gölgelemesine izin vermemek zor."

Saati görmek için telefonlarımızı kontrol ederek bir süre daha konuşuyoruz. Saat yediyi biraz geçiyor ve Adriana gideli kırk beş dakika olmuş. Zamana aldırmaması beni çıldırtıyor. Bazı şeyler asla değişmeyecek.

"Nişanlın neden bu kadar uzun sürdü?" "Ben."

Ses omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor ama kalbime geri dönmenin yolunu buluyor.

Bu o.

Henüz göz göze gelmedik ama şimdiden mutluluğumu gizleyemiyorum. Yavaşça arkamı dönüyorum ve işte karşımda duruyor, her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Beni görünce gözleri yumuşuyor ve hiç beklemediğim bir şey yaparak ayağa fırlayıp ona sıkıca sarılıyorum.

"Geldiğine inanamıyorum."

Başparmağını yanağımda gezdiriyor, hiç arkadaşça değil ama onu itmiyorum. Onu özledim ve güzel dudaklarını süsleyen gülümsemesini izlerken onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

"Hadi bu gösteriyi yola koyalım. Yolu göster, Char. Nereye park ettin?"

"Araban mı var?" Lex kafası karışmış bir şekilde soruyor. Sorusunu bilerek görmezden geliyorum.

"Binamın arkasında kapalı otopark girişi var. Bir araba yeri bulduğum için şanslıyım, ama bu dairem için bir bonus oldu," diye geveliyorum, sonra Lex bana garip bir şekilde bakınca kendimi durduruyorum.

"Şehirde arabanız var mı?"

"Evet, Lex. Buna inanmak neden bu kadar zor? İki yıl önce yirmi altıncı yaş günüm için almış olmama rağmen kendime yirmi birinci yaş günü hediyesi, ayrıca vergiden düşülüyor. Long Island, Jersey ve Hamptons'da da birçok müşterim var, bu yüzden onları görmek için sık sık seyahat ediyorum."

Kafasının içinde özel bir şaka varmış gibi kıkırdıyor. Her erkek gibi, tamponunda Hello Kitty çıkartmaları olan küçük pembe bir hatchback ya da onun gibi bir şey kullandığımı düşünerek şaka yapıyor.

Eşyalarımızı alıp kafeden çıkarken kapalı otoparka doğru yürüyoruz. Ana kapının kumandasına basıyorum ve beni takip etmelerini işaret ediyorum.

"Saçmalık," der Lex.

"Oh, Char, süper harika. Bayıldım, bayıldım, bayıldım!" Adriana ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Elijah elini boyanın üzerinde gezdirirken ıslık çalıyor ve benim zaten bildiğim araba istatistiklerinden bahsediyor.

"Dilini kedi mi yuttu Lex?" Alay ediyorum.

"Bu senin değil," diyor inatla.

"Ehliyetimi ve ruhsatımı kontrol etmek ister misiniz, Memur Edwards?"

"Charlotte, bu arabayı nasıl aldın? Sadece sınırlı sayıda ama ben bile bir tane alamadım."

"Bilmiyorum... biraz kirpiklerimi kırpıştırdım, biraz bacak gösterdim. Bilirsin işte, her zamanki gibi," diye cevap veriyorum, aptalı oynayarak.

Tamam, satıcıyla flört ettim ama bir şey olmadı. Saf, orta yaşlı bir adamdı, muhtemelen orta yaş krizine girmişti ve ben de sihrimi konuşturunca ismim bekleme listesinin başına yazıldı.

"Ama bu bir Maserati?"

"Evet, hangi marka araba olduğunun gayet farkındayım."

"Anahtarları bana ver. Ben kullanacağım." Lex sanki anahtarları vermemi bekliyormuş gibi elini uzattı.

"Kusura bakma dostum, arabamı benden başka kimse kullanamaz," diyerek onu başından savıyorum. Bu çok eğlenceli. Onunla alay etmekten ne kadar hoşlandığımı belli etmeden sakin davranıyorum. "Charlotte, hadi ama."

"Charlie, bisikletini çekmemi ister misin?" Elijah sorar.

"Bekle! Geri çekil. Bu senin bisikletin mi?" Lex'in gözleri açılır, afallar.

"Evet Lex, bunların ikisi de benim oyuncağım. Artık gidebilir miyiz lütfen? Elijah, bisikleti almak ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Elijah'ın gözleri parlıyor ve hemen kaskını takıp ceketini alıyor.

"Sorun nedir? Sen de mi benim oyuncaklarımla oynamak istiyorsun?" Lex suskun bir şekilde yanımda dururken şaka yapıyorum.

Trans halinden çıkıp anahtarları elimden almaya çalışıyor. "Bir şartla sürmene izin veririm?"

Gözleri eğlenerek bana bakıyor. "O da ne?"

Kalbim hızla çarpıyor, gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyecek güvene sahip olup olmadığımı merak ediyorum.

Ne halt ediyorum ben? Hiçbir fikrim yok.

İnancımın en büyük sıçramasını yapıyorum, tekrar serbest düşüşe geçiyorum ve aşağıda güvenlik ağının beni bekliyor olması için dua ediyorum, ya da belki de buna ihtiyacım olmayacak. Belki de kadere güvenmek böyle bir şeydir.

"Bu hafta sonu, sen ve ben..." Kulağına fısıldıyorum. "Hiçbir şey yasak değil." Dudaklarının köşesi memnun bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken gözleri parlıyor. Eğilerek dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor, yumuşak ve sevgi dolu.

Midem çılgınca çırpınıyor.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor.

Anahtarlarımı önünde sallandırıyorum ve benden almasını izliyorum.

Bu bir sembol; ona sadece arabamla değil, kalbimle de güveniyorum. İçimi çekiyorum, geri dönüş olmadığını biliyorum.

Ve şehre döndüğümde ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Julian'la olan ilişkimi sonsuza dek bitirmek zorundayım.

CHAPTER 43

LEX

Camları açıp Long Island Otoyolu'ndan aşağı inmenin keyfini çıkarırken ılık esinti arabanın içinden süzülüyor.

Charlotte'un oyuncakları karşısında nutkum tutuldu. Bir arabası olduğunu söylediğinde, dikiz aynasından sarkan kabarık zarları olan küçük, parlak renkli, kız gibi bir plastik parçası bekliyordum. Ama hayır, önümde park etmiş bir Maserati vardı, tam da bir yıl önce almak istediğim ama artık bulunmadığı söylenen model. Garajım için başka bir arabaya ihtiyacım olduğundan değil, ama *bunu* istiyordum.

Ve buna ek olarak, hala ne dediğini algılamaya çalışıyorum.

"Bu hafta sonu, sen ve ben. Hiçbir şey yasak değil."

Dudaklarını dudaklarıma götürerek onu olabildiğince yumuşak bir şekilde öpüyorum ve daha fazlasını istemekten kaynaklanan çaresizliğimi dizginliyorum. Aralarında buğulu gözlü Adriana'nın da bulunduğu izleyicilerimiz dışında Charlotte'un aklımdaki tek şeyin seks olduğunu düşünmesini istemiyorum. *Aletin bu konuda hemen itiraz edecektir.*

Bir Cumartesi gecesi için trafik akıcı ve yolda çok fazla araba yok. Bir buçuk saat içinde varırız, özellikle de benim sürdüğüm şekilde. Adriana ve Elijah acele etmiyorlar, manzaralı yolla ilgili bir şeyler söylüyorlar. Soru sormayı reddediyorum. Birisi 'manzaralı yoldan' gidiyorsa, bu biriyle yatmak için bir yerde mola verdiğindendir.

"Ee, Bay Edwards, yolculuk nasıldı?" Charlotte, en sevdiğim gruplardan biri olan Bon Jovi çalarken telefonunu arabaya bağlayarak alay ediyor. *Eğer bu anılarımı canlandırmıyorsa.*

"Sorunsuz," diyorum sırıtarak. Cesaretimi topluyorum ve garaja girdiğimizden beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Söylesenize Bayan Mason, bu arabayı gerçekten nasıl aldınız?"

Tereddüt ediyor, aşırı hayalperest beynime bir kıskançlık dalgası gönderiyor. Charlotte hiçbir zaman o tip bir kadın olmadı. *Kendine gelir misin Edwards?*

"Lex, ben bir avukatım. Yaşamak için tartışırım. Sınırlı üretim olduğunu bilerek bayiye gittim. Araştırmamı yaptım ve satıcı beni gezdirmeye çalıştı. Ona Beverly Hills'teki galeride siyah bir tane kaldığını bildiğimi söyledim. Tüm nakliye masraflarını ve arabanın tam ödemesini yapmaya hazırdım. Kendisiyle şahsen konuşmak istediğimde, sürekli olarak sudan bahanelerle müdürüne gidip geldi. Ona, bir aracın başka bir galeride kaldığı durumlarda, bayinin tüm ödemelerin peşin alınması koşuluyla bu aracı bir müşteriye satma hakkına sahip olduğuna dair açıklamayı okudum. Kısacası, para için iyi olmadığımı düşünüyordu."

"Ama nasıl oldu da bu kadar para verdin? Bu arabanın değerinin ne kadar olduğunu biliyorum."

Onu kırmadığımı umuyorum. Sessiz duraklamaları uzuyor ve kendimi onun yanında sürekli gergin hissediyorum.

Gülüyor ve iç çekerek koltuğuna geri yaslanıyor. "İyi bir hayatım var ama sanırım nasıl yatırım yapılacağını iyi öğrendim. Büyükannem vefat ettiğinde ondan bana biraz mülk ve para miras kaldı. Yale'deki okul harcımı ödedim ve dairem için depozito yatırdım."

"Akıllıca bir hareket," dedim ona.

"Evet, katılıyorum. Birkaç yıl önce borsayı biraz takıntı haline getirdim ve karşılığını aldım. Nikki ve ben hukuk bürosunu açmak için yarı yarıya anlaştık ve açtığımızdan beri işler durmadı. Araba kendime bir hediye olarak geldi. Yirmi birinci yaş günüm hiç olmadı, bilirsiniz, ders çalışmak falan..." diye devam ederken cümlesinin ortasında durdu. "Her neyse, tatile gidecek zamanım yok, bu yüzden fazla para harcamıyorum. Sanırım kötü günler için orada duruyor."

Charlotte'ta bilmediğim çok daha fazlası var. Her zaman akıllı ve zeki olmuştur, bu da onunla konuşurken büyük bir tahrik edicidir. Şimdi de hisse senetleri, tahviller ve yatırımlarla ilgilendiğini duyuyorum, Tanrı benim için bundan daha mükemmel bir kadın klonlayamazdı.

Bu hafta sonu, onu daha iyi tanımayı ve ellerime almayı umuyorum. Onun çıplak halinin zihnimde canlanan görüntüleri beni rahatsız ediyor.

arabanın kaputu gözümün önünde parlıyor. Arabayı sürerken uzanıp dar amını parmaklamayı düşünüyorum ama araba çok değerli, ayrıca kot pantolon giyiyor, bu da işi zorlaştırıyor.

Yolun geri kalanını borsa hakkında konuşarak geçirdik. İşini biliyor ve o konuştukça sikim daha da sertleşiyor.

Eve vardığımızda saat dokuzu biraz geçiyordu ve ev lüks bir Hamptons gayrimenkulünden farksızdı. Evin etrafı yemyeşil çimlerle çevrili ve bu çimler mükemmel bir şekilde bakımlı. Tesisin önünde plaj, arka tarafında ise olimpik boyutlarda devasa bir havuz yer alıyor. Eğrelti otlarının arasında köşeye gizlenmiş bir jakuzi var. *Lanetleneceğim.*

Arazinin arka tarafına park edip çantalarımızı alıyoruz. Işıklar yanıyor, bu yüzden diğerlerinin hâlâ uyanık olduğunu varsayıyorum. Havuz alanının önünden geçerken, elimde olmadan işaret ediyorum.

"Güzel jakuzi. Umarım bikininizi getirmişsinizdir, Bayan Mason."

Kapının yanında oyalanırken, onu kendime çekiyorum ve ağzını alıyorum. Bu hafta sonu tek yapmak istediğim bu güzel dudakları öpmek. Oh, kimi kandırıyorum, amının tadına bakmak, havuzda, sahilde, kıçından sikmek, bana sakso çektirmek istiyorum... liste uzayıp gidiyor.

"Orada buna ihtiyacımız olduğunu düşünmemiştim."

Ön kapıdan girerken gülerek geri çekiliyor.

Kahretsin, eğer bu beni *öldürmediyse*.

Kapıyı arkamdan kapatırken Rocky'ye merhaba diyorum ve Nikki'ye aklıma gelen en dostça selamı veriyorum. O da her zamanki gibi homurdanarak karşılık veriyor ki bu şaşırtıcı bir şey değil. Gözlerimi başka tarafa çeviriyorum, dikkatim Will ve Charlotte'a odaklanıyor. Charlotte'un ona neden bu kadar aşık olduğunu anlıyorum, o harika bir çocuk ama Charlotte'u onunla görmek tuhaf bir şekilde dikkatimi çekiyor.

Minik kolları kızın boynuna dolanıyor, kız da ona sıkıca sarılıyor. Zihnim geleceğimizi canlandırmaya başlıyor, onu çocuğumuzla hayal ediyorum, bunun nasıl bir şey olacağını. Onunla çok iyi anlaşıyor ve bekle! Kahretsin! "Çocuğumuzla" mı dedim? Kafamı sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum, o henüz benim kız arkadaşım bile değilken aceleci davranıyorum.

Nikki yumuşak bir ses tonuyla, "Will, Charlie ve Lex'i beklemene izin verdik ama şimdi yatma zamanı," diye azarlıyor.

"Anne..." Surat asıyor. "Tamam. Ama Cha Cha, lütfen aldığım bu harika yeni kitabı okur musun? New York'u istila eden bir dinozor hakkında," diye yalvarıyor ve kitabı alıp Charlotte'a gösteriyor.

"Kulağa... um... umut verici geliyor."

Will merdivenlerden yukarı çıkmadan önce iyi geceler dilerken Charlotte kolunu Will'e doluyor.

Yirmi dakika sonra, koridorda karşılaştığımızda Will'in odasından çıkıyor. Parmaklarını dudaklarına götürüyor ve bir de ne görsün, mışıl mışıl uyuyan bir çocuk kıymetli dinozor kitabına sarılmış.

"Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun Charlotte," diye fısıldıyorum, mutlu ve huzurlu bir çocuğun görüntüsüne bakarak.

"İşi kolaylaştırıyor." Gözleri bir an için aşağıya doğru düşüyor, sonra gülümseyerek kaldırıyor. "Peki, aşağıda neler oluyor?

"Rocky poker düzenliyor."

"Bir kızdan dayak yemeye hazır ol Edwards."

Uzaklaşmaya çalışırken onu tekrar kendime çektim. "Popo demişken... Ellerimi seninkilerin üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Aslında sadece ellerimi değil, sikimi tekrar o güzel küçük kıçının içine sokmak için."

Kıçını sikime sürtüyor, zonklama giderek dayanılmaz hale geliyor. "Sabırlı olun Bay Edwards, sikiniz bu gece çok güzel bir egzersiz yapacak.

hafta sonu."

Ona doğru bastırarak, onu odanın içine çekmeye ve arkamızda duran Rocky boğazını temizleyene kadar tüm gece boyunca onunla birlikte olmaya hazırım.

"Strip poker zamanı!"

Strip poker olacağından daha önce bahsetmemişti.

"Rocky, hadi ama, sonunda hep kaybediyorsun. Ne anlamı var ki?" Charlotte sızlanıyor, hâlâ kucağımda. Neyse ki bu bana aşağıdaki durumumu sakinleştirmek için bir an veriyor.

Yemek alanına doğru ilerleyip masanın etrafına yerleşiyoruz.

Nikki bir şişe tekila ve dört shot bardağını kaparak, "Rocky Harlem'de birkaç poker oyuncusuyla birkaç seans yaptıktan sonra kendini poker kralı sanıyor," diye inliyor. "En azından bunu ilginç hale getirelim."

Bir saat sonra, Rocky iç çamaşırlarıyla oturuyordu. Neden boxer giymediğini anlayamıyorum.

Gömleğimi kaybettim, bu beni rahatsız etmeyen bir şey. Nikki de gömleksiz, sütyeniyle karşımda oturuyor ve bir çift güzel memesini ortaya çıkarıyor.

Bir de Charlotte var, en yüksek çip sayısına sahip olduğu için kendini beğenmiş görünüyor ve hala atlet ve kot pantolon giyiyor. Dördüncü atış turumuz ve bir şekilde oyun strip pokere dönüştü, doğruluk mu cesaret mi ile birleşti, tek fark hepsi doğruluk.

"Tamam, sıra bende. Doğruluk mu cesaret mi Lex?" Rocky yüksek sesle sorar.

"Gerçek."

Kimse Rocky'nin cesaretine güvenmez, bu yüzden hep gerçeği seçeriz. "Yaş? Kiminle? Ve bir hatunu ilk nerede siktin?"

Az önce ağzıma attığım fıstık neredeyse boğazıma kaçıyordu. Charlotte'u kızdırmak istemiyorum ama bu soruyla eğlenmiş görünüyor, büyük olasılıkla birbirimizi ilk görmeye başladığımızda bu konuşmayı hiç yapmadığımız için.

"Ben... durun... On altı yaşındaydım ve piliç, Brittany, sanırım adıydı, bir gece bir partideydim. Anlatacak pek bir şey yok. İlk kez sarhoş oluyordum ve fazla bir şey yoktu. Başka bir okuldan son sınıf öğrencisiydi ve deneyimsizleri avlamaktan zevk alıyordu."

"Dostum, görünüşe göre fiyaskoymuşsun. En azından sana kafa attı mı?" "Evet, verdi. Bilmiyorum... Ben Charlotte muyum?"

Onu zor durumda bırakarak gülüyor, sonra dudaklarını büzüyor ve sessiz kalıyor. İlk tekila şişesini çoktan kırmıştık ve Nikki votkayı daha yeni çıkardı. En son ne zaman eğlenmek için içtiğimi hatırlamıyorum. Zihnim zaten biraz bulanıkken, içtiğim tek zaman beni bunaltan kederden kaçmak için.

"Mmm, bana tekrar hatırlatman gerekecek," diye mırıldanıyor.

"Woo, devam et! *Hadi, hadi, hadi*," diye bağırıyor Rocky, yumruklarını havaya kaldırarak.

Nikki, "Tanrı aşkına Rocky, bunu senin önünde yapmayacaklar," diye onu azarlar. "Tamam, Charlie, aynı soru."

"Cevap verirdim ama buradaki Bay Saplantılı seksle ve geçmişimle başa çıkamıyor," diye mırıldanıyor.

Haklı ama ağzındaki baklayı çıkarmak için uygun bir zaman varsa o da şimdi, yarın akşamdan kalma olmanın eşiğindeyken. Ayrıca, Finn'le yaptığı "fiyasko" seksin bir kısmını biliyorum.

"Sanırım ben halledebilirim. Finn ve onun seni boşaltmaya yönelik acınası çabası," diyorum ona, ilgisiz bir şekilde.

Bana sinirli bir bakış attı, ben de sustum.

"On yedi yaşındaydım. Finn ve ben çok uzun zamandır arkadaştık. Bir gün birlikte olmamızın kader olduğuna karar verdik ve bekaretimizi sahilde birbirimize verdik. Hava soğuktu, kum iğrençti ve ben ıslanamadığım için acı çekiyordum. Ayrıca, o çok büyüktü."

"Ne kadar büyük?" Nikki kaşlarını kaldırır.

Charlotte bilmiş bir sırıtışla shot bardağını dudaklarına doğru tutuyor. "Bazıları kadar büyük değil."

"Aferin Edwards!" Rocky bana beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Nasıl tepki vermem gerektiğinden emin değilim, omuzlarımı silkerken gülüyorum. Charlotte kahkahayı patlatmadan önce başka bir şey geveliyor ve yanlışlıkla votkayı atletinin üstüne döküyor.

"Tamam, sıradaki soru, Nikki elini kaybettiğine göre," Charlotte onu zor durumda bırakıyor. "Kaç erkekle yattın? Sikmekten kastım oral seks değil."

Nikki düşünmeye çalışarak başını kaşır, sonra sebepsiz bir kahkaha patlatır.

"Sana altı tane söyledim... Sanırım. Bekaretimi kaybettiğim çocuk vardı, sonra en iyi arkadaşımı becerdi, ben de eyalet şampiyonasını kazandıktan sonra onun en iyi arkadaşını becerdim. Sonra bilim adamı John vardı-"

"O korkutucu spermi olan adam mıydı?" Rocky ağzından

kaçırdı. Charlotte ve ben hep birlikte irkildik.

"Evet, Rocky. Sonra Dave vardı-" "Küçük

çüklü Dave mi?" Rocky kıs kıs güler.

"Evet, Küçük Dick Dave. Sonra, evet, ikizleri unutamayız. Michael ve Matthew."

"İkizleri mi becerdin?" Charlotte'un nefesi kesilir.

"Evet, ama bu... aradığım kelime neydi?" "Ah bebeğim,

yine mi ikiz hikayesi?" diye sızlanıyor Rocky.

"Dört kızla seks partisi yapmışsın." Nikki parmağını onun yüzüne yaklaştırıyor. "Ne diye kıskanıyorsun ki?"

"Evet, ama senin gibi ateşli değillerdi."

Rocky, Nikki'ye doğru öpücük sesleri çıkarmaya çalışır, ancak Nikki her zamanki gibi inatçı davranarak onu iter.

Nikki ona, "Bir tanesi yüzüne fışkırttığı için bunun hayatının en büyük deneyimi olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyor.

İçtiklerimin hepsini göğsüme tükürdüm ve hatta bir kısmı burnuma kaçtı. Kahkahalarıma engel olamayan Charlotte masayı tokatlarken bana katılıyor, birkaç poker fişi yere düşüyor.

Bir saat sonra, hepsine girdikten sonra boxerlarımla oturuyordum ve Nikki blöfümü gördü.

Charlotte hâlâ kazanıyor ama bir raunt kaybetmesi atletini kaybetmesine neden oldu. Birkaç kez gözlerim göğsünde geziniyor ama umurunda değil. Votka şişesi neredeyse bitmek üzereyken, kazanmaya kararlı.

Nikki'nin üzerinde sadece iç çamaşırı var ve ondan ne kadar nefret etsem de harika bir vücudu var. Sonra Rocky ile baş başa kalıyoruz. Yığını gitmiş, ve onun da

iç çamaşırı. Sandalyeye oturup tüm ihtişamıyla serbest atış yaparken, odanın sıcaklığının soğuk olduğunu ve bu nedenle zor durumda kaldığını belirtmekte gecikmedi.

Charlotte sikimi tutuyor ve bağırıyor, "Hayır, değil. Lex bir kaya kadar sert."

Motor becerilerim zayıfladığından, odanın soğuk olduğunu düşünerek neden sertleştiğimi merak ederek onu uzaklaştırmıyorum. Şükürler olsun ki hâlâ boxer'ım üzerimde.

Nikki Sambuca'yı getirene kadar iki şişe içki bitti. *Tanrım, benim bile sınırlarım var.* Telefonumu kontrol ediyorum, saat gece yarısını biraz geçiyor ve Adriana'dan geç bir akşam yemeği için durmakla ilgili bir mesaj var, gözlerimi kısmadan zar zor okuyabiliyorum.

"Sorun ne Lex? Bir dizi fahişeden mesaj mı aldın?" Nikki kıkırdar.

"Bebeğim, kalçaları tam burada." Rocky, destesini saymaya çalışan ama on üçte durup yeniden başlayan Charlotte'u işaret ediyor.

Sonunda konuşmayı anlıyor ve meydan okurcasına kollarını kavuşturuyor.

"Evet, Lex, ne... Ben senin yan taraftaki kalçan mıyım? Kaç tane kalçaya dokunuyorsun?"

"Seninkine dokunmama izin vermediğin için şu anda yok." "Oh, *kahretsin*!" Nikki şok içinde ağzını kapatarak ciyaklar.

"Charlie, zavallı adamın taşaklarını morartıyorsun. Kimse taşaklarının morarmasını istemez, ama evliysen, bu-"

Nikki elini kaldırarak onun sözünü keser. "Ne bu, Rocky? Seni haftada üç kez beceriyorum ve iki günde bir oral seks yapıyorum. Neden şikâyet ediyorsun ki? Ayrıca Flow şehirdeyken beni götten sikmene izin veriyorum."

Histeri içinde kükrerken kahkahalarımızı bastıramıyoruz. Bu sefer kendimize gelmemiz daha uzun sürdü. Komik bile değil, ama lanet votka duvardaki ağaç resmini komik hale getiriyor.

"Ama her gün olduğu gibi değil, biliyor musun? Yine de arada mastürbasyon yapmam gerekiyor." "Lex, senin normal bir vajinan yok, peki ne kadar mastürbasyon yapıyorsun?" Nikki bardaklarımıza içki doldurmaya çalışırken sorular soruyor. Bardakların her biri yanlardan masaya döküldüğü için çok yanılıyor.

"Bilmiyorum. Charlotte'tan önce çok sık değildi, belki haftada iki kez. Şimdi günde beş kez falan, ama yine de yetmiyor," diyorum, sanki başıma gelen en üzücü şeymiş gibi suratımı asarak.

Rocky yumruklarını masaya vururken kükrüyor. Fişler yere düşer ve Nikki histerik bir kahkaha atar ve istemeden de olsa Sambuca'sını kartlarının üzerine döker.

Charlotte elini kalbinin üzerine koyarak, "Aman Tanrım, Lex, çok tatlısın," diye haykırır.

Nikki bardağını havaya savurarak, "Kahretsin Lex, karpel whatsamajiggy olacaksın," diye homurdanıyor. "Charlie'yle evlen artık, sonra onu yirmi dört yedi kez becerebilirsin."

"Benimle evlenmeyecek," diye kestirip atıyorum, yüz ifadem ciddileşiyor. "Julian'la sahada oynamakla çok meşgul."

Odaya küçük bir sessizlik çöküyor, tıpkı bir yuvarlanan ot gibi, ardından Nikki ve Rocky tekrar gülmeye başlıyor.

Charlotte'un dudakları yukarı doğru kıvrılıp gülümserken, elindeki kartları havaya kaldırarak yüzünü yarı yarıya kapatıyor. "Bana hiç evlenme teklif etmedin. İsteseydin belki de dokuz harika yıl geçirebilirdik. Ve ben sahada oynamıyorum, Julian benim nişanlım. Sen benim arkadaşımsın..."

Kelimelerimi zar zor bir araya getirebiliyorum ve bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum ve olabildiğince düz bir şekilde sehpaya doğru yürüyüp anahtarları alıyorum. Anahtarları bir arada tutan metal halka şeklindeki şeyi çıkarmaya çalışıyorum, kaydırarak çıkarıyorum ve masaya geri dönüyorum.

Sadece boxer şortumla tek dizimin üzerine çökerek elini uzatmasını işaret ediyorum. Yüzüğü evlilik yüzüğü parmağına kaydırdım.

Charlotte boynunun alt kısmına dokunuyor, eline bakarken omuzları gevşiyor.

"Bu hafta sonu sen benim karımsın. Hiçbir şey yasak değil demiştin."

Aşırı sarhoş olabiliriz ama ondan gelen karışık bir duygu var. Boş bir bakışla, mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyorum. Yüzünde bir tepki ararken, ağzı güzel bir gülümsemeye dönüşürken yanaklarında bir kızarıklık beliriyor.

Kollarını boynuma dolayarak dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor ve kısa bir öpücükten sonra "İstiyorum" diyor.

"Bu bayat saçmalıklarla işimiz bitti mi?" Rocky şikayet ediyor, bir kadeh içtikten sonra yüksek sesle homurdanıyor. "Pekâlâ, sikikler, öldür, becer ya da evlen oynayalım. Lex, önce sen."

Her şey bulanıklaşmadan önce hatırladığım son şey bu.

CHAPTER 44

LEX

Gözlerimi
kırpıştırıyorum.
Acıtıyor. Ama
neden?
Tekrar
deniyorum.
Kahretsin, acıya güneş sebep oluyor.

Kulağımda bir çınlama var. Ne olduğunu anlayamıyorum ve denediğimde her kasım ağrıyor.

"Lex... Lex?" Ses yaklaşıyor. Çınlama bir ses ve adım söyleniyor. "Lex?"

Gözlerimi açıyorum, kız kardeşim olduğunu zar zor seçebiliyorum. "Adriana?" Sesim boğuk çıkıyor ve yutkunduğumda boğazım yanıyor. Tekila, votka, strip poker... Hepsi gözümün önüne bir tokat gibi geliyor.

"Evet, benim. Dün gece ne oldu?"

Doğrulmaya çalışıyorum, ancak şimdi kanepeye düştüğümü fark ediyorum. Charlotte'un odasına gizlice girmeye çalışmak buraya kadarmış. Üzerimde bir battaniye var, gövdem açıkta ve neyse ki hâlâ boxer giyiyorum.

Gözlerimi ovuşturarak açabildiğim kadar açıyorum. "Saat kaç?"

"Sekiz. Dün gece ne oldu?"

"Poker oynadık, tekila içtik ve başka ne yaptık bilmiyorum."

"Peki neden yarı çıplaksın?"

"Strip pokerdi. Rocky'nin fikriydi." Başım zonklayınca irkildim.

Adriana'nın tiz sesi de yardımcı olmuyor.

Ayağa kalkıp mutfağa gitmeden önce gülüyor. İçeriden süzülen kokuyu alabiliyorum ve Elijah'ın kahvaltı hazırladığını umuyorum. Kendime acıyarak bir dakika daha kaybetmek istemediğim için koltuktan kalkıp odama gidiyorum.

Banyoda biraz Advil buldum. Tanrı'ya şükür çünkü dün geceki saçmalıkların bedelini ödüyorum. İnsanlık tarihinin en uzun duşunu alıyorum, sonra bir şort ve bir tişört giyiyorum.

Mutfağa döndüğümde Adriana hayatımda tattığım en sert kahveyi döküyor. Elijah'ın önüme koyduğu gurme kahvaltıyla birlikte hoş geldin diyorum. Açlıktan ölüyorum.

On dakika sonra, Charlotte akşamdan kalma kıçını mutfağa sürükledi. Cehennem gibi görünüyor. *Muhteşem* bir *cehennem*. Kendini sandalyeye bırakıyor ve başını kollarının üzerine koyuyor. "Bana bakma," diye mırıldanıyor.

Adriana ona kahve doldururken plaj hakkında saçmalamaya başlar. Birkaç dakika sonra Charlotte sinirlenerek Adriana'yı sesini kesmesi için tehdit eder çünkü sesi çok yüksek çıkmaktadır.

Herkesin plaj için hazır olması bir saatten fazla sürdü. Hepimiz verandada, havlularımız ve eşyalarımızla duruyorduk. Nikki kocaman bir güneş gözlüğü takmış, her zamankinden daha huysuz ve konuştuğu için herkesin kafasını ısırıyor.

Masadaki votkayı yalayarak kendini küçümsediği düşünülürse Rocky şaşırtıcı derecede normal. Ben elimden geldiğince iyileştim ve Charlotte tabii ki yine o seksi haline döndü. Kaftan giymiş, şemsiyeyi taşıyor ve geri kalanımızı sahile kadar takip ediyor.

Tüm eşyalarımızı yerleştirdik ve kızlar biraz güneşlenmeye karar verdi. Charlotte kaftanını başından çekerek sarı bikinisini ortaya çıkarıyor. Zaten bronzlaşmış tenine karşı harika görünüyor. Kumaş kıvrımlı göğüslerini zar zor örtüyor ve alt kısmı dövmesini ortaya çıkaracak şekilde alçakta duruyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. *Sports Illustrated* kapak çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyor.

Güneş çok sıcak, bu yüzden Rocky Will'i suya götürmeye karar veriyor. İçeceklerimiz azalıyor, bu yüzden biraz daha almayı teklif ediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Charlotte da benimle gelmeyi teklif ediyor.

Eve döndüğümüzde, birileri bizi aramaya gelmeden önce on dakikamız olduğunu biliyorum, bu yüzden hiç vakit kaybetmiyorum.

Mutfağın içinde, kapısı açık buzdolabının yanında duruyor ve birkaç su şişesi alıyordu. Küçük güzel kıçı tam önümdeydi,

ve direnmek nafile. Eğilip onu kendime doğru çektim. Tereddüt etmeden, elimi önünden aşağıya ve bikini altlarına kaydırdım. Parmaklarımı yavaşça amına sürtmeye başladım, klitorisiyle alay ederek beni çok tahrik etti.

Umutsuzca onun tadına bakmaya ihtiyaç duyuyor, bir inilti çıkarıyor, onu döndürüp tezgaha taşırken ellerim onu sıkıca kavrıyor.

Önünde durarak ağzımı kullanıyorum ve bikini üstünü aşağı çekerek güzel göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Meme uçları sertleşmiş, onları kabaca ağzıma alırken içimdeki arzu beni kasıp kavuruyor.

Saçımı çekiştiriyor, daha fazlası için yalvarıyor. Eğilerek bikini altlarını yana itiyorum ve dilimi sırılsıklam amına sokuyorum. İnlemeleri odada yankılanıyor ve aciliyet duygusuyla beni yönlendiriyor, nasıl yenmek istediğini, klitorisini tam olarak ne kadar sert emmemi istediğini söylüyor.

Yakın olduğunu bildiğim için nefes nefese geri çekiliyorum.

"Lex..." nefesleri düzensiz. "Durma... lütfen."

Onu böyle istiyorum, bunun için bana yalvarmasını. Benim çektiğim acının aynısını çekmesini istiyorum. Doğru zaman geldiğinde, onu boşaltacağım ve bu asla unutamayacağı bir şey olacak.

Omzundan öperim. "Üzgünüm, bebeğim. Geri dönmeliyiz."

Gözlerini kısarak, bikinisini düzeltirken nefesinin altında mırıldanıyor. Ön sevişmenin ortasında durmak da bana yardımcı olmadı. Sertleşiyorum ve biriken gerilimi boşaltmak için üflemem gerekiyor.

Gözlerim dün gece parmağına taktığım yüzüğün durduğu eline kayıyor. Ona nasıl taktığıma dair koşullara rağmen hala takıyor olması beni heyecanlandırıyor. Gerçek bir evlenme teklifi olmayabilir ama yine de benim için bir anlamı var.

"Görünüşe göre evli çiftlerin başına hep böyle şeyler geliyor. Hafta sonu için karım olmayı kabul ettiğini unutma," diye hatırlatıyorum ona, elini tutup parmağını öperek.

Charlotte tezgahın üzerinden atlıyor, ben bir kez daha kıçını avuçlamaya çalışırken beni görmezden geliyor.

"Tatlım, eğer hafta sonu için kocam olacaksan dikkat et çünkü ben adil oynamam." İçkileri aldı, ben de geri kalanını alarak onu kapıya kadar takip ettim. *Siktiğimin yavşağı.*

Sahile döndüğümüzde buz gibi suya giriyoruz. Daha sonra havlularımızın üzerine uzanıp kurulanıyor ve güneşin tadını çıkarıyoruz. Orada uzanırken, genel olarak hayat hakkında konuşuyoruz. Büyükannesi ve onunla geçirdiği zaman hakkında daha çok şey anlatıyor.

Yale'de. Bana evde tanıdığımız, hala görüşmeye devam ettiği insanlar, özellikle de Finn hakkında hikayeler anlatıyor.

"Ne yani, hala senin için yanıp tutuşuyor mu?"

"Hiçbir zaman benim için yanıp tutuşmadı," diyor gözlerini devirerek. "Jennifer'la evlendi. Hatırlıyor musun, o zamanlar onunla çıkıyordu? Dört çocukları var. Kasey, Lauren, Jessie ve Milo."

"Yani, ben... biliyorsun?" dedikten sonra hiç birlikte olmadınız.

"Hayır, Lex. Son derece iyi arkadaş olarak kaldık. Hatta Jen'le birlikte mezuniyetime bile geldi."

Bu da Google'da bulduğum fotoğrafı açıklıyor. İçim rahatladı. Charlotte gizemlerinin büyük kitabındaki bir soru daha cevaplandı.

Geri dönmeye karar vermeden önce biraz daha konuştuk. Öğle yemeği vakti gelmişti ve hepimiz çok acıkmıştık. Eve dönmeden önce Charlotte, arazide bulunan açık alanda duş almamızı önerdi. Çalıların arkasına gizlenmiş olduğunu hemen fark ettim.

Suyun altında durup üzerimizdeki kumları yıkarken, bana doğru eğiliyor ve dudaklarını ağzıma yerleştirerek beni derinden öpüyor.

"Senin karın olduğuma göre, sanırım anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeliyim. Nikki ne demişti? Gün aşırı oral seks mi?"

Karım olduğunu söylediğini duymak generali dışarı göndermeye yetti. Ellerini göğsüme koyduktan sonra aşağıya, şortumun içine doğru kaydırıyor. Sıkıca, ellerini şaftımın etrafına sarıyor, dudaklarımı öperken nazikçe okşuyor. Konuşamıyordum, ağzına doğru inliyordum.

Aşağı kayıyor, şortumun düğmelerini açıyor. Önümde çömelip sikimi serbest bırakırken, hepsini içine alması için yalvarıyorum.

Gözleri bana bakarken, çok masum ve saf görünüyor, ağzını sert horozumun etrafına sarmasını bekliyorum. Bunun yerine, mükemmel göğüslerinin arasına kaydırarak yapışıyor. Zorlukla nefes alabiliyorum, nefesimin altında küfrediyorum, onu her an patlatabileceğim konusunda uyarıyorum.

"Seni tatmamı mı istiyorsun, bebeğim? İstediğin bu mu?"

"Siktir, evet... lütfen," diye yalvarıyorum.

Dilinin ucunu sikimin başı boyunca gezdiriyor. Soğuk su hâlâ üzerimize düşüyor ama ben hiçbir şey hissedemiyorum. Tenim yanıyor ve diliyle beni tahrik etmesi ateşimi daha da artırıyor. Çok yaklaşmıştım, çekildiğinde ağzına boşalmaya hazırdım, sikimi şortuma yerleştirdi ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

"Charlotte, ne oluyor lan?"

Kendini beğenmiş bir ifadeyle, bunun olacağını biliyordum. "Özür dilerim, sevgili kocacığım. Gidip yemek yeme vakti geldi." Dudaklarında kocaman bir sırıtışla duşu kapatıyor. Kimse beni yarım bırakamaz. Kalçalarını bilerek sallayarak uzaklaşmaya başladığında, vücudunu kavrayıp kabaca kendime doğru çekiyorum. Onu duş duvarına doğru itiyorum, bikini altını kenara çekiyorum ve sikimi içine sokuyorum. Ben daha sert soktukça inlemeleri yoğunlaşıyor.

"Beni ortada bırakman hiç hoş değil," diye homurdandım, kendimi zor tutuyordum. "Eğer karım olsaydın, seni her yerde ve her zaman böyle beceririrdim... sen durmam için yalvarana kadar bütün gece yatağımızda."

Birkaç kez daha ittim ve çekildim. İnliyor, vücudu benimkinin üzerine çöküyor.

"Lex, hayır. Lütfen... beni becermeye devam et... lütfen."

"Özür dilerim, tatlım. Kendin söyledin, öğle yemeği hazır."

Bikinisinin altını tekrar yerine oturtup omzundan öpüyorum ve eve doğru yürümeye başlıyorum. Onu kızdırdığımın farkındayım ama o bunu anlayışla karşılıyor. Bana doğru koşuyor, üzerime atlıyor ve ben de onu sırtıma alıp eve götürüyorum. Benimle alay etmeye devam ediyor ve ben gülüyorum. Sinirlendiğinde çok sevimli oluyor.

Havuzun önünden geçerken beni uyardı, "Sakın Lex. Ben girersem, sen de girersin."

Ne yapmam gerektiğini düşündüm ama vazgeçmek çok kolaydı. O hala sırtımdayken suya atlıyorum. Çığlık atıyor ve ben de gülmekten yanlışlıkla biraz su yutuyorum. Elijah bize seslenmeden önce birkaç dakika yüzdük.

Havuzdan çıkarken, sırf önümde ıslanan tatlı küçük kıçını görebilmek için onun arkasında olduğumdan emin oluyorum. *Bu bikininin içinde çok seksi.*

Elijah bizi beslerken dışarıdaki masanın etrafında oturuyoruz. Kız kardeşim ona sahip olduğu için çok şanslı, özellikle de yanmadan su bile kaynatamadığı için. Bu gece bir karnavala gitmeyi planlamıştık -tipik eğlence araçları, abur cubur ve oyunlar. Will çok heyecanlı ve her oyuncağa binmek istiyor, hepimize ona katılmamız için yalvarıyor.

Yemekten sonra hepimiz kendi işimizi yapıyoruz ve biz dediğimde Nikki, Charlotte'tan Will'e göz kulak olmasını istiyor, böylece o ve Rocky, Adriana ve Elijah gibi ortadan kayboluyor. Öğleden sonra sevişme seansları olan açgözlü piçler. Şu anda Charlotte'la bunu yapıyor olmak için neler vermezdim. Charlotte tabii ki Will'le vakit geçirmekten çok mutlu. Sıcak öğleden sonrayı havuzda yüzerek geçiriyoruz ve Will yüzme becerilerini göstermeye hevesli.

Birkaç tur attıktan sonra "Lex, bana nasıl dalınacağını öğretir misin?" diye sorar.

"Elbette, dostum." Kenara kadar yüzüyoruz ve ona ellerini birleştirip kollarını uzatmasını işaret ediyorum.

Charlotte kenarda oturmuş, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bizi izliyor.

Dalıyor ama göbek atıyor. *Ahh.* Hemen kenara dönüp tekrar deniyor. Bu çocuğun kararlılığına bayılıyorum. Beşinci denemeden sonra nihayet başarıyor ve Charlotte'la ikimiz de alkışlıyoruz. Çocuklarla hiç vakit geçirmemiştim ama o bunu kolaylaştırıyor. O kadar rahat bir çocuk ki, alışveriş merkezlerinde gördüğünüz o küçük veletler gibi değil.

"Lex, sen Charlie'nin erkek arkadaşı mısın?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve Charlotte sadece eğlenerek izliyor. Beynimde ona verebileceğim en kolay açıklamayı arıyorum, ne de olsa çocuk daha yedi yaşında.

"Pek sayılmaz dostum. Ben sadece onun arkadaşıyım."

"Ama anne ve baba gibi davranıyorsunuz. Birbirinize aşık falan."

Bu gözlem beni hazırlıksız yakaladı. İnsanlar bizi böyle mi görüyor? Benim bakış açıma göre, gerçek bu.

"Biliyor musun Will? Bazen gerçekten iyi arkadaşlar birbirlerini sevebilir ama bu farklı bir sevgi türüdür," diye araya giriyor Charlotte.

"Ama Charlie, neden Lex'le evlenmiyorsun? O zaman bebeklerin olur, ben de oynayacak birini bulurum."

Vay, çocuk. *Bebekler mi?*

Bebekler beni korkutuyor.

Çok küçük ve kırılgan, ve duyduğuma göre sonsuza kadar hiç uyumamışsın. Artı, kirli bezler. Ama yine de Charlotte ve benden küçük bir parça olacak ve bir de bebek sahibi olmaya çalışmak var. Eğlenceli kısmı da bu, değil mi?

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ama bak Will, güneş batıyor ve gitmemiz gereken bir panayır var. Benimle çarpışan arabalara biner misin?"

Bu harika bir dikkat dağıtıcı ve o da farklı bir şey bilmiyor.

"Oh, evet! Babamın diğer arabayı kullandığından emin olalım. O bir bok süremez."

"Will," diye bağırıyor Charlotte ve ben hep bir ağızdan.

Önünüzde küfür eden bir çocuğa ne söylersiniz?

"Özür dilerim." Başını eğiyor ve biz de kahkahalarımızı bastırmak için elimizden geleni yapıyoruz.

İçeri giriyoruz ve duş almak için ayrı yollara gidiyoruz. Charlotte'un odasına gizlice girmeyi düşünüyorum ama Will için banyo yapmakla meşgul olduğunu biliyorum. Bunun yerine tek başıma duş alıyorum ve mastürbasyon yapsam mı diye düşünüyorum ama onun içine boşalmayı tercih ediyorum.

Hepimiz karnaval için giyinirken, diğerleri verandaya çıkarken nihayet Charlotte'u kenara çekecek bir an buluyorum.

"Peki, neden benimle
evlenmiyorsun?" "Ne?"

"Will sordu... neden benimle
evlenmiyorsun?" "Lex, o yedi yaşında."

"Cevap ver," diyorum alçak bir sesle ve olay çıkarmamaya çalışıyorum.

"Öncelikle, biz çıkmıyoruz bile. Bana hiç teklif etmedin ve en son evlendiğinde sadık kalamadığını hatırlıyorum. Bunu bana yapmayacağın ne malum?"

"Şu anda iki kişiyle görüşen ben değilim." "Lütfen
bu işe bulaşma Lex."

"Yani, bana güvenmiyor musun? Bu mudur yani?"

"Lex, mesele sadece güven değil. Pek çok şey var."

"Ne gibi? Söyle bana Charlotte. Aklını okumamı nasıl beklersin?"

Will, Charlotte'un elini tutup gitme vaktinin geldiğini söyler.

Konuşma yarıda kesilmiş olabilir ama lanet olsun, bu konuyu tekrar açmanın bir yolunu bulacağım. Belki bu gece daha sonra. Belki de bana açılması için biraz daha alkol almalıyım.

Yedimiz karnavalın düzenlendiği parka doğru yürüyoruz. Tipik rollercoaster, çarpışan arabalar, dönme dolap gibi bir şey. Charlotte, Adriana, Rocky, Nikki ve Will çarpışan arabalara bindiler. Oldukça uzun bir sıra var, bu yüzden Elijah ve ben kenarda durup bitmelerini bekliyoruz.

Elijah, "Bu hafta sonu sizin ikiniz için umut verici görünüyor," diyor.

"Öyle mi? Onu okuyamıyorum. Bir an benden nefret ediyor, bir an sonra arkadaş olmak istiyor. Ama kendini tutuyor ve nedenini bilmiyorum."

"Onu terk ettiğinizde kendinize göre nedenleriniz olsa da, rollerin tersine döndüğünü düşünün. Bu acıyı atlatmak çok zor. Bu kadar ileri gitmene izin vermesine şaşırdım. Charlie sert bir kadın. Ona biraz zaman ver. Bu kararı kendi başına vermesi gerekiyor. Onu zorlama."

"Beklemekten bıktım," diyorum hayal kırıklığıyla. "Ayrıca, sanırım hâlâ Julian'ı beceriyor."

"Gerçekten Lex, buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. İnkâr etmedi. Ondan kurtulmam gerek."

"Bunun yanlış olduğunu biliyorsun çünkü Charlie bu yüzden senden nefret edecek. Lex, o yanlış bir şey yapmadı. Bir kadına aşık oldu ve sonra eski sevgilisi çıkageldi. Onun için üzülmelisin."

"Onun için üzgün müsün?" Gülünç bir kahkaha attım. "Pislik herif şimdiye kadar bana bulaşmaması gerektiğini öğrenmiştir."

Sürüş bitti ve beşi gülerek Rocky ve onun kötü sürüş becerileri hakkında konuşarak geri döndüler. Rocky'nin kendisine sürekli çarpan küçük bir kız hakkında sızlanması ve bu yüzden sürüşün çoğunda köşede sıkışıp kalması dışında konuşmanın çoğunu duymadım.

"Lex, benimle atış oyunu oynayabilir misin, lütfen?" Will yalvarır.

"Elbette, dostum. Hadi gidelim."

Diğerleri yemek yerken biz de taburelere oturduk. Oyuna hazırlanıyoruz ve zil çaldığında silah hedefe doğru fışkırıyor ve Will'in yetişebilmesi için sık sık elimi bırakıyorum. Kazandı ve mutlu bir şekilde büyük bir pelüş aslan seçti.

"Cha Cha, bak... Ben kazandım!" Oyuncağını göstererek gururla zıplıyor. "Yaşasın! Lex'in kıçını tekmeledin mi?" Sırıtarak onun saçlarını karıştırıyor.

"Eminim öyledir."

Charlotte ve ben etrafta dolaşmaya karar verirken o ailesine göstermek için kaçtı.

"O harika bir çocuk" diyorum, aslanı gururla Nikki'ye doğru kaldırıp atışını taklit ederken onu izliyorum. Adriana'yı bulup aynı şeyi yapmadan önce ona sıkıca sarılıyor.

"Kim? Will mi? Evet, biliyorum." Dudaklarını sevgi dolu bir gülümsemeyle ayırırken ifadesi yumuşuyor. "Onu ilk kez kucağıma aldığım andan beri özel olduğunu biliyordum. O zaman gelmesinin bir nedeni vardı."

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Boynunu bükerek karşı tarafa bakıyor. "Yani, bilirsin, bir lütuf gibi kılık değiştirdi. Nikki ve Rocky ebeveyn olmaya hazır değillerdi ama oldu. İşe yaramasını sağladılar."

Başını eğiyor, ayaklarını endişeyle sürüyor. Bir şeyler ters gidiyor.

"Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

Will başlamak üzere olan sihirbazlık gösterisine doğru yürümek isteyince sözümüz kesiliyor. Onun elini tutuyor ve diğer eliyle de benimkini tutuyor. Mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve her ne kadar çocuk durmadan konuşsa da, bir gün kendi oğlum olacağı düşüncesi hoşuma gidiyor.

Telefonum cebimde titriyor. Pazar gecesi beni kimin aradığını merak ederek telefonu çıkardım ve ekrana baktım. *Bryce*. Kahretsin! Kaçırmışım.

Birkaç kez aradı ama içimden bir ses bana u l a ş m a y a çalışmasının bir nedeni olduğunu söylüyor, ben de telefona cevap vermek için izin istiyorum.

"Bay Edwards, size ulaşmaya çalışıyordum." "Sorun nedir?"

"Bayan Mason'la ilgili bazı kişisel bilgileri ele geçirmeyi başardım."

Charlotte'un durduğu yerden biraz daha uzaklaşıp Bryce'ın bahsettiği randevuları dinliyorum.

"Beş günlüğüne Connecticut'taki özel bir hastaneye yatırıldı. Hastalığıyla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşamıyorum."

"Tamam, belki apandisit falan olmuştur?"

"Bay Edwards, 21 Eylül Althea Mason'ın öldüğü gündü."

Büyükannesi. Yani büyükannesinin öldüğü gün hastaneye mi yatırılmış? Belki de sevdiği birini kaybetmenin şokunu yaşıyordu. 21 Eylül'e iki gün var. Büyükannesinin ölüm yıldönümünün yasını tuttuğu için ruh halinin inişli çıkışlı olması kuvvetle muhtemel.

"Bay Edwards, bir şey daha var. Hastalığı hakkında daha fazla bilgi alamamamın nedeni-" Telefon kesildi, hoparlörden çatırtı sesi geliyordu.

"Bay Edwards, orada mısınız?"

"Evet Bryce, son kısmı anlamadım."

"Psikiyatri koğuşundaydı."

Kelimeler dinamit gibi patlıyor, beni sersemletiyor ve kafamı karıştırıyor. Gözlerim onun durduğu yere doğru kayıyor, ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Psikiyatri koğuşu ağır bir yerdir. Bunu tıp eğitimimden biliyorum. Travmatize edicidir ve sevilen birini kaybetmenin acısının duygusal yan etkileri olabilir, ancak psikiyatri koğuşuna yerleştirilmek? Bunu aklım almıyor.

Charlotte akıllıdır. Dik başlı. Kendini kaybetmesi ve bu şekilde teşhis edilmesi için onu rahatsız eden başka bir şey, onu aşağı çeken başka bir şey olmalı. Hayal gücüm çılgına dönüyor ama sonra mantıklı bir şekilde düşünüyorum. Erkek arkadaşınızın hamile bir eşle bir daha sizinle konuşmamak üzere şehri terk etmesi, ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınarak çok az tanıdığınız biriyle yaşamaya başlamanız, hangi üniversiteye gideceğinize ve hangi kariyer yolunu seçeceğinize karar vermeniz ve ardından büyükannenizin hiçbir uyarı olmaksızın aniden vefat etmesi. Tamam, bu oldukça berbat bir altı ay geçirdi.

Bakışlarım yüzüne sabitleniyor, ama kendi düşüncelerimde kaybolduğum birkaç dakika içinde bir şeyler değişti. Boş bir bakışla gülümsemesi kayboldu. Etrafındaki insanlar sihirbaza gülüyor, ama onun ağzı

Herkes rahat ve huzurlu görünürken onun omuzları çökmüş, sert bir çizgiye oturmuş.

Görüntü tanıdık geliyor ve nedenini anlamak için beynimi zorluyorum.

Lanet olsun, burada neler oluyor?

Sonra tıklar.

Büyükannesi ve onun verandadaki salıncakta çekilmiş fotoğrafı. Yüzü ne kadar zayıf görünüyordu, gözlerinde hiç kıvılcım kalmamıştı. Kameraya gülümsemek için nasıl da umutsuzca çabalamıştı ama bu sadece bariz bir şekilde ortada olan şeyi ortaya çıkarmıştı: kırılmıştı.

Onu kırdım, bunu inkar edemem.

Ama ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

CHAPTER 45

CHARLIE

Bu hafta sonu inandığım her şeyi, bir daha aşık olmayacağımı söylediğim her şeyi sorgulamama neden oldu.

Hiçbir şey yasak değil dediğimi biliyorum ama cinsel anlamda. Bir şekilde yerine oturan bu diğer bağlılık, bunu beklemiyordum - el ele tutuşma, şefkatli öpüşme, saç okşama gibi jestler ve evlilikle ilgili sürekli sorular.

Bu beni korkutuyor.

O yüzüğü parmağıma taktığında sarhoştum ve oyuna katıldığım için mutluydum, ama son birkaç saat içinde bir yerlerde bu fanteziden gerçeğe dönüştü.

Bana sorunun ona güvenmememem olup olmadığını soruyor. *Güveniyor muyum?* Tabii ki, istediği herkese sahip olabilir ve amı olan herkes onu ister. Güvensizliğim beni ele geçiriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Arka planda sihirbazlık gösterisi çalarken orada öylece durup düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Duygularım beni ele geçirmeye başlamıştı ve burası yıkılabileceğim bir yer değildi. Bunun yerine, en iyi gülümsememi takınıyorum ve Lex'e dönme dolaba binmek isteyip istemediğini soruyorum, sadece o ve ben. İnsanın dikkatini "ya şöyle olsaydı" sorusundan uzaklaştırmak için yavaş bir lunapark yolculuğundan daha iyi bir şey olamaz.

Biletlerin parasını ödüyoruz ve bir sonraki vagona atlıyoruz. Gökyüzünün açık olduğu güzel bir gece. Ay parlıyor ve eğer bakarsanız

Yeterince uzun süre kalırsanız, kayan bir yıldız görebilirsiniz.

Tekerleğe binen sadece birkaç kişi var ama hemen etrafımızdaki vagonlarda kimse yok. Orada sessizce oturup altımızdaki manzaraya bakıyoruz, ama onun bakışları bana sabitlenmiş durumda.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Bilirsin, bir kadın iyi olduğunu söylediğinde, genellikle iyi *değildir*," diyor bana sıcak bir gülümsemeyle.

Kafamdaki düşünceleri anlaması mümkün değil, bu yüzden dikkatini dağıtmak için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, elimi uyluğu boyunca gezdiriyorum ve bacaklarının ortasında duruyorum.

Beni ona yaklaştırarak kokusunu içime çekiyorum ve duyularımı sarhoş etmesine izin veriyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerine koyup öpüyorum. Dönme dolap durana kadar öpücüğüme karşılık veriyor çünkü daha fazla insan biniyor. Daha fazlasını istiyorum, dönme dolapta öpüşmekten daha kirli bir şey.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi eli kalçamı sıyırıyor ama elbisemi kaldırmak yerine elini kıçımın arkasına ve altına kaydırıyor. Aradığı şeyi bulana kadar yavaşça hareket ederken vücudum beklentiyle titriyor - arabanın hareketi, ılık esinti ve etrafımızdaki yüksek sesler. Bir parmağını yavaşça içime sokarken gözlerindeki kargaşayı görebiliyorum, daha derine ittiğinde nefes nefese kalıyorum. Gözlerimi bir süreliğine kapatarak, dudakları kulağıma değene kadar tüm vücudumun bu heyecanı hissetmesine izin veriyorum.

"Bir parmak daha mı?"

Düşüncelerim tutarsız ve sadece başımı sallayabiliyorum, bir parmağını daha sokuyor. Bacaklarımı sıkarak yoğunluğu artırıyorum. Daha önce hiç zorlayamadığımız sınırları zorlamak istiyorum.

"İyi bir koca olup seni dönme dolaba bindireyim mi?"

Ona bakmak için dönüyorum, gözlerim vahşi, parmaklarında yanmaya hazır. İnliyorum, nefeslerim derinleşiyor, bütün gün aralıksız alay etmesinden sonra bitirmek için çaresizim.

Tepede otururken araba sallanıyor. Manzaraya hayran bile kalamıyorum çünkü her şey bulanık. Etrafımızda kimse yok. En azından bizi görebilecek kimse yok.

"Cevap ver bana," diyor.

"Evet... lütfen."

Yalvarıyor olmam ve külotumun sırılsıklam olması umurumda değil. Üçüncü parmağını sokarken ihtiyacım olan tek şey hafif bir itme; dokunuşunun gücü vücudumun her santimine yayılıyor. Güzel bir uçuruma düşüyorum. Mücadele ediyorum

Bedenimi kontrol ediyor, onun kucağında bükülüyorum, devam eden karıncalanma hissi tarafından tüketilirken başımı eğiyorum.

Gözlerimi yavaşça açtığımda vücudum kendine gelmeye başlıyor. İlk fark ettiğim şey, onun uyarılmışlığının bir göze batan şey gibi durması - dikkatinizi çekerim, güzel bir göze batan şey.

Yüzüne bulaşmış çapkın bir sırıtışla ağzımı açmamı istiyor ve beni parmaklarındaki uyarılmamı tatmaya zorluyor. İçimde bir kıvılcım tutuşuyor ve daha önce serbest bırakılmama rağmen tekrar başa dönüyorum. *Bana ne yapıyor?*

Dönme dolapta parmağımı becerdiğim belli olmasın diye elbisemi düzeltmeye çalışıyorum. Bunu fark edebilecek biri varsa o da Nikki'dir. Çıkışa doğru giderken Nikki'nin bana gülmesi, beni kenara çekip *Mark Wahlberg-Reese Witherspoon* anımdan hoşlanıp hoşlanmadığımı sorması sürpriz değil. Yemin ederim seks radarı var, korkutucu.

Will mızmızlanmaya başladı, bu yorgunluğunun bir işareti. Dün geceki poker oyunundan sonra ben de aynı şeyi hissettim. Will'in şekerinin etkisi geçtikten sonra, eve yürümekten şikayet eder. Lex onu eve kadar sırtında götürmeyi teklif eder, Will de memnuniyetle kabul eder. Will sihirbazdan ve tavşanın ortadan kaybolmasının ne kadar havalı olduğundan bahsedip durur. Lex gülümser ve Will'in söylediği her şeyi başıyla onaylar.

Onları izleyen Nikki'ye, "Ne düşündüğünü biliyorum," diyorum.

"Devam et o zaman, Charlie. Ne düşünüyorum?"

"Bırakmam gerektiğini. Benim için iyi

olmadığını." "Ben asla öyle bir şey demedim."

"Ama ben senin böyle düşündüğünü biliyorum."

Sessizliğini koruyor, her zamanki yargılayıcı ifadesi yok. Nikki'nin her konuda bir fikri var ve ilk günden beri Lex'ten ve bizimle ilgili her şeyden hoşlanmıyor.

"Charlie... o düşündüğüm kişi değil."

"Oh?" Kaşlarımı kaldırıp başımı geriye atıyorum. "Detaylandırmak ister misin?" Rocky kolunu Nikki'ye doluyor ve kulağına bir şeyler fısıldayarak sözümüzü kesiyor. Kıkırdadı ve ben ne dediğini sormayı reddettim. Duyduğuma yemin edebilirim.

takma kelimesini. Yine sormak istemedim.

Adriana ve Elijah sahilde yürüyüşe çıkmaya karar verirken, Nikki ve Rocky Will yattığı için evde kalıp film izlemeye karar veriyor. Lex bana bisikletle gezintiye çıkmak isteyip istemediğimi sordu. Tabii ki kabul ettim. Bisiklete binmeyi severim ama bu sefer yolcu ben olacağım.

O motoru çalıştırırken biz de kasklarımızı takıyoruz. Sokaklarda bir o yana bir bu yana yarışmanın heyecanıyla ışıldıyor. Onu sıkıca kavradım ama bunun

Onu kızdırmak eğlenceli olurdu.

Yolun düz bir kısmına girdiğinde ellerimi kot pantolonunun üst kısmına doğru kaydırıyorum. Bunu yaptığım anda motorun kükrediğini hissetmemin tesadüf olmadığından eminim. Yavaşça ellerimi kotunun ön kısmına doğru kaydırıyorum, ta ki siki ellerimin arasında sıkıca durana kadar.

Buna kafayı taktım.

Yedi gün yirmi dört saat istiyorum. Ağzımda, amımda, kıçımda, her yerde.

İnanılmaz derecede sert, ama aynı zamanda teni çok pürüzsüz. Tutuşumu sıkılaştırıp onu okşuyorum.

Rüzgârlı bir yoldan ilerleyerek, tenha bir bölgedeki kayalıkların tepesine varıyoruz. Lex motosikleti park ediyor, ben de elimi kot pantolonundan çekip atlıyorum ve kaskımı çıkarıyorum.

Nefes alabildiğim anda dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve dilini ağzıma sokuyor. Nefes almak için bile durmuyor, ben nefes almaya çabalarken alt dudağımı emiyor. Tüm bunların katıksız gücü rüzgârı benden alıyor ve dudaklarımı şişmiş halde bırakıyor.

"Başlarsan, bitirirsin" diye bağırıyor.

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve başımı sikine doğru itiyor. Beklemek yok, daha fazla alay etmek yok. O bisiklete yaslanırken açgözlülükle emerek hepsini içime alıyorum.

Tükürüğüm sikinin etrafında birikiyor, o sırtını kamburlaştırırken sesler çıkarıyor. O saçlarımı çekiştirip beni izlerken ben onu olabildiğince derine alıyorum. Gözleri yanıyor, tutunmaya çalışırken vücudu gerginleşiyor. Bu sefer onu uçurumun kenarına iteceğim.

Ağzımı uzaklaştırarak onu okşamaya devam ediyorum. "İyi bir eş olup seni buraya bisikletle getireyim mi?"

İnliyor, başını sallıyor, bana tutarlı bir cevap veremiyor. Saniyeler sonra, sıcak ve tatlı bir tat boğazımın arkasına çarpıyor. Her damlasını yutuyorum, işini bitirirken dudaklarımı yalıyorum, sonra da sikini yalayarak temizliyorum.

"Siktir, Charlotte," diye homurdanıyor, hâlâ saçlarımı tutuyor.

Pantolonunun düğmelerini ilikliyorum ama eli bileğimi kavrıyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bir bakışta bu işin daha bitmediğini anlıyorum. Lex vahşi bir aygırın dayanıklılığına sahip - porno yıldızlarını utandırabilir.

"Neden kotumun düğmelerini ilikliyorsun anlamıyorum. Amını bu bisikletin üzerine koy ve o güzel bacaklarını aç," diyor.

Talimatlarına uymamak inanılmaz kabalık olurdu. Lex gibi muhteşem bir adam size amınızı yiyeceğini söylediğinde

ışık hızından daha hızlı bacaklar.

Bisikletin üstüne oturup bacaklarımı açtım, sabırsızlıkla bekliyorum. Lex tamamen kendini tatmin etmekle ilgili, dilini klitorisimin etrafında dolaştırıyor, parmaklarını alıp içeri sokuyor, döndürüyor, sonra emmek için aniden çıkarıyor. Parmaklarının her yerinde beni tatmasını izlemek, lanet olası seks pastasının üzerindeki krema.

Bacaklarım jöle gibi hissetmeye başladı ve zar zor ayakta durabiliyorum. Arkamı dönüyorum, böylece sırtım ona dönük oluyor. Vücudumu bisikletin üzerine eğerek başparmağını kıç deliğime yerleştiriyor ve hafifçe ovuyor. Hiçbir kontrolüm olmadan vücudum tekrar çökmeye başlıyor. Sikini girişe yerleştirerek benimle alay etmeye başlıyor.

Beklemek beni yavaş yavaş öldürüyor ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde uzanıp onu içime sokuyorum. İterken homurdanıyor, kulağıma küfürler mırıldanıyor. Lex zayıflamaya başlıyor ve içimdeki ben bu adamın tamamen benim merhametimde olmasından zevk alıyor.

"Charlotte, buna daha fazla katlanamam. Sen benimsin, anlıyor musun? Her zaman bizdik."

Sözleri bende yankı uyandırdı. Onun olmak istiyorum ama hayatındaki tek kadın da ben olmalıyım. Bu söze şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Bacaklarım titremeye başlarken ve her yerim tüylerim diken diken olurken onun adını haykırıyorum.

Bir kez daha itiyor, ben çözülene kadar daha da derine iniyor. Dalgayı benimle birlikte sürüyor, vücudu sertleşene kadar içine üflüyor.

Bedenlerimiz yavaşlıyor ve biz yavaşladıkça benim ağrım artıyor. Kaslarım geriliyor, zar zor hareket edebiliyorum. Kendini yavaşça dışarı çekiyor, bunu yaparken sırtımı öpüyor. Kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor, eğilip elbisemi düzeltiyor.

Gözlerinin içine baktığımda, aramızda bir şeyler geçiyor. Kimse beni Lex gibi becermemişti ve kimse beni bu kadar sert bir şekilde orgazm etmemişti, yemin ederim beden dışı bir deneyim gibiydi. Eğleniyoruz ve bu duygusal saçmalığı karıştırarak her şeyi mahvetmek istemiyorum.

Kendimi sabitlerken, etrafıma bakıyorum. Manzara inanılmaz. Okyanus karanlık ama dalgaların çarpma sesleri gecenin içinde yankılanıyor.

"Vay canına, bu inanılmaz. Burayı nereden biliyorsun?" Lex sırıtıyor. "Google Maps."

"Oh, burayı senin kızlarla sevişme mekanın sanıyordum," diye takılıyorum. "Artık öyle."

Beni kucaklıyor ve derinden öpüyor. Korkarak geri çekiliyorum, fark edip etmediğinden habersiz.

Lex elimi tutuyor, beni kenara doğru götürüyor ve orada oturup manzarayı seyrediyoruz

okyanusun ve uzaktaki ışıkların görüntüsü. Arkamda oturuyor, beni sıcak tutmak için kendine çekiyor.

"Yıllar önce o balo gecesinde sana güneşin doğuşunu izleyeceğimize dair verdiğim sözü hatırlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, boğazıma takılan acıyı yutkunarak.

"Bunu bu gece yapalım. Burada kalalım ve güneşin doğuşunu

izleyelim." "Lex, ben..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, duygusal bağ kurmaya hazır değilim. Beni zorluyor ve ben zorlanmaktan hoşlanmam. Beni korkutuyor, zayıf hissettiriyor, beni tekrar o karanlık yere geri götürüyor.

"Charlotte, yapma. Bırak da bu anı yaşayalım."

Orada sessizce oturuyorum, zihnim balodan önceki hafta yaptığımız büyük kavgaya geri dönüyor.

"Balo, işte o unutulmaz bir geceydi..." diye devam ediyor. "Ondan önceki büyük kavgamızı da hatırlıyorum."

"Charlotte. Birlikte olduğumuz süre boyunca Samantha ile hiç yatmadığımı biliyorsun, değil mi? Bebekle ilgili itirafta bulunduğunda bana o gece çok sarhoş olduğumu, denediğini ama bunun imkansız olduğunu söyledi."

"Biliyorum."

Samantha ve ben bir ateşkese vardık ve bir nevi arkadaş olduk, Lex bundan hiç memnun olmayacaktı. Bu konuda yalan söylemeyeceğini biliyorum ama yine de mesele güvene dayanıyor. Evli kalmış olması, onunla yatmış olabileceğini düşünmesi, beni ve bizi yıkmaya yetti.

"Ama yine de bana güvenmiyorsun, öyle mi?" diye kızgınca homurdanıyor.

Karanlık geceye bakıyorum, duygularımın ortaya çıkmasını istiyorum.

"Lex, sen gittiğinde hayatım darmadağın oldu. Hamile olduğuna dair söylentileri duymak, Adriana'dan senin şehri terk ettiğini öğrenmek ve sana ulaşamamak. Hiçbir kapanış yapamadım. Tüm zamanların en büyük aşkı olduğunu düşündüğüm şeyin parçalarını toplamak zorunda kaldım. İhanete uğramış hissettim. Kasabanın alay konusuydum ve babamla yüzleşmek zorunda kaldım... kelimenin tam anlamıyla seni avlamak ve öldürmek istiyordu." Boğazım düğümlenmeye başlıyor, kalp atışlarım hızlandıkça yutkunmam da giderek zorlaşıyor. "Kendimi toparlamam, hayatımı yeniden kurmam ve birine güvenebilmem çok uzun sürdü. Kaybettiğim sadece sen değildin, Adriana da vardı. Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımdı. Ya Finn? Ondan istediğin kadar nefret edebilirsin ama o beni hayata döndürdü. Tekrar bir insan olarak işlev görmemi sağladı. Beni ilk defa güldürdü.

Komik bir durum olduğunu kabul ediyorum ama her zaman arkamı kolladı ve onu bir kardeş gibi seviyorum. Siz onun bu yönünü görmemiş olabilirsiniz ama o her zaman benimle ilgilenir. Zavallı büyükannem beni olabildiğince eksiksiz bir şekilde yeniden bir araya getirdi. Bana hayatı ve başarmak için yola devam etmeyi, yeniden hayal kurabilmeyi ve istekli olmayı öğretti. O olmasaydı burada sizinle oturuyor olmazdım. Julian'a gelince, sen beni terk ettiğinden beri ilk kez yeniden sevebileceğimi fark etmemi sağladı."

"Yani onu hâlâ seviyor musun?" diye sözümü kesti. Tabii ki seviyor.

"Beni tekrar gülümsetti. Senin bir klonunun hayatıma geri dönmesini beklemeye devam edemeyeceğimi anlamamı sağladı. Ondan nefret ettiğini ve tüm bağları koparmamı istediğini biliyorum ama Lex, buna kendi başıma karar vermem için bana zaman tanımalısın. Ona güveniyor muyum? Evet, güveniyorum çünkü bana güvenmememem için hiçbir sebep vermedi. Ama *sana ve bize* olan tüm güvenimi kaybettirdin. Beni istiyor musun Lex? O zaman bana zaman ver. Beni zorlama çünkü cevap hoşuna gitmeyebilir."

"Peki sence Bay Güvenilir hafta sonunu benimle sikişerek geçirdiğini öğrenince ne yapacak?"

"Julian ile ilişkim sadece ikimizin arasında. Tamam, evet, hiçbir şeyin yasak olmaması benim hatamdı ama..." Dürtüsel davranışlarımı haklı çıkarmak için bir neden arıyorum. Düzeltilmeye ihtiyacı olan küçük azgın bir sürtük olmam dışında bir neden yok.

"Evet, anlıyorum. Tavşan kırıldı ve senin de horoza ihtiyacın vardı," diye cevap verir, incinmiş bir halde. "Hayır Lex, öyle değil. Lütfen beni yanlış anlama. Oh, kahretsin! İzin ver

"Ayaklarımı ağzımdan çek." Bu iş çok hızlı yokuş aşağı gidiyor. "Sadece fiziksel olarak sana ihtiyacım var."

"Dediğim gibi." Ayağa kalkar, ellerini kot pantolonuna siler. "Lex, bunun böyle olmadığını biliyorsun-"

Sözümü kesip kaskı bana uzattı. "Gün doğmadan geri dönelim." "Ama izlemek istediğini sanıyordum?"

Lex bana dönüyor, yüzünde sevgi dolu bir sıcaklık yok. Gözleri kısılmış, katı, soğuk ve sert. O anda, niyetim bu olmasa da onu incittiğimi anladım. Düşman oldum, kalbini paramparça eden kadın oldum.

Oynamak için yola çıktığım oyunu kazandım. Ama intikam hiç de tatmin edici değil.

Sevdiğim adamı kaybetmek üzereyken olmaz.

CHAPTER 46

CHARLIE

Dokuz Yıl Önce

"Bunu neden bu kadar büyütüyorsun? Onu becermeyeceğim."

Hayal kırıklığı içinde arka kapının yanındaki patikada duran bir taşı tekmeledim. Alex de benimle birlikte dışarıda durmuş, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Cuma öğleden sonraydı ve Adriana yukarıda Samantha için balo elbisesini deniyordu. Birlikte geleceklerini bilmiyordum ve geldiklerinde de çok sinirlenmiştim. Yani, bu harika adamla evli olması Samantha'nın suçu değildi ve eğer benim olsaydı onu gözümün önünden ayırmak istemezdim.

Aslında biraz temiz hava almak ve sakinleşmek için dışarı çıkacakken mutfaktan bir içecek almak için kendimi dışarı atmıştım. Her nasılsa, dışarı çıkıp beni takip etmişti.

"Charlotte, lütfen, o pislik şehirde dolaşıp herkese balo gecesi seni becereceğini söylüyor. Sanki umurunda değil?"

"Umurumda ama bu dedikoduyu yaymasını, liseli bir kızın en yakın arkadaşının evli erkek kardeşiyle yattığı dedikodusunu yaymasına tercih ederim. Zaten artık çok geç. Evet dedim."

"Hayır, çok geç değil. Ara ve ona gitmeyeceğini söyle." Telefonumu çıkarmamı işaret etti.

Tam ona bu ilişkimizi nereye sokacağını söylemek üzereydim ki Samantha dışarı çıktı.

Alex'ten bana bakarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, Alex'in bana karşı bir tavrı var çünkü balo gecesi Adriana'nın yerine ben geçtim. O ve Elijah bir otelde kalacaklar."

Samantha başını sallayarak güldü.

"Tanrım, Alex, sanki lisede hiç sevişmemişsin gibi. Hadi, eve gidelim. Bana bir şey borçlusun, unuttun mu?" Eğildi ve onun dudaklarını öptü.

Arkamı döndüm, kalbimin milyonlarca parçaya ayrılmaya başlamasını izleyemedim. Bu anlar, acının o kadar derin olduğu anlardı ki, bizimle ilgili, sözde aşkımızla ilgili her şeyi sorgulamama neden oldu. Bir seçeneğim vardı. Onların önünde yıkılıp ağlayabilir, uzaklaşıp beni rahatsız etmiyormuş gibi davranabilir ya da çok tatlı bir intikam eylemi gerçekleştirebilirdim.

On sekiz yaşındaydım, tabii ki intikamdı. Her zaman intikam olacaktı ve en iyi soğuk servis edilen yemektir.

"Oh, ve Alex, endişelenme. Adriana iyi olacak. Carter ve ben onun yanındaki odada kalıyoruz." Gülümsedim ve tüm asaletimle başımı dik tutarak oradan uzaklaştım.

***

Ahh. Ne yaptığını sanıyordu acaba? Tekrar başıma yakın tuttuğumda acıyı hissettim. Kahretsin, az önce kafa derimi mi yaktı? Havada duman kokusu vardı. Yanan yeri ovuştururken irkildim.

"Adriana, başımı yakıyorsun," diye bağırdım.

"Üzgünüm, Char. Saçındaki ağartıcı yüzünden. Ben kuaför değilim, biliyorsun. Yine de *Çelik Manolyalar*'daki gibi harika olurdum." Güneyli aksanıyla kendi kendine konuşarak saç maşasını kullanmaya devam etti.

"Lütfen bana kendini Dolly Parton ile kıyasladığını söyleme. O senden yaklaşık yüz beden büyük." Karşılaştırmaya gülerek başımı salladım ama saç maşası hala takılı olduğu için pek işe yaramadı.

Kahretsin, karma bu gece tam bir

kaltaktı. "Tamam, bitti. Git bak."

Ayağa kalktım ve aynaya baktım. Vay canına. Ben bile şaşırmıştım. Bukleler yumuşacıktı ve sırtımdan aşağıya gevşekçe dökülüyordu. Saçlarım doğal olarak dalgalıydı, ancak deniz kenarında yaşamanın getirdiği nem sayesinde her gün bir kabarcık yumağına dönüşüyordu. Bu hafta saçımı kahverenginin daha açık bir tonuna boyamıştım,

Neredeyse koyu bir sarışın. Sıradan bir esmer olmaktan bıkmıştım. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama Alex'le geçen hafta yaptığımız kavgayla bir ilgisi olabilir.

Adriana makyajımı bitirdi, üzerimde fazla bir şey olmasını istediğimden değil. Sadece bir miktar allık, rimel ve donuk dudaklarıma parlaklık katmak için biraz soluk pembe ruj. Tüm bunları söyledikten sonra elbisemi askıdan indirdim ve nihayet üzerime geçirdim. Üzerime tam oturdu ve vücudumu doğru yerlerden sardı.

"Char, bir tanrıça gibi görünüyorsun. Yeşilin bu tonu sana çok yakışmış."

"Aslında zümrüt yeşili," diye belirttim, kendime uygun bir elbise bulduğum için mutluydum.

sevdim. Omzu açık güzel bir tasarımdı. Saten vücuduma yapışıyordu ve spordan ya da herhangi bir egzersizden nefret ettiğim düşünüldüğünde şanslı yıldızlarıma şükretmem gerekiyordu. Hafif bir trenle yere kadar iniyordu. Basit ama klasik.

"Bana bir şey hatırlatıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Her neyse, sen ve Carter, ha?" diye alay etti.

"Hayır. Sene başında gitmeyi kabul ettim çünkü geometri için onun notlarına ihtiyacım vardı ve onunla gidersem bana vermeyi kabul etti. Hikayenin sonu."

"Carter'ın nesi var bilmiyorum ama Alex'in sinirini bozuyor."

Orada sessizce oturup duygularımı belli etmemek için elimden geleni yaptım çünkü Alex'in Carter'dan neden nefret ettiğini biliyordum. Bir hafta olmuştu ve birbirimizle hiç konuşmamıştık. Bu onu deli gibi özlediğim ve onunla konuşmadığım için delirdiğim gerçeğini değiştirmiyordu ama ben Mason olarak doğmuştum ve katır gibi inatçıydım. Bu benim kanımda vardı ve pes etmeyecektim. Carter konusunda bir pislik gibi davranıyordu ve üstüne üstlük her gece evine, karısının yanına gidiyordu. Hayır, bu kavgada geri adım atmayacaktım.

"Onu bu sabah evde görmeliydin. Ona elbisemi gösterdiğimde, Carter'ın nasıl bir pislik olduğunu ve seni dikkatli olman konusunda uyardığını söyledi ve ben de 'kardeşim, eğer onunla yatmak istiyorsa, geçmiş geçmişte kalsın' dedim. Cidden, Alex kendini kaybetti ve aynamı kırdı."

"Ne?"

Şok olmuş bir şekilde başını sallarken ona doğru döndüm. Adriana'nın önünde bunu yaptığına inanamıyordum. Ya bir şeylerden şüphelenirse? Birden kendimi utangaç hissettim ve sonraki sözlerimi çok dikkatli seçtim. Bunu belli edemezdim.

"O pisliğin sürekli saçmaladığını ve sana zarar vermesini istemediğini söyledi," diye geveledi.

"Kardeşin korumacı bir adam. Sen ve Elijah hakkında beni sorguya çekti, ben de "Hadi oradan, dostum." dedim. Cidden, onun sorunu ne?

Her neyse?"

Bana inanmasını umuyordum. "Bilmiyorum, hep gergin. Onu rahatsız eden bir şey var ve sanırım Samantha'yla ilgili olabilir. Anneme bir şeyler söylerken kulak misafiri oldum ve bu biraz iğrençti."

Ne olduğunu bilmek isteyip istemediğimi bilmiyordum ama merakım beni ele geçirdi. "Bu kadar iğrenç ne olabilir Adriana?"

"Bebek sahibi olmayı denemek istediği ama Alex'in istemediği ve Alex'in onunla seks bile yapmayacağı hakkında bir şeyler. Sana söyledim, iğrenç, değil mi?"

İçimdeki mutluluk dansıyla birlikte dışarı fırlamak için can atan gülümsemeyi saklamak için elimden geleni yaptım. İçimdeki ben odanın içinde takla attı.

"Biliyor musun?" Samantha'yla yatmadığını duyduğuma ne kadar sevindiğimi gizlemeye çalışarak güldüm. "Sanki Alex'in önünde Elijah'tan falan bahsediyorsun ve o da aynı surat ifadesini takınıyor, onun yaltaklanmasını izlemek çok komik. Akraba olduğunuz çok belli."

Adriana işini bitirdi ve hazırlanmak için eve döndü. Orada oturup aynada kendime bakarken, bu gecenin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum. Umutsuzca aşık olduğum adam evde karısıyla otururken bir serseriyle baloya gitmek hiç de hayal ettiğim gibi bir şey değildi. Birkaç kez vazgeçmek istedim ama birilerinin fark etmesinden çok korkuyordum. Hayır, bu gece gitmeli ve Alex yokmuş gibi davranmalıydım, ergen olmanın normal ritüellerine katılan sıradan bir kızmışım gibi davranmalıydım.

Merdivenlerden yavaşça indim ve babamı yemek masasında Debbie'yle, her ne kadar bu kelimeden nefret etse de kız arkadaşıyla otururken buldum. Bana bakmak için döndü ve iki kez baktı.

"Vay canına, Charlie. Çok güzel görünüyorsun," dedi ve ardından kaşlarını çattı. O gülümsüyormuş gibi yaparken Debbie hafifçe koluna vurdu. "Şu Carter denen çocuk... Onun hakkında söylentiler duymuştum."

"Küçük bir penisi olduğunu mu?" Şaka yaptım.

Debbie yüksek sesle güldü, babasının hayal kırıklığına uğramasına neden oldu.

"Yüce Tanrım, hayır! Ama çocuk için utanç verici. Oldukça ünlü olduğunu duydum." "Lütfen baba, bu kesinlikle bir iş anlaşmasıydı. Geometri dersinde bana yardım etti, ben de baloya gitmeyi kabul ettim. Merak etme, en ufak bir onunla ilgileniyor. Ayrıca Finn de orada olacak." "Peki ya şu Edwards denen çocuk?"

Alex'ten bahsetmesini beklemediğim için donup kaldım.

Neden Alex'ten bahsetsin ki? Panikledim, kelimelerimi bulmaya çalıştım.

"Kim, Adriana mı?" Aptal rolü yaparak cevap verdim.

Debbie hafif bir kıs kıs güldü ve yüzünde oluşan sırıtmayı gizlemek için başını eğdi. *Hay sikeyim!* Biliyor olmalıydı.

"Hayır, kardeşi. Diğer Edwards'ın çocuğu."

"Alex neden baloda olsun ki? O yirmi beş yaşında, son sınıf öğrencisi değil." "Adriana'ya eşlik edeceğini düşünmüştüm."

Bu görüntüyle eğlenerek homurdandım. "Evet, Adriana baloya kardeşiyle katılsa ölürdü. Ayrıca onun Elijah adında bir erkek arkadaşı var."

"Evet, Morrison denen çocuk. İyiydi. O Edwards denen çocuğu hiç sevmedim."

"Alex'i neden sevmeyesin ki baba? Onu tanımıyorsun bile," dedim savunmacı bir tavırla.

"Sizin deyiminizle Alex, Carmel Lisesi'ne gittiği günlerde tam bir baş belasıydı. Her türlü belaya bulaştı."

"Bunu nereden biliyorsunuz? Ve ne sorunu?" diye sordum.

Alex hiçbir zaman kanunları çiğneyen bir tipe benzemiyordu ama yine de kız kardeşimin en iyi arkadaşıyla ilişki kuracağım tipine de benzemiyordu.

"Bilirsiniz işte, her zamanki gibi... umursamaz davranışlar, uyuşturucu ve alkol. Senin Ablan annene sürekli ondan bahsederdi..." diye devam etti. "Uyuşturucu mu?" Sesimin ne kadar yükseldiğine şaşırarak tekrarladım.

"Tanrım, Charlie, biraz sessiz olur musun? Evet, yerel bir partide marihuana içerken yakalandım."

Kız kardeşim Alex hakkında mı konuştu? Bu konuşmaların hiçbirini hatırlamıyordum, ama bu yıllar önceydi ve büyük olasılıkla benim de umurumda değildi, ama annemle konuşmak? Kız kardeşimi arayıp ona Alex'i sormaktan başka bir şey istemiyordum ama sonra onun Afrika'nın ücra bir köşesinde seyahatte olduğunu hatırladım ve bu fikir de suya düştü.

Debbie kapı zili çaldığında, "Tatlım, sanırım Carter geldi," dedi.

Araya girdiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Alex'in esrar içmesi gerçekten umurumda olan bir şey değildi, tabii hâlâ içmiyorsa, ki yerel hastanede stajyer olduğu için bu ikiyüzlülük olurdu.

Ön kapıya doğru ilerlerken kapıyı açtım ve beni aşağı yukarı süzen hevesli bir Carter'la karşılaştım. İğrenç.

"Charliiieee..." Islık çaldı.

Babam boğazını temizledi ve Carter hemen duruşunu düzeltip babamın tokalaşması için elini uzattı. Sahte bir gülümseme takındı, ama bu babamın gözünden kaçmadı. "Neyse, ben de sizi baloya götürmeyi düşünüyordum."

"Ciddi misin baba?" İnledim.

Sanki Carter'ın arabada bana dokunmasına izin verecekmişim gibi. "Benim için sorun değil Bay Mason," diye kabul etti Carter. Ne dallama ama.

Babam Debbie'ye veda öpücüğü verdi ve arabaya yöneldi. Her zaman hayalini kurduğum şey, mezuniyet baloma bir kamyonetle gitmekti. Yolculuk garip bir sessizlik içinde geçti, varış daha da kötüydü. Çocuklar süslü arabalarla, limuzinlerle geliyorlardı. Daha da kötüsü, babam Müdür Sinclair'le konuşarak binada alkol olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Birlikte yaptıkları aramadan bir şey çıkmayınca gitmeye karar verdi ama Carter'ı gecenin geri kalanında ellerinin nerede kalması gerektiği konusunda uyarmaktan da kendini alamadı.

Spor salonu tertemiz bir şekilde dekore edilmişti. Adriana dekorasyon komitesinin bir parçasıydı. Aslında kendi deyimiyle komitenin başındaydı. Tema 'Paris'te Bir Gece' idi. Oda, yapay ağaçların arasında sıcak bir parıltı yaratan peri ışıklarıyla donatılmıştı. Paris'in ünlü caddelerini taklit eden sokak tabelaları odaya dağılmıştı. Duvarları Paris resimleri kaplıyordu; detaylara gösterilen özen hayret vericiydi. En etkileyici kısım ise Eyfel Kulesi'ydi. Muhteşem görünüyordu, mükemmel çizilmişti. Önüne yerleştirilen spot ışıkları güzelliğini vurguluyordu. Harika bir iş çıkarmışlardı ve bir an için spor salonunda olduğunuzu, dünyanın en romantik şehri olan Paris'in sokaklarında dolaşmadığınızı kolayca unutabilirdiniz.

Salona giren çiftleri izlerken iç geçirdim, kaygısız, eğleniyorlardı ve muhtemelen burada gerçekten hoşlandıkları biriyle birlikteydiler, ben ise burada durmuş balo eşimin olmasını diliyordum, dans edip aptallaşacağım, ömür boyu sürecek anılar yaratacağım Beyaz Atlı Prensim. Balo böyle bir şeydi, değil mi? Ama bunun yerine burada tek başımaydım, büyük kavgamızdan sonra Alex'le bile aram iyi değildi. İyi bir gece geçirmeye kararlıydım. Bir gün huzurevinde yaşlanıp bunadığımda bu geceye dönüp bakacak ve hatırlanacak bir gece olduğu için gülümsemek isteyecektim. Bu geceyi nasıl hatırlanacak bir gece haline getireceğim beni aşıyordu.

Okulun fahişesi Kaley beni varlığıyla onurlandırmaya karar verene kadar kendi işime bakıyor ve etrafımı saran moda geçidinin tadını çıkarıyordum. Soluk pembe fırfırlı straplez bir elbiseyle karşımda duruyordu. Göğüsleri dışarı fırlamış ve beni selamlarken zar zor örtünüyordu. Makyajı abartılıydı ama en azından saçları düzgün görünüyordu. Evet, Barbie bebeği üzerinde alıştırma yapan beş yaşındaki birine göre düzgün.

"Ee, Charlie, hayatının aşkı bu gece nerede?"

"Umarım Carter'dan bahsetmiyorsundur çünkü otoyoldaki kamyon durağının tuvaletinde ona sahip çıktığını duydum," diye alay ettim.

"Komik, Charlie. Hayır, Alex Edwards'tan bahsediyorum."

Tanrım, neden böyle düşünsün ki?

"Ezik... Alex, Adriana'nın kardeşi ve iyi bir arkadaşı. Etrafa pislik saçma. Eminim o Ukraynalı değişim öğrencisine hademenin dolabında oral seks yapmak gibi daha iyi bir amacın vardır."

"Sen bir kaltaksın, Charlie." Hışımla arkadaşlarına doğru yürürken ayağı elbisesine takıldı. Belki de bu o kadar da kötü bir gece olmayacaktı.

Duvardaki saate baktım. Saat yediyi biraz geçiyordu. Adriana hangi cehennemdeydi? Bir saat önce burada olmalıydı. Endişelenmeye başladım ama tipik bir kız olduğum için lanet telefonum çantama sığmıyordu, bu yüzden onu aramama bile imkân yoktu. Sabırsızlıkla, Finn, Jen ve yeni öğrenci Heather da dahil olmak üzere sınıfımdaki birkaç kızla sohbet ederken biraz punç içmeye karar verdim.

Logan ve Jen, Bobby Brown hoparlörlerden bangır bangır çalarken dans pistine çıkmaya karar verdiler.

"Aman Tanrım, çok ateşli. Onu getirdiğine inanamıyorum. Aman Tanrım, Charlie, cidden, şuna bir bak," diye nefes nefese kaldı Heather.

Gruptaki diğer kızlar da tüylerini kabartıyordu. Kimin hakkında konuşuyorlardı? Arkamı döndüğümde *Alex'imin* hipnotize edici zümrüt gözleriyle karşılaştım. Gözleri çoktan bana dikilmişti ve tıpkı bu kızlara benzediğimden hiç şüphem yoktu - ağzımdan salyalar akarken çenem düşüyordu. Gösterişli siyah takım elbisesi ve hafif düğmeli beyaz yakalı gömleğiyle *GQ* dergisinden gönderilmiş bir erkek modele benziyordu. Saçları farklı görünüyordu, biraz daha kısaydı ve aslında yeni tıraş edilmiş bir yüzle şekillendirilmişti.

Gözleri benimkilere kilitlendiği anda yüzünden yayılan gülümsemeyi görmezden gelemezdim. Kimsenin fark etmesini istemediğim için gülümsememeye çalıştım ama bu sadece onun kafasını karıştırdı, çünkü gülümsemesi kayboldu ve ardından Adriana'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Adriana, son derece yüksek topuklu ayakkabılarıyla uyumlu balerin tarzı kısa elbisesiyle elbette göz kamaştırıcı görünüyordu. Yüzü kasvetli görünüyordu ve ne yazık ki ona Elijah'a ne olduğunu sormam gerekiyordu, bu da fiziksel olarak Alex'in yanında olmam gerektiği anlamına geliyordu. Kısıtlama şu anda elimi tutmak zorundaydı çünkü bunu tek başıma yapamazdım.

"Selam Char. Geciktiğim için özür dilerim."

"Um... bunu boş ver. Elijah nerede ve sen neden buradasın?"

Alex alaycı bir tavırla, "Teşekkürler Charlotte, hoş geldin," diye cevap verdi.

"Öyle demek istemedim... Sadece son sınıf olmadığın için seni burada gördüğüme şaşırdım." Kendimi toparlamaya çalışırken kelimelerimde tökezledim.

kızlar aval aval bakmaya devam etti.

Gözümün ucuyla Kaley'nin o şişko, ona aşıksın ve ben bunu herkese anlatacağım suratını görebiliyordum.

"Elijah ortalıkta dolaşan şu böcek yüzünden hastalandı. Limuzine binmeden önce iki kez kustu. Berbat görünüyordu ve benim kaçırmamı istemedi, bu yüzden Alex'i almamı önerdi."

"Randevusuz da kalabilirdin," diye ağzımdan kaçırdım.

"Vay be Charlotte, kim olsa beni burada istemediğini düşünürdü," diye tersledi Alex, varlığına olan düşmanlığımdan rahatsız olmuş bir yüz ifadesiyle.

Kahretsin! Her şey yanlış gidiyordu.

"Öyle demek istemedim-"

"İkinizin nesi var böyle? Doğru ya, Samantha beni korumak için yaptığınız büyük patlamadan bahsetti. Pekala, ağabey, adamım iş göremez durumda olduğuna göre, artık öpüşüp barışabilirsiniz. Zarar yok, faul yok. Aman Tanrım, biri şu sokak tabelasını devirmiş!" Bir anda ortadan kayboldu, ben de öpüşüp barışma önerisinden rahatsız olmuş bir şekilde öylece durdum. Keşke bilseydi.

"Yani şimdi bana neden beni burada istemediğini mi söylemek istiyorsun?" "Bak Alex, sadece seni beklemiyordum."

"Yok artık. Ve bu bir sorun çünkü?"

"Çünkü benimle konuşmadığın bir haftanın ardından, insanların aramızda bir sorun olduğunu anlamasından korkuyorum. Ve bu kavga bir sevgili kavgası olarak yanlış yorumlanabilir."

"Telefonu açıp bana mesaj attığını ya da e-posta gönderdiğini görmedim."

"Belki de son konuşmamızda karın sana o gece yapacağın muhteşem seksi hatırlattığı içindir!"

Tamam, bu en iyi haliyle aşırı melodramatik Charlie'ydi. Bir hafta sonra da devam eden incinmişliğimi silmedi. Sessizliği söylediklerimin itirafı gibiydi. Kalbime bir bıçak saplandığını, karnıma bir yumruk yediğimi hissettim. Gerçekten ne bekliyordum ki?

"Charlotte, lütfen." Bana dokunmak için kolunu uzattı ama dedikodu peşindeki dikkatli gözlerin farkında olarak hemen geri çekti. "Samantha saçmalıyordu."

"Muhtemelen, ama bildiğim kadarıyla bu saçmalığı pantolonunu indirerek karşıladın."

"Charlotte, sana söyledim, başladığımızdan beri ona dokunmadım ve birlikte olduğumuz sürece de dokunmayacağım."

"Birlikte olduğumuz sürece bu ne anlama geliyor ki? Yakalanmadan bu maskaralığı daha ne kadar sürdürmemizi bekliyorsun?"

Bu tek cümlede çok fazla soru olduğunu biliyordum, ama şimdi bunlar tutkuyla kaçındığım yakıcı sorulardı. Kalbimdeki sızıyı silecek bir cevabı olmadığını bildiklerim. Sessizliği beni kızdırmaya yetiyordu. Neyse ki Finn ve Jen tarafından sözümüz kesildi çünkü o anda her şeyi anlatmaya hazırdım.

"Charlie, dans etmelisin. Bu balo!"

En iyi arkadaşıma güldüm. "Jen, Finn'in içkisine ilaç mı kattın?"

"Konu müzik olduğunda ne kadar çılgın olduğunu biliyorsun. Üzgünüm, en iyi arkadaşı olarak, sanırım yakında sen devralmak zorunda kalacaksın. Ayaklarım beni öldürüyor."

Jen öldürücü topuklu ayakkabılar giyiyordu ve onu suçlamadım. Ben sadece ayakta duruyordum ve ayaklarım bile ağrıyordu. Converse'ler bu yüzden üretilmişti ve topuklu ayakkabılar Posh Spice *özentileri* içindi.

"Edwards, burada ne yapıyorsun?" Finn kolunu Jen'in omzuna koyarken sordu.

"Uzun hikâye. Eminim Adriana, Elijah'ın hastalıklı hallerinin hikâyesini anlatmaktan büyük mutluluk duyacaktır," diye cevap verdi Alex neşeyle.

İtiraf etmeliyim ki onların iyi anlaştığını görmek güzeldi ama bu uzun sürmeyecekti. Finn aramızda bir şeyler olduğunu öğrenirse onu fena benzetirdi.

Yüksek sesli müziğin ortasında bile sessizlik tuhaf bir hal aldı. Eğer bunun rahatsız edici olduğunu düşündüysem, kendimi Carter'ın bana doğru yürüdüğü bok fırtınasına zihinsel olarak hazırlamamıştım. Kibirli sırıtışı insanın içini kıpır kıpır etmeye yetiyordu ve üstüne üstlük, Alex'in önünde kolunu bana dolayarak sanki hak iddia etmeye çalışıyormuş gibi dünyanın en büyük pisliği olmak zorundaydı. Ona hiç şansı yokmuş gibi baktım ama tabii ki her zamanki gibi gülüp geçti.

"Vay canına Charlie, etrafına daha fazla ezik toplayabilir misin?"

"Cidden Carter, büyü artık."

"Ne? Edwards ve Edwards ve Rodriguez kendi adlarına konuşamıyor mu?"

Bu noktada, hem Alex hem de Finn Carter'a ters ters bakıyorlardı. O salak her an dayak yiyebilirdi ve her ne kadar dayak yemesini izlemek beni mutlu etse de babamın sesi kafamın içinde çınlıyordu. Tekrar cezalı olmayı göze alamazdım. Alex kendini zar zor toparlıyordu.

Aklıma bir *not* düştüm: *Başka birinin bana dokunmasından hoşlanmıyor.*

Tamam, evet, onu kıskandırmak biraz eğlenceliydi çünkü şu anda bunu belli etmesine imkân yoktu.

Finn, "Geri çekil Reed, yoksa yumruğum etrafını sarar," diye tehdit etti.

"Siktir git Rodriguez. Senin gibi sosyal yardım serserileri burada hoş karşılanmaz.

İkisi de babamın yardımına ihtiyaç duyan tıp fakültesi terkleri değil." Carter giderken kıs kıs güldü.

"Charlie, neden onunla gitmeyi kabul ettin ki?" Jen onu sakinleştirmek için elini göğsüne koyarken Finn tısladı.

"Çünkü okuldan kaçtığım ve geometriyi kaçırdığım için babamla başım beladaydı ve onun notlarına ihtiyacım vardı. En büyük dallama olabilir ama geometride çok iyidir."

Finn, "Bir dahaki sefere sana benimkini ödünç veririm," diye teklif etti.

"Hikayemi duymadın mı? Geometride çok *başarılı*. Sınıfta kalmak için yardıma ihtiyacım yok, kendi başıma gayet iyi idare ediyordum." Gözlerimi devirdim ve Finn, çalan Jay-Z şarkısının ritmiyle vücudunu sallamadan önce bana el salladı.

Yine Alex'le yalnız kalmıştım.

"Çok sessizsin," diye mırıldandım.

"Bu gece baş döndürücü derecede güzelsin ve ben burada durup benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi davranmak ve o serserinin sana el sürmesine izin vermek zorundayım."

"Alex, özür dilerim."

Ona dokunmak için can atıyordum ama buna imkân yoktu.

"Hayır, o pislik konusunda sana güvenmediğim için özür dilerim. Her neyse, duyduğuma göre aleti o kadar küçükmüş ki Kaley'i bile boşaltamamış."

Çok yüksek sesle güldüm. Bu doğruydu ve Alex'in gülümsemesinden daha çok sevdiğim bir şey yoktu, Carter'ın küçük aleti hakkında olsa bile. "Söylenti bu. Babam bile duymuş."

"Vay be, Bay Mason'ın bile haberi varmış."

"Maalesef evet. Orada bu kadar soğuk davranmak istememiştim ama insanlar bunu fark ediyor. Neden bilmiyorum ama Kaley bir çulluk yaptı ve ben de ona aptal olduğunu söyledim ama belli ki bir şekilde bu izlenimi edinmiş. Bunun nereye gittiğini ya da gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama şu anda yakalanamayacağımızı biliyorum."

"Yapmayacağız, Charlotte. Ama bu gece seni bir şekilde elime geçirmem lazım, beyin fırtınasını bana bırak." Göz kırptı.

Adriana'nın dönmesi uzun sürmedi. Birkaç şarkıda dans ettik ve tipik balo festivalinin tadını çıkardık. Bir saat kadar sonra törenler başladı. Gerçek Carmel Lisesi modasına uygun olarak Carter balo kralı, Kaley de balo kraliçesi seçildi. Tabii ki o da bir diva gibi el sallayarak sevindi. Hepimiz ona istediği anı yaşatarak alkışladık. Ben pek umursamadım çünkü

Carter'a karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Geleneksel balo kral ve kraliçesi dansını yaptılar. Hepsi büyük ve komik bir gösteriydi. Bundan daha basmakalıp olamazdı. Kaley, Carter'ın söylediği bir şeye sinirlenerek fırlayıp gitmeden önce sadece birkaç dakika sürdüler.

Birkaç dakika sonra bana doğru yürürken, geleceğini bildiğim istek karşısında ürperdim.

"Flörtümle dans eder misin?" Elini uzattı.

Gözlerim Alex'e neden kabul ettiğimi anlaması için yalvardı. Neredeyse anında anlamış gibi, yüzünde memnun bir gülümsemeyle öylece durdu.

"Bir dans," diye uyardım onu.

Ben guruldama sesleri duymaya başlamadan önce biraz dans ettik. Aç değildim. Mini sosisli sandviçleri servis eden garsonla kanka olmuştum. *Garip* diye düşündüm. Sesi tekrar duydum. Oldukça yüksekti. Carter'ın yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Ona bakmak için döndüm ama Kaley'nin araya girmesiyle dikkatim dağıldı.

"Carter ve Alex'e sahip olmaya çalışan bir sürtük gibisin. Neden gidip onları becermiyorsun? Hey, üçlü yapın," diye bağırdı.

Guruldama sesi yeniden patladı ama bu sefer daha yüksekti. Hem Carter hem de Kaley önümde durdular. Bacaklarını birbirine kenetleyerek spor salonunda koşmasını izlerken Carter hemen yerinden kalktı. Gülmekten kendimi alamadım. Elijah'ın böceğine falan yakalanmış olmalıydı. Tamamen iğrenç.

"Cidden, Kaley, kendine bir hayat kur. Şehrin her yerinde kazanan piyango bileti gibi kanatlarını gösteren ben değilim."

"Hayır, sadece Alex'e mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Onunla sorunun tam olarak ne?"

"Benim onunla bir sorunum yok, belli ki senin de yok. Aksi takdirde, ikiniz onun arabasının kaputunda sevişirken görülmezdiniz," diye alay etti.

Lanet olsun, demek biri görmüş.

Kalbim göğsümde yüksek sesle pompalanırken, inkâr şimdilik en iyi arkadaşım olacaktı. "Evet, iyi denemeydi Kaley. Seni uyarmıştım, arkadaşlarım hakkında bir şeyler uydurma."

İkimiz de kollarımızı kavuşturmuş yüz yüze bakıyorduk. Adriana, Alex, Finn, Jen ve birkaç kişi daha az sonra olacağını düşündüğüm şeyi durdurmak için yanımıza geldiler.

Kaley beni geri itti.

Küçük sürtük dövüşmek istedi.

Tam iyiliğine karşılık vermek üzereydim ki o sesi tekrar duydum.

"Bu da ne böyle?" Kaley'ye bakarak sordum.

Ses şiddetlendikçe yüzü buruştu. Kaçmak için karnına sarıldı ama topuğu yerde iz bırakan elbiseme takıldı. Elbisemi kuvvetle çekiştirerek topuğundaki kumaşı çözmeye çalıştı.

"Ah, Kaley. Kıpırdamayı kes, elbiseme yapıştın!" "Charlie, bırak

beni," diye bağırdı.

"Aman Tanrım, Kaley, bırak da topuğunu çıkarayım."

Artık çok geçti.

Yüzünü kapattı ve gurultu kesildi.

Etrafımda büyük bir kahkaha patlaması oldu ve ancak birkaç dakika sonra ne olduğunu anladım. Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Yanaklarım baskıdan bir anlığına şişerken kendimi zor tuttum ama faydası olmadı. Kahkahalarım patladı, dizimi tekrar tekrar tokatlayarak eğildiğimde kalabalığın içinde yankılandı. "Az önce kendini mi yaraladın?"

"*Kapa çeneni!* Kapa çeneni, seni aptal orospu!"

Alex kahkahalarına engel olamayarak eğildi ve elbisemin topuğunu çözdü. Mahcup olan Kaley elbisesini kaldırarak soluk pembe kumaşta oluşan kahverengi lekeyi kapatmaya çalıştı. Grubumuz histeri krizleri içinde yere yığıldı.

"Her şey yolunda mı?" Müdür Sinclair sordu.

Hepimiz bir ağızdan "Evet, efendim," dedik.

Ayağa kalkmak için birbirimize yaslandık.

Bu unutulmayacak bir geceydi.

"Char, bu çok komikti! Ama neden Alex ve senin hakkında bir şeyler uydurduğunu anlamıyorum?" Adriana nefesini tutmaya çalışırken kafası karışmış bir halde sordu.

"Lütfen, sanki bu pisliğe on metrelik bir sopayla dokunacakmışım gibi." Alex'in koluna yumruk atarak kıkırdadım.

Alınır diye endişelenmiştim ama oynadığımız oyunu çabucak kavradı.

Adriana'nın bana taktığı lakabı taklit ederek "Güzel, Char,"

diye alay etti. "Aman Tanrım, çocuklar!"

Başlarımız Adriana'nın baktığı yere döndü. Spor salonunun girişinde bebek mavisi takım elbisesi ve düğmeleri iliklenmiş siyah gömleğiyle Elijah duruyordu. Sanki 1960'lara aitmiş gibi görünüyordu ama o takım elbisenin hakkını vermişti. Bu modern bir yaklaşımdı ve Elijah Morrison'dan başka kimse bunu başaramazdı.

"Bebeğim," diye bağırdı Adriana, Elijah'ı kucağına çekerek. Elijah'a gecenin o ana kadarki her ayrıntısını anlatarak hararetli bir şekilde sohbet etti. Uzun süren buluşmaları Alex'in kulağıma bir şeyler fısıldamasına fırsat verdi.

Konuştuğu tek kelime "Şimdi" oldu.

Onu gizli bir çıkışın yanında bulunan yumruk masasına kadar takip ettim. Fark edilmeden yolumuza devam ederken elimi çekti ve kendimizi biyoloji sınıfımdan çok da uzak olmayan bir koridorda bulduk. "Burası senin biyoloji sınıfın mı?"

"Evet," diye yanıtladım, nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

Beni kapıya doğru çekti ve kolu çevirdi. Kapı kilitli değildi. Oda karanlıktı, hafif bir ay ışığı dışında. "Hangisi senin masan?"

"Arka tarafta, pencerenin yanındaki," diye yanıtladım, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Beni masaya götürdü ve yüzümü kavradı, beni sertçe öptü, dillerimiz bir hafta ayrı kaldıktan sonra çılgınlık içindeydi. Onu özlemiştim. Tanrım, onunla ilgili her şeyi özlemiştim.

"Charlotte, bu gece çok güzel görünüyorsun ama şu anda masanın üzerinde sana iğrenç şeyler yapmam gerekiyor."

Dudakları yakamda geziniyor, her santimimi tahrik ediyordu. Dilimi çenesi boyunca gezdirip kokusunu içime çektim, sonra gözlerimi kapatıp kendimi bu anın içinde kaybettim. Beni kaldırdı ve masamın üzerine koydu. Bacaklarımı iyice açarak aralarında durdu, sonra başını hafifçe eğerek ağzını göğsüme yerleştirdi ve öpücüklere boğdu. Açgözlülükle fermuarımı açtı, göğüslerimi ortaya çıkaran sütyenimi yukarı iterken hiçbir engel oluşturmadı. Her bir meme ucumu ağzına aldığında inledim. Bu sadece onları daha sert emerken yoğunluğu arttırdı. İçime girmesi için yalvararak sırtımı kamburlaştırdım.

"Sikimi hemen sokmamı ister misin?" Başımı

salladım, konuşamıyordum.

"Hayır, Charlotte. Geçen hafta hayatımı cehenneme çevirdin. Carter'la aranızda olabilecek en kötü şeyleri hayal ederek aklımı başımdan aldın," diye devam etti ve meme ucumu daha sert bir şekilde ağzına aldı.

Daha fazlasını istiyordum - öfkesi sadece zevki artırıyordu. Bacağımı yukarı kaydırıp kıçımı ortaya çıkardı ve sıkıca kavradı. Öne doğru eğilerek çekmecemi açtı ve bir şey aramaya başladı.

Benim masamdan ne isteyebilir ki?

Bir hükümdar.

Kıçımı ortaya çıkararak, dişleriyle meme uçlarımı çekiştirirken cetveli nazikçe tenime vurdu. Sırtımı dikleştirdim, zevk ve acı arasındaki denge beni eziyordu. Lanet olsun, bu çok ateşliydi. Yaramazlık yaptığım için bana şaplak atıyordu. Böyle şeylerden gizlice zevk alıyordum.

"Bunu bana bir daha asla yapma, anlıyor musun? Sen benimsin ve seni kimseyle paylaşmayacağım."

Cetvelin tokadını tekrar hissettim, bu sefer biraz daha sertti ama daha da zevk vericiydi. Hava karanlık olabilirdi ama gözlerindeki ateşi fark etmemek imkânsızdı. Bu Alex farklıydı, sahiplenici, vahşi ve edepsizdi ve ben buna bayılmıştım.

"Daha sert," diye inledim.

Ses odada yankılandı ve çıkardığım iniltiyi bastırmak için ağzını kendime çektim. Hiç vakit kaybetmeden sikini çıkardı ve içime soktu. Onun için acı çekiyordum, her parçam mutluluk dolu bir orgazmla patlamaya hazırdı.

"Şimdi, burada her oturduğunda, bizi ve şu anda nasıl olduğumuzu hatırlamanı istiyorum. Seni nasıl becerdiğimi. Sana nasıl hissettirdiğimi. Başka hiç kimsenin sana böyle hissettirmediğini ya da böyle hissettirme şansına sahip olamayacağını. Sana benden başka kimse dokunamaz. Sadece ben..." diye fısıldadı.

Onu içime çektim ve boşalırken omzunu ısırdım. Kısa süre sonra vücudu beni takip etti ve titreyerek içime boşaldı. Terli bedenlerimiz birbirlerine tutunmuş, az önce burada, sıramda, biyoloji sınıfımda neler olduğunu anlayamıyorlardı.

Elbisemi düzelttim ve saçımı elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım. Alex eğilmeden önce pantolonunun fermuarını çekti ve bu kez beni usulca öptü.

"No podemos estar separados, Charlotte, nunca. Ayrı olamayız Charlotte, asla."

Sesinde açık bir çaresizlik vardı, onun hissettiklerini hissetmem için bana yalvarıyordu. Benim de aynen onun gibi hissettiğime hiç şüphe yoktu. Anlıyordum ama bir gün nasıl sadece o ve ben olabileceğimizi anlamıyordum. Onu sevdiğimi söylemeden önce başımı salladım. O an çok etkileyiciydi.

"Charlotte. Bu elbise... güzelliğin... Benim olduğuna inanamıyorum." Gözleri beni hiç terk etmedi, zümrüt yeşili elbisemin tonuyla eşleşiyordu.

"Bu benim en sevdiğim renk," diye ekledim, hâlâ bakışlarını tutuyordum.

"Neden bebeğim?" diye sordu, köprücük kemiğimi dişleyerek dikkatimi sorudan uzaklaştırdı.

"Gözlerin, Alex. Bana bir şeyler yapıyorlar. Açıklayamıyorum. Sanki bana bir büyü yapmış gibiler. Bunu biliyor olmalısın çünkü ne zaman birbirimize bir adım yaklaşsak beni kendine çekmek için onları kullanıyorsun."

Başını kaldırıp bir kez daha bana baktı, yüzü ciddiydi. Sanki onu rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyordu, sanki söylemesi gereken bir şey dilinin ucundaydı, ama dakikalar geçene kadar tek kelime etmedi.

"Sen sarışınsın," dedi parmaklarını saçlarımda gezdirerek. "Ben seni esmer olarak seviyorum."

"Biraz değişiklik yapayım dedim. Neden? Samantha ve beni ayırt edemeyeceğinden mi korktun?"

Oh, benim koca ishal ağzım.

Soğuk bakışları beni tedirgin etti. Yüzünün yumuşaması uzun sürmedi. "Seni o kadar çok seviyorum ki bebeğim, artık doğru düşünemiyorum. Artık bu boktan ikili hayatı yaşayamam."

Elbisemi kaldırdı ve beni bir kez daha masamın üzerine yatırdı. Bu sefer daha yavaştı, daha acı vericiydi ama ikimizin de yüzüne bakıyordu - birbirimize duyduğumuz aşk. Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama o içimdeydi ve bu bir soru-cevap zamanı değildi. Hayır, bir an için erkeğimin tadını çıkarma, dokunuşunun ve vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığının keyfini çıkarma zamanıydı.

On beş dakika sonra, ayrı ayrı spor salonuna doğru yola çıktık. Gecenin sonuna yaklaşıyorduk ve Kaley ile Carter ortalıkta görünmüyordu. *Şükürler olsun.* Gecenin son şarkısı için ışıklar daha da karartıldı. Adriana Alex'i de yanında sürükleyerek yanıma gelirken orada tarihsiz bir şekilde duruyordum.

"Tamam, sadece bir şarkıda dans edecek kadar iyi anlaşabilir misiniz? Char, Beyaz Atlı Prensinle olmasa bile o son dansı yapmadığın için kendini asla affetmeyeceksin."

Ne kadar ironik diye düşündüm.

Neyse ki odanın karşı tarafında bulunan Elijah'ın kollarına doğru hızla fırladı.

"Ablamın emirleri." Sırıttı.

Beni içine çekerken elini uzattım, beni boğmamak ya da vücutlarımızın birbirine değmesine izin vermemek için elinden geleni yapıyordu. Çalan müzik çok fazla düşünmeme izin veriyordu

-Bu gece hakkında, bizim hakkımızda, geleceğimiz hakkında.

"İyi misin? Biraz topallıyorsun," diye alay etti.

"Güzelmiş. En azından bacağından aşağı döl damlamıyor."

"Olsaydı, dizlerinin üzerine çöküp hepsini yalamanı isterdim."

Siktir, şimdi daha kötüydü. Bu his neden hafiflemiyordu? Zaten iki kez sikişmiştik.

"Teşekkürler. Sanırım bu yorumdan sonra daha fazla fışkırttım." "Vay canına! Balo dansını nasıl romantik hale getireceğini iyi biliyorsun."

Sırıttım ve çenemi kapalı tuttum. Anın tadını çıkarma zamanıydı. Bu bir dönemin sonuydu, hayatıma devam etme ve bir kadın olarak yaşama zamanıydı.

Yeni başlangıçlara, diye düşündüm.

Eyfel Kulesi'nin ışıklarının titreyişini izledim, aklım beni tüketen şarkı sözlerinde kaybolmuştu. İçimde yanıp tutuşan soruyu gündeme getirmek için bundan daha iyi bir an olamazdı, bizi var edecek ya da yok edecek tek soruyu.

"Alex-"

"Şşş... bir gün Charlotte'um, Paris'te herkesin gözü önünde dans ediyor olacağız. Sana söz veriyorum, bir gün sıra bize gelecek. O odada söylediklerimde ciddiydim... Ayrı olamayız Charlotte. Asla."

Ve o anda bana birlikte bir hayat vaat etti, bana dünyayı vaat etti.

Gözlerimi kapattım ve şimdi etrafımızdaki insanların hiçbir şey ifade etmediğini, özgür olduğumuzu, dünyaya birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi ve hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını göstermekte özgür olduğumuzu hayal ettim.

CHAPTER 47

CHARLIE

Mevcut

Dönüş yolculuğu hızlı görünüyor.

Hız göstergesini birkaç kez kontrol ettim ve yasal sınırın çok üzerindeydi. Eve döndüğümüzde Lex'in bana karşı bir tavrı olduğu çok açıktı. Bana yorgun olduğunu söyledi ve yatmaya gitti. Onu takip etmeye cesaret edemedim. Bunun yerine, gerçekten hatalı olduğumu bilerek verandada oturdum. Evet, hâlâ kırgınım ama erkeklerin bu kadar kırılabileceğini hiç düşünmemiş olmama rağmen, onun açıkça incinmiş duygularını ayaklar altına almaya hakkım yok.

Bir şekilde bunu düzeltmek zorundayım ama bu geceki olayların ağırlığı çok büyük. Üzgün kıçımı yatağa sürüklüyorum ve güneş doğmadan hemen önce uykuya dalıyorum.

Trambolinde yatıyormuşum gibi vücudumun hareket ettiğini hissediyorum. Bu rüya da neyin nesi? Tekrar oluyor, ama bu sefer gözlerimi açıyorum. Zıplama var ve beni derin uykumdan uyandırıyor. Tam bağıracaktım ki onun Will olduğunu fark ettim. Hayır, bu Rocky.

"Rocky, ne oluyor lan?" İnledim.

Yatağımın üzerinde dört yaşında bir çocuk gibi zıplıyor ama inleme sesleri çıkarıyor ve adımı haykırıyor.

"Rocky Romano, yatağımdan siktir git!"

Yorgunluktan ölüyorum ama ben ayağa kalkıp onu yataktan itene kadar zıplamaya devam ediyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ayrıca, sesim o... moron gibi çıkmıyor."

Kıçını kaşıyarak odadan çıkarken gülerek ayağa kalkıyor.

Kendimi uyandırmak için hızlı bir duş almaya karar veriyorum, ancak hızlı bir duş çok daha uzun bir duşa dönüşüyor çünkü yanlışlıkla yerde otururken uyuyakalmış olabilirim. Sonunda giyiniyorum ve mutfağa gidiyorum.

Ev sessiz ve herkesin neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

"Günaydın, Elijah. Herkes nerede? Şuradaki goril dışında," diye azarlıyorum, mısır gevreği kutusunun arkasındaki labirenti yapan Rocky'yi göstererek. Çıkmaz sokak olduğunu anladığında kocaman bir "Hayır," diyor. Cidden, Will bile bunu gözleri kapalı yapabilirdi.

"Adriana ve Nikki markete gittiler, Lex ve Will de sahilde oynuyorlar."

Çabucak bir parça tost yiyor ve sahile doğru yola çıkıyorum. Birkaç dakika sonra çalılıkların yanında durup Lex'in Will'le futbol oynamasını izliyorum. Will'e nasıl tekme atılacağını öğretmekten çok memnun görünüyor, Will Lex'e çalım attığında kahkahalar atıyorlar. O anda kalbim biraz kırılıyor.

Hepsi benim suçum mu?

Evet, Lex beni terk etti ama ben onun beni tekrar bulmasını neredeyse imkânsız hale getirdim.

O zamanlar ondan bekleneni yaptı ve ben de başka birini seçtiği için sinirlenen şımarık bir genç gibi davrandım.

O artık farklı, o gerçekten bir erkek.

Harika bir adam.

Ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi. Öyleyse neden hâlâ içimi kemiren bir his var? Oynadıkları yere doğru yürürken Lex beni gördü.

"Selam, Cha Cha! Lex bana nasıl mücadele edileceğini öğretti."

"Görebiliyorum. Eğer profesyonel olursan, babanı çok mutlu bir adam yapacaksın."

Bir içki almak için havluların olduğu yere doğru koşuyor. Bu bize ne söyleyeceğimi bilemediğim bir an yaşattı. Muhtemelen hatalı olduğum için özür dileyerek başlamalıyım.

"Lex, dün gece hakkında-"

"Söylenecek bir şey kalmadı, Charlie. Duygularını gayet açık bir şekilde ifade ettin. Sana alan ve zaman veriyorum. Artık seni zorlamıyorum."

"Bana Charlie dedin..."

"Herkes sana öyle diyor. Ben de herkes gibiyim, sadece bir arkadaş," diye cevap veriyor davetkâr olmayan bir ses tonuyla.

Kelimeler acıttı.

Hayır, beni zorlamıyor, ama neden birden bire zorlanmak istiyorum?

Neden bana sadece ve sadece onun olduğumu söylemesini istiyorum?

Ve en önemlisi, neden bana *Charlotte* demesi için can atıyorum?

Lex Edwards asla diğerleri gibi olmayacak.

Will sözümüzü keserek suya girmek istediğini söyledi. Kabul ediyorum ve üzerimde sadece beyaz fırfırlı bir bikini olduğu halde soyunuyorum. Lex'i beni aşağı yukarı süzerken yakalıyorum ve beni tamamen görmezden gelememesinin iyi hissettirdiğini itiraf ediyorum.

Dalgalara atlıyoruz. Will hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Lex onu sırtına alıp biraz daha ileriye götürüyor, bu da beni biraz geriyor ama etrafta cankurtaranlar var, bu yüzden endişelenmeyi bırakıyorum. Bir saat sonra öğle yemeği için geri dönmeye karar verdik. Cidden çok yoruldum. Bu yorgunluk hissinden kurtulamıyorum ve bugün bir ara gizlice 'nine uykusuna' yatmam gerekeceğini biliyorum.

Eve döndüğümüzde Elijah hamburger pişirirken biz de havuza atlıyoruz. Rocky, Will ile yüzme yarışları yapıyor. Nikki ve Adriana pazardan yeni güneş şapkalarını göstererek döndüler. Yemin ederim çok komik bir manzara, özellikle de şapkalar Jüpiter gezegeninden daha büyük olduğu için.

Lex gitti, nereye gittiğini bilmiyorum.

Öğle yemeğinden sonra kendimi aşırı uykulu hissediyorum, bu yüzden odama gidip biraz kestirmeye karar veriyorum. Neredeyse anında uyuyakalıyorum ama Nikki tarafından uyandırılıyorum. Beni uyandırdığında saat dördü biraz geçiyordu.

"Charlie, kendini iyi hissediyor musun?"

Bir şeyler mırıldanıyorum ve sonra gözlerimi açıyorum. "Evet, son iki gecedir neredeyse hiç uyumadım."

"Ayrıca, sanırım güneş çarpmış olabilirsin." Kaşlarını çatarak atletimi kenara çekti.

Bu sabahki kargaşanın ortasında güneş kremi sürmeyi unuttum. Kızarıklığı görünce inledim. Umarım aşırı dozda aloe vera ile bronzlaşırım.

"Lex gittiği yerden henüz dönmedi mi?"

"Evet, öyle. Odasında," diyor dışarı çıkmadan önce.

Aloe verayı aldım ve odasına doğru yürüdüm. Kapısını çalıyorum, içeri girmek için cevap veriyor. Kapıyı yavaşça açıyorum ve onu yatağında dizüstü bilgisayarıyla otururken buluyorum.

"Bir dakikan var mı?" Sesimde tereddütle soruyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp komodinin üzerine koyuyor. Bu mesafe meselesi Büyük Kanyon kadar geniş ve beni deli ediyor, ama onu sadece seks için kullandığımı düşündükten sonra üzerine atlayamam.

"Tatildeyken çalışmak mı?"

"Evet, ne yazık ki halledilmesi gereken bazı meseleler var." Sesi soğuk geliyor, dünkü sevimli, şakacı Lex değil.

Buna benim sebep olmam bana acı veriyor. Adriana'nın ben dönmeden önce yıllardır içinde yaşadığını söylediği o soğuk, yalnız kabuğuna geri döndü.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Gördüğünüz gibi sırtım cayır cayır yanıyor. Kızlar dışarıda ve şey... Rocky'den o hanımefendi elleriyle bana yardım etmesini istemek istemiyorum. Sakıncası var mı?"

Şişeyi uzatıyorum, karar vermekte zorlanmasını izliyorum ama sonunda şişeyi alıyor ve önüne oturmam için eliyle işaret ediyor. Oturuyorum, atletimi çıkarıyorum ve sadece bikini üstüm ortaya çıkıyor. Cildim yanıyormuş gibi yanıyor ve krem bana değdiği anda serinlikten irkiliyorum.

Gözlerimi kapatarak onun dokunuşuna odaklanıyorum. "Lex..." Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Şişenin kapağını kapatıyor ve gözlerimin içine bakıyor, mesafeli ve ona böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Lütfen beni dinleyin. Özür dilerim. O şeyleri söylememeliydim. Yarısını bile kastetmedim. I..." Kelimelerimi karıştırıyorum, söylemek istediklerimi aktaramıyorum. "Çok çabalıyorum Lex. Evet, seni fiziksel olarak istiyorum ama çok daha fazlası var. Sen sadece sokaktan alıp becerdiğim biri değilsin, yani hayır, seni sadece bunun için istemiyorum. Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim. Sadece ihtiyacım var-"

"Zaman, anlıyorum."

Yataktan atlar ve Elijah'a mutfakta yardım edeceğini söyler.

***

"Rocky, bu şakaları nereden buluyorsun?" Adriana soruyu sorarken yüzünü buruşturur.

Sahilde oturmuş şenlik ateşi yakıyoruz ve Rocky her zamanki gibi kaba esprileriyle hepimizi güldürüyor. Tanrıya şükür, Will yandaki arkadaşının evinde kalmayı tercih etti çünkü Rocky hiçbir şeyi saklamıyor. O adam söz konusu olduğunda sıfır filtre.

"Bilmiyorum... internette bir yerlerde."

"Oh, doğru ya. Geçen gün oraya koyduğun şey çok iğrençti." Adriana'ya seslenerek, "Sen statüyü beğendin," diye kükrer.

Hepimiz gülüyoruz ama Lex'in ne kadar sessiz olduğunu fark etmeden edemiyorum. "Dostum, Facebook'ta mısın?"

Rocky Lex'e döndü.

"Hayır, böyle şeyler için gerçekten vaktim yok."

"Peki ya lisedeki tüm ateşli kızlar? Charlie'nin parasının hakkını vermelisin."

Burada sessizce oturup Rocky'nin sorusuna cevap vermesini bekliyorum. Aramızdaki gerginliği başka kimse fark etmezse şaşırırım.

"Lisedeki kızlar özel bir şey değildi. Üniversitedekiler de daha iyi değil," diye mırıldanıyor.

"O zaman neden Samantha'yla evlendin?" Ağzımdan kaçırdım.

Bakışları bana doğru kayıyor, kızgınlıkla yanıyor. Bu, şenlik ateşinde herkesin önünde yapılacak bir tartışma değil ama hikâyenin tamamını bilmiyordum ve şimdi bilmek istiyorum.

Gözlerini gruba diker. "Onu sevdiğimi sanıyordum."

"Ne zamandır evlisiniz?" Nikki soruyor, ona karşı ani sakin tavrı beni şaşırtıyor.

"Bir buçuk yıldır evliyiz. Üç yıldır birlikteyiz." "Nasıl teklif ettiniz?"

Nikki'yle yüzleşmek için dönüyorum, merakımı uyandırmasına rağmen sorduğu rahatsız edici sorular için onu hançerliyorum. Boş gözlerle ateşe bakan Lex sessizliğini koruyor. Duygularını açıklayacak biri değil, bu yüzden ona kendi işine bakmasını söylemesini bekliyorum.

"Hayvanları çok severdi. Veteriner olmak istiyordu ama babası buna karşı çıktı ve onu işletme okumaya zorladı. Bir arkadaşım San Diego Hayvanat Bahçesi'nin sahibini tanıyordu. Bir hafta sonu tatili planladık ve ben de özel bir ziyaret organize ettim. En sevdiği hayvan tembel hayvandı. Bulundukları bölgeye gittik ve yavru bir tembel hayvana hayran kaldı. Yavru tembel hayvan arkadaş canlısıydı ve hayvan bakıcısı onu tutmasına izin verdi. Mutluydu, ama tembel hayvanın gözetim altında bir yaşam alanındaysa neden tasma takmak zorunda olduğunu sordu. Tasmayı çıkardı ve bir de ne görsün, yüzük kutusu takılıydı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve gerisi tarih oldu."

"Dostum, bu harika bir teklif," diye alkışlıyor Rocky.

"Evet, kız arkadaşınız kamyonetinizin arkasında size binerken evlenme teklif etmekten sadece marjinal olarak daha mı iyi?" Nikki azarlıyor.

"Evet dedin. O kadar da kötü olamaz." Rocky göz kırpıyor.

O anlattıkça kalbim okyanusun dibine batsa da çok güzel bir hikâyeydi. Duygularımla ve onların gittiği yerle başa çıkamadığım için kendimi affettirip eve geri dönüyorum.

Anahtarlarımı, ehliyetimi ve ceketimi bulduktan sonra bisikletimin park edildiği evin önüne doğru yürüyorum. Kasklar gidonun üzerinde duruyor, ben de birini alıp diğerini verandaya bırakıyorum ve bisikletime doğru yürüyüp atlıyorum.

Motorun kükreme sesi beni sakinleştirmeye yetiyor. Kaskımı ayarlarken, kollar beni sarıyor. Arkamı dönmeden, o olduğunu bildiğim için kalbim daha da derine batıyor.

Dikiz aynamda, yedek kaskı çoktan takmış olduğunu görüyorum. Kolları beni sımsıkı sarmışken, dün geceki yeri değil de başka bir sahili seçerek yola çıkıyorum.

Hız giderek artıyor, hızım yasal sınırın çok üzerinde olduğu için öfkem tavan yapıyor. Keskin bir dönüş yaparak sahile yanaşıyorum ve motoru durduruyorum, aniden atlıyorum ve kaskımı vahşice çıkarıyorum.

"Ne sikime motora bindin?" Ona bağırıyorum.

"Charlotte, lütfen. Ben-"

"Hayır Lex," diye araya giriyorum, parmağımı ona doğrultarak. "Benden bu kadar! Çok yoruldum. Bu oyunu daha fazla oynayamam. Çok yorucu. Jul ile ilgili şeyler..." Oraya gitmek istemediğim için vazgeçtim.

"Julian hakkında ne söyleyeceksin? İşler bu noktaya mı geldi? Bizimle baş edemiyorsun, bu yüzden Julian'ı mı seçiyorsun?"

"Lex, biz çok karmaşıkız."

"Yani onunla olmadığı için bunun aşk olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Charlotte... Ben... Lanet olsun. Seviyorum. Seni," diye bağırıyor, ellerini havaya kaldırarak. "Seni hep sevdim. Biliyorsun, sen de beni incittin ve burada beni itip durmana rağmen bizim için savaşmaya çalışıyorum. Bana bunun onunla benim aramda olduğunu söylüyorsun. İşte buradayım. Bunu yüzüme karşı söyle, yemin ederim onu seçersen çeker giderim. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmazsın."

Orada öylece duruyorum, sessizce bir ültimatomla karşı karşıyayım.

Gücüme ve kendimi bir arada tutma isteğime rağmen, duvarlar yıkılıyor ve gözyaşlarım dikkatsizce yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Yüz ifadesi hemen yumuşuyor ve kolları beni öyle sıkı sarıyor ki gitmesine izin veremiyorum çünkü eğer giderse hayatımın geri kalanında kendimi suçlayacağım.

"Lex, seni tekrar kaybetmekten çok korkuyorum." "Charlotte, bana bak... *lütfen*."

Çenemi kavrıyor, başımı kaldırıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor. Işıl ışıl parlıyorlar, beni ele geçiriyorlar, beni sadece onun yapabileceği özel bir yere götürüyorlar. "Olmayacaksın. Bunun başımıza gelmesine izin vermeyeceğim."

Başını eğerek yanağımdaki gözyaşlarını öpüyor ve yok olmalarını sağlıyor.

Ne kadar süre burada durduğumuzu bilmiyorum. Yorgun bir halde kumların üzerine otururken beni kendine çekiyor, kolları beni okyanus esintisinden korumak için etrafımı sarıyor.

"Lex, onu benim için terk etmeyi hiç düşündün mü?"

"Her zaman. Konuşmayı kafamda tekrar ediyordum, her şeyi planlamıştım. Kırılma noktama ulaşıyordum. Bunun kaç hayatı etkileyeceğini biliyordum ama umurumda değildi. Ona söylemeyi planladığım gün, bombayı patlattı." Sesi titriyor, anısı acı veriyor. "O noktada ondan çok nefret ettim. Ailem ve Adriana çok mutluydu. Acı çektiği için hastaneye gittiğinde ve annemin bana bebek kaybetmekle ilgili anlattığı hikâyelerden sonra, eğer bir şey olursa bunun tamamen benim hatam olacağını biliyordum."

Dondum kaldım, ne dediğini anlayamadım. Varlığımın her zerresiyle konuyu değiştirmeye çalıştım. Zayıfım, bunu biliyorum. Hayat acımasız. Bunu zor yoldan öğrendim, ama o karanlık, acımasız dünyayı açmak yeni bir başlangıç yapmanın yolu değil.

"Kendimi çok baskı altında hissettim Charlotte. Hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu." Bana daha sıkı sarıldı, dudaklarını saçlarıma değdirdi. "Şimdi kontrol ediyor olabilirim ama aldığım kararlar tamamen bana ait. Kendimden başka hesap vereceğim kimse yok. Böyle yaşamak istediğimi sanıyordum ama sensiz hayat yok. Tek istediğimin sen olduğunu bilmelisin."

Başımı yana eğerek onun güzel dudaklarını öpüyorum. Ona sonsuza kadar sahip olabilir miyim? Sonunda bu bizim için olabilir mi? İkimizin de umutsuzca beklediği sonsuza dek mutlu son?

Tüm kartların benim elimde olduğunu ve bunun nihayetinde benim kararım olduğunu biliyorum. İlk ve son kez tüm güvenimi ona vermeliyim.

"Evlen benimle, Charlotte."

Sersemlemiş bir halde vücudumu ona doğru çeviriyorum. Yüzü ölümcül derecede ciddi ve belki de bulanık kafam bir şeyler hayal ediyor. Bana evlenme teklif etmiş olamaz. *Etti mi?*

"Lex, şey... az önce ne dedin?"

"Dedim ki... evlen benimle, Charlotte. Bu gece, burada, şimdi." "Ama... öylece evlenemeyiz. Delirdin mi sen?"

"Hayatımda hiç bu kadar aklım başımda olmamıştı," diye sakince cevap veriyor. "Bu mümkün bile değil. Yani, istesek bile." "Hiçbir şey imkânsız değildir."

Bana kaskı fırlattı ve takmamı işaret etti. Motosiklete atlayıp motoru çalıştırıyor. Telefonunu çıkarıp çok hızlı bir şeyler yazıyor.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Vegas'ta değiliz ki.

Hafif bir panik içinde ona tutunurken bir sonraki kasabaya doğru gidiyoruz. Birden bir binanın önünde duruyor, iniyor ve bana bisikletin yanında beklememi söylüyor. Beklerken, paniğin yükseldiğini ve durumun belirsizliğinin beni terletmeye başladığını hissedebiliyorum. Hem de çok.

Ona güven, Charlie. Devam et ve ona güven, kafamın içindeki sesler söylüyor.

Lex patikadan aşağı yürür ve süslü evin kapısını çalar. Cüppeli bir adam kapıyı açıyor, Lex'in verandasında dikilmesi karşısında şaşırıyor. Konuşuyor ama ben tek bir kelime bile çıkaramıyorum. Adam sanki bir şey duymayı reddediyormuş gibi elini kaldırıyor, ta ki ikisi de susana ve adam kapıyı kapatana kadar. Lex verandada beklemeye devam ediyor, bana gülümsemek için arkasını dönüyor, sanki gülümsemesi endişemi hafifletmek için şu anda duymam gereken binlerce kelimeyi söylüyormuş gibi. Kapı tekrar açılıyor ve adam arkadaki bir şeyi işaret ediyor. Kapıyı tekrar kapatıyor ve Lex koşarak benim durduğum yere geliyor.

"Şimdi... bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Panikle sordum.

Elimi tutuyor ve beni eve doğru çekiyor, ancak köşeyi dönüyoruz, gül çalılarını takip ederek kendimizi arka bahçede, adamın ve yanında yaşlı bir kadının durduğu çardağın birkaç metre ötesinde buluyoruz.

"Charlotte, evlen benimle. Al. Şimdi."

"Lex, hadi ama... şaka yapıyorsun, değil

mi?"

"Evlen benimle Charlotte," diye tekrarlar.

Bekleyen adam ve kadına bakıyorum. Hiç düşünmeden, çardağın altında durana kadar Lex'i onlara doğru çekiyorum. Adama bakmak için dönüyorum, Lex konuşmaya başlamadan önce ona başıyla selam veriyor.

"Bugün burada toplandık..." diye konuşmaya devam ediyor, ben şaşkın şaşkın o anı idrak edemeden öylece dururken.

Ne haltlar dönüyor

burada? Bu gerçek mi?

"Alexander Matthew Edwards, Charlotte Olivia Mason'ı ölüm sizi ayırana dek sahip olmak ve elinizde tutmak üzere yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"İstiyorum."

Kadın ona altın bir bant uzatıyor ve yavaşça parmağıma geçiriyor. Biraz sıkı ama yine de takmayı başarıyor. Beş dakika içinde nasıl yüzük takabildi?

"Charlotte Olivia Mason, Alexander Matthew Edwards'ı yasal kocan olarak kabul ediyor musun, ölüm sizi ayırana kadar ona sahip olmak ve onu elinde tutmak için?"

Vay anasını! Biri beni çimdiklesin.

"İstiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Gerçekten istiyorum."

İçimi çektim ve o anda huzur nihayet beni buldu.

Kadın bana bir altın yüzük daha uzatıyor, yüzüğü Lex'in parmağına geçirirken parmaklarım titriyor.

"New York Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Lex yaklaşıyor, burnu benimkini hafifçe sıyırıyor, sonra dudaklarını ayırıyor ve şefkatle benimkini öpüyor, yumuşak ama acil, çaresiz ama rahat, çardağın altında kendimi zor zaptediyorum. Beni uyandırmasını ve tüm bunların bir rüya olduğunu söylemesini bekliyorum. İnsanlığın bildiği en büyük inanç sıçramasını yaptığım en güzel rüya.

"Biz... evli miyiz?" Sesim titriyor. "Buna inansanız iyi olur, *Bayan Edwards*."

***

O gece onun yatağına tırmandım ve ilk kez beni bırakmadan bana sarıldı. Resmi olarak hiç birlikte olmamıştık ve bu yeni başlangıçlar içindi. Bizim için yeni bir hayat ve biz evliyiz. Adrenalinin etkisi geçmiyor.

Lex Edwards benim kocam.

Ben evliyim.

Sabah güneş doğarken Lex'in bedenimi sarmasıyla uyanıyorum. Bu şimdiye kadar uyuduğum en harika uyku ve şimdilik şeytanların serbest bırakıldığını biliyorum. Mükemmel olmaktan çok uzağız ve hâlâ üstesinden gelmemiz gereken çok şey var ama mesele bebek adımları atmak. Değil mi? *Çünkü bir hevesle evlenmek bebek adımları atmaktır.*

Beni ne kadar mutlu ettiğine gülümseyerek bir süre orada uzandım. Her parçam beni bu kadar güvende, bu kadar memnun ve bu kadar bütün hissettirebilecek başka kimsenin olmadığını biliyor. Artık benim olan bu mükemmel adamı bırakmak istemeyerek ona sarılıyorum. Benim kocam.

Onu huzur içinde uyurken izliyorum, göz kapakları sık sık titriyor. Mükemmel çenesi, mükemmel dudakları, kontrol edilemeyen saçları, onunla ilgili her şey beni gülümsetiyor. O kadar çok ki yanaklarım gerçekten acımaya başlıyor.

Komodine uzanıp saatin kaç olduğuna bakmak için telefonumu elime alıyorum - sabahın yedisi - ama ana ekranda duran metin dikkatimi çekiyor. Doğrudan bana gönderilmiş bir bağlantı. Numarayı tanımıyorum ve spam linke benziyor ama ilgimi çeken şey başlığı.

Milyarder Playboy Nihayet Preston'ın Varisi ile Yuva Kuruyor Şirketler

Normalde bana gönderilen magazinel çöpleri görmezden gelirim ama linke tıkladığımda doğrudan *New York Times*'ın altıncı sayfasındaki makaleye yönlendirildim.

> *Girişimci ve milyarder playboy Lex Edwards, iş dünyasını şok eden bir hareketle, geçen hafta Preston Enterprises grubunun varisi Victoria Preston ile yakınlaşırken bir otel odasından çıkarken görüldü. Çifte yakın bir kaynak, bir süredir yakın olduklarını ancak iş çatışmaları nedeniyle ilişkinin kamuoyuna açıklanmadığını söyledi. Bayan Preston'ın reklamcısı herhangi bir yorum yapmayı reddediyor, ancak Preston Enterprises'ın kurucusu Clive Preston, Lex'in onun için bir oğul gibi olduğunu ve ikisi arasındaki herhangi bir birliktelik haberinin hem kendisi hem de iki şirket için harika olduğunu söylüyor. New York ve Londra'daki samimi akşam yemeklerinde fotoğrafları çekildi. Bayan Preston ayrıca sabahın erken saatlerinde rahat kıyafetlerle evinden çıkarken yakalandı. Geçtiğimiz Cumartesi günü bir iş etkinliğinde samimi bir şekilde çekilen fotoğraf, çiftin kesinlikle devam ettiğini doğrulamak için yeterli.*

Resme tıklıyorum ve yakınlaştırıyorum. *Bu o.* Kalbim durdu. Göğsümü tutuyorum, nefes alamıyorum. Başımı acımasızca sallıyorum, şok beni tüketiyor.

Zar zor hareket edebiliyorum, beynim okuduklarımı hesaplamaya çalışıyor. Resimler yalan söylemiyor, kesinlikle yakınlaşıyorlar, adamın eli kadının yanağını okşuyor. Bunu iş arkadaşlarınla yapmazsın. O makaledeki her görüntü, aslında, ülkenin her yerinde samimi olduklarını gösteriyor.

Kendimi ondan kurtarıyorum, sessizce parmak uçlarımla odanın diğer tarafına geçiyorum. Tam çıkmak üzereyken komodinin yanında telefonunu yakalıyorum. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama lanet olası cevaplara ihtiyacım var.

Ona tekrar güvendiğim için kendime çok kızgınım.

Hızla elime aldım ve ekrandaki mesajı okudum.

> **Victoria:** *Görünüşe göre altıncı sayfaya geldik, bebeğim. Artık çıksak iyi olur.*

Titreyen ellerimle telefonu yerine koyuyorum ve odadan dışarı fırlıyorum. Yıkılmaya, avazım çıktığı kadar bağırmaya, bir şeyleri yumruklamaya, acımı dindirmek için her şeyi yapmaya hazırım. Mide bulantısı beni yıkıyor. Ağzımı kapatarak banyoya koşuyorum, zar zor kâseye ulaşıyorum. Vücudum titriyor, o tanıdık his içimi parçalıyor.

Buradan hemen çıkmam gerek.

Onunla yüzleşmek istemediğim için panikliyorum. Beni her şeyin bir yalan olduğuna ikna etmeye çalışmasından korkuyorum, oysa aslında olan oldu.

Beni bir kez daha kırdı.

Yemek masasında oturan tek kişi Rocky. Gazeteyi sonuna kadar açmış ama beni görünce kapatıyor.

"Charlie, ister misin... bak, ben gördüm..."

"Rocky, bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Bavullarımı toplayıp bisikleti alacağım. Nasıl olduğu umurumda değil, sadece birinin arabamı geri götürdüğünden emin ol. Garajına park et. Buradan hemen gitmem gerek. Lütfen, bunu benim için yapar mısın?"

Her şeyi çantama tıkıştırıp hızla odama dönerken başıyla onaylıyor. Arabanın arkasına atıp bisikletime doğru koşuyorum. Kaskımı hızlıca takıp daha önce hiç olmadığı kadar hızlı sürüyorum, motorun gürültüsü sessiz sokaklarda yankılanıyor.

Şu an kendimden o kadar nefret
ediyorum ki. Ona neden güvendim
ki? O sadece benimle olamaz.

Her zaman kendi bildiğini okumak zorunda.

Yanında başka biri var ve ben o başka kadın olmaktan bıktım. O lanet bir yalancıdan, bir oyuncudan başka bir şey değil ve ben onun yalanlarına inandığım için çok aptalım, *yine*, beni sevdiğini söylediğinde ona inandığım için.

Bu öfke beni ele geçirdi, onunla ve bizimle ilgili tüm olumlu düşüncelerimi zehirliyor. Şu anda hissettiğim öfkeyi kimse anlayamaz. Bana onu tekrar sevdirdiği için ondan ne kadar nefret ettiğimi. En çok acı veren şey de bu. Mesele onu yeniden sevmek değil, mesele hiç kaybolmayan aşkı yeniden uyandırmak. Kader şimdi çirkin yüzünü gösterdi ve her şeyi berbat etti. Bu hastalıklı, zalim, çarpık oyun beni zorladı ve tüm inançlarımı, umutlarımı tüketti, belki de onun ruh eşim olduğunu ve sonsuza dek mutlu yaşamamız gerektiğini söyledi.

Binama ulaştığımda telefonumda yirmi beş cevapsız arama ve bir düzine kısa mesaj vardı. Mesajları okumak için kendimi zor tutuyorum.

Telefonu duvara fırlatarak, bodrumda çığlık atıp hayal kırıklığımı dışa vururken ekranın çatlamasını izliyorum. Duvara yaslanıp aşağı kayıyorum ve sert beton zemine düşüyorum.

Gözyaşlarım dökülüyor, hıçkırıklar göğsümü parçalıyor ve acı tüm bedenime yayılıyor. Boğazım kurudu, tek kelime bile edemiyorum. Saklanmalıyım, tüm bu çılgınlıktan kaçmalıyım. Sürünerek telefonumun kırık bir şekilde yerde yattığı yere gidiyorum. Görüşüm bulanıklaştığı ve ekranda büyük bir çatlak olduğu için numaraları zar zor seçebiliyorum ama numarasını mesaj atıyorum ve sabırla gelmesini bekliyorum.

Zaman kayboldu, çevrem yabancı, ama ses, kelimeler yankılanıyor.

Neler olduğunu anlayamıyorum.

Önümdeki silik görüntü. Ne oluyor?

Etrafımda hissettiğim sıcak kollar. Burası güvenli, korkacak bir şeyim yok. "Charlie... Charlie... Charlie, lütfen bana bak!" Ses paniklemişti.

Yüzünü gördüğümde gülümsüyorum, artık odaklanabiliyorum.

"Geldin," diye mırıldanıyorum, sesim çatallaşıyor.

"Tabii ki yaptım. Lütfen bana bakın. Ne oldu?"

Acı göğsümde kabarıyor, anlık farkındalık beni üşütüyor. "Bugün günlerden ne?" Ağlıyorum.

"Charlie, bugün 21 Eylül."

"Buradan... çıkmam... gerekiyor," diye hıçkırıyorum.

Kollarını altıma koyarak beni asansöre doğru taşıyor, ben başımı göğsüne yaslıyorum.

"Beni bir yere götür, buradan başka bir yere, evden başka bir yere. Bu acıyı yok et, lütfen? Uzaklaştır. Lütfen mi? Oraya geri dönmek istemiyorum. O korkunç yere geri dönemem," diye bağırıyorum.

"Şşş. Seni buradan götüreceğim. Sorun yok. Her şey yoluna girecek, Charlie, söz veriyorum."

Uyuşma başlıyor ve ben protokolü biliyorum. Bu başa çıkma mekanizmasının ikinci adımı. Üçüncüsü cehalet, dördüncüsü ise gün ışığında gösterilen acı olacak. Bir gün söylenecek incitici sözlerin eşlik ettiği tatlı intikam ve ardından gelen pişmanlık.

Uzun zaman önce söylediği sözler bozuk bir plak gibi tekrarlanıp duruyor ve ben bir şekilde tarihin tekerrür etmesine izin vermek zorunda kalıyorum. Büyük kötü kurdun -ya da annemin deyimiyle Kara Meleklerin- beni yeniden inşa etmek için çok uğraştığım her şeyden mahrum bırakmasına izin verdim.

Kalbim kesinlikle onarılamayacak kadar kırıldı.

O görebileceğin en güzel adam. Ruhu seni ele geçirecek ama sakın aldanma Mi Corazon. Tutunduğun tek şeyi almaktan başka yapacak bir şey kalmadığında seni kendine çekmek için tüm gücünü kullanacaktır.

On sekiz yaşındayken, aşkın evrendeki en güçlü şey olduğunu bilecek kadar bilge ya da olgun değildim ve bu yüzden onu tüm ihtişamıyla kabul etmeme izin verdim. Zor yoldan öğrendim ki, bu aynı zamanda var olan en karanlık yere giden yolu da açıyor.

Artık her şeyi çözdüğüme inanıyorum. Evet, aşk en güçlü şey, bunu kabul ediyorum, ama bu sefer silahlanmış durumdayım ve mutluluğa, *sonsuza dek mutlu* olmaya giden yolun hangi yol olduğunu bildiğime ikna olmuş durumdayım.

Bu artık annemin bana okuduğu peri masalı değil. Bu bir devam hikayesi. Beyaz Atlı Prens kılığında gün batımıma geri dönen *Kara Melek*'in hikâyesi, ancak bu sefer zırhım paramparça oldu, savaşma isteğim yok oldu.

Anka kuşu çalınan ruhumu geri getirdi ve önümde çaresizce yatıyor, kanatları kırpılmış, uçamıyor, hatalarımdan oluşan bir kafese hapsolmuş. Onu tekrar sevmeme izin verme hatası, kalbimi kıran adamı sevme hatası. *İki kez.*

Sekiz yıl önce, onu en son gördüğüm günün üzerinden neredeyse altı ay geçmiş olan bu güne dair hatırladığım son şey sıcak bir yatağa uzanmış olmak. Karanlığın üzerime çöktüğü ve hiçbir ışığın olmadığı, göremediğim, zihnimin gizlenen gölgeler tarafından delirtildiği gün.

Korkmuş küçük bir kız gibi, birinin beni bulması, elimden tutması, beni bu karanlık uçurumdan çekip çıkarması ve ışığa geri götürmesi için dua ettim.

Alexander Edwards beni hayal bile edemeyeceğim şekilde kırdı.

Ama sonunda, her şeyi yok eden bendim.

Bizden vazgeçtim.

Ve pişmanlık*, sonsuza dek* yaşamak zorunda kalacağım bir şey.

TO BE
CONTINUED

içinde
Bizi Takip Etmek
İkinci Şans Aşk Üçgeni

Karanlık Aşk Serisi 2. Kitap
Satın almak için buraya tıklayın

BLURB

Evli bir adama aşık olmamam gerekiyordu.
En iyi arkadaşımın kardeşi.
Geçmişimde çok fazla hata yapmıştım.
Dün gece Lex Edwards'la düşüncesizce evlendiğim zamanki gibi.

Lex ve Charlie, sonunda sonsuza dek mutlu olacakları anı bulmak için kendilerini yeniden sevmeyi öğrenme yolculuğunda bulurlar. Yeni bir aşka başladılar.
kırık bir geçmişten ileriye gitmek için, sonunda birlikte.

Hiçbir şeyin onları ayırmayacağına yemin ettiler... *bir daha*.
Ancak hayatın acımasız kaderi hayatlarını mahveder ve umutsuz zamanlarda kaybettikleri sevdiklerinin yasını tutarak aşklarını parçalara ayırırlar.

Lex ve Charlie sonunda birbirlerine veda etmenin eşiğine gelirler, ta ki hor görülen eski nişanlıları geri dönene kadar.
Onun olanı geri almak.

AYRICA SERIDE:

Onun Peşinde
Bir Sapık Romantizmi
Karanlık Aşk Serisi 3. Kitap
Satın almak için buraya tıklayın

Onun Peşinde
Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi
Karanlık Aşk Serisi 4. Kitap
Satın almak için buraya tıklayın

OTHER BOOKS BY KAT T. MASEN

#JERK
#B!TCH
Kötü Çocuk
Oyuncu Kötü
Çocuk Zengin
Mister Rebound
Kibirli Avustralyalı: Bir Kahramanlar Kulübü Romanı

Oda Arkadaşı Savaşları
Düğün Savaşları
Bebek Savaşları
Oda Arkadaşı Savaşları Kutu Seti (1'den 3'e Kadar Kitaplar)

Karanlık Aşk Serisi
Buraya tıklayın
Aşkın Peşinde: Bir Milyarder Aşk Üçgeni Bizi Kovalamak: İkinci Şans Aşk Üçgeni Onun Peşinde: Bir Sapık Romantizmi

Onun Peşinde: Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi

CONNECT WITH ME ONLINE

Yazar Kat T. Masen'in diğer kitapları için bu bağlantılara göz atın.

OKUYUCU GRUBU

Eğlenceye, ödüllere ve gizli bakışlara erişmek ister misiniz?

Facebook Okuyucu Grubuma katılın.

Buraya tıklayın

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu

görmek ister misiniz?

Haber bültenime

kaydolun.

Buraya tıklayın

BOOKBUB

Benimle Bookbub'da bağlantı kurun.

Buraya tıklayın

İYİ KREŞLER

Goodreads profilimde kitaplarımı TBR listenize ekleyin.

Buraya tıklayın

AMAZON

Kitaplarımı Amazon profilimden satın almak için tıklayın.

Buraya tıklayın

WEB SİTESİ

Buraya tıklayın

TWITTER

@authorkattmasen

İNSTAGRAM

@authorkattmasen

E-POSTA

Buraya tıklayın

FACEBOOK

Buraya tıklayın

ABOUT THE AUTHOR

Avustralya'nın Sidney kentinde doğup büyüyen **Kat T. Masen**, dört çılgın erkek çocuk annesi ve aklı başında bir kocanın karısıdır. Sosyal medyanın ve süslü aletlerin olmadığı bir nesilde büyüyen Masen, küçük yaşlardan itibaren okumaktan keyif aldı ve kendini bu hikayelerin içinde buldu. Twitter'da kendisi gibi okumayı seven arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra yazma tutkusu başladı ve arkadaşlıkları mesafelere rağmen devam etti.

"Çılgın ve esprili biri olarak tanınırım. Bana peruk takmış bir köpeğin rastgele bir fotoğrafını gösterin, günlerce gülerim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.